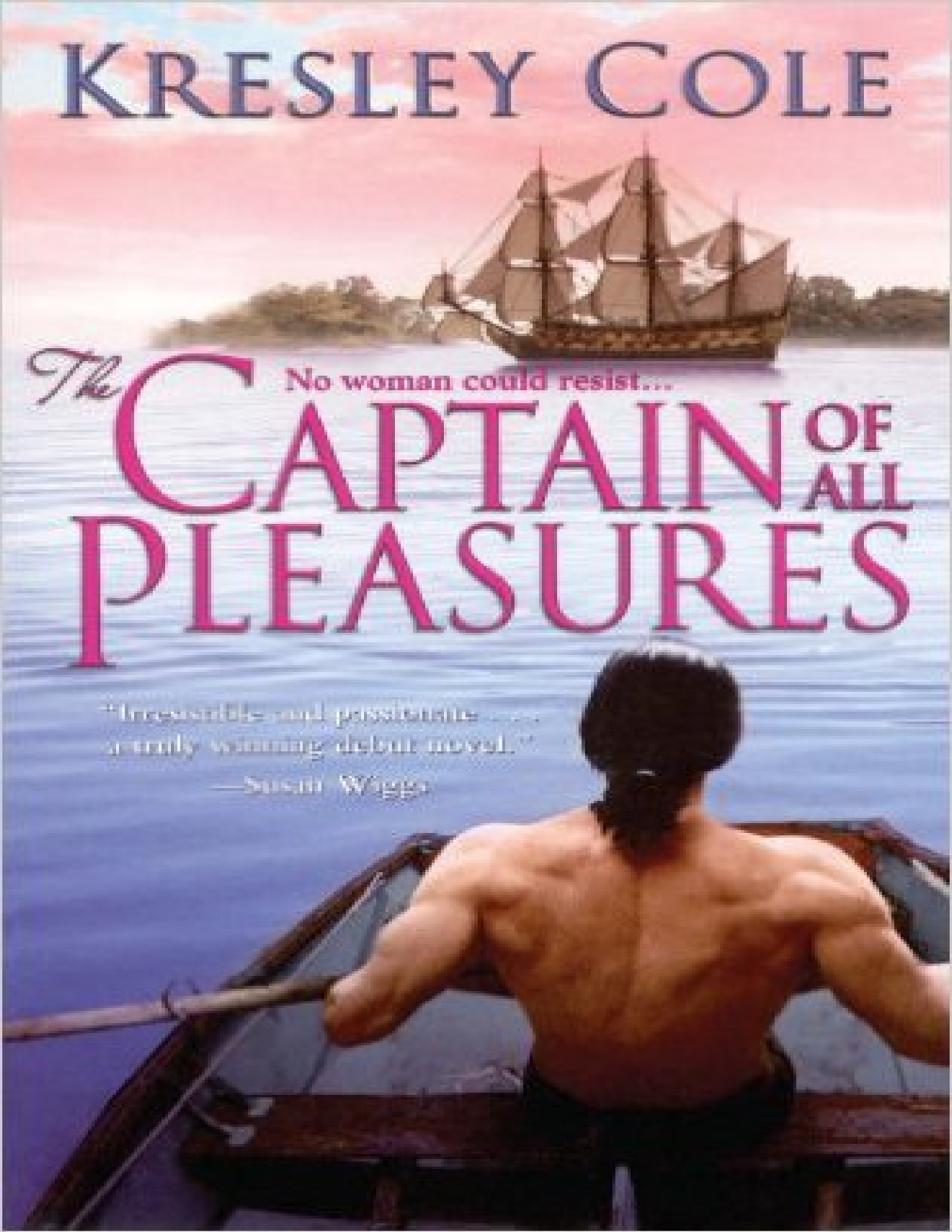

KRESLEY COLE

The No woman could resist...
CAPTAIN OF ALL PLEASURES

"Inescapable and passionate...
a truly winning debut novel."

—Susan Wiggin

Thuyền Trưởng Đam Mê

Kresley Cole

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1.	3
Chương 2.	14
Chương 3.	21
Chương 4.	31
Chương 5.	40
Chương 6.	53
Chương 7.	60
Chương 8.	71
Chương 9.	81
Chương 10.	88
Chương 11.	92
Chương 12.	103
Chương 13.	112
Chương 14.	118
Chương 15.	129
Chương 16.	139
Chương 17.	151
Chương 18.	158
Chương 19.	168
Chương 20.	176
Chương 21.	182
Chương 22.	193
Chương 23.	197
Chương 24.	202
Chương 25.	211
Chương 26.	225
Chương 27.	232
Chương 28.	238
Chương 29.	245
Chương 30.	249
Chương 31.	255

- [\[1\]](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)

Nicole di một ngón tay uể oải trên bức tường khi nàng đi vào trong khoang chứa hàng trên con tàu của Derek Sutherland.

Nàng bước tới để nhìn ngó những thùng chứa nước sáng lấp lánh như bạc. Sutherland có quá nhiều lợi thế so với họ. Nhưng điều đó càng làm cho chiến thắng ngọt ngào hơn, nàng trấn an mình khi quay người – và đắm sâu vào bờ ngực vững chãi của Sutherland.

“Đi đâu thế?” Anh ta tóm lấy tay nàng và chiếu tia nhìn khắp mặt nàng. “Cô đang làm cái quái gì ở dưới này thế hả? Và đừng có nghĩ đến việc nói dối tôi!”

Nghĩ đi... nghĩ đi! Anh ta đã đứng đây bao lâu rồi? “Tôi bị lạc đường từ chỗ mũi tàu,” nàng trả lời bằng một giọng bình thản không ngờ.

“Và tôi được cho là phải tin chuyện đó hả?” Thở phì phò, anh ta đặt một bàn tay phía trên đầu nàng ở trên tường. “Tôi phải làm gì với cô đây?”

“Tôi chẳng làm gì sai cả,” nàng cầu khẩn. “Tôi thực sự đã bị lạc.”

Khi anh ta quan sát mặt nàng, nàng bắt gặp ánh mắt anh. Đôi mắt anh ta lấp lánh xanh dương và... đầy mê hoặc. Quá chăm chú, quá đen tối, đến nỗi nàng muốn hôn vào hai mí mắt rồi đến đường viền nghiêm khắc giữa hai lông mày trước khi chuyển xuống đôi môi sắc nét kia.

Nàng có thể nhìn thấy biểu hiện của anh ta chuyển từ giận dữ sang một cái gì đó hoàn toàn khác. Anh ta lăm bắm, như thể đầu hàng, “Đồ chết tiệt,” và rồi không một lời báo trước, anh ta cúi xuống và bao phủ miệng nàng trong một nụ hôn thô bạo...

Chương 1

LONDON, 1856

Tiếng còi báo động đầu tiên của Nicole Lassiter tới đúng vào lúc nàng bước vào bên trong quán rượu hơi hám bản thủ và hơi nóng ngập ngựa của nó phủ vào mặt nàng.

Sự im lặng bao trùm trong quán khi những thực khách ở đó quan sát hình dáng của nàng, cảm nhận nàng là một thứ không thuộc về cái quán đầy chật gái điếm này. Nàng không ăn mặc để thu hút sự chú ý. Nàng đang mặc quần con trai và một chiếc áo sơ mi bên dưới chiếc áo khoác đơn giản. Một cái mũ che đi hầu hết mớ tóc sáng màu nàng đã cuộn lại bên dưới. Vậy mà họ vẫn nhìn chăm chăm.

Hơi thở của nàng thoát ra rung rung. Nàng ở đây với nhiệm vụ tìm Thuyền trưởng Jason Lassiter, Nicole tự nhắc nhở mình. Và giờ khi nàng đã đến đây một mình, nàng sẽ chỉ phải làm mọi cách để không bị giết. Với cái cảm ngắc cao và ánh mắt xác lảo, nàng băng qua đám đông những tên vô lại tụ tập trong quán. Tiếng nhạc nhỏ xíu từ chiếc đàn vi-ô-lông có âm thanh tệ hại rớt cuộc lại nổi lên.

Rõ ràng thông tin nàng có về nơi ở hiện tại của Lassiter là sai; cha nàng sẽ không bao giờ tới một nơi như thế này, một nơi mà các thủy thủ đi tìm “bạn đồng hành” trước khi họ ra khơi. Khi một thủy thủ trên boong tàu bảo cho Nicole biết cha nàng đang ở đâu, nàng đã cho rằng kể từ khi nàng đi xa quán Mermaid (*Nàng tiên cá*) đã có một kiểu quản lý mới, bớt ghê tởm hơn.

Chắc chắn là không phải thế rồi. Thêm một bước cuối cùng ngang qua chỗ này, và rồi nàng có thể trở về và bóp cổ tên thủy thủ kia vì câu chuyện sai lè của hắn. Một bước cuối –

Cha nàng đang ở đây.

Với một đám váy sống loè loẹt đeo toòng teng trên người ông.

Ít nhất thì một phần của cô ta cũng đeo trên người ông. Bộ ngực trông như thể là hai quả cầu lòi ra khỏi viền cổ chật ních, đe dọa lộ ra với mỗi một tròng cười như nắc nẻ của cô ta. Và Chúa giúp nàng, Nicole nghĩ khi mặt nàng cau lại trước hình ảnh mừng tượng đáng chán, cô ta cười rất nhiều.

Nicole sầm sập bước về phía ông qua một đám mờ hơi, hơi thở đậm mùi rượu gin và những cái cổ áo lỏng lẻo, dây buộc xoắn tung. Trước hình ảnh của nàng, cảm cha nàng rớt xuống và rồi bật ngậm lại, bạnh ra ở hai bên.

Tới rồi đây... Jason Lassiter là một người đàn ông trông rất đáng sợ khi ông nổi giận. Đôi mắt ông trở nên hoang dã và khuôn mặt đỏ bừng gần bằng màu bộ râu đỏ và mái tóc đỏ của ông. Điều đó thì nàng chưa quên. Nhưng nàng chẳng mấy quan tâm tới mức độ giận dữ có thể có của ông khi nàng quyết định tới đây đêm nay. Chẳng còn lựa chọn nào khác. Nàng gần hết thời gian rồi.

Nàng tiến lên với một nụ cười giả hiệu, cứng đờ cho đến khi đứng trước mặt ông.

“Nicole,” ông nói giữa hai hàm răng nghiêng kèn kẹt, “con đang làm cái quái quỷ gì ở đây?”

Ánh mắt nàng thoáng liếc qua hai núm vú hồng tươi đang lộ liễu chòi ra khỏi ngực áo của cô gái điếm. Đảo mắt, Nicole đáp trả, “vậy chứ cha đang làm cái quỷ gì ở đây?”

Với vài câu thì thầm gì đó và một cái vỗ vào cánh tay người phụ nữ, cha nàng đuổi cô gái điếm đi, rồi gay gắt ra hiệu cho Nicole ngồi xuống. “Cha tới đây để tìm thông tin,” ông cộc cằn trả lời.

“Ồ,” nàng nói khi nàng dành cho ông cái cau mày không thể tin được. “Giờ họ lại gọi việc ấy là thế à?”

“Nói hay đấy,” ông trả lời với vẻ giễu cợt, lơ đãng nâng cốc của mình lên. Nicole chun mũi trước cái cốc sứt sọc và bẩn thỉu. Ông nhìn vào nó, nhăn mặt, rồi đặt nó tránh xa khỏi ông. “Ta dự định gặp một người biết về vụ phá hoại ở đây. Có vẻ như là hẳn ta có dính dáng với người phụ nữ đó.” Với một cái nhìn hơi bị tổn thương, ông nói thêm, “Con biết ta rõ hơn thế mà.”

Nicole bắt đầu dĩ gật đầu và dành cho ông một nụ cười nhỏ, hối lỗi. Nó chỉ kéo dài vài giây trước khi nàng trở nên nghiêm túc với câu nhắc nhở về vụ phá hoại. Ra khơi trong những ngày này đã đủ mạo hiểm rồi, với các vị thuyền trưởng khao khát kỉ lục tốc độ và các nhà đóng tàu không ngần ngại thử các thiết kế mới. Những cây cột bị cưa cho gần đổ và những bánh lái được sắp đặt để trôi mất trong trận bão lớn đầu tiên mang tới hiểm họa chết người.

“Hãy cho con biết cha đã biết gì về kẻ đang làm những chuyện này chưa,” nàng nói. Hăng tàu của cha nàng không bị đụng đến – chưa bị – nhưng ông đã quyết định đề phòng.

“Cuối cùng cha cũng đã có vài đầu mối tốt,” ông nói theo cái kiểu kết thúc đề tài. “Nào, con đang làm cái quỷ gì ở đây thế?”

“À. Con chỉ đang nghĩ...” Nhưng khi nàng bắt đầu bài diễn giải nàng đã tập dượt trong suốt cuộc hành trình từ Paris trở về, với tất cả những lý do tại sao nàng nên ra khơi cùng ông trong Vòng đua Vĩ đại từ London tới Sydney, thì cô gái điếm lại xuất hiện, khép nép tới bên cạnh cha nàng. Bắn cho Nicole cái nhìn khó chịu, cô ta bắt đầu thì thào thì thảo vào tai ông.

Cha nàng sẽ không đuổi cô ta đi sớm, và Nicole không định chứng kiến cuộc đàm thoại thì thảo của họ. Quay khỏi họ, nàng tì cằm xuống lưng ghế của mình và bắt đầu quan sát tất cả đám cận bá Anh và những người phụ nữ ăn mặc hở hang trong khi họ “xoắn xít.”

Những hình ảnh trần tục làm mắt nàng mở lớn. Nàng tưởng tượng rằng những hình ảnh này sẽ chỉ làm tăng thêm vẻ xấu xa cho những giấc mơ của nàng, những giấc mơ mà trong đó có người đàn ông đen tối, không nhìn rõ mặt... làm gì đó với nàng. Gì đó là những việc nàng đã thấy giữa các cặp đôi trên bến tàu. Nàng thở dài. Đêm nay nàng sẽ mơ gì đây...?

Một tiếng thịch to làm nàng bừng tỉnh từ cơn mơ màng, và ánh mắt nàng quay sang cửa trước khi ba người đàn ông bước vào từ ngoài trời lạnh cóng.

Họ mặc những bộ quần áo cắt may đắt tiền và duyên dáng, ám chỉ họ là những quý ông. Những quý ông say rượu, nàng chỉnh lại khi đã nhìn rõ họ hơn. Đây là những gã đàn ông tầng lớp trên ra ngoài cho một đêm chè chén rẻ tiền và sự truy lạc thậm chí còn rẻ rúng hơn nữa. Chà, họ đã tới đúng chỗ rồi đấy.

Mặc dù ba người không thu hút sự chú ý giống như khi nàng bước vào, nhưng quán rượu vẫn im ắng trước sự xuất hiện của họ. Có lẽ vì người đàn ông to con nhất là một gã khổng lồ - cao hơn sáu feet và rõ ràng là cơ bắp trong bộ quần áo cắt may của gã.

Nhưng đó không phải là thứ lôi kéo nhận thức của nàng. Không, mà là bầu không khí đe dọa, sôi sùng sục và có thể sờ thấy được phản chiếu trong con người gã. Kể cả khi gã đã ngồi xuống cùng với cặp chân dài choãi ra trước ghế, quần áo lỏng lẻo, nàng vẫn cảm nhận được một sự khắc nghiệt nơi gã. Những người khác cũng cảm thấy nó. Những thủy thủ, những tuyến trách viên, những cô gái điểm loè loẹt làm như là những con vật nhút nhát khi buộc phải đi ngang qua bàn gã.

Gã là người duy nhất trong số ba người đàn ông trông không có vẻ say khướt, và lạ lùng làm sao, khi đôi mắt gã lướt qua căn phòng, một cái nhìn giống như là ghê tởm sáng lên trên mặt gã. Tại sao gã lại đến một nơi mà gã thấy xúc phạm đến mình nhỉ?

Rồi, như thể sự tò mò của nàng đã lôi kéo sự chú ý của gã, người đàn ông chuyển cái nhìn khắc nghiệt sang nàng. Sau một giây, đôi mắt gã nheo lại. Nàng hít vào và biết: Gã đã nhìn thấu qua sự giả trang của nàng! Nhìn thấu qua bộ quần áo còn trai và bằng cách nào đó khiến nàng thấy trần trụi trước mặt gã.

Khi cái nhìn trong mắt gã thay đổi để trưng ra vẻ tán thưởng rành rành, tất cả những ý nghĩ sáng suốt của nàng bay hơi như sương mù biến mất dưới vầng mặt trời phương nam. Trí tưởng tượng đen tối của nàng gầm lên và bừng sống lại một lần nữa.

Gã nhìn vào nàng như thể nàng là người phụ nữ duy nhất có trong phòng, một căn phòng đầy chật những người đàn bà tự nguyện, nửa khoả thân. Nếu như nàng là một trong số họ, và gã gọi nàng thì sao? Sẽ thế nào nếu nàng ngồi dạng trên người gã, bao bọc gã trong đồng váy sống đủ màu trong khi gã lơ đãng uống rượu, cấu nhéo và vầy vò làn da trần của nàng bên dưới?

Cảm giác từ những giấc mơ của nàng trở lại – phản ứng không tên giống như sự sợ hãi, ngạc nhiên, và đói khát đấu tranh với nhau trong bụng nàng. Giờ gã là người gây ra nó. Nó mạnh lên khi ánh mắt nóng bỏng của gã quét qua người nàng.

“Ta thấy là con đã để ý đến Thuyền trưởng Sutherland,” cha nàng cắt ngang cụt lủn.

Nicole giật mắt nàng khỏi gã, khuôn mặt nàng nóng lên một cách nhanh chóng. Nhưng rồi

cái tên thấm vào trí óc mù mịt của nàng: Sutherland, gã thuyền trưởng phóng đảng của con tàu Southern Cross (*Thập tự phương Nam*), chủ của hãng tàu biển đang trên đà suy sụp Peregrine Shipping – và là kẻ thù ác liệt nhất của cha nàng.

“Đó là Derek Sutherland sao?” nàng hỏi trong sự ngạc nhiên bị kìm nén, nhìn chăm chăm vào cha nàng thắc mắc. Ý nghĩ ông liên tục phải đối mặt với người đàn ông có vẻ ngoài nguy hiểm chết người này khiến cho nàng đầu tiên phải chúc tụng sự dũng cảm của ông và sau đó là nghi ngờ sự sáng suốt của ông.

“Chính hắn và không ai ngoài hắn,” ông nói khi đứng dậy. Chào tạm biệt cô gái điếm của mình, ông sốt ruột ra dấu cho Nicole đi theo ông. “Hãy làm ra vẻ chúng ta phải về đi.” Khuôn mặt cha nàng trở nên khắc nghiệt. “Bởi vì nếu hắn cứ tiếp tục nhìn chăm chăm vào con như thế, ta sẽ phải thực hiện những lời đe dọa của mình và giết chết gã con hoang đó.”

Khi nàng đi cùng ông ngang qua đám đông, một cơn bốc đồng nào đó thúc giục nàng liếc trở lại chỗ Sutherland. Nàng đầu hàng cảm dỗ, chỉ để thấy mắt gã gắn chặt vào nàng.

Nhìn là một từ quá ư nhẹ nhàng cho việc gã đang làm – ánh mắt gã chà suốt người nàng trong một kiểu cách không đứng đắn thách thức nàng bước xa khỏi gã.

Nhưng nàng sẽ làm.

Thật là một người đàn ông có vẻ ngoài gợi trí tò mò, bất chấp những nếp nhăn hằn sâu của gã. Thật là hoài của, nàng chưa ngoa nghĩ khi quay người đi.

Vài giây sau, những ngón tay dài, mạnh mẽ quấn quanh cổ tay nàng. Nàng biết đó là Sutherland thậm chí trước cả khi quay người và mắt họ khoá vào nhau. Da thịt gã nóng rẫy trên tay nàng – bàn tay gã chai sần.

“Ở lại,” gã nói đơn giản.

Từ kiểu cách của gã, nàng có ấn tượng là gã trông đợi nàng sẽ làm đúng như thế. Chẳng lẽ gã nghĩ rằng tất cả những gì gã phải làm là ra lệnh cho nàng chắc? Đồ kiêu ngạo! Vậy thì làm thế nào mà nàng lại thấy mình đang phải đấu tranh với chính cái ý muốn ở lại nhỉ?

“Bỏ tay ông ra khỏi người tôi, Thuyền trưởng.”

Khi gã không làm, nàng vặn tay để thoát khỏi gọng kìm của gã. Để đáp trả, gã dành cho nàng một nửa cái cúi mình chế nhạo. Làm sao gã có thể bất cần đến thế? Làm thế nào mà gã lại có vẻ buồn chán trong khi sự hấp dẫn bùng cháy và lan nhanh trong người nàng? Tức tối, nàng bắn cho gã cái lườm dữ dội. “Lờ đi ư, Thuyền trưởng? Ông sẽ dừng dừng như thế nào khi mà ông, xem nào, bị thua trong Vòng đua Vĩ đại tới...” nàng gõ vào má mình, “... một ngàn hải lý?”

Nàng có thể thề rằng nàng nhìn thấy hai khoé miệng của gã cong lên trước khi cha nàng

xoay người lại để kéo nàng đi.

“Chết tiệt, Nicole, khi nào thì con mới học được?” ông hỏi trước khi mũi giày của nàng chạm được con phố đầy rác rưởi. “Bước vào trong Mermaid như thể con làm chủ chỗ ấy! Quý ả, chính bởi những gã như Sutherland nên con đáng lẽ không được ở trong một nơi như thế.”

“Con từng ở nơi còn tệ hơn,” nàng đáp lại khi ông bực tức dẫn nàng đi xa.

“Nhưng còn thu hút sự chú ý của Sutherland và rồi chọc tức hắn?” Ông ném một cái nhìn khác qua vai. “Việc đó chẳng khác gì lôi kéo rắc rối.”

“À, rắc rối và con đi cách xa nhau lắm,” nàng nói giữa chừng hơi thở đứt quãng khi vật lộn để bắt kịp cha nàng. Ông quay ngoắt ra sau và cau mày với nàng trước khi bước chậm lại trên đường đi xuống bến tàu. “Nếu hắn là một gã tồi tệ như thế, thì vì Chúa, tại sao cha lại chặn đường hắn khác với tính cách của cha vậy?”

“Ta có những lý do của mình để quấy rầy Sutherland. Những lý do đúng đắn. Hơn nữa, hắn là người Anh.” Cái nhìn Lassiter dành cho nàng nói rằng ông đã phải giải thích một điều đáng lẽ là hiển nhiên với bất kỳ ai có dòng máu Mỹ chảy trong mình.

“Mẹ cũng là người Anh,” Nicole chỉ ra, mặc dù họ đã nói về chuyện này vô số lần rồi.

“Bà ấy là người duy nhất trong số tất cả bọn chúng mà ta từng tôn trọng.” Đôi mắt ông nói lên nhiều điều hơn sự tôn trọng thuần túy với người vợ quá cố của mình. Laurel Banning Lassiter đã là một phụ nữ dòng dõi quý tộc Anh Quốc, và kí ức về bà không bao giờ rời xa tâm trí của họ.

Giọng ông cứng rắn trở lại khi ông nhìn vào nàng. “Gã đàn ông đó là một kẻ vô tích sự và lỗ mãng và con chẳng có việc gì với hắn cả. Hắn sẽ sử dụng con và ném con đi mà chẳng thèm chào một tiếng. Đặc biệt là từ khi hắn biết con liên hệ với ta theo cách nào đó.” Ông dừng lời, rồi u ám nói thêm, “Nếu hắn nhận ra con là con gái của ta, ta không tưởng tượng được tên con hoang máu lạnh ấy sẽ làm những gì.”

Họ bước đi lặng lẽ, Nicole im lặng khi nàng nghĩ về Sutherland. Nàng nghĩ không chắc gã sẽ nhận ra nàng vì nàng giống mẹ và rất ít giống cha – có lẽ trừ mái đầu tóc đỏ. Và, tất nhiên, trong thái độ của nàng.

“Con không nghĩ thậm chí hắn nhớ nổi con đến sáng mai,” cuối cùng nàng trấn an ông, mặc dù trong thâm tâm ý tưởng ấy làm nàng phiền lòng một cách ương bướng. “Rốt cuộc, đêm nay hắn chắc chắn sẽ say khướt.”

Cha nàng gầm ghe. “Không say tới mức quên con đâu.” Ông đặt một bàn tay lên vai nàng, dẫn nàng đi vòng qua những mũi tàu rải rác trên bến cảng. “Nhưng nói về con quỷ đó thế là đủ rồi. Tại sao con không ở trường?”

Khi nàng nhìn ra xa, ông hỏi bằng một giọng ẩn chứa sự cam chịu, “Con lại bị đuổi ra nữa chứ gì?”

Nicole phát ra một tiếng ho kiểu cách. “Sự ra đi của con là dựa trên cơ sở hai bên cùng đồng ý.” Ông cau có, sải bước tiếp, và nàng nói thầm thêm vào, “Với niềm sung sướng vô bờ của cô hiệu trưởng.”

Khi họ tới gần bến đỗ của con tàu của cha nàng, tàu Bella Nicola, một cơn lũ cảm xúc khiến cho mắt nàng nhức nhối vì nước mắt. Một chiếc thuyền cao tốc nổi bật với thân tàu màu xanh lam sẫm và những điểm nhấn màu trắng và đỏ vui mắt, nó vượt trội trong số những con thuyền trên bến cảng như thể một viên kim cương đứng lẫn trong đám than đá.

Đây là nhà mình. Nàng khao khát được lên trên boong tàu và nhớ con tàu như thể nhớ một người bạn thân. Hơi thở của nàng bị nghẽn lại, nhưng nàng không muốn cha nàng chú ý tới phản ứng về tiểu thư của nàng. Để che đậy nó, nàng nhận xét bằng giọng nhẹ bẫng, “Thật đấy, cha à, con không hiểu tại sao cha vẫn còn giận dữ với con.”

“Không hiểu à?” ông hỏi. “Thế con trông mong ta phản ứng như thế nào khi con bị đuổi khỏi ngôi trường nội trú tốt nhất Đại Lục[1]? Hải lòng chẳng?”

“Đó thực sự không phải là một vụ đuổi học giống như ở các trường khác đâu ạ,” nàng trả lời, thích thú với đề tài này. “Con quyết định gọi nó là “chung cuộc.””

“Chà, nếu đây là con sau cái chung cuộc của con,” – ông xoay nàng lại để nghiên cứu chiếc mũ che đầu và chiếc quần con trai của nàng – “thì bà con nên đòi lại tiền.”

“Xì. Khi con mới tới đó, họ bảo với con là con phải hoàn thành bảy trên chín môn học, mà – con – đã – hoàn – thành.”

Ông sẽ không bao giờ biết nàng đã phải vận dụng mọi sức mạnh trong nàng để làm được như thế. Nàng thấy khó mà đạt được những vẻ duyên dáng nhằm hái được một ông chồng giàu có, có tước hiệu. Bởi vì ở tuổi hai mươi và với vẻ ngoài kì quặc của nàng, nàng không chỉ chắc chắn nằm trên giá nữa. Nàng là loại ở hàng trên cùng – loại mà phải vác thang tới mới với được. *(cụm từ tương đương ở VN là “hàng tồn kho mất chìa khoá” đó)*

“Và cha cho là việc con kết thúc cả bảy môn học với suýt soát thời gian để đi về đây chỉ trước ngày Vòng đua Vĩ đại bắt đầu vài ngày hoàn toàn là tình cờ thôi.”

Nicole nhìn ra xa lần nữa. Nàng đã lên kế hoạch tham dự cuộc đua trong suốt hai năm qua, kể từ khi nàng đọc sắc lệnh của Nữ hoàng Victoria về việc tổ chức một cuộc đua trên toàn thế giới cho tất cả các thủy thủ thuộc mọi quốc tịch. Khi đó nàng đã quyết định rằng không gì ngăn trở được nàng. Không phải là những bàn tay bị đánh khi nàng chọn nhầm dao nĩa hay những ông thầy dạy khiêu vũ lỗi bịch, và không phải là những câu chòng ghẹo không ngọt về chuyện nàng đã quá tuổi để tới trường. Đặc biệt không phải là bà hiệu trưởng rắn như thép có khuynh hướng nhồi nhét nàng vào một cái khuôn quý cô mẫu mực và cắt hết tất cả những thứ nào chìa ra ngoài.

Cuộc đua này sẽ là cuộc đua lớn nhất trong lịch sử - một chiến thắng có thể đẩy hăng tàu của họ lên tầm cỡ thế giới - và nàng không mong muốn gì hơn là được dự phần trong đó.

Khi nàng không trả lời, ông đùa bốn kéo mũ nàng xuống, rồi hỏi bằng giọng giáng hoà, “Vậy nói cho cha, hai môn con bị trượt là môn gì?”

Đẩy mũ trở lại, nàng vờ vĩnh một cái nhìn nghiêm nghị. “Trời ơi, con sợ rằng cầm hoa và chơi đàn cla-vơ-xanh mãi mãi nằm ngoài tầm với của con mắt. Như cha có thể tưởng tượng, những thiếu sót ấy làm tan nát lòng con,” nàng nói thêm khi ngăn dòng nước mắt tưởng tượng.

Lassiter muốn cười khúc khích để đáp lại, nụ cười bị nén lại của ông cho nàng thấy ông rất mừng được gặp nàng. Nhưng ông lại làm mặt khó chịu lần nữa. “Nghe cha này, Nicole. Ta muốn tận hưởng quãng thời gian của hai cha con trước khi ta lên đường, vì thế hãy nói rõ một điều này về cuộc đua.”

Cặp lông mày của nàng nhú lại với nhau. Lạy Chúa, ông không thể; ông đang mở miệng nói, khuôn mặt ông sắp nói với nàng rằng... nàng sẽ không được ra khơi. “Đừng nói gì vội - con xin đấy,” nàng vội vàng tuôn ra. “Chỉ cần cho con vài ngày để con chứng minh với cha là cha cần con trong cuộc đua.” Và mọi chuyện đi về sau.

“Nicole, sẽ không có -”

“Con xin mà!” Nàng nắm cánh tay ông và bắt đầu nói, nhưng ông giơ bàn tay mang vết sẹo dây thừng lên để ngắt lời nàng.

Khi đó nàng quyết định rằng nàng sẽ không thể chiến thắng lần này. Nhưng còn lâu nó mới xong. Nàng có những mũi tên khác trong giỏ cho lần giao tranh tới, vì thế nàng thu lại những ý nghĩ của mình và buộc mình để cho trận chiến dịu lại lúc này.

Và thậm chí nàng im lặng khi ông nói, “Cha sẽ làm mọi chuyện rõ ràng hết sức có thể: Nicole, không đời nào con được ra khơi trong cuộc đua này. Và con phải cảm ơn Sutherland vì đã làm ta ra quyết định dễ dàng hơn. Chừng nào mà ta còn một hơi thở, con sẽ không được ở bất kì chỗ nào gần ta khi ta đấu với hắn.”

oOo

Mình sẽ giết chết mấy con quái vật đó, Nicole ủ ê nghĩ khi nàng đập đầu vào cánh tay đặt trên bàn. Khi nàng ngồi thẳng dậy, nàng thổi phù một lọn tóc ra khỏi mắt và nhìn xuống bàn mình, hiện giờ đầy những biểu đồ. Nàng liếc vào tất cả các con số và phép tính chổng chéo với nhau.

Nàng không thể nghĩ được gì, chứ chưa nói đến tập trung vào việc xây dựng một hải trình để gây ấn tượng với cha nàng. Nàng không mong làm được khi mà lũ gia súc bị nhốt trong hầm đã kêu rống lên suốt mười lăm phút vừa qua.

Tất nhiên, việc này sẽ xảy ra khi mà chẳng còn ai trên tàu để trấn áp lũ súc vật ồn ào. Lassiter đã đi tới một cuộc hẹn mà ông sắp đặt qua người đàn bà ở quán rượu, và gần như tất cả mọi thủy thủ đã ra ngoài để tận hưởng tự do trên bờ.

Âm thanh dịu đi. Nín thở, nàng thầm ra lệnh cho bọn chúng im lặng suốt phần còn lại của đêm nay. Ngay khi nàng vừa cầm cây bút trở lại, lũ súc vật lại rống lên lần nữa. Điên tiết, nàng ném nó xuống. Tại sao hai thủy thủ có nhiệm vụ canh gác đêm nay không chăm lo đến sự khó chịu này nhỉ?

Có lẽ bọn họ đã ngủ gật trong lúc làm việc. Nàng sẽ không bao giờ ngủ gật trong lúc làm việc.

Nicole vươn cao hai tay trên đầu trước khi đứng dậy khỏi chiếc ghế gập trong buồng tàu của nàng. Mặc dù nàng sẽ không đi xa lắm, nàng vẫn túm lấy chiếc áo khoác lên và quần chặt.

Nàng chạy xuống cầu thang cùng với chiếc đèn xách, cố không hít quá nhiều bầu không khí thủy triều xuống uể oải, nhưng nàng không thể ngăn nổi một hai cái ngáp dài. Nàng nghĩ về nguyên do khác khiến nàng đạt được quá ít thành quả trong suốt một ngày hôm nay – sự kiệt sức của nàng do một đêm mất ngủ. Nàng đã vật vã và xoay trở trong những giấc mơ đầy nhục dục, những tấm ga giường nhàu nhĩ ở giữa hai chân nàng, lớp vải mịn của bộ váy ngủ trở nên quá thô ráp trên làn da nhạy cảm của nàng.

Trong giấc mơ này, người đàn ông ở trên nàng không phải là một kẻ lạ mặt vô diện nữa. Đó là Sutherland.

Nàng nhắc nhở mình rằng chính gã đã ảnh hưởng lớn tới quyết định sai lầm của cha nàng về chuyện ra khơi của nàng. Và rằng cuộc đua sẽ khiến cha nàng phải đối mặt với người đàn ông đó một lần nữa, khiến cho sự thù hận càng tệ hơn. Vậy thì làm sao nàng vẫn có thể cảm nhận những ngón tay ấm áp, mạnh mẽ của gã trên cổ tay nàng?

Lắc đầu, Nicole gạt gã ra khỏi tâm trí một lần nữa. Nàng không có thời gian dành cho việc sao lãng.

Ở cầu thang, nàng nhìn qua khoang cho lính gác. Không gặp bất kì ai để quở trách, nàng nhẹ nhàng đi xuống những bậc thang hẹp, dốc đứng như đã từng làm hàng ngàn lần trước. Khi ánh sáng chạm tới đám gia súc, một chú dê vô tư lự chỉ nghiêng đầu ngó về phía nàng. Nhưng những chú lợn và cừu mắt to tròn đang sợ hãi và nhiệt thành tuyên bố thực tế ấy trong những ngân chuông vang vọng của khoang tàu.

Nàng cau miêng và xuy xuy, nhưng chúng đang sợ hãi như thể một cơn bão tệ hại sắp đến. Nén một tiếng chửi thề, Nicole đặt chiếc đèn lên sàn và với tay lấy cái xẻng để cho chúng thêm thức ăn.

Cánh tay nàng dừng lại giữa chừng.

Ánh sáng từ ngọn đèn chiếu sáng một hình dáng mờ ảo đang lom khom trên sàn, một hình dáng kì cục bị một trong những thanh gỗ sườn tàu che chắn bớt.

Một người đàn ông chẳng?

Nicole gạt tóc ra khỏi mắt nàng và đẩy nó vào trong mũ trùm đầu khi nàng liếc mắt nhìn sang để cố nhận dạng tay thuỷ thủ. Bất kể đó là ai, anh ta cần phải biết rằng anh ta không nên xuống đây vào một giờ giấc kì quặc thế này mà không có lý do gì. Hơn nữa, nếu anh ta làm phiền lũ gia súc, thì anh ta phải cố mà làm chúng bình tĩnh lại.

“Anh nghĩ anh đang làm cái gì ở đây hả, thuỷ thủ?” nàng hỏi, mỗi từ nói ra đều được nhấn mạnh bằng một cú dậm giày thật mạnh khi nàng đi về phía anh ta.

Nhưng khi nàng tới gần, có gì đó bên trong nàng, một bản năng thường bị quên lãng nào đó bảo với nàng phải tiến lên một cách cảnh giác.

Anh ta không trả lời, chỉ đứng dậy và quay sang nàng. Hơi thở nàng bật ra như một tiếng rít.

Người đàn ông mang một vết sẹo tím bầm, phồng rộp vòng trên trán xuống một hố mắt trống rỗng. Một thứ mùi ghê tởm bốc lên từ anh ta. Đó là mùi của rượu gin, rác rưởi, và ... máu. Nàng buồn nôn, mắt nàng chảy nước khi nàng nuốt nước bọt để ngăn mình khỏi nôn ọe.

Sau vài nhịp thở, trí khôn của nàng trở lại. Đây không thể là một trong những người của cha nàng. Điều đó có nghĩa là... có nghĩa là nàng đang gặp rắc rối. Một lần nữa.

Màn cảm xúc thay đổi trên mặt nàng chắc hẳn khiến gã mặt theo buồn cười, bởi vì hắn đang toe toét, để lộ hàng răng trông như những khúc gỗ cháy nham nhở. Nàng không thể không mở to mắt, hay vội vã bước lùi lại.

Với bước tiếp theo, nàng hít vào mạnh hơn, hồi hận ngay lập tức khi thân hình bốc mùi của hắn tiến về phía nàng. Nàng cố gắng nói, “Cứ làm việc tiếp đi, thuỷ thủ. Tôi – tôi xin lỗi.”

Trong một, hay là hai giây nàng chờ phản ứng của hắn. Làm sao nàng thu hút được sự chú ý của lính gác khi mà rõ ràng là lũ thú vật không thể làm được? Nàng có bỏ chạy được không? Nàng đang mặc quần – nàng có thể trốn tới boong tàu nếu hắn đuổi theo nàng. Nàng nên thử... nàng thực sự nên di chuyển.

Ngay khi nàng bắn về phía cầu thang, gã đàn ông kêu lên, “Không nghĩ là chúng ta muốn cô ta đi đâu đâu, Clive ạ.”

Xuất hiện từ trong bóng tối trước mặt nàng là một gã khổng lồ thứ hai, một gã đàn ông nàng cảm thấy còn nguy hiểm hơn cả gã đầu tiên.

Hai gã, trong thế gọng kìm. Cùng với nàng.

Nicole há hốc mồm trước vẻ ngoài cũng đáng báo động không kém của gã mới. Nàng thấy mình bị hút một cách đáng ngại vào khuôn mặt tròn như cái bánh của hắn, tròn và xụ xuống trừ đôi môi hình củ hành lồi ra. Nàng theo dõi hắn giống kiểu một khách qua đường đang chứng kiến một vụ tai nạn xe cộ nghiêm trọng, miệng há ra, quá hoảng loạn không di chuyển được.

Một giây sau, ý chí tự vệ trỗi dậy, và nàng đảo mắt xung quanh để tìm kiếm một vũ khí. Nhưng nàng sẽ không thể nắm được tay cầm của cái xẻng hay cái cào nào trước khi một trong hai bọn chúng tóm được nàng.

Rồi nàng nhìn thấy một tập hợp những dụng cụ xếp trên sàn tàu bên cạnh gã đàn ông thứ hai. Hai tên con hoang đang ở đây để phá hoại họ! Giận dữ bùng lên trong người nàng trước khi chuyển thành một cục tức dề lên ngực, nhưng nàng nén nó lại và nói, “Tôi xin lỗi vì đã làm ngắt quãng công việc sửa chữa gì đó của các anh ở đây. Tôi sẽ trở lên buồng của mình... vì thế chúc ngủ ngon.”

“Cô không đi đâu hết, cô nương,” gã đàn ông tên Clive nói qua đôi môi dày khự. “Tôi nghĩ cô sẽ ở lại đây với chúng tôi và làm bạn với tôi và Pretty một lúc.” Giọng hắn khùng khục trong cổ họng và đôi mắt đảo khắp thân hình nàng. Sự căm ghét đông đầy trong nàng. Nàng thả và nắm tay trong lúc tìm cách kiềm chế. “Cô không nghĩ là tôi sẽ để một con mèo nhỏ dễ thương như cô đi mất mà không chơi bời một chút đấy chứ?”

“Nào nào Clive,” Pretty phản đối từ chỗ hắn đang đứng, bên cạnh nàng không quá năm feet. “Ông chủ không nói gì về chuyện chơi bời đêm nay cả.” Hắn gãi phía trong mái tócбет dính trong khi đề nghị, “Hãy cùng làm nốt việc ở đây trước khi bị tóm, và rồi chúng ta sẽ chăm sóc cô ta.”

“Mẹ kiếp mày, Pretty,” Clive nói khi hắn giơ tay túm lấy ngực áo choàng của nàng. Một tiếng kêu hoảng hốt thoát khỏi môi nàng. Nàng đá vào hắn. Phần mũi giày cứng đập vào đầu gối hắn trước khi nàng lách vòng qua hắn, vừa vận nhảy tránh cú nhào tới của hắn.

“Cứu với! Ai cứu tôi với!” nàng la lên chỉ đúng một lần trước khi tới chân cầu thang. Nàng biết sẽ không có ai tới cứu nàng cả. Đêm nay sự sống còn của nàng nằm trong tay nàng mà thôi.

Nicole lao lên cầu thang đã nhanh nhưng tên khổng lồ còn nhanh hơn, và nàng chỉ lên được ba bậc trước khi hắn vồ được chân nàng. Túm lấy hai cổ chân trong vòng tay như cái kìm, hắn độc địa giật chúng lại sau. Nàng cảm thấy nhẹ bẫng trong một phần giây trước khi bị va mạnh vào bậc cấp trong một loạt những cú nảy đau đớn. Choáng váng, nàng hầu như không nhận ra cơn đau khi bậc cầu thang gỗ đập vào bụng và ngực nàng, lồi hết không khí ra khỏi hai lá phổi.

Ngoài những tiếng thở mạnh của mình, nàng lơ mơ nghe thấy gã mặt theo la hét phía trên âm thanh hỗn độn của đám súc vật. Cơn đau dịu đi và tầm nhìn của nàng mờ mịt... cho đến khi Clive kéo nàng xuống, lồi cơ thể mềm oặt của nàng về phía hắn, lần lượt đặt từng bàn tay một lên chỗ cao hơn trên chân nàng.

Chiến đấu đi, chết tiệt, chiến đấu đi! Với một sức lực ẩn giấu đâu đó, nàng đá thật mạnh, gót giày của nàng tông thẳng vào cái miệng hôi hám và mềm của hắn.

Máu túa ra. Hắn rú lên vì đau nhưng vẫn giữ được một bàn tay quanh chân nàng. Một cú đá giậm dữ tiếp theo trúng đích, làm rơi lỏng gọng kìm, và nàng lao lên những bậc cấp phía trước với tất cả sức mạnh còn lại trong hai cánh tay.

Nàng vụt thoát. Nàng sẽ -

“Tao sẽ bắn mày nếu mày thử làm như thế lần nữa.” Những từ ngữ đi kèm với tiếng cò súng bị lên đạn.

Nàng quay đầu qua vai. Gã mặt sẹo có một khẩu súng chĩa vào nàng. Run rẩy, nàng nhìn xuống Clive, gã đã đứng dậy và lao đảo đi về phía nàng, khuôn mặt máu me giãn ra thành một nụ cười kinh khủng.

Một cái liếc nhìn vào trong đôi mắt độc ác của hắn, nhìn thấy cơn giận điên cuồng đang hướng vào nàng, đã quyết định số phận của nàng chỉ trong một tích tắc.

Lờ đi khẩu súng chĩa vào lưng nàng, nàng dậm mạnh chân và lao lên cầu thang, dùng tay đẩy để tăng tốc biết rằng nàng quá yếu... và quá chậm.

Nửa đường lên trên, nàng hầu như nghe thấy tiếng click của cò súng. Một phát súng nổ đoàng trong khoang tàu tối tăm.

Chương 2

Derek Sutherland là một người đàn ông giận dữ.

Số ít ỏi những người biết rõ anh sợ rằng chẳng bao lâu nữa anh sẽ trở thành một gã đàn ông cay đắng hơn. Những sự kiện của bốn năm vừa qua dường như càng đảm bảo con đường tuột dốc của anh theo hướng ấy.

Vào lúc khuya khoắt trong cái đêm lạnh giá và ảm đạm này, thêm vào việc đang giận dữ, anh còn đang say. Như mọi khi.

Thực ra, chỉ có một thứ là khác với thông thường. Anh đã bắt đầu tỉnh táo lại, một sự bất tiện mà anh hi vọng có thể giải quyết nhanh gọn trong một quán rượu ở gần đó. Sải dài bước chân, anh tìm đường đi qua những đám đông rải rác đang chiếm cứ các bến tàu. Anh dễ dàng tìm được đường đi của mình kể cả với dòng người đang đổ về khi cuộc đua sắp diễn ra, vì hầu hết mọi người đều khôn ngoan dành cho anh một khoảng trống rộng rãi khi anh tới gần.

Đó không chỉ là vì anh là một gã to lớn, cao hơn hầu hết mọi người một cái đầu. Cũng không phải là do khuôn mặt cứng rắn của anh thể hiện rõ cơn giận dữ mà anh phải vật lộn mỗi ngày một nhiều hơn. Đó là bởi vì anh đang trở thành một người đàn ông không có gì để mất, khiến anh thành loại người nguy hiểm nhất. Và điều đó hiện rõ.

Anh không phải là không nhận ra ảnh hưởng của mình lên những người quanh anh – trong nhiều năm trời nó đã là như vậy. Thực tế, chỉ có một số ít người không lùi lại trước mặt anh. Một trong số đó là Amanda Sutherland, mẹ của anh – một việc chẳng may mắn gì cả, anh nghĩ khi nhớ lại buổi tối vô nghĩa gần đây nhất trong ngôi nhà trong thành phố London của dòng họ Sutherland.

Anh đã chuẩn bị ra ngoài đêm đó khi bà triệu anh vào trong căn phòng khách nữ tính một cách cố ý của bà. Anh không cần phải đoán kiểu đối thoại nào sẽ diễn ra và chỉ thấy thắc mắc vì bà đã phải mất tới chừng đó thời gian mới tiếp cận anh một lần nữa.

Khi anh bước vào trong, anh bỏ qua việc đặt một nụ hôn lên bên má chìa ra của bà, và lờ đi vẻ tổn thương thoáng qua trong mắt bà. Anh đi thẳng về phía chiếc ghế ít kiểu cách nhất ngay trước mặt bà và ngồi một cách không thoải mái trong chiếc ghế nhỏ bé.

Bắt chéo cặp chân dài, Derek dài giọng nói, “Con không tưởng tượng được tại sao mẹ lại muốn gặp con, thưa mẹ.”

Bà chìa môi trước câu đó, nhưng sau khi cẩn thận sắp xếp lại các nếp váy, bà nói đều đều. “Đêm nay con có ghé qua câu lạc bộ của mình của không?”

Anh cười trước câu hỏi nhặng nhít của bà, nhưng âm thanh của nó lạ lẫm và cọt kẹt. Anh trở nên im lặng và chiến đấu để kiềm chế tính nóng nảy kinh khủng đã giúp đẩy cuộc đời anh vào

cái điểm tồi tệ mà anh đang hưởng thụ bây giờ.

Trước khi trả lời, anh cúi người ra phía trước trên ghế của mình để bắn ra một lời cảnh cáo. “Con sẽ bị nguyên rủa nếu chúng ta lại làm thế này lần nữa. Mẹ biết quá rõ rằng con sẽ không tới câu lạc bộ hay tới bất kì một buổi vũ hội hay dạ hội hay bất kì chỗ nào khác mà con có thể sẽ phải nhìn hay nghe về... về tình cảnh của con,” anh quát, khuôn mặt căng lên vì oán giận.

Mặc dù đến giờ này bà đáng lẽ phải quen với nó rồi, mẹ anh trông vẫn giật mình trước cơn giận bùng lên nhanh chóng của anh. Tuy nhiên, bà nói, “Con có trách nhiệm với tước hiệu của con, Derek. Đã đến lúc, hơn cả đến lúc, con phải có một người thừa kế.”

“Grant là người thừa kế của con,” anh nói, gọi tên em trai mình.

“Nhưng một đứa con trai –”

“Không thể và sẽ không bao giờ có.”

Giọng điệu độc địa của anh thậm chí không làm bà lùi bước. Không, bà hít vào một hơi thở củng cố và tiếp tục kéo họ theo một cuộc tranh cãi y như trước. Bà không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội – họ đã tranh cãi thế này mỗi lần anh tới London.

Trong khoảng thời gian chừng nửa buổi tối, anh lắng nghe những lời mắng mỏ và van xin của bà, những chiến thuật luân phiên chính xác như một chuyên gia. Cuối cùng, anh trở nên giận dữ đến nỗi bắn ra khỏi ghế để bỏ đi, định tránh xa khỏi gia đình mình cho tới khi anh ra khơi.

Nhưng bà sẽ không để anh đi.

“Vậy lần này con sẽ chọn con đường nào? Trung Quốc? Nam Mỹ?” bà hỏi trước khi anh có thể thoát khỏi sảnh đường.

Anh miễn cưỡng trở lại chỗ bà, khiến khuôn mặt mình lạnh lùng như một cái cây khô. “Từ London tới Sydney.”

“Sydney?” bà trả lời với sự vui thích chế nhạo. “Ồ, phải rồi, Vòng đua Vĩ đại của Nữ hoàng Victoria. Mẹ đã đọc về nó trên báo một thời gian trước. Con mới yêu nước làm sao.” Nụ cười căm ghét của bà trái ngược với những câu nói tình cảm. “Và thật tiện lợi làm sao khi lại tìm được một hải trình khác đi xa tới như thế.”

Derek không thể không đồng ý.

Bà nghiên cứu khuôn mặt anh. “Từ đây đến đó và trở về sẽ khiến con mất bao lâu?”

“Nửa năm.” Rồi, nhìn thấy sự thất vọng trong đôi mắt xám sáng lấp lánh của bà, đôi mắt quá giống như mắt anh, anh quay ra cửa một lần nữa.

Đúng như trông đợi, chẳng giải quyết được gì hết. Nhưng câu nói chia tay của bà không ngừng chạy qua đầu óc anh: “Mẹ thường tự hỏi liệu con ra biển là bởi vì con yêu biển... hay bởi vì con là một tên hèn nhát giả dối.”

Lạy Chúa, anh cần uống rượu.

Người đàn bà đó muốn anh làm gì? Và em trai anh Grant nữa, cậu ta đã nhìn anh với vẻ thương xót kì cục khi Derek ào ào đi qua người cậu ta ra cửa? Tất cả mọi người liên quan đều biết anh không thể tìm được một lối thoát, một sự khoan hồng nào. Anh hiểu điều đó, và khốn kiếp, anh cư xử y như thế.

Anh ngờ ngợ tự hỏi mẹ và em trai anh sẽ nói gì nếu họ biết rằng cuối cùng đã có một thứ gì đó lọt qua được bức màn giận dữ vẫn bao phủ quanh anh. Rằng một con điểm trẻ ở bến tàu với đôi mắt đen sâu thẳm đã làm mạch của vị bá tước đập mạnh lên. Một con điểm trong bộ quần áo con trai làm việc trong quán Mermaid, hơn tất cả mọi nơi khác –

Vài tiếng kêu tới từ phía trước cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Tò mò xem cái gì đã khuấy động đám đông đêm nay, anh tiến tới một hàng những chiếc thùng gỗ quăn trong vài bậc ở bên cạnh đường đi và bước lên trên để có tầm nhìn tốt hơn. Bên dưới một loạt những chiếc mũ rộng, rẻ tiền giống hệt nhau và những cái đầu đang chụm lại, một cậu bé đang chạy xuống cầu cảng, chui vào đám đông và vài người phụ nữ giận dữ đang lảng vảng gần đấy. Với một cú nghiêng đầu nhanh chóng, Derek phát hiện hai gã bặm trợn ở đằng sau, đang xô đẩy đám đông để chạy theo cậu bé.

Derek nhẹ nhàng nhảy xuống và tiếp tục đi đường của mình, với một cú xoa tay. Cậu bé đó đã gây sự với nhầm người, anh thần nhiên nghĩ thầm. Hai gã đó là loại đám thuê chém mướn – thẳng nhóc sẽ chẳng có cơ hội nào với một gã, chứ chưa nói tới cả hai. Thậm chí cả khi đã biết điều đó, anh thề sẽ nhìn đi hướng khác như tất cả những người khác trên bến cảng sẽ làm. Anh chẳng khác gì những loại người tệ hại nhất ở đây đêm nay.

Anh sẽ chỉ việc bước đi. Quên biến sự chen ngang kia.

Nhưng khi cậu bé chạy ngay trước mặt anh, Derek quay lại để xem cậu ta bị vướng chân vào sợi dây thùng trên đường. Cậu bé ngã nhào ra trước, cánh tay vươn ra bất lực trước khi lao thẳng xuống mặt đất lầy lội. Lắc đầu, như thể cậu ta vẫn chưa hoàn toàn tin được là mình đã ngã, cậu ta chống tay ngồi dậy nhưng dường như không thể điều khiển được chân mình.

Thứ còn sót lại trong lương tâm đã héo úa của Derek yêu cầu một cuộc giải cứu, nhưng anh dễ dàng gạt bỏ ý nghĩ ấy. Anh không còn là người đàn ông như trước kia. Hơn nữa, anh đã có thể nhìn thấy bảng hiệu của cái quán rượu mà anh đang tới. Anh đã ở quá gần một đêm trác táng đến mụ mị đầu óc...

Bằng vào những âm thanh đang tới từ phía trước, hai gã đàn ông sắp chạy đến nơi.

“Cẩn thận chứ, đồ con hoang!” một người đàn bà ăn vận loè loẹt ré lên khi cô ta quăng cái túi vải vào đầu một trong hai gã. Khi hắn xoay lại để đối mặt với cô ta, cô ta trở nên im lặng, đông cứng, rồi lẩn vào trong đêm đen. Derek hiểu tại sao – gã đàn ông trông như thể vừa bước ra từ một cơn ác mộng.

Trước khi có thể ngăn mình lại, Derek xoay người và thoáng nhìn thấy đứa trẻ một lần nữa. Vẫn còn can đảm cố gắng kéo mình đứng dậy, để đặt được đôi chân đi giày nhỏ bé lên lối đi bẩn thỉu. Khi cục thay, Derek phải chống lại cảm xúc thương xót, một cảm xúc ngày càng trở nên xa lạ với anh.

Anh nấn ná thêm một giây nữa. Có thể thằng bé là một kẻ móc túi và xứng đáng với bất kể hình phạt nào hai gã kia đang định đưa ra. Quyết định quay mặt đi, anh lắc đầu và bước tiếp.

Anh biết đây là một sự xác quyết cho việc anh đã trở thành một gã con hoang tồi tệ đến thế nào.

oOo

Như một thực thể sống ở trong nàng, nỗi sợ của Nicole lớn dần, làm nàng nghẹt thở. Nàng gồng mình để bò dậy, nhưng trong tim, nàng không biết còn tiếp tục được bao lâu nữa. Mỗi cử động đều mang đau đớn đến tứ chi kiệt lực của nàng. Mỗi nhịp thở đều đốt cháy phổi nàng như thể nàng đang hít phải lửa.

Đây không phải là cách nàng muốn chạy ra ngoài – không phải là dẫm mình xuống đường phố London bẩn thỉu chờ bị Clive tóm cổ.

Mình muốn chết một cách nhẹ nhàng. Nàng nén lại những giọt nước mắt đau đớn và tuyệt vọng, nhưng trước cả khi nàng nhận ra, tiếng khóc vẫn dâng lên và trào ra trong một nhịp thở.

“Quý tha ma bắt,” một người đàn ông giọng trầm nghiêng răng kèn kẹt ngay đằng sau nàng. Một tràng những câu chửi thề sống động tiếp theo; bỗng nhiên nàng bị nhấc lên và kẹp vào bên sườn của một gã đàn ông khổng lồ cúi kính, giận dữ nào đấy. Khi hắn bắt đầu len vào một cái ngách bị bỏ quên giữa hai nhà kho để chèn, sự kinh ngạc lại chiếm cứ nàng lần nữa; thậm chí nàng không thể bảo mình chiến đấu bởi vì hắn không phải là một trong hai người kia.

Có phải nàng đã tìm được một cứu tinh trên bến cảng? Không chắc, nhưng người đàn ông vác nàng rất nhẹ nhàng.

“Đừng sợ,” anh ta gay gắt khuyên. “Ta sẽ không làm đau chú.”

Người đàn ông đang vác nàng có kiểu nói năng ngắn gọn, chính xác của một quý ông, và những bản năng của chính nàng không gào thét nguy hiểm trước sự hiện diện của anh ta. Nàng thấy hết sợ một cách kì lạ, đặc biệt khi xét đến tình huống nàng chỉ vừa mới bị bắt, và suýt soát thoát chết. Bị bắt. Trên chính con tàu của mình, một viên đạn đã sượt qua tai nàng. Dẫm

gỗ nổ tung khắp xung quanh đầu nàng...

Kí ức đó làm suy nghĩ của nàng rõ ràng mạch lạc. Nàng hơi e sợ người đàn ông này, nhưng không muốn làm một kẻ bó tay chịu trời. Không có thời gian giải thích cho anh ta tại sao – nàng cần phải giữ mình an toàn. Nàng vịn vẹo trong tay anh ta và bắt đầu đá, dậm đôi chân đi giày của mình vào bắp chân anh ta.

“Ta đang cố giúp chú. Chó c- có dừng lại không?”

Những cú đấm của nàng không có tác dụng. Nghĩ rằng việc nàng tấn công đã khiến anh ta giận dữ, nàng co rúm đầu giữa hai vai để chuẩn bị nhận lấy một cú bạt tai hay còn tệ hơn.

Nhưng anh ta vẫn bình tĩnh nỗ lực gấp đôi để giữ nàng lại. Anh ta dễ dàng gấp đôi nàng, to lớn, với hai cánh tay không bẻ gãy được. Anh ta có thể dẹp yên nàng mà chẳng cần nỗ lực nào. Nhưng kể cả khi đang chiến đấu, nàng cũng có ấn tượng kì lạ là anh ta đang hết sức cố gắng để không làm đau nàng.

“Bình tĩnh nào! Chết tiệt, chú cứ như một con mèo trơn tuột vậy,” anh ta thốt lên bằng giọng thấp, nghiêm trọng hơn.

Khi nàng vịn vẹo để thoát ra, nàng đã thoáng nhìn thấy người bảo trợ tương lai của nàng. Nhận thức đánh tan sự khó tin của nàng. Thậm chí cả khi đang cào cấu và vịn vẹo, trí óc mờ mịt của nàng cũng thẳng thốt vì người đàn ông đang giữ nàng không ai khác chính là Thuyền trưởng Derek Sutherland.

Nếu nàng không chắc chắn là nàng sắp bị giết, nàng có thể sẽ cười phá lên. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Anh ta vật lộn để kèm giữ nàng, gần như lần lượt nắm rồi thả nàng. Chỉ là vấn đề thời gian cho đến khi anh ta chiến thắng, nhưng nàng vẫn phải chiến đấu. Cho đến khi thật không ngờ, anh ta nâng nàng trên tay, một bàn tay mò mẫm tìm cách nào đó để giữ nàng.

Và rồi... điều không thể nào tin được.

Bàn tay anh ta trượt qua chiếc áo choàng đang mở và trượt lên áo sơ mi cho đến khi... hạ cánh trên ngực nàng.

Ngoài những tiếng thở mạnh của chính mình, nàng hoàn toàn bất động. Nàng không biết tại sao: vì anh ta cũng bất động? Hay vì nàng không thể nghĩ được bất kì chuyện gì ngoài – bàn tay anh ta?

Bàn tay to lớn, thô ráp, nóng rẫy, nó để lại một dấu vết trên da nàng. Có phải là ngón tay anh ta đang trượt qua núm vú nàng? Bàn tay anh ta dường như di chuyển trên khắp cơ thể nàng, chuyển từ động tác quét qua thô bạo sang dịu dàng, tò mò... khum lấy nàng. Không, giờ thì nó

là ngón tay cái của anh ta.

Đáng lẽ nàng phải bắt đầu đấm đá lần nữa. Nàng nên làm thế. Nhưng anh ta làm cho cơ thể nàng mềm oặt. Thuyền trưởng Derek Sutherland đang đặt tay lên ngực nàng, trí óc nàng nhắc đi nhắc lại như đọc thần chú.

Bàn tay anh ta trên ngực nàng.

Có phải nàng đã nghe anh ta thầm chửi thề? Da nàng cảm thấy lạnh buốt khi anh ta giật tay ra khỏi áo nàng như thể anh ta bị bỏng. Anh ta xoay người nàng lại, và toàn bộ phía trước người nàng chà vào người anh ta.

Nicole thực hiện một cố gắng vô ích để sắp xếp những ý nghĩ tũn mủn của mình. Đối thủ tồi tệ nhất của cha nàng đang giữ nàng ở một cái ngõ vắng, với một mình anh ta, vậy tại sao nàng lại không chiến đấu? Bởi vì nàng yếu ớt. Tắc thở.

Rồi anh ta chà tay dọc theo cánh tay nàng và đặt chúng lên hông nàng. Máu nóng dâng ngập cơ thể nàng lần nữa và đọng lại nơi bụng.

Nàng đã ở quanh đàn ông hầu hết cuộc đời mình, đã sống trong những trại lính cùng với họ trong một thời gian dài, nhưng nàng chưa từng trải qua một sự khao khát không thể giải thích được như thế này khi nó chiếm lấy nàng quá đột ngột và quá mạnh mẽ.

Nicole lắc đầu, muốn khước từ cảm giác đó. Nàng chỉ đơn giản là đang quá sợ, và anh ta giữ nàng an toàn, hay đúng hơn là an toàn hơn trong cánh tay anh ta. Người đàn ông này làm nàng ấm áp, nàng lí luận, giống như một cái kén trong bầu không khí ban đêm buốt nhói. Và mùi hương sạch sẽ tươi mát của anh ta kích thích mũi nàng. Đàn ông. Mùi của anh ta... rất đàn ông. Không phải là thứ mùi nước hoa rẻ tiền mà nàng trông đợi sẽ ngửi thấy trên người một gã xấu xa như anh ta, mà lại lôi cuốn đến nỗi nàng muốn vùi mặt vào trong bờ ngực rộng rãi, cứng rắn kia và hít ngửi anh ta.

Kể cả khi mặt nàng gần sát cơ thể anh ta, một phần trong nàng tranh cãi rằng có thể anh ta vẫn chưa nhìn rõ mặt nàng. Mũ trùm của nàng vẫn còn trên đầu. Nàng có thể chạy –

Cứ như là anh ta đọc được tâm trí nàng, Sutherland siết chặt nàng hơn nữa trong hai tay anh ta. Với một tiếng hỗn hển vừa báo hiệu sự khó tin, vừa là cái gì khác mà nàng còn chưa gọi tên được, nàng cảm thấy vật khuấy động cứng ngắc của anh ta ấn vào bụng nàng. Thắng thốt, nàng vịn người đi, một việc chỉ khiến nàng chà mạnh hơn nữa vào phần đó của anh ta.

Anh ta hít vào thật mạnh để phản ứng, và toàn bộ cơ thể anh ta cứng lại xung quanh nàng. “Thôi nào,” anh ta nói. Lời nói rung rung như một tiếng sấm còn sót lại từ cơn bão.

“Thả tôi ra – Tôi phải... đi,” nàng van xin. Nàng không thể làm gì hơn là đứng đó và thở, cơ thể nàng là một tập hợp của sự căng thẳng và một dòng chất lỏng. Nàng nhìn chằm chằm vào anh ta, người đàn ông cứng cỏi không hề tỏ ra một dấu hiệu nào là sẽ thả nàng. Khi một trong

hai bàn tay to lớn của anh ta nói lỏng vòng vây, nàng cảm thấy anh ta sắp sửa gạt mũ trùm của nàng. Nàng không muốn điều đó, không thể chấp nhận, nhưng cơ thể nàng bất động, bị thu hút bởi luồng sức mạnh nóng ấm của anh ta.

Không hoàn toàn là thúc thủ, nàng quan sát khuôn mặt khó đăm đăm của anh ta, nhìn thấy làn da căng tràn trề nơi nó cau lại thành một cái nhú mào. Đôi mắt anh ta tìm thấy mắt nàng và chiếm giữ chúng. Nàng đã biết từ cái đêm trước đó rằng đôi mắt anh ta rất lạnh lẽo. Giờ nàng còn nhìn thấy nhiều hơn thế.

Sutherland trông giống như một người đàn ông đứng trên chiếc tàu đang chìm – không hề có một chút ảo tưởng nào.

Một luồng không khí thổi qua mặt nàng khi bàn tay anh ta tìm tới cái mũ trùm của áo khoác. Khi anh ta cởi nó và gạt lớp vải ra sau đầu nàng, những ngón tay anh ta lướt qua má nàng như một cú vuốt ve. Toàn bộ cơ thể nàng run lên vì sự gợi cảm của động tác đơn giản ấy. Nàng vẫn còn run rẩy khi anh ta quan sát mặt nàng... và khi anh ta vuốt tóc nàng... và thậm chí cả khi anh ta dễ dàng bế xốc nàng lên và ném nàng qua vai anh ta.

Chương 3

Không có gì còn làm Derek ngạc nhiên được nữa. Anh trông chờ tình huống tệ hại nhất sẽ tới, điều tệ hại nhất trong mỗi con người, và hầu hết mọi lần anh đều không bị thất vọng. Nhưng khi anh phát hiện ra cô gái từ quán Mermaid bên dưới cái mũ trùm, mọi thứ bên trong anh đều phát điên lên.

Và cả bên ngoài nữa. Vật cương cứng chứa đầy máu trong anh phồng lên và nhọn, giống như của một con thú đang mùa động dục ngửi thấy mùi con cái đã sẵn sàng. *(Í ẹ tả gì kinh zậy)* Anh không biết sự ngạc nhiên của mình là do tìm thấy cô gái điếm lần nữa hay là do sự phản ứng của anh với cô ta nhiều hơn.

Tất nhiên, cô ta lạng người đi khi bị xóc qua vai anh kiểu chống hông lên trời và úp mặt vào lưng anh. Chẳng bao lâu sau cô ta bắt đầu đá và cào cấu nhiệt tình y như lúc trước.

“Thả xuống! Ngay!” cô ta ra lệnh, mỗi câu nói kèm theo một cú đấm hay một cú đá. “Thả - tôi - xuống - ngay!”

Anh cười vào những nỗ lực tự làm đau mình của cô ta, tự mãn bởi vì đơn giản là cô ta không có sức để làm được việc đó. Một cơn đau xuyên qua giây phút ngạo nghễ của anh – nàng Valkyrie[2] đã cản ngạt những chiếc răng bé nhỏ của cô ta vào đũng sau cánh tay anh.

“Cái quái gì thế?” anh lắc người cô ta ra. “Chết tiệt, tôi đang cố giúp cô. Tôi không thấy hai gã kia ở quanh đây, nhưng thế không có nghĩa là chúng đã đi.”

Khi cô ta thôi không vật lộn đủ lâu để lắng nghe, anh nói tiếp, “Tôi đang đưa cô tới một chỗ nào đó an toàn, và nếu cô chiến đấu với tôi cô chỉ đang trì hoãn chuyện không thể tránh khỏi.”

Cô ta nạt lại, “Tôi sẽ chiều lòng anh. Lúc này thôi.”

Môi anh gần như đã cong lên trước nỗ lực giữ tiết hạnh của cô ta kể cả khi đang đeo lưng lẳng trên lưng anh với chiếc áo khoác túm túm lại quanh eo. Nhưng anh trở nên căng thẳng và cảnh giác khi tới góc phố và quan sát khu vực đó. Tự tin là hai gã đàn ông kia đã đi lên trước, anh sải chân theo hướng ngược lại, về phía Southern Cross.

“Giờ anh có thể đặt tôi xuống được rồi. Tôi sẽ không chạy đâu,” cô gái đề nghị sau khi xóc nảy theo từng bước chân anh. Anh nên để cô ta đi, nhưng anh không muốn cô ta cố chạy thoát lần nữa. Không cho đến khi cô ta đã giải thích vài chuyện.

“Thế này sẽ đi nhanh hơn.” Sau khi nghĩ lại, anh nói thêm, “cô đã thôi chưa đấy?”

Khi cô ta hít vào thật sâu và thở dài, anh cảm thấy điều đó trên lưng mình. “Rồi,” cô ta miễn cưỡng thừa nhận.

Cơn giận bùng lên trong anh khi anh mừng tượng hai gã kia truy đuổi cô gái nhỏ bé, bất lực này. Nhưng anh còn giận chính mình hơn nữa – anh đã suýt nữa thì bỏ mặc cô ta – và giọng anh gay gắt. “Ai đã đuổi bắt cô, và tại sao?”

Cô ta cứng người. “Chẳng liên quan gì đến anh.”

“Giờ thì có, vì tôi vừa mới cứu cô đó thôi.”

Khi cô ta không nói gì, anh huých cô ta một chút bằng cách tay ở dưới hông. “Nói cho tôi biết ngay.”

“Anh sẽ phải lắt tôi mạnh hơn nhiều để khiến tôi nói ra. Vì tôi biết là anh sẽ không làm thế – hãy đừng làm mất thời gian của nhau thêm nữa,” cô ta nói bằng giọng xác xược từ đằng sau lưng anh.

Cô gái này... đang khiêu khích anh ư?

“Tôi sẽ không cá cược chuyện đó đâu, cô em.” Ngọn lửa giận của anh, lúc nào cũng ngàn ngạt, nhanh chóng bị chặn lại. “Rõ ràng là cô thiếu mất sự khôn ngoan để biết sợ tôi.”

Cô ta rướn lên trên lưng anh. “Tôi nên sợ anh sao?” cô ta hỏi bằng giọng hiểu biết.

Đây không phải là một câu hỏi màu mè. “Điều đó còn tùy thuộc vào việc cô làm vui lòng tôi hay không. Và ngay lúc này tôi đang rất không vui.”

“Trông anh không giống như anh từng vui vẻ bao giờ,” cô ta lẩm bẩm, má tựa lại vào lưng anh.

Anh chậm bước. “Cô có ý gì?”

Derek có thể cảm thấy cô ta khi cô ta hít vào một hơi thở sâu nữa và lại rướn người lên. “Anh có một đường nhăn sâu ở giữa hai lông mày vì cau có, nhưng chẳng có nếp nhăn nào quanh mắt như những vết anh có khi cười nhiều. Anh cau có rất nhiều đúng không? Tôi cá là ngay bây giờ anh đang nhăn mặt.”

Quý thật, đúng thế. Anh rất ghét khi người ta phân tích mình. “Cô chẳng biết cái quái gì về tôi cả - “

“Rõ ràng, tôi biết anh không cười.”

Đủ rồi. Anh cố tình quăng cô ta xuống như thể anh đang làm rớt cô ta.

“Ô-ối!” cô ta la lên khi ngã xuống, nhưng anh bắt lấy cô ta vừa kịp trước khi bị nện xuống đất.

Sau khi đã điều chỉnh mình, cô ta gạt mái tóc dày, rồi bù ra khỏi mặt và hếch mặt lên. Với biểu hiện bị tổn thương, cô ta hỏi bằng giọng thực sự bối rối, “Anh làm thế để làm gì?”

Anh mở miệng định nói, nhưng lại ngậm miệng. Cô gái có một mái tóc tuyệt vời. Anh nhìn vào những lọn tóc rối bù vì chạy trốn, những lọn tóc không thể quyết định được chúng muốn trở nên màu đỏ hay màu vàng. Chúng viền quanh khuôn mặt dễ thương đặc biệt của cô ta và cuộn lại ở cái cổ thanh mảnh. Mỗi anh nhức nhối muốn hôn cái cổ ấy ...

Anh lắc đầu trước những ý nghĩ ngớ ngẩn. “Tôi không chắc tôi muốn đưa cô tới bất cứ đâu an toàn hay không. Cô có một cái lưỡi có gai và không biết nghĩa của từ biết ơn. Cô thuộc về quán Mermaid.”

Cầm cô ta hếch lên. “Anh,” cô ta nói bằng giọng the thé, “cũng ở ngay đó cùng với tôi. Hay là anh say quá không nhớ nổi?”

“Cô nương, cô đang – “ anh bắt đầu nói, nhưng nhìn thấy mắt cô ta đảo về hướng phát ra âm thanh của một vụ ẩu đả cách họ không tới hai mươi yard. Khuôn mặt cô ta trùng xuống, và cơ thể run lên. Với tất cả vẻ quả cảm của mình, cô ta thực ra đang rất sợ.

Trước khi cô ta có thể bỏ chạy, anh tóm lấy cổ tay cô ta và xóc cô ta lên vai mình một lần nữa. Lao rầm rập về phía con tàu của mình, anh cảm thấy một niềm thoả mãn kì cục khi mang cô ta theo cùng.

Anh không biết có gì ở cô gái này. Có lẽ đó là vì không ai từng nhìn vào anh như cách cô ta đã nhìn ở trong quán Mermaid, giống như một mỹ nhân ngư.

Giống như cô ta sẽ chết mất nếu anh không ngủ với cô ta.

Derek đã tự nói với mình rằng anh muốn tìm cô ta đơn giản chỉ là để thoả trí tò mò về cô ta. Anh không thể hiểu được tại sao một cô gái trẻ, một cô gái trẻ rõ ràng đã bán thân ở quán Mermaid và đan díu với Lassiter, không hơn không kém, lại nhìn vào anh theo cái cách cô ta đã nhìn đêm hôm đó. Đầu tiên là với niềm khao khát, sau đó là với sự tức giận.

Thêm nữa, anh cần biết anh có thể muốn cô ta đến thế, hay chỉ là do đêm đó anh đã say.

Không phải là do rượu. Cái quái gì với anh thế này? Cô ta là một con điểm miệng lưỡi chua ngoa, thích chế nhạo và vào hùa với kẻ thù tồi tệ nhất của anh. Và cô ta có những đường nét đặc biệt. Đôi mắt đen quá khổ, quá thắm màu và quá to đối với khuôn mặt nhỏ nhắn, giống con trai của cô ta đối lập với cặp môi bĩu ra. Giống như thể một nghệ sĩ nào đó, sáng tạo và ngang tàng, đã thoả mái tô vẽ đôi mắt và mái tóc của cô, trong khi một người khác lại làm việc trên vành môi hoàn hảo...

Cô gái bắt đầu nổi giận một lần nữa. Chắc hẳn đúng lúc đó cô ta nghĩ rằng anh là mối nguy hiểm lớn hơn với mình, bởi vì cô ta bắt đầu vịn vẹo trên lưng anh, vươn người ra để thoát khỏi anh. Cô ta quá nhẹ, anh dễ dàng giữ chặt được cô ta.

Rồi cô ta nắm tay lại với nhau và đập vào lưng anh. Lực của cú đánh làm anh ngạc nhiên, nhưng bước chân anh không hề thay đổi. Với hành động đó cô ta chỉ kiếm được một cú vỗ nhẹ trên cái mông tròn trịa, nổi bật quá rõ ràng trong chiếc quần bó của cô ta.

“Anh! Ồi, anh không thể -“

Anh đặt bàn tay ở đó. “Rõ ràng là tôi có thể,” anh nói, sử dụng cách nói của cô ta. Cô ta thối phỉ phỉ giận dữ, và môi anh cong lên. Rồi đến lượt anh bị sốc khi cô ta gọi anh bằng những cái tên có thể khiến cho mấy tay thủy thủ rắn mặt nhất của anh phải đỏ bừng. Không chỉ là do độ sáng tạo của những câu chữ thề hay là nọc độc rỉ ra từ từng câu từng chữ khiến anh ngạc nhiên. Anh có thể trông mong điều đó từ xuất thân của cô ta.

Không, anh đã chú ý trước đó rằng cô ta không có thổ âm vùng biển Anh Quốc, nhưng trong lúc giận dữ, giọng điệu của cô ta giòn hơn và ít giống như mong đợi của anh nhất. Thực tế, anh chẳng hiểu cô ta nói giọng miền nào hết. Với một chút khó chịu, Derek nhận ra anh chẳng thể phân biệt được gì trong cách nói của cô ta trừ việc nó nghe có vẻ rất có giáo dục và đánh đá, trừ những cụm từ rất sinh động ra.

Anh bỏ qua những điều khó hiểu của mình. Anh đã nhìn thấy cô ta trong một cái quán nổi tiếng vì gái điếm, ra về trong màn đêm cùng với một người đàn ông gấp hai lần tuổi cô ta. Không chính xác là kiểu hành động về đêm của một quý cô.

Bất kể cô gái này là gì, anh cũng sẽ có cô ta nhiều lần trong đêm nay và thưởng thức việc tìm hiểu về cô ta sau này, cả giọng lưỡi chua ngoa và các thứ khác. Việc này không thể nào tốt hơn được nữa, cùng với cuộc đua sắp diễn ra trong vòng năm ngày tới. Vừa đủ thời gian để thưởng thức cô ta.

Và rồi, như vẫn luôn xảy ra với anh ... để chán ngán cô ta và giọng buồm ra khơi.

oOo

Với Nicole bị vắt qua vai một cách dễ dàng, Thuyền trưởng Sutherland bước lên boong tàu của mình và nhẹ nhàng vẫy tay khi đi ngang qua hai người lính gác ngạc nhiên cực kì đứng ở lối vào. Vị trí của Nicole làm nàng xấu hổ, nhưng hình ảnh Southern Cross cũng đủ làm nàng phải hít vào thật mạnh và nhanh chóng quên mất việc nguyên rửa anh ta. Nàng chưa từng đến gần tàu của anh ta đến thế, và khi họ lên tàu, nàng không thể không nhìn xung quanh một cách tôn kính.

Nàng đã luôn nhạo báng chuyện nhảm nhí của đám thủy thủ là con tàu phản ánh thuyền trưởng của nó. Nhưng chiếc Southern Cross to lớn, mạnh mẽ và đen tối này chính là bằng chứng cho cái ý tưởng đó. Nó bằng phẳng như đá và sắc nét như dao.

Và đáng sợ.

Ngay khi nàng quyết định nàng sẽ cố trốn một lần nữa, Sutherland đi tới cầu thang. Anh ta đặt nàng đứng xuống và nhìn nàng khắp lượt, như thể đang quyết định số phận nàng. Cuối cùng, anh ta nói, “Đi xuống cầu thang.”

Nàng trả lời anh ta bằng cái nhìn khó tin. Tất nhiên nàng sẽ không xuống. Anh ta tưởng nàng bị điên chắc? Nàng không biết tại sao anh ta mang nàng về lại tàu của anh ta, chưa quyết định được là liệu đến giờ anh ta đã nhận ra nàng là ai chưa, và quan trọng nhất là nàng không thích nhận mệnh lệnh, đặc biệt là từ một gã đàn ông như anh ta. Nàng đang định mở miệng để từ chối, không, xin cảm ơn.

“Làm ngay.”

“Không.”

“Không à?”

Từ cái nhìn ngạc nhiên công khai của anh ta nàng đoán rằng từ đó hiếm khi được dùng với anh ta. “K-H-Ô-N-G,” Nicole đánh vần. “Không cho đến khi anh nói cho tôi biết tại sao anh mang –“

“Làm ngay,” anh ta rống lên, và tất cả những ý nghĩ chống đối của nàng kết thúc. Giọng điệu của anh ta khiến cho nàng phải nhảy xuống những bậc thang dẫn tới bụng tàu. *(hihi, đúng là thứ mà cô nàng ương bướng này cần đây, 1 người đàn ông thét ra lửa mửa ra khói :D)*

Anh ta không làm nàng sợ, nàng tự bảo bản thân; anh ta chỉ làm nàng giật mình thôi.

Dễ dàng lướt xuống phía sau nàng, anh ta từ từ đi đến chỗ nàng, đánh giá. Anh ta nhẹ nhàng cúi đầu xuống để tránh một thanh xà trên trần, nhắc nhở nàng về chiều cao to lớn của anh ta. Đáng lẽ nàng phải sợ hãi sau khi anh ta quát nàng. Sợ hãi sau tất cả những điều nàng đã nghe về anh ta. Người bạn đầu tiên của cha nàng, Chancey sẽ nói nàng quá gan dạ không tốt cho chính nàng. Nàng cho rằng ông nói đúng, chỉ là vì nàng không thể ép mình sợ cho được.

Nhưng mà trông Sutherland không có vẻ như anh ta sẽ làm tổn hại nàng. Không, trông anh ta cứ như thể muốn ăn mình trong bữa tối hơn. Ánh mắt anh ta lướt qua nàng như một cú chạm thực sự, và nàng rung mình. Đôi mắt đó, xám và thâm màu, có thể dễ dàng bị cho là độc ác, nhưng chúng không chứa nổi tức giận nào dành cho nàng. Nàng thuyết phục chính mình rằng nàng có thể tìm ra được điều gì đó khác trong chiều sâu lạnh lẽo đó. Liệu đó có phải là lý do anh ta mang nàng trở lại tàu không? Để hôn nàng?

Gần hết đời nàng, Nicole luôn được tưởng thưởng bất kể khi nào nàng làm một việc gì đó bị cấm đoán. Và nếu hôn Sutherland không bị cấm...

Một phần trong nàng vui thích với viễn cảnh đó một cách khó chịu. Nhưng tất cả những việc này là điên rồ - Sutherland, kẻ xấu xa có thể đã ngủ với cả một quần đoàn những phụ nữ xinh đẹp, mà lại muốn nàng, một cô gái gầy nhẳng với vẻ ngoài kì lạ ư?

Nicole lùi lại, cố giữ một khoảng cách lịch sự giữa họ một cách lố bịch. Nàng đi qua một cánh cửa, và trước khi có thể ngăn chính mình, nàng tò mò nhìn ngắm nó. Nàng cũng làm như thế với cánh cửa tiếp theo, ghi nhớ những chi tiết của con tàu.

Anh ta nhìn thấy đôi mắt đảo liên hồi của nàng, và rồi, dường như nhận ra việc chắc hẳn nàng đang rất muốn làm, anh ta trấn an nàng bằng một giọng êm ái, trầm trầm, “Cứ nghỉ ngơi thoải mái đi, cô em, tôi không chia sẻ. Đêm nay sẽ chỉ có cô và tôi thôi. Ngoài hai lính gác trên boong, chúng ta có cả con tàu cho riêng mình.” Anh ta vươn tay ra để gạt một lọn tóc quanh mặt nàng và khàn khàn nói, “Tôi sẽ thưởng cho cô hậu hĩnh cho đêm nay.”

Thưởng cho nàng? Một ý tưởng nổi lên trong đầu óc nàng, nhưng nàng gạt nó đi.

Bất kể anh ta đã đọc được gì trên mặt nàng, nó cũng khiến anh ta nheo mắt lại. “Tôi sẽ chỉ cảnh cáo cô một lần thôi,” anh ta nói bằng giọng hăm dọa. “Đừng có nghĩ tới việc làm trò với tôi.”

Nàng cố nắm bắt ý nghĩa trong lúc bối rối. Nàng không thể giải thích được điều anh ta đang nói hay tại sao anh ta lại giận dữ đến thế.

Anh ta tóm lấy cánh tay nàng. “Tại sao cô lại bị truy đuổi?”

“Tại sao anh lại mang tôi tới đây?” nàng trả lời, giằng giật để đoạt lại cánh tay mình.

Anh ta chỉ cười toe toét. “Tôi mang cô tới đây bởi vì tôi muốn cô.”

Chà, việc đó vừa giải thích mọi chuyện lại vừa chẳng giải thích được gì cả. Nàng phải biết. “Vì cái gì cơ?”

Sự khó chịu nhá lên trong mắt anh ta, và nàng gần như không ngăn được một cái nhăn mặt. Trước khi nàng có thể thốt ra một câu hỏi khác, bàn tay kia của anh ta đã nắm chặt phía sau đầu nàng. “Vì cái gì ư? Vì cái này.” Anh ta kéo nàng tới để chạm vào môi mình.

Nicole phản đối và đẩy ngực anh ta, vì bản năng nhiều hơn là vì bất kì một mong muốn thoát ra thực sự nào. Nhưng rồi anh ta rà bàn tay lên cổ nàng và dưới tóc nàng. Nàng không thể nhớ nổi đã từng được vuốt ve ở cổ, và cảm giác đó quá khác thường, quá thích thú, khiến nàng bất động.

Chắc hẳn anh ta đã cảm nhận được sự đầu hàng của nàng; môi anh ta ấn vào môi nàng thậm chí còn cưỡng đoạt hơn. Một cách vô thức, toàn bộ cơ thể nàng mềm ra và trượt vào trong anh

ta. Lưỡi anh ta mơn trớn môi nàng, đòi hỏi lối vào, làm tăng thêm sự tò mò của nàng. Sự tò mò giết chết con mèo, Nicole.

Nhưng thật là một cách tuyệt vời để ra đi...

Nàng mạnh dạn tuân lời bằng cách mở miệng ra. Anh ta chạm lưỡi vào lưỡi nàng và cảm giác đó dâng lên một lần nữa – nóng, ẩm, và không thể chối từ. Hơi thở của anh ta trở nên rời rạc. Nàng có thể cảm thấy vật khuấy động của anh ta trên bụng mình – ôi, Lạy Chúa, anh ta ấn nó vào nàng, và đầu nàng ngửa ra sau vì khoái lạc và sốc, miệng nàng mở ra trong một tiếng kêu câm lặng. Nàng không thể cho phép anh ta chạm vào nàng như thế. Nàng phải khiến anh ta dừng lại... Nhưng nàng đã bắt đầu co thắt ở nơi mà hai cơ thể họ gặp nhau. Ngực nàng nhói nhói. Trong cuộc chiến giữa khao khát và ý chí của mình, khao khát đã thắng. Và thống trị nàng.

Nàng nắm lấy vai anh ta, đẩy người mình trên hai đầu ngón chân để tiến tới gần hơn, sâu hơn trong vòng tay anh ta. Cơ thể nàng bắt đầu run rẩy khi sự di chuyển đẩy ngực nàng vào ngực anh ta. Nàng đã hồn bay phách lạc, điên cuồng để được gần anh ta hơn. Có phải chính nàng là người phát ra cái âm thanh tha thiết khe khẽ kia không?

Với một tiếng chửi thề, anh ta thả nàng ra và cố tình đẩy nàng khỏi mình. “Việc này sẽ kết thúc trước cả khi nó bắt đầu mất,” anh ta nghiêng rằng treo treo bằng giọng kiêu chể. Anh ta hút hơi, và khi anh ta chà lòng bàn tay ra sau gáy mình, nàng có thể thấy là anh ta đang chống lại sự ngạc nhiên.

Anh ta nhìn nàng một cách soi mói, và mặc dù anh ta có vẻ căng thẳng như một sợi dây thừng bị kéo, Nicole nghĩ rằng nàng đã làm anh ta hài lòng. Nàng nếm vị của anh ta trên môi nàng bằng đầu lưỡi, và đặt bàn tay lên khuôn miệng sưng phồng của nàng, hân hoan vì nàng vẫn có thể cảm nhận được áp lực dò tìm từ nụ hôn của anh ta.

Nàng quan sát khuôn miệng anh ta, nhìn chằm chằm, bị thôi miên bởi sự ấm áp của đôi môi ấy, vì trông chúng như thể được tạc ra từ đá. Anh ta thu hút nàng. Hành vi của anh ta thu hút nàng. Và nàng biết rằng còn nhiều hơn nữa.

Nàng đứng ở đó, không thể đánh mắt đi xa. Mặc dù anh ta là kẻ thù của nàng, những nụ hôn của anh ta lại mang nàng đi khỏi cái chi tiết ấy. Cho dù chỉ một đêm nay. Tại sao không sử dụng anh ta để cuối cùng cũng biết những điều các bạn cùng trường của nàng thì thảo trong bóng tối là gì?

“Cho tôi biết tên của cô.”

Chờ đã! Sutherland không biết nàng. Nàng do dự chỉ một giây quá lâu.

“Tất nhiên, tôi không trông đợi cô cho tôi tên thật... nhưng tôi đã nghĩ cô đã chọn một nghệ danh.”

Nghệ danh? Cái quỷ quái gì thế - Tất cả những câu hỏi biến mất. Anh ta lại tức giận nữa.

“Christina. Tên tôi là Christina,” nàng nói nước đôi, cho anh ta tên đệm của nàng.

Có phải anh ta đang buồn cười không? Nàng có ấn tượng rằng “nghệ danh” của nàng không phải là thứ mà anh ta đã trông đợi.

Nàng biết nàng không thể bịa ra một lý do hợp lý cho việc tại sao hai gã đâm thuê chém mướn lại truy đuổi nàng mà không cho anh ta biết thân phận thật sự. Đặc biệt khi tất cả những gì nàng nghĩ được là đôi môi anh ta. (*nàng này... mê zai quá thế*) Nàng lo lắng hít một hơi dài và buộc mình nở một nụ cười run run, mặc dù đó là điều cuối cùng mà nàng muốn làm.

Đến lượt mình, anh ta nhìn xuống mắt nàng cho đến khi ánh mắt đặt trên khuôn miệng tươi cười của nàng. Bất kể điều gì anh ta thấy ở đó cũng khiến cho anh ta luồn tay qua tóc nàng, rồi hạ xuống cổ, cho đến khi anh ta chà ngón tay trên khắp ngực nàng. Mắt nàng mở lớn hơn. Nàng tóm cổ tay anh ta để ngăn lại, nhưng ngay khi cảm xúc tràn vào thì nàng ước chi mình đã không làm thế.

Anh ta vặn tay thoát khỏi tay nàng, đặt bàn tay nàng lên ngực anh ta trước khi mang những ngón tay trở lại thân thể nàng. Nàng bị hành động của anh ta và những phản ứng của chính mình làm cho tê liệt. Những cơ bắp cứng cáp trên ngực anh ta giãn nở dưới đầu ngón tay nàng, lôi kéo nàng; sự đụng chạm của anh ta làm ngực nàng nhoi nhoi.

Nàng nhìn xuống hai bàn tay anh ta, đôi mắt chớp chớp. Anh ta không hành xử như những gã đàn ông thích sờ mó mà nàng nhìn thấy trên bến cảng. Anh ta ... đắm mình trong nàng, theo dõi những cử động vuốt ve của chính mình, dường như bị mê hoặc khi anh ta trêu chọc làm cho hai núm vú của nàng cứng lên thành những điểm nút nhức nhối. Đôi mí mắt của nàng đóng lại khi anh ta ôm hai bên người nàng, bàn tay anh ta quá to lớn so với thân thể nàng, và chà ngón tay cái trên người nàng.

“Cô làm cho một người đàn ông phải quỳ gối khi cô cười, nhưng có thể cô đã biết điều đó rồi,” anh ta nói với nàng bằng giọng ram ráp. “Đêm nay, tôi sẽ có cô, và sẽ làm cho cô cười sung sướng.” Anh ta cúi xuống và dịu dàng chà môi vào môi nàng, như thể để chuẩn bị cho nàng, cảnh báo nàng về tiếp xúc sâu hơn của miệng mình.

Nàng lạc mất trong nụ hôn mơn trớn tỉ mỉ của anh ta. Anh ta làm như đói khát nàng, như thể anh ta không thể kìm chế được phản ứng với nàng, và nghĩ về điều đó khiến nàng khao khát anh ta. Hơi nóng và cảm xúc bùng nổ trong từng phần thân thể nàng chạm vào anh ta – ngực nàng, bụng nàng, chân nàng.

Nàng yếu ớt bám vào áo khoác của anh ta, sợ hãi nhận ra rằng nàng đang đào sâu thêm mỗi tiếp xúc của cơ thể họ với nhau bằng cách ấn mình vào người anh ta như anh ta đã làm với nàng trước đó. Anh ta phải ứng lại bằng cách kéo hông nàng vào mình với một lực mạnh bạo. Nàng lao theo một cái gì đó, cái gì đó mà nàng quá thiếu. Rồi bàn tay anh ta trượt xuống, nhẹ nhàng trên đùi nàng trước khi nắm bóp lên trên, từng phần một. Có phải bàn tay kia của anh ta đang lúng túng với chiếc quần không?

Nàng cảm nhận quá nhiều, quá gần với mức hỗn loạn phách lạc hơn bất kì lúc nào trong những giấc mơ của nàng. Quá nhiều từ người đàn ông này. Nàng cứng người. Tia sáng tỉnh táo cuối cùng kêu gọi nàng. Đây là Sutherland. Đáng lẽ mọi chuyện chỉ được kết thúc với một nụ hôn mà thôi.

Thay vì ôm anh ta vào mình, nàng đẩy anh ta ra. Nàng lắc đầu thật mạnh. Vì Chúa, đây là Sutherland! Tại sao nàng lại cư xử như thế với anh ta? Để trả lời, những cơ thắt trong người nàng càng trở nên mạnh hơn.

Một cách vô thức nàng chà tay vào môi mình như thể để xóa đi việc nàng vừa làm. Trong số tất cả đàn ông trên đời này, nàng không thể bị anh ta thu hút đến thế. Nàng chỉ đơn giản là không thể. Đặc biệt là vì nàng chưa từng gặp một người đàn ông nào khiến toàn bộ cơ thể nàng nổi loạn chống lại nàng. Nàng không thể cho phép một đối thủ, một kẻ thù, có được sức mạnh ấy với nàng.

Một cơn ớn lạnh, của cái hân là nỗi sợ, trào qua người nàng khi nàng thú nhận rằng đã có những giây phút mà nàng có thể sẽ làm bất kể việc gì anh ta muốn.

Quan trọng hơn, nàng tự nhắc nhở mình, trong khi nàng đang ở đây nhảy cẫng lên với Sutherland, hai gã đàn ông muốn làm hại thuyền của nàng và cố giết nàng đã chạy thoát.

Để phản ứng sự chối bỏ của nàng, anh ta phá lên cười không chút hài hước và thọc tay vào mái tóc dày màu đen. “Một lời khuyên đây – trong loại công việc của cô, ít nhất cô nên làm ra vẻ là cô thích nụ hôn của tôi,” anh ta nói, rồi anh ta đi qua nàng xuống hành lang.

Trí tuệ nàng trì trệ, vô cùng trì trệ trong khi đầu óc bị ngập lụt vì khao khát, nhưng cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao anh ta lại mang nàng trở lại tàu của anh ta một cách anh hùng như thế.

Anh ta tưởng nàng là gái điếm.

Nàng chẳng hề bị tổn thương một chút xíu nào. Nàng đã làm bạn với những cô gái điếm kiếm sống bằng cách âm thầm đàn ông. Không, sự thất vọng thấm vào Nicole bởi vì trong suốt ngày hôm đó nàng đã tin rằng họ có một mối liên kết mạnh mẽ vào đêm hôm trước. Kí ức ấy đã dẫn đến lý do vì sao nàng để anh ta hôn nàng và chạm vào nàng. Trong thực tế, anh ta chỉ đang tìm hiểu một cô gái trong quán rượu và cho rằng cô ta nằm trong quyền lựa chọn của mình.

Khi anh ta đi qua, nàng xoay người định bỏ đi. Bởi vì đó là việc nàng nên làm. Nàng thậm chí còn chưa tới được boong tàu trước khi bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình. Hai gã đàn ông kia vẫn còn ở ngoài đó. Ngoài bến cảng lạnh cóng. Và tối.

Nicole bước tới sân tàu, ngang qua hai người lính, những người dường như khó chịu khi ở quanh nàng. Nàng cố nhìn xuống cả hai hướng của bến tàu, nhưng chỉ thấy những chỗ tối tăm, gồ ghề. Hàng dăm đường ngăn cách giữa nàng và Bella Nicola, và nàng không có tiền. Và làm sao nàng có thể chắc rằng giờ này có một ai đó đã trở lại tàu cơ chứ?

Nàng do dự. Thuyền trưởng Sutherland nghĩ nàng là gái điếm. Nicole không mong tự lừa dối bản thân mình rằng nếu nàng vào trong khoang tàu của anh ta, nàng sẽ bước ra không tí vết. Rồi nàng tưởng tượng Pretty xỏ ra từ chỗ trốn đằng sau một toà nhà nào đó, khuôn mặt như xác chết méo mó thành một nụ cười.

Cáu kỉnh, nàng quay bước và lê chân vào khoang của anh ta, suốt trong lúc đó phân loại những cảm xúc hỗn độn của mình. Khi nàng bước vào, khuôn mặt anh ta không dò nổi, nhưng nàng thề rằng trông anh ta ngạc nhiên khi thấy nàng trở lại. Nếu có thì anh ta cũng che giấu rất nhanh. Anh ta ngay lập tức đóng cánh cửa sau lưng nàng, và nàng tự trêu mình bằng cách suy nghĩ vớ vẩn rằng anh ta không muốn nàng thay đổi ý kiến.

Anh ta đứng đủ gần để hơi nóng và mùi hương đầy ma lực của anh ta bao bọc nàng, trước khi di chuyển ra giữa phòng. Anh ta nhún đôi vai rộng để cởi áo khoác và vút nó lên trên ghế, mỗi cử động của anh ta đều bình thản và không vội vã. Nàng có cảm giác anh ta đang trêu đùa với nàng, như thể anh ta có tất cả thời gian trên đời này để tìm ra những bí mật của nàng.

Bất kể thế nào, nàng cũng phải làm điều tốt nhất có thể trong tình huống này. Phải, nàng vừa mới bước vào khoang của Derek Sutherland mà vẫn còn run rẩy vì những nụ hôn của anh ta. Việc đó rất tệ. Nhưng nàng cần một nơi chốn bình yên cho đến khi nàng có thể chắc chắn là các thủy thủ đã trở về tàu của nàng trước khi cố gắng về nhà.

“Thuyền trưởng, tôi, à, muốn...” Nàng phải dừng lại và ho trước khi bắt đầu tiếp. “Tôi muốn ở với anh vài giờ. Để được bảo vệ,” nàng vội vã thêm vào.

“Tại sao tôi lại phải bảo vệ cô?”

Câu hỏi hay. Nhưng nàng lại chẳng có câu trả lời nào ra hồn. “Bởi vì tôi yêu cầu anh?”

Anh ta dừng lại, tận dụng thời gian để nhìn khắp lượt nàng lần nữa. Giọng anh ta khàn đi khi anh ta trả lời, “tôi sẽ giữ cô ở đây với tôi.”

Nàng gật đầu. Đó. Không đến nỗi tệ lắm. Đây là một lựa chọn tốt, Nicole tự trấn an mình, kể cả khi nàng phản ứng với cái nhìn đói khát của anh ta với một cơn nóng sốt tràn khắp cả người.

Nhưng ai sẽ bảo vệ nàng khỏi chính nàng đây, nàng tự hỏi khi đợt sóng cảm xúc trở thành nỗi sợ hãi sâu sắc hơn?

Chương 4

Khi Nicole buộc phải ép mình đưa mắt khỏi Sutherland và quan sát khoang tàu của anh ta, điều đầu tiên nàng chú ý tới là chiếc giường quá khổ. Điều thứ hai – anh ta bắt gặp nàng đang nhìn vào nó. Anh ta trơ tráo cười mỉa nàng, và mặt nàng đỏ bừng khi nàng liếc mắt đi chỗ khác.

Căn phòng cực kì lớn cho dù là với chiếc tàu cỡ như thế này, nhưng nó lại gọn gàng và ấm cúng mà không có những đồ đạc thông thường. Nàng nhìn ngắm màu sắc và trang trí bắt mắt và miễn cưỡng thừa nhận rằng nó dễ dàng đánh bại khoang tàu của chính nàng, kể cả với tất cả những món quà kiểu cách từ người bà tìm cứng như đá của nàng lén chọt bên trong đi nữa – theo ý kiến của nàng, những món quà ấy chỉ chờ đến đúng lúc là sẽ bị mang ra cầm cổ một cách lạnh lùng.

Một chiếc bàn bằng gỗ dái ngựa khá lớn nằm dưới khung cửa sổ áp mái lắp kính, và phủ trên khắp mặt bàn, giống y hệt bàn của nàng, toàn là những biểu đồ và các con số được ghi chép nguệch ngoạc.

Như thể bị hút về phía ấy, nàng nhấp nhóm muốn nhìn lén hải trình của anh ta, rướn người lên để nhìn vào nó trong ánh sáng kém ban đêm. Nàng nhận ra rất nhiều hình thù trong khi anh ta cho thêm nhiên liệu vào lò sưởi và thắp đèn trong phòng.

Nàng nghiên cứu đường hải trình của anh ta, biết rằng nàng đang gian lận, nhưng nàng muốn tìm ra anh ta định đi về phương nam xa đến đâu qua vùng Biển phía Nam khi vòng qua Mũi Hảo Vọng ở Châu Phi. Nếu nàng có thể nhận ra điều đó thì nàng sẽ hoặc là cắt ngang hải trình của anh ta hoặc đánh bại anh ta bằng một con đường nguy hiểm hơn nhưng nhanh hơn ở xa phía nam.

“Anh định đi xuống tới chừng nào, Thuyền trưởng Sutherland?”

Lông mày nàng nhướn lên. Thậm chí còn xa hơn cả người cha bất cần của nàng từng dám làm.

Hải trình của anh ta đi gần tới những vùng biển nguy hiểm quanh Nam Cực một cách điên rồ để cắt ngắn khoảng cách và thời gian chạy trên biển tới Sydney. Chắc hẳn nàng đã đọc nhầm.

“Đừng có cố đọc cái đó,” anh ta khuyên. “Nó chỉ làm cho cô đau đầu thôi.”

Đôi mắt nàng nheo lại. Nàng đã biết vẽ sơ đồ kể từ lúc đủ tuổi để đếm. Thực ra, nàng đã gần như thông báo cho anh ta bằng một cú cộp móng tay vào những con số đáng giận rằng anh ta đã mắc sai lầm trong những tính toán của mình. Nhưng có lẽ nàng cứ nên để cái lỗi đó ở đấy, vì nó sẽ ảnh hưởng bất lợi tới hải trình của anh ta trong cuộc đua. Đó là một việc làm tàn nhẫn, nhưng đây không phải là trò chơi trẻ con. Nếu anh ta không thể chinh phục thử thách thì anh ta sẽ phải thất bại.

Khi nàng không nói gì, anh ta chăm chú nhìn nàng và nói, “Đó là một hải trình – một tấm bản đồ chỉ ra tôi sẽ đi tới đâu trong chuyến đi tiếp theo.” Có phải anh ta đã chậm rãi giải thích điều đó không nhỉ?

Những móng tay của Nicole bấm sâu vào lòng bàn tay khi nàng ngăn cấm lòng tự hào cao ngạo của mình. Nàng cố nặn ra một nụ cười hờ hững như thể bị ấn tượng trước kiến thức của anh ta. Nhưng những ý nghĩ về cuộc đua đã biến mất khi anh ta bước về phía nàng theo cái cách chậm rãi, uyển chuyển khiến cho bụng nàng thắt lại.

Anh ta vươn tay về phía nàng, cơ thể anh ta gần tới nỗi nàng phải tránh ra mới mong không chạm vào anh ta. Thay vào đó, nàng hạ hàng mi xuống. Anh ta sẽ lại hôn nàng nữa ư? Nàng có muốn anh ta chạm vào nàng bằng đôi môi đó lần nữa không? Chẳng có gì xảy ra trong khoảng thời gian phải dài như vài hơi thở.

Mắt nàng choàng mở; anh ta đã vươn tay qua nàng để với lấy chai brandy. Nàng không nghĩ anh ta đã nhìn thấy sự đầu hàng đáng hổ thẹn của nàng, nhưng việc đó không ngăn nàng khỏi nhấc móc bản thân vì đã quá yếu đuối với anh ta. Sutherland là một người đàn ông ác độc. Một gã trịch thượng. Anh ta trông đợi nàng sẽ bị mua chuộc đêm nay, nàng không được quên điều đó.

Chà, anh ta có thể bận bịu với chỗ rượu suốt cả đêm nếu anh ta muốn, nhưng nàng sẽ không để anh ta chạm vào nàng lần nữa. Như thể để mình họa cho ý tưởng tương tự của mình, anh ta rót ra một lượng lớn và uống cạn chiếc cốc pha lê trong vòng hai ngụm.

Chĩa cái chai về phía nàng, anh ta mời nàng uống rượu một cách nửa vờ. Nàng không thể quyết định liệu đó là vì anh ta không nghĩ nàng sẽ chấp nhận hay vì anh ta không muốn chia sẻ. Nàng lắc đầu trả lời, cử động đó khiến nàng chóng mặt.

Có lẽ nàng nên uống một ly, nàng nghĩ khi cơn sóng kiệt sức đột ngột ào qua nàng và làm nàng lạnh cóng. Run rẩy, nàng kéo áo choàng chặt hơn và quấn tay quanh người mình.

“Cô bị lạnh,” anh ta nói. Anh ta đặt ly rượu xuống và bước tới chỗ tủ.

“Có vẻ thế,” nàng thú nhận. “Tôi rất dễ bị lạnh.”

Âm điệu của họ đầy cảm xúc tới nỗi nàng nghĩ điều gì sẽ xảy ra khi hiện thực tiến công nàng. Nghĩ về ngày mai giống như đắp một cái chăn lạnh lên khắp những cảm xúc anh ta đã khơi gợi nơi nàng, và nàng không thể quyết định xem liệu nàng muốn anh ta hôn nàng hay là muốn sụp ngay xuống nơi nàng đang đứng và ngủ.

Anh ta trở lại từ chỗ chiếc tủ và ném cái chăn cho nàng, và mặc dù cơ thể đau nhức của nàng khiến cho cử động khó khăn, nàng vẫn chụp được nó một cách vụng về. Không nói một lời, anh ta cởi chiếc áo khoác ấm của nàng để quấn cái chăn quanh nàng, như thể nàng chẳng hơn gì một con búp bê để anh ta thay đồ.

Anh ta nhìn nàng từ trên xuống, ánh mắt dừng lại nơi chân nàng. “Vì tôi đã bắt đầu cái việc ngu ngốc này...” anh ta cục cằn lắm bắm khi cúi xuống tháo dây và kéo đôi giày bẩn thỉu của nàng ra. Buộc phải đặt tay lên bờ vai rộng, cứng chắc, nàng phải cưỡng lại mong muốn di chuyển những ngón tay lên khắp các bắp thịt của anh ta.

Khi anh ta tháo chiếc giày đầu tiên của nàng, mắt anh ta nheo lại. Anh ta giờ nó trước đèn, nơi cả hai người đều nhìn thấy rằng lớp da lộn màu nâu bị ướm sưng trong vết máu như tấm bọt biển.

“Cô bị thương à?” anh ta gắt khi thả chiếc giày xuống và nhanh chóng tháo chiếc kia.

“Đó không – không phải là máu của tôi.” Chỉ cần nghĩ về việc chỗ máu đó là từ đâu, về những cú ngã và việc chạy trốn đã làm nàng kiệt sức.

Hàng lông mày của anh ta nhướng lên ngạc nhiên, và anh ta quan sát khuôn mặt nàng trước khi trở về với công việc của mình. Nicole cảm thấy ngu ngốc khi anh ta kéo tất nàng, để mặc nàng nhón chân trên tấm thảm bằng vải lông trong khoang tàu. Nhưng nàng đứng đó không phản đối gì, biết rằng ngay lúc này nàng cần sự giúp đỡ của anh ta. Anh ta đi tới bàn làm việc của mình và mang trở lại một đôi tất len dày. Nàng đã không nhận ra chân mình rất lạnh, nhưng khi nàng nhìn đôi tất toàn bộ người nàng kêu gào đòi chúng.

Anh ta xỏ tất vào chân nàng, và mắt nàng nhắm lại trong sự thoải mái dễ chịu. “Cảm giác tuyệt quá,” nàng thở ra. Nàng mở mắt và cau mày trước âm thanh giọng nói khàn khàn, kêu gọi của mình. Nàng có cái giọng đó từ khi nào chứ?

Với cái gì đó như là sự thoái lui trong ánh mắt, anh ta đặt một bàn tay to lớn lên lưng nàng và bắt đầu dẫn nàng vào giường. “Thôi nào. Cô kiệt sức rồi.”

“Ôi. Không. Không thể nào. Tôi không thể đã kiệt sức.”

Khi nàng từ chối, anh ta nói, “tôi sẽ không làm cô đau.”

Nàng tập trung vào mặt anh ta để nói với anh ta chắc chắn nàng không thể nào ở trên giường của anh ta, nhưng chẳng có lời nào phát ra. Chân nàng run rẩy. Chắc hẳn nàng đã yếu đi trong cảnh nhung lụa ở ngôi trường cuối cùng, bởi vì chỉ một giây sau chân nàng đã đầu hàng. Nàng sụm xuống giường của anh ta, hoang mang bởi sự yếu ớt của chính mình.

“Cô sẽ ổn chứ?”

“Vâng. Không?” nàng thì thầm. “Tôi chỉ mệt quá thôi.”

“Đêm nay đang tác động đến cô, vì thế hãy nghỉ ngơi một lúc đi. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện về hai gã kia,” Sutherland nói, giọng anh ta không đe dọa cũng không tử tế khi anh ta nhẹ nhàng nắm lấy vai nàng và ấn nàng nằm xuống. Anh ta siết chặt một lần, để nàng biết mà

không cần nói ra lời rằng anh ta muốn nàng nằm yên, trước khi thả nàng ra để bước về phía bồn rửa mặt. Anh ta mang trở lại một tấm vải ướt và bắt đầu lau hai bàn tay xây xước của nàng.

Nicole nhìn lên anh ta một lần cuối cùng khi anh ta chùi một vết bẩn trên mặt nàng, cố quyết định xem nàng có thể tin anh ta hay không, khi biết rằng nàng chẳng có nhiều lựa chọn. Nàng không thể nói được gì. Bằng vào những tình cảm trên mặt anh ta có thể nói nó được làm đá cẩm thạch. Nicole miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ và mơ thấy Sutherland nói trong vẻ khó tin, “Mắt cô ấy màu xanh dương.” *(anh chàng dễ thương quá chứ hả - tại ảnh tên Derek mà em cứ mừng tượng ra ảnh tre trẻ, lẫn lộn với anh chàng Derek 25t trong Malory series :D)*

oOo

Derek không uống một mẻ lớn trong chai rượu của mình như anh đã dự định trong khi ngồi xuống và nhìn ngắm cô gái nằm cuộn tròn trên giường anh. Chắc chắn anh đã không tiên đoán đêm đầu tiên của anh với cô ta theo cách này. Thông thường anh không hề nhấn nại trong việc ngủ với một người đàn bà và cho cô ta đi, nhưng cô ta đã sợ hãi và có thể còn bị thương. Tuy nhiên, anh không định cam chịu để cô ta ngủ trên giường suốt cả đêm.

Anh phải thừa nhận, anh thấy tự hào vì đêm nay anh đã vượt ra khỏi bản tính ích kỷ thường nhật của mình để làm một việc gì đó biết điều. Tại sao anh lại quá nhân từ với một gái điếm như vậy, anh không thể hiểu được. Chắc hẳn là do rượu đã tác động đến não anh, bởi vì cô gái đó có thể chua ngoa và thô lỗ, và chắc chắn anh không thích dính dáng gì tới phụ nữ ngoài những lý do thuần túy về mặt thể xác.

Đúng là thứ mà anh đang cần đây, gánh lấy những rắc rối của một cô gái điếm trẻ tuổi. Cứ như là anh còn chưa có đủ gánh nặng trên vai mình vậy.

Thậm chí còn đáng kể hơn nữa, anh đang trải qua một cảm xúc muốn bảo vệ phái yếu hoàn toàn không thông thuộc. Anh muốn giết chết hai kẻ đã truy đuổi cô ta. Cô ta đã chống trả quyết liệt, đó gần như là lý do vì sao cô ta còn sống. Quý thật, ngọn lửa bé nhỏ đã thực sự gây đổ máu cho một gã nào đó.

Cái ý tưởng cô ta là một chiến binh làm anh bức bối, có lẽ vì anh đã buông xuôi quá nhiều thứ một cách quá dễ dàng.

Kì lạ thay, cô ta không cư xử như một con điếm. Không có những lời lẽ nhạt thếch do sử dụng quá nhiều hay những nụ cười bốn cột thành thực. Và chỉ vài phút sau khi cô ta đã hôn anh và khiến anh muốn cô ta với sự mãnh liệt đáng kinh ngạc, cô ta đã phải lê bước trở vào khoang tàu của anh. Anh đã tự động với lấy chai rượu bởi vì cô ta làm anh luống cuống. Một sai lầm của cô gái trẻ hơn anh đến mười tuổi đã khiến anh khó chịu trên chính con tàu của mình.

Derek không biết tại sao cô ta còn chưa thực hành những mưu mẹo của cô ta với anh, những mưu mẹo mà anh sẽ biết phải xử trí ra sao. Cô gái này chỉ nhìn vào anh với cái đầu ngẩng cao và sự tò mò công khai, cho đến khi hai mí mắt sụp qua đôi mắt sẫm màu, đôi mắt xanh dương, thì cô ta bắt đầu xỉu.

Anh đã gần như thấy mừng khi cô ta lịm đi. Vậy mà điều đó vẫn thật điên rồ. Nếu có một điều anh hiểu được trong cái đêm kỳ quái này, thì đó là anh muốn chìm vào trong cơ thể mềm mại của cô ta. Chìm vào cô ta cho đến khi cô ta thư giãn những chỗ đau nhức do phản ứng chống đối của cô ta gây ra. Chết tiệt, cô ta hưởng ứng anh mới mạnh làm sao.

Xoay trí tưởng tượng khỏi hình ảnh thú vị đó, anh hớp một hớp rượu dài. Với cái cách mọi chuyện diễn ra thế này, cô ta sẽ phải dành cả đêm trên giường anh. Anh nhẩn mặt trước ý nghĩ đó. Với anh, việc đó là không được. Thực tế, việc đó chưa từng xảy ra.

Anh vươn tay ra để lay tỉnh cô ta, nhưng bàn tay anh bất động trên vai cô. Cô ta nằm như người chết rồi, giống cách cô ta đã ngủ hàng giờ liền. Làn da mượt mà sáng trắng lên như sứ trù những đường màu tím nhạt bên dưới hàng mi. Nhưng nếu anh không đánh thức cô ta thì anh sẽ phải ngủ ở chỗ quỷ quái nào đây?

Trong vòng vài phút, anh nhìn chăm chăm xuống cô gái. Sẽ chẳng có gì khác biệt nếu anh ngủ với cô ta vài giờ còn lại cho tới lúc bình minh. Đó chẳng phải là một việc gì phi thường cả, chết tiệt!

Đã dứt khoát, anh trượt ra khỏi đôi giày và quần áo của mình và len vào nằm cạnh cô ta. Cơ thể cô ta nóng như một ngọn lửa nhỏ trên giường, và ở gần với sự ấm áp đó rất dễ chịu. Đường như là tuân theo ý muốn của chính nó, cánh tay anh vòng qua eo cô ta và mang cô ta tới cho anh.

Derek nhận ra anh đang bảo vệ cô ta, và trong một góc bí mật nào đó anh thấy tốt lành và khoẻ mạnh, cho dù chỉ trong vài giờ. Anh kéo cơ thể nhỏ bé của cô ta lại gần hơn nữa và hít thở mùi thơm nhẹ nhẹ từ tóc cô ta.

Anh thấy vui sướng, mặc dù không hoàn toàn – không bao giờ là hoàn toàn. Cho đến khi anh nghĩ về giây phút ngập ngừng kì quặc của anh khi cởi bỏ quần áo. Chắc chắn việc đó chẳng đứng đắn chút nào, nhưng vì lý do gì đó anh có một ấn tượng thoáng qua là tình trạng trần trụi của anh sẽ khiến cô ta khó chịu. Tất nhiên, việc đó thật kì quái, bởi vì có thể cô ta đã dành phần lớn những đêm của mình như thế này với hàng tá đàn ông khác nhau.

Ý nghĩ cuối cùng của anh trước khi chìm vào giấc ngủ là thực tế đó làm anh thấy rất bức mình.

oOo

Khi một tia sáng nhỏ lọt qua khung cửa sổ và sưởi ấm mặt nàng, Nicole tỉnh dậy trong một thoáng hoảng sợ. Đôi mắt chớp vội của nàng ghi nhận một cánh tay râm nắng phủ đầy lông đen ánh vàng vòng quanh người nàng.

Thuyền trưởng Sutherland đang ôm nàng trên giường của anh ta.

Nàng từ từ xoay đầu lại. Trong giấc ngủ, khuôn mặt anh ta dịu lại, mặc dù chắc chắn là

không giảm đi được vẻ mệt mỏi chán nản đã hằn trên đó trong suốt hai đêm trước. Nàng có một cảm xúc mạnh mẽ, một sức hút về phía anh ta không liên quan gì đến hấp lực thể xác đã nổi lên quá mạnh trước đó.

Nàng buộc mình phải nhìn đi chỗ khác và thầm đánh giá cơ thể mình, kết luận rằng hầu hết quần áo của nàng vẫn còn trên người. Áo sơ mi của nàng, quần của nàng – đôi mắt nàng mở lớn và máu dồn lên mặt. Sutherland chạm vào phía sau người nàng. Ít nhất là một phần rất cứng của anh ta đã chạm vào nàng. Nàng chợt nhận ra rằng mặc dù nàng vẫn còn phục trang đầy đủ, anh ta chắc chắn không hề có gì để... ràng buộc cả.

Thuyền trưởng Sutherland đang ôm nàng trên giường anh ta mà không một mảnh vải che thân.

Sự hoảng hốt làm chấn động người nàng. Đêm qua nàng đã quá mất phương hướng. Nàng chào đón những đòn tấn công của anh ta chủ yếu là vì nàng vui mừng được sống và được an toàn. Đúng thế không? Vậy thì giờ đây nàng sẽ làm gì nếu anh ta tỉnh dậy và chạm vào ngực nàng lần nữa? Nếu anh ta kéo nàng nằm xuống bên dưới cơ thể trần trụi, bị khuấy động của anh ta thì sao? Ngạc nhiên bởi câu trả lời của chính mình, nàng hiểu rằng nàng không thể ở với anh ta thêm phút nào nữa.

Bên cạnh đó, ngay lúc này cha nàng chắc chắn là đang tìm kiếm nàng, quát tháo những người không trông thấy nàng, lắc qua lắc lại những người có thể nhìn thấy. Bằng cách nào đó nàng phải ra khỏi vị trí này và trở về tàu của mình. Nhưng cánh tay anh ta không thể gạt ra được, neo chặt nàng vào anh ta như thể anh ta sẽ không bao giờ buông ra. Chậm rãi, nàng gạt nó xuống bụng, không dám thở trong suốt khoảng thời gian từ từ hạ nó xuống giường.

Nàng cười vui sướng, rồi giật thót trước âm thanh giọng nói của anh ta, sâu và rào rào vì buồn ngủ khi anh ta lẩm bầm cái gì đó trong mơ. Sau khoảng thời gian như kéo dài vô tận, anh ta lại thở sâu, và nàng mạo hiểm trượt xuống sàn.

Toàn bộ cơ thể nàng cứng đờ và không điều khiển được khi nàng bước đi, nhưng cuối cùng nàng cũng tìm thấy tất cả mình, vẫn còn ảm, vì thế nàng thọc đôi chân mang đôi tất khổng lồ đi mượn vào giày mà không thắt dây.

Ăn mặc đàng hoàng, nàng lên ra khỏi phòng Sutherland, tránh xa cái mong ước được trượt vào bên cạnh anh ta và để anh ta quấn hai cánh tay ấm áp quanh nàng lần nữa.

Trước khi nàng ra đến cửa, mắt nàng đã để trên bàn của anh ta. Các tính toán. Nàng có thể để mặc chúng như vốn có chẳng? Mặc dù Sutherland có thể làm bất kì việc gì anh ta muốn với nàng đêm qua, anh ta đã không làm hại nàng. Không, anh ta đã cứu mạng nàng.

Và nhanh chóng hết mức có thể, nàng nhẹ nhàng bước qua và rà soát lại các con số lần nữa. Kết thúc trong một khoảng thời gian rất ngắn, cuối cùng nàng cũng bước ra khỏi khoang của anh ta và đi qua đội thủy thủ ngạc nhiên cực kì của Sutherland.

Ngay khi nàng bước khỏi con tàu Southern Cross, một trong những đội tìm kiếm của cha

nàng đã nhận ra nàng. Khi họ kéo nàng đi, rất nhiều người trong số họ, vốn rất hăng máu đánh nhau, đã ném những câu khiêu khích báng bổ và những cử chỉ xấu xa vào đội thủy thủ Southern Cross. Không tới nửa giờ sau, họ đã chuyển nàng tới chỗ cha nàng, cùng với câu chuyện về chỗ trú qua đêm của nàng. Ông giận bầm gan tím ruột, và ông không phải là người duy nhất, nếu như hành động của các thủy thủ ám chỉ điều gì đó.

Khi cuối cùng cha nàng cũng dẹp đám thủy thủ ồn ã ra khỏi phòng bản đồ, ông đã kiểm soát được cơn giận, ít nhất là về phần nàng. “Cha biết con mệt,” ông bắt đầu với một cái nhìn mặt, rõ ràng để phản ứng lại khuôn mặt kiệt sức của nàng, “nhưng cha cần phải biết chuyện quái quỷ gì đã diễn ra đêm qua.”

“Con còn hơn cả mệt –“

“Làm ơn, cha cần phải biết ai đã gây ra việc này cho con trước khi cho con đi nghỉ.”

Nicole thở dài, nhưng rồi mỉm cười trước mùi cà phê toả khắp, một chút nhoi nhói, nàng thấy dịu lại. Họ đã thức suốt đêm tìm kiếm nàng. Nàng cố hạn chế câu chuyện chỉ xoay quanh phần vụ tấn công, tập trung vào vai trò của nàng trong đó, nhưng nàng không thể lái được ông ra khỏi đề tài Sutherland.

Nicole hi vọng được tạm tha khi Chancey, người đàn ông Ai-len to lớn, ồn ào, người giống như cha thứ hai của nàng thông dong bước vào phòng. Nàng bắn cho ông cái nhìn cầu cứu khi ông thả cái thân hình bồ tượng của mình vào chiếc ghế đằng sau vị thuyền trưởng của ông trong lúc vô tình trình diễn màn trợ thủ đắc lực.

Bị dồn vào góc tường, nàng quyết định khiến cho câu chuyện nghe như thể là nàng đã tìm kiếm sự giúp sức của Sutherland trong lúc tuyệt vọng nhất. Nàng nhấn mạnh rằng nếu không phải nhờ anh ta thì nàng sẽ không còn ở đây sáng hôm nay – và anh ta chẳng làm tổn hại gì đến nàng cả. Nhưng cha nàng dường như chỉ quan tâm tới cái thực tế rằng nàng đã dành trọn một đêm trên tàu của anh ta mà thôi. Nàng khép nép mỗi lần hai bàn tay ông siết lại khi ông đi vòng vòng trong khoang tàu.

“Lạy Chúa, con nghĩ cái quái gì khi đi lên tàu của hãn như thế hả?” Lassiter hỏi lần nữa.

Nicole tưởng tượng ông sẽ làm gì nếu nàng nói nàng chẳng tham gia được tí gì trong vấn đề đó. Nàng trả lời thành thật, “Con sợ hai gã kia sẽ bắt được con. Con tưởng con sẽ an toàn với Sutherland.”

“Chắc chắn ta có thể nghĩ ra được một thứ không an toàn khi ở cùng gã đàn ông như hãn ta,” ông nửa thì thào, bắn cho Chancey cái nhìn hiểu biết. Người đàn ông phản ứng lại bằng cách khoanh hai cánh tay chắc nịch ngang ngực và gầm gè đồng tình.

“Nhưng xét đến bản chất của vụ tấn công,” Lassiter nói tiếp, “có thể con sẽ an toàn hơn khi làm việc con đã làm. Tuy nhiên, chẳng lẽ con không tự hỏi tại sao hãn phải giúp con à? Gã đàn ông đó là một kẻ tồi bại – hoàn toàn không phải là vị hiệp sĩ giáp trụ sáng ngời.”

“Con biết, và con sẽ không mắc cùng sai lầm đó lần nữa,” nàng hứa, lời nói của nàng là một tập hợp của những câu bực tức khàn khàn.

“Cha không thể tin được là con đã ở cùng hắn suốt cả đêm,” ông nói với chính mình, và quay sang nàng, “Con có chắc không bị tổn hại gì không?”

Không thể tin được. Nicole lườm cha. “Lần cuối cùng nhé, thưa Cha, con không bị tổn hại gì và Sutherland không làm hại con.” Khi ông nhìn như sắp sửa nói thêm về đề tài đó, nàng hỏi, “Điều con muốn biết là, sau đêm qua, với những gã đã làm hỏng thuyền của ta... giờ chúng ta là mục tiêu phải không?”

Ông dừng lại, như thể quyết định xem có nên cho nàng đổi đề tài hay không. Rồi, gật đầu buồn bã, ông trả lời, “Chúng đang phá hoại tàu Bella Nicola trước khi con làm chúng ngạc nhiên. Nhưng hai gã đó chỉ là những kẻ tay sai cho ai đó thực sự muốn phá hoại.”

Cha nàng ngồi xuống rìa ghế, mặc dù ông chỉ vừa mới đứng lên vài giây trước. “Đầu mỗi cha gặp đêm qua không chịu đưa ra cái tên nào, nhưng hắn làm ra vẻ như là gã đứng đầu là một gã có máu mặt. Có thể là một quý tộc. Hắn cũng đảm bảo với cha rằng cha đang là mục tiêu số một. Chú Chancey và cha đã khoanh vùng các đối tượng nghi vấn lại còn vài người, nhưng cha không bao giờ ngờ rằng một trong số họ lại có thể làm việc bạo lực đến thế.”

Nàng nhìn lên khi một ý nghĩ chợt đến với nàng. “Chuyện gì đã xảy ra cho lính gác?”

“Họ bị đánh gục. Tin hay không thì trông họ cũng tệ hơn con nhiều.” Lassiter bật ra khỏi chỗ ngồi và lại bắt đầu đi tới đi lui. “Họ cảm thấy rất tệ về chuyện đã xảy ra.”

Nàng lơ đãng gật đầu, lạc trong suy tư của chính mình.

“Nicole, con không phải đang nghĩ về Sutherland đấy chứ?”

Nàng giật đầu lên, mặt nóng bừng vì mặc cảm tội lỗi.

Ông lại ngồi xuống, lần này rất nặng nề khi ông mở miệng nói rồi lại ngậm miệng. Ông xoa một bàn tay lên mặt trước khi giải thích bằng một giọng lưỡng lự, “Sutherland là loại tệ hại nhất trong số đàn ông. Ta hiểu là con sợ - con đã có một đêm tồi tệ - nhưng từ giờ trở đi còn sẽ phải tránh xa những gã đàn ông như thế. Con không còn là một cô bé gái nữa.”

“Tất nhiên rồi, thưa cha.”

Lassiter hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy đi tới chỗ nàng. Ông đặt bàn tay mình lên đầu nàng và nói bằng giọng những người khác sẽ nghĩ là bình thản, nhưng thực sự chỉ là lớp nguy trang cho những cảm xúc của ông. “Nào, đi ngủ chút đi. Cha đã cho một nửa đội thủy thủ gác khoang của con, bao gồm cả Chancey, vì thế không cần lo hai gã kia sẽ quay lại.”

Bởi vì ông không có dấu vết đáng tin cậy nào về việc ai đã thuê hai gã côn đồ, nàng không nghi ngờ gì chuyện ông sẽ nhanh chóng đi và giải quyết với Sutherland. Nàng đứng dậy và đối mặt với ông, cố giữ nét lo lắng không hiện lên mắt. “Cha sẽ làm gì với anh ta?”

Cha nàng làm ra vẻ như ông không hiểu nàng đang nói gì, nhưng khi nàng nhướn mày với ông, biểu hiện của ông thay đổi cho đến khi ông cười hiền hậu với nàng. “Nic, cha chỉ đơn giản là đi nói chuyện với hắn và đảm bảo hắn hiểu rằng không nên mang những cô gái trẻ như con lên tàu của hắn.” Nụ cười biến mất như thể chưa từng ở đó. “Và rằng sẽ có những... hậu quả nếu hắn còn đến gần con một lần nữa.”

Khi ông ào ào ra khỏi khoang tàu, nàng nghĩ về tất cả những điều ông đã nói. Nàng không ngu ngốc. Ý tưởng “nói chuyện” của cha nàng với Sutherland có nghĩa là sỉ nhục anh ta giữa những cú đâm. Cha nàng là một người đàn ông nóng nảy, và nàng sợ rằng Sutherland sẽ làm hại ông. Cho dù có ai muốn thừa nhận chuyện đó hay không thì anh ta cũng là người đã cứu mạng nàng đêm qua, và nàng cũng không muốn anh ta bị thương. Không may cho cha nàng, Nicole không tin rằng đó là một viên cảnh chắc chắn cho lắm.

Ngày hôm nay sẽ chẳng có nghỉ ngơi gì hết, nàng nghĩ khi Chancey đứng dậy để mắng mỏ nàng, để đảm bảo với mình rằng nàng vẫn ổn. Nỗi lo của ông quá dễ thấy, những nếp nhăn trên khuôn mặt dầm mưa dài nắng của ông sâu thêm, việc đó khiến cho nàng phải cố thử một nụ cười trấn an. Ông biết nàng quá rõ để hiểu rằng nụ cười đó là miễn cưỡng, nhưng giờ nàng đang lo lắng và sẽ vẫn còn lo cho đến khi cha nàng trở về. Trí óc nàng rối lên khi nàng mừng tượng ra điều có thể xảy đến – cho đến khi nàng nhận ra Chancey đang nhìn chăm chăm vào chân nàng, vào đôi tất to đùng thời lòi ra khỏi đôi giày lỏng lẻo của nàng.

“Trời ạ, Nic! Con đi tất của ai thế?”

Chương 5

Derek bước qua ngưỡng cửa quán Mermaid và đi thẳng lên quầy rượu, giống như anh đã làm hàng trăm lần ở những nơi như thế này.

Người trông quầy rượu không cần phải hỏi anh cần gì. “Chà, khoẻ không, anh iu?” cô ta nói với một cái nháy mắt lá lướt trước khi đặt một cái cốc và chai rượu whiskey đóng nút trước mặt anh. Anh dẫn xuống một sự bực bội dai dẳng vì không những người đàn bà này nhận ra anh và đồ uống của anh, mặc dù anh có thể thề rằng anh chưa từng gặp cô ta trong đời, mà cô ta còn dễ dàng đoán rằng anh sẽ say lướt khướt. Quý thật, tại sao lại không nhỉ?

Anh nhìn qua vai quanh căn phòng sống động. Trong vòng bốn năm qua, khi không ở trên biển, anh thường kết thúc ở một trong những cái hố ở bến cảng như thế này để chống lại số phận một cách bất lực.

Quay lại để dành cho cô phục vụ quán một cái nhìn dờ dẩn, anh đập xuống bàn vài đồng tiền. Anh nắm chiếc cốc và cái chai mờ đục và dẹp đường qua đám đông. Theo thói quen, anh tìm được một chiếc bàn ở góc phòng nơi anh có một tầm nhìn không hạn chế với cánh cửa, và rót rượu ra cốc. Một lần nữa, anh lại nghĩ về cô điểm của mình.

Sáng nay anh tỉnh dậy với cảm giác cái gì đó không đúng. Nhưng anh đang bị dư chấn sau cơn, trời đã sáng bảnh, và anh nằm trên giường có một mình. Mọi thứ đều có vẻ bình thường. Rồi các sự kiện của đêm trước trào vào đầu óc mờ mịt của anh.

Cô gái đã ngủ cùng với anh trọn cả một đêm. Anh chắc chắn như thế. Khi anh tỉnh dậy, anh có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của cô ta và thấy vết lõm cô ta để lại trên gối anh. Nhưng cô ta đã biến mất. Anh tự nói với mình rằng anh rất vui vì chẳng có khó khăn gì trong việc rũ bỏ cô ta cả.

Hầu hết lính của anh đều ở trên boong khi một nhóm thủy thủ tới tìm cô ta. Một vài người nghĩ là họ đã nhận ra lính của Lassiter. Ý nghĩ anh cho người đi tìm cô ta đúng là quá lố. Và cô ta thực sự không nên bỏ đi mà không nói một lời với anh. Thừa nhận rằng anh đã làm đúng như thế suốt cả quãng đời trưởng thành của anh cũng không làm anh thấy khá hơn chút nào.

Tất nhiên, anh vẫn chưa ngủ với cô ta, và anh không bao giờ biết được ai đã truy sát cô ta. Anh chắc rằng cô ta sẽ chỉ nói dối, và điều đó làm anh bực bội. Vì thế anh quyết định bỏ qua chuyện đó đến sau khi anh đã có cô ta. Giờ anh vật vã với ý nghĩ ai muốn làm hại cô ta.

Và cô ta dính dáng ra sao với Lassiter?

Tệ hơn là anh không biết làm thế nào để tìm cô ta lần nữa. Anh hi vọng cô ta sẽ trở về đây đêm nay.

Derek nhìn xuống cốc rượu của mình và lắc đầu. Còn có một điều nữa mà anh không thể bỏ

qua được, một điều đã làm anh khó hiểu hơn mọi câu hỏi khác bao quanh cô ta. Anh tỉnh dậy phát hiện ra cô ta đã mò mẫm qua những con số hải trình của anh và thay thế chúng bằng những tính toán của mình. Những tính toán chính xác.

Anh nhìn nét chữ thanh nhã, nữ tính và nhẵn mặt khi nhớ đến cái giọng bề trên anh đã dùng với cô ta đêm hôm trước. Làm thế quái nào mà cô ta lại nắm bắt được về hàng hải? Đó là một kiến thức đáng thèm muốn mà không phải bất kì thuỷ thủ nào cũng học được, và các thuyền trưởng thì canh gác nó như một món tiền bí mật. Khi thuỷ thủ đoàn không còn cần tới thuyền trưởng của họ để chỉ dẫn con tàu, họ có thể nổi loạn và loại bỏ ông ta. Biết được kĩ năng đặc biệt này có nghĩa là có sức mạnh, và anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ hiểu được nó.

Anh cân nhắc câu hỏi này và rót thêm một cốc đầy nữa từ cái chai. Anh sẽ chờ ở đây cho đến khi cô ta quay lại. Đó là cách tốt nhất anh có thể nghĩ ra. Những khuôn mặt thay đổi đêm hôm trước bắt đầu trộn lẫn vào nhau khi một chai trở thành hai.

oOo

Hi vọng của Grant Sutherland rằng anh trai anh không ở trong số những thực khách của quán Mermaid, quỷ quái thay đã tắt ngóm khi anh tìm thấy Derek ngồi lệt thốt ở một bàn trong góc. Derek nhìn thấy anh ngay lập tức và lăm lì. Grant dẹp đường qua một đám đông gái điếm, đôi mắt anh mở lớn khi hai cô nhéo anh và vắn đi theo anh.

“Em đã hi vọng không tìm thấy anh ở đây.”

“Đây cũng thế.”

Grant dành cho anh nụ cười chế nhạo. “Đáng lẽ em không đến đâu, nhưng có chuyện.”

“Giải quyết đi.” Derek uống, không thèm nhìn vào Grant. “Lúc nào chú chẳng làm thế.”

“Không phải lần này. Đây không phải việc của em.”

Lúc này Derek quay sang anh, không giấu vẻ ngạc nhiên. “Bất kì việc gì liên quan đến anh đều liên quan đến chú. Chú quản lý sự sản. Chú sở hữu một nửa Peregrine –”

“Lydia đang đi tìm anh.”

Derek đặt cốc chiếc cốc của mình xuống. Chết tiệt, Grant đã muốn nói với anh chuyện này trong lúc uống cà phê, không phải là bắn vào anh giữa một quán rượu nháo nhào.

“Cô ta muốn gì?”

“Cô ta –“ Ngay khi đó một người đàn ông bay qua cái bàn bên cạnh. Rượu văng lên cao và tung toé, suýt nữa trúng vào Grant. “Đủ rồi.” Anh đứng dậy, nắm tay Derek và kéo. “Chúng ta sẽ nói về chuyện đó trên đường về nhà.”

Derek giật tay ra xa. “Anh không về.”

“Vì cái quỷ gì mà anh không về? Anh còn chưa cố giết mình đủ cho đêm nay à?”

“Anh đang tìm... một cô gái.”

Grant phát ra một âm thanh ghê tởm. “Em gần như đau đớn phải nói ra điều này” – ánh mắt anh quét qua căn phòng – “chẳng lẽ anh không thể tìm thấy một người trong số những cô gái ở đây à, nếu không sạch sẽ thì ít nhất cũng có sẵn?”

“Không, cô ta không có ở đây.”

Grant ngồi xuống. “Cô ta là ai?”

“Tóc đỏ. Xinh đẹp.”

“Hoặc là rượu nói như vậy.” Grant gõ nhẹ vào cái chai rỗng không, bị úp ngược và làm nó xoay tròn trên bàn.

Derek lắc đầu. “Anh vẫn tỉnh.”

“Em không hề biết là anh vẫn còn tỉnh táo cơ đấy.” Trước cái nhìn cau có của Derek, Grant nói, “Chà, lúc này thì anh không tỉnh. Anh nghĩ mình sẽ làm gì nếu anh tìm thấy cô gái này? Uống cô ta dưới gầm bàn à?”

Derek gần như cười khúc khích. “Anh ổn.”

“Vậy thì đứng lên đi.”

“Anh sẽ không –“

“Nghe em đi.” Grant hiếm khi nhắc tới thực tế anh điều hành tất cả sự sản và quỹ đầu tư của Derek. Nhưng tất cả những việc này phải thay đổi, và Derek sẽ tìm ra sớm thôi. Grant ghim chặt anh trai mình bằng một cái nhìn. “Đó là điều tối thiểu anh có thể làm.”

Derek nguyên rủa và đứng dậy. Và lão đảo.

Grant thở ra ầm ỉ. Những người to lớn như Derek tạo ra hiểm họa khi say xỉn. Không hỏi một tiếng, Grant nắm lấy vai Derek và nửa kéo, nửa trợ giúp anh bước qua quán rượu vào một chiếc xe ngựa thuê.

“Anh đã đi ra với chú rồi,” Derek bắt đầu khi những móng sắt ngựa gõ lộp cộp trên đường phố, “giờ nói cho anh biết Lydia muốn gì.”

“Tiền.”

Anh day day sống mũi. “Sao việc đó không làm anh ngạc nhiên nhỉ?”

Grant muốn – cần – phải nói cho Derek biết về quyết định gần đây của mình. Anh cần phải nói rằng anh đã mệt mỏi vì bị kiềm chân vào sự sản của Derek. Trong khi Grant đảm bảo chắc chắn là Derek không bị mất mát thứ gì, bản thân anh đã đánh mất bốn năm ròng.

Grant đã chịu đủ rồi.

Nhưng trông Derek có vẻ kiệt sức, bầm dập, tồi tệ hơn bất kì lúc nào Grant từng thấy. Lạy Chúa, anh ghét phải nhìn thấy anh trai mình như thế này. Bản chất của anh là không đánh kẻ ngã ngựa. Nhưng có lúc nào mà Derek không ngã ngựa không?

Khi họ tới dinh thự trong thành phố, Grant giúp Derek, vẫn còn khăng khăng là anh không “say bí tỉ,” về phòng mình. Grant đứng ở hành lang, vừa buồn cười lại vừa đau nhói khi thấy Derek vật lộn với đôi giày của mình. Khi cuối cùng Derek cũng nằm lên tấm ga giường, Grant tìm được một cái chăn và phủ lên anh. “Chúc ngủ ngon, Derek. Chúng ta sẽ nói chuyện vào sáng mai.”

Khi Grant đóng cửa, anh nghe Derek lầm bầm, “Cảm ơn. Vì sự giúp đỡ.”

Grant mở miệng định trả lời, “bất kì lúc nào,” nhưng biết rằng điều đó không còn đúng nữa.

oOo

Một lúc nào đó giữa đêm Derek tỉnh dậy. Đầu anh nhức buốt, dường như bị co thắt cùng nhịp với tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường. Anh nheo mắt nhìn nó. Ba giờ sáng. Bị dư chấn sau cơn, và trời còn chưa sáng.

Anh đứng dậy từng tí một và chệnh choạng đi tới bồn rửa mặt. Vã nước lạnh lên mặt cũng không giúp gì cho đầu anh. Derek biết chỉ có một thứ giúp được. Anh bắt đầu đi tới phòng làm việc để tìm một chai ở đó, nhưng rồi ngập ngừng. Anh không muốn Grant tỉnh dậy và thấy anh không thể nào chịu nổi qua một đêm không có rượu. Đặc biệt là không sau khi Grant đã phải xức anh ra khỏi Mermaid.

Nhưng anh không muốn ở đây. Anh tự bảo mình đó chỉ là vì anh không ngủ được khi ở trên cạn. Nhưng sự thực là cả trên tàu anh cũng không ngủ được ngon. Chỉ trừ đêm hôm qua. Đôi mắt anh mở lớn thêm một chút. Anh sẽ trở về tàu để ngủ, nhưng trên đường đi anh sẽ rẽ qua Mermaid để tìm cô gái lần cuối, và mua một chai uống trên đường. Quý thật, anh sẽ trả tiền cho cô ta chỉ để ngủ trên tàu anh lần nữa.

Kế hoạch đã định, anh cẩn thận mặc quần áo để không phải di chuyển quá nhanh hay cúi xuống quá nhiều. Khi bước ra cửa trước, ý nghĩ anh sẽ thích thú đêm hôm trước thế nào làm bước chân anh vững chãi.

Nhưng ở đâu đó trong đầu, anh cảm thấy ngu ngốc vì đi ra ngoài lần nữa. Vì phải dùng cô gái như một cái cớ để uống, hay vì dùng rượu như một cái cớ để tìm cô gái.

Một linh tính không lành thoáng qua anh. Nhưng anh vẫn tiếp bước, lờ đi dự cảm của mình là đêm nay chắc sẽ chẳng cải thiện mấy.

Buổi tối chết tiệt chẳng hề cải thiện.

Cảnh báo duy nhất của Derek về việc anh sắp sửa bị tấn công là tiếng rống của Jason Lassiter, “Tao sẽ giết mày, Sutherland!” Anh xoay lại và vấp chân, tài tình cúi xuống dưới nắm tay núc ních của Lassiter.

Tên con hoang đã đánh lên anh!

Lassiter gào lên và tung nắm đấm lần nữa, suýt nữa thì trúng vào cằm Derek.

Khi Lassiter rũ áo khoác ra, đám đông trong quán Mermaid đồng đều lùi lại. “Mày nghĩ cái gì khi giữ con bé suốt cả đêm hả?”

Vậy là vì cô gái.

“Đáng lẽ mày phải biết là tao sẽ giết mày vì thế!”

Không có nghĩa là họ cần lý do để đánh nhau.

Lassiter lao vào Derek, anh vừa vặn bước tránh qua ông ta. Nếu tên con hoang muốn một trận bắn thiu thì anh phải chiều thôi. Anh lùi lại và đâm vào bụng Lassiter trước khi lão ta có thể xoay người.

Hai tay anh siết chặt trước ý nghĩ Lassiter rõ ràng là còn hơn cả dính líu với cô gái. Dựa vào vẻ bề ngoài có thể thấy lão thực sự quan tâm tới cô ta. Ý nghĩ đó làm anh bưng bưng giận dữ. Trong tất cả những người đàn ông trên đời này cô ta có thể chọn như một gã bảo vệ chết dẫm, tại sao lại là Lassiter? Lúc ấy anh quyết định rằng anh muốn trêu ngươi lão già, muốn đánh

nhau với lão.

Khi Lassiter xoay lại, Derek nói, “Tôi chắc chắn bất kể cô ta là ai, cô ta cũng không đáng công đi xuống tận đây đâu.”

Khuôn mặt Lassiter xoắn lại vì giận. “Tao sẽ xé xác mày ra!”

“Mong chờ nỗ lực của ông đây.”

Khi Lassiter tung ra một cú đấm khác, Derek thụp xuống và đấm mạnh, tung một cú vào ngực Lassiter.

Hai bàn tay người đàn ông bay tới ngực ông ta và ông ta thở khó nhọc, nhưng Derek biết rằng anh chỉ mua thêm được chút thời gian với người to lớn như thế.

Việc này thậm chí không phải là một cuộc so tài. Nhưng anh chưa từng đấu với một đối thủ giận dữ như thế. Mặc dù việc đó không làm Derek quá lo lắng, nhưng giận dữ có thể tăng sức mạnh cho Lassiter và giảm bớt cơn đau của lão. Sẽ là một trận ra trò đây. Anh chào đón nó.

Và nó xứng đáng.

Lassiter lắc đầu thật mạnh như thể để xua đi cú đấm, rồi lại giơ hai nắm đấm lên một lần nữa.

Derek lờ đi cái vòng khán giả gào thét bu xung quanh họ trong cơn cuồng loạn và tập trung vào đỡ những cú móc khổng lồ của Lassiter. Anh đã thành công hai lần. Lần thứ ba tông thẳng vào mặt anh. Derek sờ tay lên dòng máu nhỏ giọt trên má anh.

Rồi anh mỉm cười.

Những vụ cá cược nổi lên rào rào khi tất cả mọi người điên cuồng cổ vũ cho hai vị thuyền trưởng, hai đối thủ lâu năm cuối cùng cũng quyết chiến.

oOo

“Không thể là thật được!” Nicole ré lên, phải ngồi thẳng từ vị trí nằm dài trên bàn và giờ đã hoàn toàn tỉnh táo. “Ý chú là gì khi nói Cha đang ở trong tù?”

“Bị ném vào,” Chancey nói thêm như một lời giải thích. “Không định đánh thức con, nhưng không có đủ bạc trong tủ để bảo lãnh.” Ông nhíu mày. “Chẳng có đồng cắc nào.”

Nicole lắc đầu. “Con đã tiêu hết cả tiền trong chuyến đi về đây rồi. Nhưng con có thể bán cái

gì đó,” nàng nói thêm đầy hi vọng.

“Việc đó mất thời gian. Chú sẽ đi xem xem ông ấy muốn làm gì.”

“Con đi với chú.”

Chancey quan sát nàng, và ông không thể nhầm lẫn vẻ kiên quyết của nàng. Sau một thoáng ông hết sức miễn cưỡng nói, “Nếu con muốn gặp ông ấy thì hãy mặc quần áo vào và gặp chú ở trên boong.”

Khi ông quay người đi, nàng nắm tay ông, “Cha có bị thương không?”

“Không có gì không lành được. Nào, nhanh lên.”

Nhào ra chỗ rương trên tàu của nàng, nàng điên cuồng bóí đóng quần áo. Nàng đang vội vã buộc tóc khi gặp Chancey trên boong tàu.

Nicole chắc chắn rằng đã có một trận ẩu đả. Nàng đã sợ Sutherland bị chọc tức tới mức làm hại cha nàng, tất cả chỉ vì nàng.

Nàng chưa từng nghĩ đến nhà tù.

Nicole mù mẫm đi theo Chancey vào màn đêm đang nhạt dần, vẫn chưa hồi tỉnh khỏi cơn sốc. Họ di chuyển nhanh chóng, và không bao lâu sau đã tới sở cảnh sát địa phương. Khi nàng bước qua cánh cửa đôi nghiêng nghiêng vào trong hành lang, mặt trời chỉ vừa mới lên.

Phía bên trong không ảm thấp và phủ đầy mạng nhện như nàng đã tưởng, và vì thế nàng thấy vui. Thực tế, tấm màn màu đỏ nâu nhạt bên ngoài được mở ra thoải mái đón ánh mặt trời, và ánh sáng bình minh làm hiện lên những hạt bụi li ti trong không khí. Sàn gỗ lổ chỗ nhưng sạch sẽ. Cùng lúc đó, nàng cũng chẳng để tâm nếu như đây là một toà dinh thự to lớn. Nghĩ về việc cha nàng bị giữ ở đây cũng đủ chán nản rồi.

Nàng uốn thẳng vai và hếch cằm lên, chuẩn bị để gặp ông với thái độ vui vẻ. Rồi nàng rẽ ở góc đường và khuôn mặt rớt xuống.

Thay vì cha nàng, nàng nhìn chăm chăm vào Sutherland.

oOo

“Ngài có muốn kiện không, thưa bá tước?”

Derek ngần ngừ. Một phần trong anh cãi rằng đó là một trận đấu công bằng, và nếu anh

được thả chỉ đơn giản nhờ tước hiệu, thì Lassiter cũng nên được tự do.

Rồi anh nhớ lại họ đã tới nơi này như thế nào. Khi cảnh vệ cuối cùng cũng kéo anh và Lassiter tách ra và ra khỏi quán rượu, Derek đã nói, “Các anh sẽ muốn thả tôi ngay bây giờ đây – tôi là Bá tước Stanhope.” Các sĩ quan đã nhìn vào anh với đôi mắt mở lớn, cảnh giác. Họ không thực sự nhẹ nhàng với hai tù nhân của mình.

“Thực đấy,” Lassiter nói, làm cho Derek ngạc nhiên, cho đến khi lão ta thêm vào, “và tôi là tổng thống Hoa Kỳ.” *(haha)*

Derek lơ lảo đi và quay sang người cảnh vệ gần nhất. “Tôi là Derek Sutherland, bá tước Stanhope đòi thứ sáu. Anh biết điều gì sẽ xảy ra nếu anh bỏ tù tôi chứ.”

“Tao không thể tin mày lại dở trò “bá tước” lần nữa.”

Derek chỉ cười với Lassiter. “Có thể tôi sẽ đi và chăm sóc người bạn chung của chúng ta trong khi ông ở cùng với bên cảnh sát.”

Ngay lập tức, Lassiter đã cầm miệng và giữ im lặng trong suốt thời gian Derek thuyết phục tất cả những người liên quan rằng anh thực sự là một bá tước. Đột nhiên cảnh sát không còn quan tâm một vụ ẩu đả trong quán rượu đã phá hoại chính cái quán đó. Họ tức điên vì một người Mỹ đã tấn công thành viên của giới quý tộc trên chính lãnh thổ nước Anh.

Giờ cảnh sát muốn anh phải ra quyết định. Derek muốn dạy cho gã chó già một bài học, nhưng...

Trước âm thanh những giọng nói của phòng chờ, anh từ từ quay lại, và anh phải thừa nhận là với một chút đau đớn. Anh phóng một cái nhìn khó tin khi nguyên do của cuộc ẩu đả tất tả đi vào trong đại sảnh, theo sau gót là một gã khổng lồ.

Tóc cô ta xổ ra khỏi cái búi lỏng trên đỉnh đầu và hai má ửng hồng. Rõ ràng cô ta chỉ vừa mới mặc quần áo và chạy ngay xuống đây. Anh đột nhiên nghĩ ra cô ta là loại phụ nữ trông xinh đẹp nhất khi mới ngủ dậy.

Cô ta hít vào một hơi đột ngột khi nhìn thấy anh đứng ngay cạnh viên cảnh sát, nhưng ngoài sự dè dặt nhỏ ấy, không có biểu hiện nhận biết nào. Cô ta gật đầu với người đàn ông đi cùng, ông ta vẫn ở đằng sau khi cô ta bước thẳng qua Derek tới chỗ Lassiter. Sự chối bỏ giống như một cú đâm tông thẳng vào gan ruột, chỉ có điều việc này làm anh bức hơn cả những cú đâm anh đã nhận lúc tối. Trong đầu cô ta anh thậm chí không đáng nhận một cái liếc mắt. Quá nhiều cho ân nhân cứu mạng.

Cô ta có thể nhìn thấy cái gì ở gã con hoang Mỹ ấy? Anh cho là phụ nữ có thể thấy những gã Yank không thể chịu nổi ấy không phải không hấp dẫn, nhưng lão già đủ tuổi làm cha cô ta. Mặc dù nếu trung thực, Derek nên tự hỏi một người phụ nữ như thế thì có thể thấy gì ở chính anh. Anh làm rất nhiều phụ nữ sợ hãi. Việc đó không phải cố tình. Một phần là do ở kích thước của

anh, và có thể nguyên nhân nhiều hơn là do thái độ và danh tiếng của anh.

Nhưng đêm hôm đó cô ta không có vẻ sợ anh lắm.

Derek đứng im bất động, lơ đi viên cảnh sát và người đàn ông đứng sau mình. Anh nhìn cô ta đi xuống hành lang rộng, đôi vai nhỏ uõn thẳng và gót giày khế lách cách, cho đến khi cô ta ra khỏi tầm nhìn của anh. Rồi anh nghe thấy tiếng cô ta hít vào. Có lẽ, anh nghĩ với một tiếng cười mỉa, vì cô ta đã nhìn thấy tất cả những thiệt hại anh gây ra trên mặt Lassiter. Khi một tiếng thút thít theo sau, những ý nghĩ của anh trở nên nghiêm trang.

Sẽ thế nào nếu có một người đàn bà cảm nhận nỗi đau của anh, gần gũi với anh tới nỗi nếu anh bị đau, cô ấy cũng đau? Có một người đàn bà quan tâm tới anh nhiều đến nỗi vội vã chạy tới nhà tù trước bình minh chỉ để được ở cùng anh? Anh đã luôn biết rằng có một phần quan trọng bị thiếu mất trong đời mình, nhưng ngay khi đứng trong nhà tù lạnh giá này, với khuôn mặt bầm dập nhưng vẫn ít hơn gã con hoang trong khám kia, cái phần thiếu sót ấy trở nên nhức nhối.

Có tiếng cọ sát trên sàn khi cô ta di chuyển một chiếc ghế. Lùi lại một bước, Derek có thể trông thấy cô ta ngồi trước xà lim của Lassiter. Gã đàn ông cục mịch đằng sau anh để ý thấy sự quan tâm của anh và phát ra một tiếng gầm ghè, nhưng Derek vẫn tiếp tục nhìn cô gái. Kể cả khi biết cô ta đã chọn lựa, anh vẫn mê mải với những cử động thanh nhã nhưng có mục đích của cô ta. Cô ta quá chăm chú vào người bảo trợ của mình, Derek không nhìn thấy ông ta trong xà lim, dường như cô ta còn chẳng để ý thấy anh đang nhìn chăm chăm.

Cô ta để hai bàn tay che mắt, và Derek sợ hãi nghĩ rằng cô ta sẽ khóc. Anh không phải loại đàn ông bị ảnh hưởng bởi nước mắt phụ nữ. Mẹ anh chưa từng làm anh cảm động, kể cả Lydia trong lần cuối cùng cô ta tìm đến anh vì tiền cũng không. Nhưng ở đây đêm nay, anh không biết anh sẽ làm gì nếu cô gái khóc.

Ta ơn trời, cô ta không khóc. Cô ta thả hai bàn tay bé nhỏ lên đùi và xoắn các ngón tay trước khi thở dài buồn bã, “Ôi, Cha ơi.”

Cha.

Người đàn bà đầu tiên anh thực sự có chút cảm giác... lại là con gái của Lassiter.

Quý tha ma bắt thật.

Không may là việc đó lại hợp lý. Anh đã không thể tìm thấy cô ta ở Mermaid, và cô ta trông không giống và cũng không cư xử như gái điếm đêm hôm đó. Chà, cô ta đã hôn như một gái điếm thành thạo và phản ứng như một người đàn bà lẳng lơ. Nhưng phong cách và giọng điệu thì khác xa của gái điếm. Giờ anh không biết liệu mình nên mừng vì cô ta không phải là gái hay nên chán nản khi biết cô ta là người thân của Lassiter.

“Bọn con sẽ thu xếp tiền bảo lãnh và đưa cha ra khỏi đây trong hôm nay,” cô ta nói với cha

mình bằng giọng tự tin.

“Làm sao con có tiền?” Lassiter chậm rãi hỏi.

Cô ta không nói gì, chỉ nhìn đăm đăm lên trần nhà, lên tường, nhìn xuyên qua Derek trên lối vào, trở lại trần nhà.

Như thể Derek nhìn thấy được nhận thức đột ngột lướt qua mắt Lassiter, bởi vì sau một khoảng dừng, người đàn ông la lên, “Ồi, không, Nicole. Cha cấm đấy! Không đời nào cha cho phép con làm điều đó vì cha. Cha thà bị rục xương ở đây còn hơn nhận tiền của bà ta. Nếu con tới chỗ bà ta, con sẽ nợ bà ta mãi mãi và bà ta sẽ xé xác con ra.”

Nicole là tên thật của cô ta? Anh biết cô ta không phải là một Christina.

“Cha ơi, đó là cách duy nhất – cuộc đua chỉ còn cách bốn ngày, không, giờ thì chỉ còn cách ba ngày nữa thôi.”

“Không! Lời cuối đấy. Chỉ một lần này trong đời con, con sẽ phải làm như cha bảo – lạy Chúa, lần đầu tiên con đến đó con đã không hề nghĩ thế này.”

Nicole hít một hơi thật sâu và nói bằng giọng buồn bã, “Không, nhưng con cho là số phận đang cố nói với con rằng chúng ta không thể lúc nào cũng có thứ ta muốn.”

Lassiter lặng im. Cuối cùng ông ta nói, “Cha sẽ không chịu ơn người đàn bà đó cho dù con có đổi ý đi nữa.”

Cô ta làm như thể không nghe thấy gì. “Con càng đi sớm thì càng mang cha ra khỏi đây sớm.” Cô ta bình tĩnh đứng dậy để rời đi, bỏ lại Lassiter ghen ứ với vô số những mệnh lệnh không được ai để ý đến.

Derek gần như mỉm cười khi trên đường đi ra cô ta nói với qua vai mình, “Ôi thôi đi Cha! Ý con đã quyết rồi.”

Khi cô ta tới chỗ Derek, cô ta dừng lại và nhìn lên anh, khuôn mặt nghiêm nghị. Có thể cô ta nghĩ rằng tất cả mọi việc là lỗi của anh. Anh cảm thấy hơi thẹn bởi vì nếu lúc này cô ta không đến đây thì đúng là như thế thật.

“Nghe này, tôi có thể giúp cô,” anh nói, không thèm quan tâm xem Lassiter có nghe thấy anh không.

Lão có nghe thấy. “Im đi, Sutherland!”

“Cút xuống địa ngục đi, Lassiter,” Derek quắc lại trước khi quay sang nghe câu trả lời của cô ta.

“Anh còn chưa làm đủ hay sao?” cô ta hỏi, đôi mắt tièm ẩn nỗi buồn khi quay bước đi ra. Derek đi ngay sau cô ta, nhưng người đàn ông hộ pháp vẫn đứng chờ từ nãy bước ra trước mặt anh.

“Đừng đi trừ khi anh muốn một trận ẩu đả khác,” ông ta cảnh cáo khi lùi lại chỗ cánh cửa.

oOo

Trời mưa, cơn mưa lạnh thấu xương thấu thịt luôn luôn nhắc nhở Nicole về cái ngày cuối cùng nàng ở trên mảnh đất kinh khủng này. Lúc đó nàng năm tuổi. Cha nàng đang tan nát trái tim, mẹ nàng vừa mất. Bằng cách nào đó ông đã mang họ tới được London từ một cảng biển Nam Mỹ nơi Laurel Lassiter qua đời. Ông muốn đích thân nói cho mẹ vợ biết còn gái bà đã chết.

Một tuần sau khi bà goá phụ biết tin về cái chết của Laurel, bà rời khỏi phòng trông vẫn đáng sợ như bao giờ. Mái tóc vàng, điểm xám của bà được sửa soạn hoàn hảo, sống lưng thẳng đơ. Chỉ có điều trông bà già hơn rất, rất nhiều và mặc váy áo màu đen. Bà yêu cầu gặp Lassiter, và Nicole bị đưa ra ngoài chơi. Nhưng như mọi khi, nàng không thể đủ ấm, vì thế với bàn chân và tay lạnh cóng nàng lén trở lại ngôi nhà. Nàng đứng ở bên ngoài cửa phòng khách và lén nhìn vào khi nàng nghe họ đang nói về mình.

“Nó sẽ không bao giờ lấy chồng được,” bà ngoại của nàng đã dự đoán, đôi mắt đen kịt lạ, lãnh lẽo của bà ta nhìn xoáy vào người cha tội nghiệp của Nicole, vẻ ghê tởm không thềm che giấu. Ông im lặng trước bà ta.

“Nếu anh mang Nicole trở về con tàu đáng nguyên rửa đó với tất cả những gã thủy thủ gớm ghiếc của nó, đảm bảo với anh là tới lúc con bé phải kiếm một tấm chồng, một người chồng đủ tốt với thân phận của nó, thì danh tiếng của nó đã bị huỷ hoại tới nỗi không một thành viên nào trong giới quý tộc còn muốn nó nữa. Đó là chưa nói tới thực tế nó đã bị biến thành một đứa bé hoang dã.”

Lassiter trông như thể ông sắp cãi lại – Nicole nhớ đã mong ông làm thế - nhưng dường như ông đã lùi rất sâu xuống cái hố tĩnh tâm ở trong lòng. “Tôi còn chưa thể để con bé đi,” ông nói, giọng không chút âm sắc. “Nó là tất cả những gì còn lại của Laurel mà tôi có. Tôi phải giữ nó bên mình.”

“Vẫn ích kỉ như mọi khi, ta hiểu rồi.” Cả hai người đều quay về phía bức chân dung của mẹ nàng để trên lò sưởi. Laurel đã từng là một cô gái trẻ trung xinh xắn, tóc vàng. Trong bức tranh, trông bà mãi mãi hạnh phúc, như thể bà vừa mới được kể một điều gì buồn cười lắm và có thể sẽ phá ra cười bất kì lúc nào. Người nghệ sĩ điêu luyện đã nắm được cái vẻ hạnh phúc ấy một cách thành thực... cũng như những dấu hiệu ương bướng trên nét mặt bà.

“Tại sao nó lại từ bỏ tất cả những thứ này –” bà quả phụ vẫy một tay để chỉ toà dinh thự giàu

có – “ta không bao giờ hiểu được.” Rồi với chính mình, bà ta nói thêm bằng giọng khe khẽ, “Những lời đe dọa... cầu xin... tất cả đều vô dụng một khi con bé đó đã quyết định ra đi với anh.”

Bà ta đứng dậy trong bộ váy mặc ban ngày được trang trí cầu kì của mình để đi tới cửa sổ, chiếc váy sa tạch dày dặn tạo ra âm thanh sột soạt khe khẽ mỗi bước bà đi. Quay sang ông, bà ta buộc tội, “Ở lại nước Anh không đủ tốt với anh, vì thế anh phải kéo đứa con gái tội nghiệp của ta đi khắp thế giới, không bao giờ chùn bước phiêu lưu.”

Nicole mãi miết theo dõi ánh mặt trời nhàn nhạt bắt gặp những đốm trang sức trên người bà ngoại nàng, toả những đốm sáng nhỏ xíu, lấp lánh lên giấy dán tường.

“Và giờ thì nó... đã ra đi. Nhưng Laurel đã làm như anh muốn.” Bà ta quay lại chiếc bàn hoa văn của mình, cử động chậm rãi và dĩnh đạc.

“Chết tiệt, bà biết rõ rằng cô ấy yêu việc ra khơi cùng với tôi,” cha nàng thốt lên, giọng ông khàn đặc. “Cô ấy khao khát niềm vui thích ấy và không bao giờ hối hận vì cuộc sống chúng tôi đã có... kể cả vào lúc cuối cùng.”

Bà ngoại nàng nheo mắt một cách sắc sảo. “Làm sao anh dám chắc việc tương tự không xảy ra cho đứa bé? Lỡ như nó chết –”

Ông bắn ra khỏi ghế của mình để đứng lừng lững trước bàn, hai bàn tay to lớn nắm lại thành nắm đấm. “Bà nghe tôi đây – tôi sẽ không bao giờ để bất kì điều gì xảy ra với nó. Bà có hiểu không? Nó là một đứa bé khoẻ mạnh, được nuôi nấng trên biển. Tôi sẽ luôn luôn bảo vệ nó.”

“Ta hiểu rằng anh nghĩ anh sẽ bảo vệ nó.” Bà ta nhìn lên ông, không hề cúi mặt cho dù trước hình ảnh đáng sợ của ông. “Nhưng kể cả khi nó sống tới chín mươi tuổi,” bà ta nói tiếp, “Nicole cũng phải chịu cảnh nghèo túng, bởi vì nó phải kết hôn với một người có tước hiệu trước khi ta cho nó sự sản của Laurel. Và những người đàn ông có tước hiệu không kết hôn với nữ thủy thủ. Và nếu mà anh định bỏ qua tài sản thừa kế của nó và nghĩ đến việc gả nó nơi khác, có lẽ là cho một gã Hoa Kỳ dấn dộn nào đó giống như anh, thì ai sẽ muốn nó hả? Nó có nhiều phần đàn ông hơn là đàn bà, không có chút duyên dáng nào, không có cả sự hấp dẫn lẫn của hồi môn để thu hút được một tấm chồng khá khẩm.”

Bà ta lắc đầu như ghê tởm cái hình ảnh ấy. “Nó sẽ già trước tuổi với làn da và hai bàn tay sần sùi vì nắng gió. Anh nghĩ xã hội sẽ mỉm cười trước một đứa con gái như nó chẳng? Không!” Bà la lên khi lòng bàn tay đập thẳng xuống mặt bàn, những chiếc nhẫn nặng nề gỗ còm cộp. “Nicole sẽ cô đơn bởi vì anh không chịu làm việc nên làm vào lúc này.”

“Bà muốn tôi làm gì?” ông hỏi, vẫy một cánh tay. “Tôi không thể từ bỏ nó, vậy bà muốn thế nào?”

Bà ta từ từ vươn người tới trước và ghim chặt ông bằng đôi mắt đen của mình. “Anh sẽ gửi nó tới cho ta vào ngày sinh nhật lần thứ mười hai của nó, và không trễ hơn một ngày. Nó phải tới với ta trước khi trở thành một cô gái để ta có thời gian chữa lại tất cả những thứ mà anh –”

bà ta nhìn từ trên xuống dưới ông với nụ cười khinh bỉ “- và cái lối sống thấp kém của anh đã làm với nó. Ta sẽ chuẩn bị cho nó tiếp thụ quyền thừa kế như một người đứng đầu của giai cấp quý tộc và kết hôn tương xứng.”

Cha nàng ngồi xuống trở lại và thở ra từ từ. “Được thôi. Tôi sẽ đưa nó đến cho bà, nhưng bà phải hứa gả nó cho một người đàn ông tốt.”

“Tất nhiên, đồ ngốc! Nếu anh làm đúng như được bảo.”

Cả hai người đều không biết Nicole đứng ngay ở bên ngoài. Cả hai cũng không hề biết rằng kể từ rất lâu hết mức Nicole có thể nhớ được, mẹ nàng đã khắc ghi vào lòng nàng niềm tin một đời của bà. Đúng như Laurel đã từng sống, Nicole phải được chuẩn bị để chiến đấu giành quyền định đoạt số mệnh của chính nàng.

Nicole đã làm những gì tốt nhất có thể. Khi cha nàng ra lệnh cho nàng đội mũ và mang găng tay mỗi giây nàng ra bên ngoài, nàng nghe lời ông. Nàng hiểu bản năng bảo vệ mãnh liệt của ông và vâng phục những mệnh lệnh do lo ngại đưa đến của ông, và nàng học về hàng hải để phòng trường hợp có chuyện hiểm nghèo xảy đến với ông trên biển. Học hết ngôn ngữ này đến ngôn ngữ khác, phải cầu xin đám thủy thủ dạy nàng những câu chữ thể nhẹ nhàng nhất – nàng chấp nhận tất cả những điều đó bởi vì mặt khác nàng được tự do. Và khi tới lúc nàng phải ra đi, nàng đã có hàng năm trời lên kế hoạch.

Nàng sắp sửa bước sang tuổi mười hai khi Lassiter tuyên bố nàng phải tới nước Anh và sống cùng bà ngoại. Nicole không hoàn toàn tự hào về việc nàng đã làm, nhưng nàng đã rất tuyệt vọng. “Tốt thôi, thưa Cha,” nàng chấp nhận với một tiếng khụt khịt. “Con sẽ làm như cha bảo. Nhưng cha phải biết rằng nỗi lo duy nhất của con là cha con mình sẽ cách nhau quá xa. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cha bị ốm? Phải mất đến hàng tháng trời con mới biết. Con sẽ không có ở đó để chăm sóc cha. Và nếu có chuyện gì xảy ra cho con, nếu con bị ốm, hay bị thương, cha có thể sẽ không ở đó...”

Câu nói đó đã chấm hết mọi cuộc nói chuyện vô bổ về trường nội trú trong khoảng năm năm. *(em này khôn quá)*

Cho đến tận cái đêm mưa gió này, Nicole đã tưởng nàng làm tốt lắm – nàng đã không ngừng ra khơi trong mười tám trên hai mươi năm của cuộc đời mình và đã nhìn ngắm thế giới. Nhưng khi nàng nhìn ra các cầu cảng, nhìn dầu mỡ vì cơn mưa, nàng tự hỏi phải chăng thời gian chẳng là gì cả - nếu nàng đã lừa phỉnh được bản thân tin rằng nàng có quyền năng với vận mệnh của chính mình. Nàng đã cố, Nicole quyết định, và đành cam chịu đầu hàng trong trận chiến đó.

Chỉ là không hoàn toàn.

Khi Nicole tới Dinh thự Atworth to lớn sau gần mười sáu năm, nàng bình tĩnh không ngờ, mặc dù ngôi nhà trước mặt nàng được xây nên để làm thoái chí người khác. Những bậc cầu

thang đá cẩm thạch dày dẫn tới lối vào nhô ra, hai bên là hai cột đá cuộn cao sừng sững. Mỗi bên có hai cánh cửa ra từ trước mặt nhà trong thế cân xứng hoàn hảo. Nhưng một khu vườn xanh tốt trong thời tiết giá lạnh làm dịu đi vẻ khắc nghiệt bằng sự mời gọi dịu dàng.

Mặc dù nàng liên tưởng nơi này với những kí ức đau đớn, nàng buộc mình nhớ lại rằng mẹ nàng đã giành hầu hết thời niên thiếu trong ngôi nhà này. Có thể đã cười đùa trên chính những bậc cầu thang này. Nàng khẽ mỉm cười trước ý nghĩ ấy. Nàng đang cười khi Chapman, viên quản gia lớn tuổi nàng nhớ mang máng từ lần viếng thăm duy nhất của nàng tới đây ra mở cửa và vẫn còn cười thậm chí khi ông ta dẫn nàng vào phòng khách. Bà ngoại nàng đang chờ ở đó, ngồi bên dưới cánh cửa sổ Pallady rộng lớn thống trị căn phòng và vừa vặn thấp sáng những đồ gỗ xinh đẹp của bà ta. Nó cũng làm bừng sáng khuôn mặt nhăn nhó của bà.

“Chào buổi sáng, bà ngoại,” Nicole lịch sự mở lời khi nàng lướt qua tấm thảm Brussel dày đến trước mặt bà ta. Bà quả phụ vẫn còn mặc một màu đen ảm đạm, cài kín cổ. Sự bất hạnh hằn trên từng đường nét khuôn mặt bà. Hai con chó lùn mũi tẹt đã đứng dậy khi Nicole đi vào giờ quàn trở lại chỗ chúng – không phải ở chân bà ngoại nàng mà ở dưới gầm cái bàn đặt ngang căn phòng. Bọn chó khôn thật, nàng nghĩ.

“Cô đến muộn,” bà quả phụ quát, thậm chí không buồn bảo nàng ngồi.

Nicole đã chọn mặc một trong những bộ váy áo ban ngày bà ngoại nàng đã gửi tới trường cho nàng, hi vọng sẽ làm dịu bớt con chim già, nhưng rõ ràng là cần nhiều hơn một vẻ bề ngoài chau chuốt mới đưa nàng vào trong vòng lịch sự được. Chẳng có gì mới ở đây. Cứ như thể là bà ngoại nàng, và toàn bộ dinh cơ này, đã bị đóng băng kể từ lúc Nicole rời đi cho đến tận bây giờ.

“Quả thực cháu đã muộn,” nàng ngọt ngào đáp lời, dũng cảm chọn một chiếc ghế đối diện với bà.

“Muộn tám năm!” Bà quả phụ quan sát nàng với biểu hiện không bằng lòng.

Lúc này Nicole đã hiểu rằng người phụ nữ ở trước mặt nàng, với đôi mắt đen quá giống như mắt nàng, sẽ khiến cho nàng phải bò trên kính vỡ mới lấy được tiền cho cha nàng. Nhưng cuộc đua này sẽ quyết định tương lai của họ, vì thế nàng phải làm điều gì phải làm. “Cháu rất mừng vì có thể đến thăm bà thế này –”

“Vớ vẩn! Bỏ qua những câu sáo rỗng đi, nhóc, và nói xem cô muốn gì.”

Chương 6

Từ trên mình ngựa, Derek quan sát Nicole Lassiter lơ đãng len qua đám người trên phố. Cô ta nắm chặt chiếc áo choàng hơn ở chỗ cổ áo và kéo cái khăn quàng lên tận trên cằm để chống lại cơn gió thổi qua sông Thames. Dường như không để ý, cô ta bước tránh khỏi một người đàn ông đang to mồm mời chào món bánh thịt hầm và một người phụ nữ trẻ khẳng khăng mời cô ta mua chiếc áo khoác cũ.

Anh bắt được một thoáng nét mặt cô ta, và biểu hiện buồn bã trên ấy khiến anh phải ứng với xúc cảm mạnh mẽ khó chịu. Tất nhiên, anh hiểu được nguyên do tâm trạng của cô ta. Cô ta đang bước ra từ hướng nhà tù và có thể vừa mới biết được rằng người ta không cho bảo lãnh cha cô ta.

Derek chỉ vừa mới biết được thông tin này vài giờ trước. Anh đã mặc xác Lassiter bị hãm trong một buổi sáng nhưng trở lại chỗ viên cảnh sát để bãi nại. Viên cảnh sát, một người khác người buổi tối hôm trước, đã bảo với anh một cách kiên quyết rằng Lassiter, vốn là một người Mỹ, sẽ bị tố cáo chính thức vì tội tấn công và hành hung. Mặc dù Derek không muốn kiện Lassiter, viên cảnh sát bảo với anh rằng họ có những bằng chứng chống lại ông ta trong vài tội ác khác và cho là ông ta sẽ bị giam thêm hai tuần nữa. Derek đã quan sát tay cảnh sát và đi ra với niềm tin mạnh mẽ rằng ông ta đang nói dối.

Rõ ràng Lassiter đã tạo ra vài kẻ thù nghiêm trọng ở London, một điều được trông đợi nếu xét đến tính cách của lão. Nhưng có vẻ như Derek đã cho họ một vũ khí hoàn hảo để chống lại người đàn ông Mỹ đó.

Chết tiệt, anh không muốn nghĩ rằng đối thủ mạnh nhất của anh sẽ không thể tham dự cuộc đua chỉ vì Derek đã đùa bỡn đôi chút với con gái ông ta. Làm sao anh có thể nhầm cô ta là gái được chứ? Và nhớ lại những lời bình luận ác ý anh đã nói ngay trước vụ ẩu đả với Lassiter về con gái ông ta, chà, anh có thể hiểu tại sao ông già lại phát điên.

Derek sẽ cảm thấy bị chạm tự ái nếu anh chiến thắng mà biết đó là do ít có đối thủ cạnh tranh; vì thế mặc dù trợ giúp Lassiter theo bất kì cách nào cũng chẳng dễ chịu gì, anh vẫn đề nghị một khoản bảo lãnh hậu hĩnh để ông ta được tự do. Nhưng không thành công. Thậm chí với ảnh hưởng và tiền bạc của Derek viên sĩ quan cũng không hề khoan nhượng, điều đó khiến cho anh tin rằng ai đó ở cấp rất cao đã quyết định Lassiter phải ở trong tù.

Tình huống này không công bằng, và mặc dù Derek biết rõ cuộc sống hiểm khi công bằng, anh vẫn muốn giúp Nicole. Anh cũng thấy việc làm rõ cho cô ta biết anh chẳng dính dáng gì đến chuyện này là cực kì quan trọng.

Thúc ngựa lên trước, anh điều khiển nó chặn đường cô ta và hắng giọng, nhưng cô ta đang mải miết suy nghĩ và tiếp tục bước đi. Anh hải lòng nhận ra rằng biểu hiện lo nghĩ của cô ta nhanh chóng mờ đi, thay vào đó là một thứ chỉ có thể là vẻ nổi loạn.

“Nicole,” anh gọi. Cô ta nháy dưng lên, giật mình trước giọng nói của anh.

“Thuyền trưởng Sutherland!”

Anh chạm vào vành mũ để chào.

Cô ta đỏ mặt, và anh thấy mình thích thú với hình ảnh khuôn mặt thanh tú của cô ta và cái cách chiếc khăn quàng màu xanh dương nhấn mạnh đôi mắt cô – cho đến khi cô ta đột ngột quay sang một hướng khác.

Derek ghì cương quay lại và đi ngay bên cạnh cô ta. “Nicole,” anh bắt đầu nói bằng giọng thấp, “Tôi đã bãi nại chống lại cha cô. Tôi chẳng liên quan gì đến chuyện ông ấy bị giữ cả.”

Cô ta dừng phắt.

Đối mặt với anh lần nữa, cô ta tới gần hơn, đôi mắt nheo lại khi quan sát anh.

“Tôi cũng biết người ta từ chối cho bảo lãnh cha cô.”

Cô ta vươn tay và vuốt ve bờm ngựa trong một cử chỉ có vẻ như là vô thức. Anh thích nhìn bàn tay nhỏ nhắn, đeo găng của cô ta trên lớp vải phủ mình ngựa màu đen.

“Làm sao anh biết chuyện đó?”

“Tôi nghĩ có thể tôi có thông tin giúp được cô,” anh nói, liếc quanh.

Cô ta vươn tới trước và nhướngg mày lên.

“Không phải ở đây, Nicole,” anh nói với nụ cười kẻ cả. “Cô sẽ phải tới tàu của tôi nếu muốn biết thêm.”

Anh trông đợi cô ta nói điều gì đó khó nghe. Chắc chắn cô ta trông có vẻ như sẽ nói thế. Thay vào đó, cô ta đứng im, ngược cái nhìn khó chịu lên, và dành cho anh một nụ cười rạng rỡ vừa có vẻ quyến rũ lại vừa có vẻ vui mừng giả tạo. “Được. Người bạn to lớn của tôi – anh biết đấy, cái người buổi sáng hôm nay ấy – và tôi sẽ tới vào khoảng chín giờ -”

Môi anh con lên trong biểu hiện bao dung. “Chỉ có cô thôi.”

“Chà, tất nhiên tôi sẽ không –”

“Cô sẽ tới, Nicole, bởi vì sự tò mò dày vò cô.”

Anh bỏ mặc cô ta trên phố, một cái nhìn bối rối trên mặt cô ta cũng như trên mặt anh. Lúc này khi cô ta cười, một sự thay đổi lớn hiện trên toàn bộ khuôn mặt cô ta. Anh đã nhìn thấy nó vào đêm đầu tiên trên tàu của anh, nhưng vẫn chưa đánh giá được tác động đầy đủ của nó. Giờ, trong ánh sáng ban ngày với mái tóc rực rỡ của cô ta bao quanh mặt, tất cả những đường nét đặc biệt cùng tấn công vào anh với nụ cười đó.

Nếu lúc ấy mà gió có thổi thì anh sẽ bị ngã ngựa.

oOo

Nàng sẽ không đi, Nicole tự nói với mình lần thứ một trăm. Nàng biết tốt nhất không nên trở lại tàu của Sutherland. Vậy thì tại sao nàng lại đang phác thảo một kế hoạch để đẩy Chancey đi xa trong đêm nay? Như thể nhấn mạnh thêm tội lỗi của nàng, ông bước vào trong phòng khách.

“Nói chuyện với bà ngoại thế nào rồi?” ông hỏi khi cởi áo khoác và ngồi thụp xuống chiếc ghế lớn, thô mộc. Ông đang tự mình hoàn tất mọi sự chuẩn bị cuối cùng, và khuôn mặt vốn đã nhăn nhoe của ông hiện đầy vẻ kiệt sức.

“Bà ấy không tệ lắm,” Nicole nói, nhưng rồi sửa lại. “Chà, bà cũng khá là tệ. Nhưng không như con đã sợ suốt những năm qua. Tất nhiên, bà đã nói xấu Cha trong suốt ba giờ, cười khúc khích về chuyện cha bị tổng giam, và nhạo báng tư cách của con. Nhưng bà đã cộc cằn kể lại rất nhiều câu chuyện tuyệt vời về Mẹ.”

“Ít nhất vì điều đó chú mừng cho con. Chú không thích con chống lại cha con để tới đó, nhưng đã đến lúc rồi.” Ông kéo tẩu và thuốc lá của mình ra. “Bà ta có cho con tiền không?”

“Với điều kiện là con phải kết hôn với người bà chọn cho con trong vòng một năm, nhưng có, bà có cho.” Nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ông và khẽ nhắm mắt. “Con đã cố bảo lãnh. Nhưng người ta từ chối.”

Chancey không giấu vẻ hoài nghi. “Vì cái gì chứ?”

“Họ nói với con rất nhiều lời dối trá về những tội ác khác được cho là do cha gây ra. Thêm vào đó là những điều vô lý về chuyện công dân của các nước khác thì bị giam lâu hơn.”

“Chà, chẳng phải giọt nước làm tràn ly trong ngày hôm nay sao?”

“Còn chuyện gì xảy ra nữa?”

“Clankson tới tìm cha con.”

“Clankson của công ty Clankson Emporiums?”

“Chính thế. Có vẻ như ông ta cùng hoà nhịp với phần còn lại của London. Ông ta đã đặt cược vào Bella Nicola. Đặt cược cao. Và nếu Jason không thắng, Clankson sẽ rút lại hết tài khoản[3] của ông ta.”

Nicole thở hắt ra. Clankson Emporiums chiếm tới một nửa công việc kinh doanh của họ. “Nếu ông ta rút ra, công ty của chúng ta chìm xuống luôn.” Nàng phát ra một tiếng cười run rẩy không có chút hài hước. “Và đó là theo nghĩa đen.”

Nàng biết một chiến thắng có tầm quan trọng đến thế nào, nhưng cho đến giờ nàng vẫn không hề biết rằng sự tồn tại của chính họ phụ thuộc vào cuộc đua này. Mọi thứ cha nàng sở hữu đã được thế chấp tới đồng xu cuối cùng, và nếu Clankson rút tài khoản, hãng tàu sẽ sụp đổ như một ngôi nhà xây bằng quân bài. Và xét đến việc mẹ của Nicole đã chết thế nào, bà ngoại nàng sẽ không thềm giờ một ngón tay lên để cứu vớt những con tàu của họ.

Chancey trở nên im lặng, chiếc tàu bị lãng quên. “Nic, chú phải nói với con, chú cũng không biết tiếp theo ta phải làm gì.”

Nàng nuốt nước bọt. “Hôm nay Sutherland đã tiếp cận con.”

“Và?”

“Anh ta nói rằng anh ta đã bãi nại với Cha, và rằng anh ta biết việc bảo lãnh bị từ chối. Anh ta bảo con anh ta có thông tin về việc đó.”

Chancey đặt hai khuỷu tay lên đùi và vươn người tới trước. “Ừ, nói tiếp đi...”

“Anh ta không chịu nói cho con ở đó. Chú Chancey, chắc hẳn chính anh ta là người gây ra chuyện này. Nếu không làm sao anh ta biết được?”

“Trông thì có vẻ thế, ta phải thừa nhận. Nhưng người như Sutherland thường thò tay vào rất nhiều chuyện. Có thể anh ta biết về mọi chuyện xảy ra trong cảng và những cái quán rượu buồn thảm trong lúc đang làm việc đó.

“Nếu không phải anh ta, thì là ai?”

“Ngài Tallywood,” ông trả lời. Ông ngồi thẳng lại và vòng hai cánh tay dày ngang ngực như để bảo vệ cho câu trả lời của ông.

“Đồ con vệt đó á?” Nàng nghĩ tới cái người ẻo lả thích chung diện, và vì một lý do nào đó lại thích những chiếc tàu đua gần như thích thời trang.

“Vệt hay không, hẳn ta cũng nằm trên đầu danh sách của cha con về những kẻ đứng đắn

sau các con tàu bị hại. Càng nghĩ về nó, trực giác của ta càng nói rằng bất kể kẻ nào gây ra vụ hiện nay cũng là kẻ gây ra vụ phá hoại, và cùng một người làm thì hợp lý hơn. Ta cũng cho cha con là mục tiêu chính nữa. Và ông ấy đang chờ một vụ thứ hai kể từ vụ đầu tiên. Việc lần này cũng gây thiệt hại cho hãng tàu – và lại dễ dàng thực hiện hơn.”

Nicole gọi lên hình ảnh một vị thuyền trưởng xanh xao, nhợt nhạt và lắc đầu. “Con đã gặp Tallywood – con thừa nhận ông ta có tư cách rất gian xảo, nhưng trông ông ta giống như kiểu sẽ ngất xỉu khi ở cạnh Clive và Pretty chứ chưa nói đến là “ông chủ” mà chúng đã đề cập.” Chắc phải là Sutherland. Tội ác lớn nhất của Tallywood sẽ là mặc áo chèn giống một gã công tử bột khác tới một buổi dạ tiệc – đúng là kinh dị! “Tại sao chú thậm chí không thêm nghĩ đến Sutherland?”

“Cha con ghét hẳn, nhưng kể cả ông ấy cũng không nghĩ là hẳn ta. Tất cả những việc đã diễn ra đều là trò chơi bần. Sutherland có thể là người nguy hiểm và có thể hẳn không phải người tốt, nhưng ta không có cảm giác hẳn làm những việc thấp hèn thế này.”

Nicole đứng lên và đi tới chỗ vĩ lò. Nàng cau mày – họ đã hết hẳn nhiên liệu. Tình trạng này có kết thúc ở đây không? Nàng trở lại chỗ ông, đứng dựa vào chiếc lò đang dần nguội lạnh. “Việc bảo lãnh cho cha con đã bị từ chối, và Sutherland chỉ vô tình biết về nó vào đúng ngày hôm nay thôi sao? Anh ta còn có thông tin trước cả con. Con không thể hiểu tại sao chú không tin anh ta là nghi can. Anh ta có phải đối thủ tồi tệ nhất của cha con hay không nào?”

“Phải,” Chancey miễn cưỡng trả lời. “Nhưng –”

“Và chẳng phải anh ta sẽ được lợi nhiều nhất từ việc cha không ra khơi sao?”

“Có thể,” ông thừa nhận, “nhưng có vài người vô cùng muốn cha con bị loại khỏi cuộc chơi. Chúng ta có cả một danh sách nghi can.”

Nàng lắc đầu phản đối điều ông đang nói. Phải, những đối thủ khác sẽ hưởng lợi từ việc cha nàng ở tù. Nhưng không ai trong số họ gặp rắc rối tài chính tới mức họ phải phụ thuộc vào chuyện đó.

“Con tin rằng cha đã kể cho con trong một lá thư của ông rằng hãng tàu của Sutherland đang chìm xuống?”

“Phải, đúng vậy. Nhưng việc đó không có nghĩa là hẳn ta làm thế này.”

“Nếu lỡ hẳn làm thì sao?”

Chancey gắt lên sốt ruột. “Nếu đến cha con người ghét hẳn ta hơn bất kì ai mà còn không nghĩ là Sutherland...”

Nicole lắc đầu. “Con phải gặp Sutherland và tìm xem anh ta có thông tin gì. Con không có lựa

chọn nào khác ngoài đối mặt với anh ta.”

“Con nghiêm túc đấy chứ?” ông ngạc nhiên hỏi. Rồi, rõ ràng là đang làm mình bình tĩnh lại, ông nói nhẹ nhàng hơn, “Thôi được, vậy là tối nay chúng ta tới chỗ Sutherland. Ta còn từng làm việc tệ hơn.”

“Anh ta, à, nói rằng sẽ chỉ gặp con.”

“Tất nhiên hẳn phải nói thế!” Chancey rống lên.

Nàng liễu mạng nói tiếp, “Con không nghĩ anh ta sẽ tiếp tục giữ cha trong tù nếu con cầu xin.” Nàng không biết tại sao nhưng nàng thực sự nghĩ mình sẽ có một chút ảnh hưởng nào đó trong những việc liên quan tới Sutherland.

Tuy nhiên, Chancey thở phì phì, nhìn vào nàng như thể nàng đã mất trí.

“Chancey, trông chú chết giấc với một thứ vốn là... một ý kiến táo bạo.” Nàng chỉ một ngón tay vào ông. “Và điều đó thực sự khó chịu, bởi vì chú đã từng là một trong những người Ai-len ở Liverpool. Con đã tin rằng nhóm những người thủy thủ đó nổi danh khắp thế giới vì hành vi phóng túng và những khám phá điên rồ.”

Chancey đỏ mặt. “Ta đã hoàn lương!”

“Chà, ngày nào đó con cũng sẽ hoàn lương!”

Ông lườm nàng. “Đầu tiên, ta không tin rằng Sutherland có liên quan gì với chuyện này. Và nếu có ta sẽ là người đối mặt với hắn, không phải con gái của Jason!”

Nàng không thể hiểu sự tự tin này của ông về Sutherland từ đâu mà có. “Con không thể ngồi vô dụng ở đây khi mà có quá nhiều ám chỉ về phía anh ta. Trường hợp tệ nhất, nếu con không thể thuyết phục anh ta giúp con, con có thể tìm được đường lên tàu anh ta và ngó nghiêng loanh quanh tìm bằng chứng phạm tội nào đó.” Và dọ thám bất kì điều gì giúp họ trong cuộc đua giờ đã trở nên sống còn này.

Chancey phát ra một âm thanh ghen ghét; rồi chuyển thành cơn giận khác thường, ông đứng sững trước mặt nàng. Lần đầu tiên trong suốt những năm nàng ra khơi cùng ông, ông sử dụng thân hình đồ sộ của mình để dọa nạt nàng.

“Ta biết con đang lên kế hoạch gì và con có thể quên nó đi,” ông quát to, vung vẩy ngón tay vào nàng. “Con sẽ không thờ thần đi sau cái tên hoang đường có trái tim đen tối đó!”

Nicole liếc ra đằng sau ông và thấy vài thủy thủ đang nghe ngóng ở cửa. Nàng lừ mắt với họ, và họ vội vã bỏ đi. Tất cả mọi người đều đã quen những trận quát tháo của ông, nhưng lần này

ngghiêm trọng hơn nhiều. Tuy nhiên, nàng bám vào thực tế là cho dù cơn giận của Chancey có bùng lên cuối cùng nàng vẫn sẽ đè bẹp ông. Bởi vì nàng chưa bao giờ thua trong một cuộc chiến ý chí.

“Ta sẽ không đồng ý đâu, tiểu thư,” ông cảnh cáo kiên quyết khi đi đi lại lại. “Cha con sẽ không mong muốn con làm điều này cho ông ấy.” Ông nắm tay nàng và nói, “Vào những lúc nguy hiểm như thế này – nghĩ mà xem, con đã bị tấn công ngay trên chính chiếc tàu của mình.”

Nàng cố nói lý lẽ với người đàn ông ương bướng này, nhưng Chancey đã giơ bàn tay to tướng, đầy sẹo của mình lên cản nàng. “Giờ con đã trở thành thiếu nữ rồi. Con không thể ở một mình với người đàn ông như thế.” Ông dè dặt, nhìn khắp lượt nàng lần nữa, rồi lấp bắp nói tiếp, “Con rất duyên dáng, và một gã đàn ông như hấn sẽ không thềm nghĩ đến lần thứ hai mới ngủ với con.”

Nicole nhướnngg mày lên và khịt mũi. Nàng không duyên dáng. Nàng có những đường nét kì cục, và bất kể cha nàng có khẳng định bao nhiêu lần bằng cách độ lượng gọi nàng là “yếu điệu,” nàng cũng quá gầy. “Chú phải làm tốt hơn thế kia,” nàng nói bằng giọng chế giễu.

Ông nhúu mày trước lời nhận xét của nàng như thế thấy khó hiểu. “Nghe này, Nic, ta không thích hấn – không thích bất kì gã đàn ông nào đầu hàng những con quỷ của mình,” ông nói thêm với chính mình, “nhưng bất kể là ai đang giữ Jason trong tù cũng là gian lận, và ta không thể nghĩ là Sutherland lại muốn thắng bằng cách này.”

Nàng muốn nói với ông rằng kể cả khi ông không nghĩ anh ta hèn hạ đến thế, nàng cũng không thể lờ đi mối thâm thù giữa anh ta và cha nàng. Nhưng nàng đang hết thời gian. Thay vào đó, nàng lùi bước khỏi cuộc tranh cãi, quyết định tấn công từ một hướng khác. Với một tiếng thở dài rất kịch và đôi vai trùng xuống thất vọng, nàng nói, “Con chỉ lo lắng cho cha thôi. Con chắc là ông sẽ ổn.”

Nàng sẽ làm như là nàng đã bị lý lẽ của ông thuyết phục trong phần còn lại của ngày, để ông không theo sát nàng khi nàng sẵn sàng đi tới Southern Cross. Trái tim nàng mách bảo đó không phải là Sutherland, nhưng nàng phải biết chắc. Có nhiều thứ phụ thuộc vào thông tin của Sutherland hơn là họ đã tưởng.

Nicole đã cảm thấy như thế nàng đang có một sợi dây thừng vô hình quanh cổ kể từ khi vụ bảo lãnh bị từ chối. Sau tin tức về lời đe dọa của Clankson, sợi dây đã bị kéo lên và thít lại. Không có cha nàng sẽ chẳng có chiến thắng nào nữa. Không có chiến thắng sẽ không có thêm khách hàng. Không có khách hàng trong khoảng thời gian khó khăn này và hãng tàu sẽ bị bán đi để trả nợ.

Nàng sẽ tới gặp Sutherland, nghe điều anh ta phải nói, rồi cầu xin để xem nàng có thể thuyết phục được anh ta giúp nàng không. Nếu nói chuyện mà không đạt được mục đích thì nàng sẽ phải thao túng anh ta. Ý tưởng đó thật là tham vọng – anh ta không chính xác là loại người dễ bị thao túng. Nhưng nàng rất giỏi khiến mọi người phải làm theo ý nàng. Và nếu việc đó cũng không hiệu quả... chà, nàng sẽ không nghĩ về nó bây giờ.

Nếu nàng thành thực với bản thân, nàng sẽ phải thừa nhận rằng nàng bị anh ta thu hút một

cách đáng xấu hổ, đã như thế kể từ lần đầu gặp nhau, và càng nhiều hơn sau khi anh ta hôn nàng. Anh ta đã bảo nàng sẽ tò mò. Ôi, đúng là nàng đang tò mò.

Khi đồng hồ điểm mười giờ, nàng chỉ vừa mới thành công đẩy Chancey đi. Nàng ghét việc phải liên tục nói dối ông, vì ông thực sự tin tưởng nàng cũng trung thực như ông, nhưng giờ thì việc đó đã xong rồi.

Nàng sẽ tận dụng khe hở trong sự bất cẩn của ông và dùng nó... chỉ để biết.

Chương 7

“Đêm nay tôi chờ một người khách,” Derek thông báo với Jebediah Grolly, quản lý tàu và là người giữ con tàu của anh hoạt động trơn tru. “Khi nào cô ta tới, đưa cô ta vào phòng khách.” Bằng một giọng nghiêm khắc hơn, anh nói thêm, “Và đảm bảo là cô ta ở đó.”

“Vâng, thưa Thuyền trưởng,” người thủy thủ già trả lời giọng đều đều, mặc dù cặp lông mày muối tiêu của ông ta nhướn lên dò hỏi.

Derek hiểu tại sao. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào bước lên tàu lần thứ hai.

“Ngài có nghĩ tôi được phép lên bờ hóng gió một lát sau đó không?”

Anh không nghi ngờ gì về việc bây giờ Jeb và các thủy thủ còn lại muốn đi chơi đến thế nào khi đêm đã xuống – mặc dù trong ngày chắc chắn họ không có vấn đề gì với việc ở trên tàu. Họ luôn hiện diện trên tàu kể cả sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ, nấn ná để cho mọi người trên cảng đều có thể thấy họ sắp sửa du hành trong cuộc đua lớn nhất thế kỉ. Nhưng vào ban đêm họ được đối xử như những người nổi tiếng trong các quán rượu gần cảng, với một tập đoàn người ủng hộ và những người yêu thích ra khơi mua hết cốc này đến cốc khác cho họ.

“Cũng được,” anh lơ đãng nói. Jeb bước ra khỏi khoang tàu với nhịp chân nhún nhảy và nụ cười rộng tới tận mang tai trên khuôn mặt già cả, râu quai nón của mình.

Derek chưa bao giờ chia sẻ niềm hứng khởi thiêu đốt mà các thủy thủ của anh cảm nhận khi sắp sửa lao vào một hành trình dài. Anh luôn nghĩ những chuyến đi dài chính là hình phạt nhẹ nhàng hơn đối với một kẻ chẳng thuộc về nơi nào.

Ít nhất trong quá khứ anh vẫn còn quan tâm một chút. Giờ đây tất cả những gì anh có thể nghĩ được là Nicole. Kể cả việc biết nàng là con gái của Lassiter cũng không xóa nhòa được ham muốn của anh với nàng.

Anh lôi một cuốn sách từ chiếc giá có gắn kính xuống trong khi sốt ruột chờ đợi, nhưng sau khi đọc đi đọc lại một trang đến bốn lần, anh ném nó sang bên. Ngay khi anh vừa nghĩ chắc nàng sẽ không đến, Jeb gõ lên cửa.

“Thuyền trưởng! Có khách.”

Anh cho ông ta vào, và Jeb tuôn ra ào ào. “Ngài đã không bảo tôi đó chính là cô gái đã ngạo nghễ bước ra khỏi đây buổi sáng hôm nọ,” ông ta ríu rít với nụ cười gian xảo. “Tôi đã cho cô ta vào trong và lệnh cho cô ta ở yên đấy.” Hai hàng lông mày của ông ta nhíu lại với nhau, ông ta thừa nhận, “Cô ta hơi thô tục với tôi một chút.” Derek chỉ có thể tưởng tượng được phản ứng của Nicole trước một mệnh lệnh như thế.

Khi anh đi vào trong phòng, anh nhìn thấy nàng đã không ngồi. Thay vào đó, nàng đang điều tra những bức tranh vẽ cảnh biển đính trên tường.

Anh bước lại chỗ nàng, và khi anh đứng ngay sau nàng, nàng nói, “Những bức tranh này tuyệt quá, Thuyền trưởng Sutherland.”

“Tôi không biết cô lại là người yêu thích nghệ thuật.”

Nàng quay lại anh với cái nhìn tự ti kì lạ. Nó biến mất khi bàn tay nàng giơ lên khuôn mặt bầm tím mà kể từ sáng nay lại càng sẫm màu thêm của anh. Nàng khẽ vuốt nhẹ những đầu ngón tay trên cái cầm súng tấy, và anh chỉ suýt soát ngăn được mình nhắm mắt lại. Anh cứng người một cách khó chịu. Ngay lập tức nàng bỏ tay ra.

“Chẳng có gì đâu,” anh nói bằng giọng kiềm chế. “Đảm bảo với cô tôi đã từng bị tệ hơn.”

Nàng mau mắn đỏ mặt. Cú chạm của nàng là do bốc đồng. “Tôi xin lỗi vì hai người đã đánh nhau,” nàng nói bằng giọng xào xạo khi bước một bước lùi khỏi anh.

“Việc đó chẳng chóng thì chày cũng xảy ra thôi.” Anh nói một cách căng thẳng khi nhìn nàng hờ hững cởi áo choàng để lộ bộ quần áo không bình thường của mình – chiếc quần bó và áo sơ mi vừa người chẳng hề che giấu những đường cong của nàng chút nào.

Anh thấy rằng nàng đã cẩn thận hết sức với mái tóc tuyệt vời của mình. Nó được cuộn thành một kiểu phức tạp, và anh có thể nhìn thấy những lọn vàng chồi ra ngoài dễ dàng hơn. Được búi chặt trên đỉnh đầu nàng, mái tóc làm cho cơ thể nàng dường như mỏng manh và nhỏ bé hơn.

Mặc dù trông nàng nhẹ nhàng như thế, nàng lại rất mềm mại. Rất mềm khi anh lướt tay qua thứ có thể coi là bộ ngực đẹp đẽ nhất mà anh từng ôm trong đời. Lắc đầu gạt đi kí ức quá sức hấp dẫn ấy, anh hỏi bằng một giọng nói đã trở nên khàn khàn, “Tôi lấy cho cô cái gì để uống nhé?”

“Ồ, tôi không được –” nàng dừng lời, rồi nói, “Vâng, tôi nghĩ là tôi muốn một thứ - làm ơn cho một ly bất kể cái gì anh đang uống.”

Anh đang uống whiskey – tiện thật – nhưng anh không nghĩ cái đó hợp với một cô gái nhỏ, vì thế anh đã thêm nước vào cốc của nàng trước khi đưa nó cho nàng. “Tôi có vài câu hỏi cho cô.”

“Và tôi cũng có câu hỏi cho anh,” nàng trả lời. “Nhưng tôi sẽ nghe câu hỏi của anh trước.”

“Rất tốt.” Anh đi tới một chiếc ghế và ra hiệu cho nàng ngồi xuống. Nàng móc chân dưới ghế khi nàng chìm xuống cái ghế trường kỉ bọc đệm trước mặt anh.

Nàng uống rượu, không phải là nhấp nhỏ nhẹ mà thực sự uống. Suýt nữa thì anh cười vào đôi mắt ngấn nước và những tiếng nuốt nghẹn của nàng. Đó là một loại rượu mạnh, và vì rõ ràng là nàng không biết uống rượu, anh thấy ấn tượng vì nàng đã không hổn hển hay ho khạc.

Khi nàng đã hồi phục một chút, anh hỏi, “Hai gã đã đuổi theo cô là ai?”

Khi nàng nhớ lại đêm đó, khuôn mặt nàng đỏ bừng. Không còn vì sợ nữa, chỉ là vì rất tức giận. “Chúng đã đột nhập vào tàu. Tôi vô tình chạm phải chúng,” nàng trả lời với ánh mắt sắc sảo. Anh nghĩ rằng nàng đã quan sát anh, như thể cố tìm xem những câu nói của nàng tác động đến anh ra sao.

Khi nàng hiểu rằng anh không hài lòng với câu trả lời đột ngột của nàng, nàng nói thêm. “Đó là tất cả những gì tôi có thể nói.”

Anh cảm thấy đó là tất cả những gì anh có thể thu được trong chủ đề này, vì thế anh hỏi, “Tại sao đêm hôm nọ cô lại đến quán Mermaid?”

Nàng đưa chiếc ly kê lên môi để uống lần nữa, rồi nói, “Tôi nghe thấy bảo cha tôi sẽ đến đó thu thập thông tin.”

“Cách nói hay đấy.”

Trông nàng có vẻ ngạc nhiên trước khi cúi xuống như là để che giấu một nụ cười. Nhưng khi nàng nhìn lên, cặp lông mày của nàng nheo lại, và nàng tỏ ra khó chịu. “Còn anh chẳng phải cũng ở đó để thu thập thông tin sao, Thuyền trưởng Sutherland?”

Anh suýt nữa thì cười, nhưng thừa nhận, “Tôi ở đó vì tôi đã quá say chẳng biết gì.”

Đôi mắt nàng mở lớn. Nàng không trông đợi câu trả lời như thế.

“Tôi cũng đã không nhận ra đó là một nơi như thế nào,” nàng nhận xét với một thoáng đỏ mặt.

Anh thích cái cách nàng đỏ mặt. Với màu tóc rực rỡ như thế, anh đã không nghĩ nàng sẽ đẹp khi đỏ mặt, nhưng đúng là nàng đẹp. Anh thấy mình đang hỏi bằng một giọng ngưỡng mộ. “Tại sao trước đây tôi chưa từng thấy cô?”

Nàng nhìn chăm chăm vào ly rượu của mình và trả lời, “Tôi đã đi xa.”

“Đi xa?”

Nàng ngược mặt lên lần nữa. “Ồ, đi đây đi đó.”

Môi Derek khẽ nhếch lên giống một nụ cười, nhưng anh biết đó không phải là hình ảnh gì thú vị. Vậy là nàng giữ bí mật quá khứ của mình? Thông minh đây. “Tại sao cô không bảo tôi cô là ai?”

Nàng uống một ngụm lớn nữa từ cốc của mình. “Tôi không biết anh là loại người nào. Anh có thể làm tổn thương tôi để chọc giận cha tôi lắm chứ - tôi không thể biết chắc.”

“Vậy mà đêm nay cô vẫn tới đây.”

Nàng gật đầu trong khi vén một lọn tóc xoắn ra sau tai. “Tôi cần phải nghe điều anh định nói. Tôi muốn Cha tôi được thả... Tôi không nghĩ mình có nhiều lựa chọn.”

Anh chỉ biết rất ít, và rõ ràng là chẳng có ích lợi với nàng. Anh chỉ muốn nàng tới đây đêm nay.

Anh ngồi lại và nói, “Tôi sẽ cho cô biết những gì tôi biết. Đúng là tôi đã bãi nại với cha cô. Thực tế, tôi đã đích thân tới nhà tù để đảm bảo là ông ta được thả ra. Viên cảnh sát nói với tôi rằng ông ta có những bằng chứng về các tội ác khác của Lassiter –”

“Đó không –”

“Tôi nghĩ ông ta nói dối,” anh nói. “Tôi không tin là có các tội ác khác.”

Trông nàng có vẻ nhẹ nhõm, một cử chỉ thật lạ. Tại sao nàng lại quan tâm tới những điều anh nghĩ?

“Tôi... thấy không thoải mái với thực tế là cha cô sẽ không thể tham dự cuộc đua vì ... một đêm của tôi với cô. Tôi đã thử vài cách để ông ta được thả,” anh có ý giải thích. “Tôi sẽ nói rằng bằng vào cái cách tôi bị từ chối, người chịu trách nhiệm cho vụ này là kẻ có quyền lực hoặc đã chi ra một số tiền tương đối lớn.”

Sau một hồi im lặng, nàng nói, “Giả như anh ở vào địa vị của tôi, và cực kì mong muốn người nào đó mà anh thực sự quan tâm được thả tự do. Anh sẽ nhắm vào ai? Và anh sẽ làm gì?”

Hai ý nghĩ ập vào Derek cùng một lúc. Thứ nhất, anh không có một người mà anh thực sự quan tâm đến. Thứ hai, nàng đang hỏi lời khuyên của anh, và anh thích thấy nàng bám vào từng lời của anh.

“Nếu phải đoán, tôi sẽ nói đó là một gã quý tộc, ai đó ở cùng đẳng cấp với tôi hoặc cao hơn. Ai đó có rất nhiều tiền, người đã đặt cược lớn vào cuộc đua này.”

“Tại sao tôi không nên nghĩ rằng chính anh đã làm?”

Anh cảm thấy sự cởi mở của nàng rất thú vị. “Bởi vì dù thế nào tôi cũng sẽ đánh bại cha cô. Tôi muốn đánh bại cha cô,” anh giải thích một cách đơn giản.

Nàng khẽ nhắm khước môi dưới và trông đắm chiêu tư lự. “Tôi không biết có nên tin anh không. Nhưng nếu anh đã kể cho tôi mọi điều anh biết...” Nàng đứng dậy để đi, uống thêm ngụm whiskey cuối cùng trước khi đặt cái ly xuống.

Derek không định cho nàng đi ngay. Mặc dù anh ngưỡng mộ ý chí mạnh mẽ của nàng, đêm nay khi nàng chạm vào mặt anh sự lạnh lùng của nàng đã lung lay, sự phòng thủ đã bị đột phá, cho dù chỉ trong một giây ngắn ngủi. Nhưng chính là trong cái giây phút ấy với anh nàng đã trở nên không thể cưỡng lại được.

Việc này không giống như nàng đã lên kế hoạch chút nào. Nàng thật điên rồ khi nghĩ mình có thể xử lý người đàn ông này. Nicole không ngốc – nàng biết nàng chỉ có một tia hi vọng điều khiển được anh ta nếu anh ta say khướt, và chắc chắn là nàng đã chẳng lường trước khó khăn nào trong việc “làm Sutherland say bí tỉ.” Vậy mà anh ta lại ở đây, đối mặt với nàng mà không có một chút xúu biểu hiện mơ màng hay lú lẫn nào trong đôi mắt xuyên thấu. Trông anh ta như thể anh ta sẽ nhìn xuyên qua nàng và nói ra hết những bí mật của nàng.

Nếu anh ta đang nói thật thì nàng đã chẳng thu thập được gì. Tệ hơn nữa, thế có nghĩa là anh ta đã làm việc nàng đến đây yêu cầu anh ta làm rồi. Nàng không tin anh ta lừa dối nàng; anh ta đúng là muốn đánh bại cha nàng.

Trong tình cảnh như thế, nàng nghĩ tốt hơn hết là rút lui. Khi nàng đi qua anh ta để tới chỗ áo choàng, nàng nhìn anh ta một lần cuối cùng, một khuôn mặt thật nổi bật cho dù là với cái mặt nạ giận dữ anh ta luôn mang. Anh ta trông như một thiên thần sa ngã, lạnh lùng và độc ác, nhưng với một cái bóng mờ của con người trước đây vẫn còn lưu lại. Chính là cái bóng đang khiến nàng phát điên...

Ngừng nhìn chằm chằm vào mặt anh ta đi. Cảm ơn anh ta và rời khỏi. “Sutherland, tôi –“

“Còn nữa...” anh ta hứa hẹn bằng giọng trầm, rung rung. Nàng cố thuyết phục mình rằng anh ta có ý còn nhiều thông tin nữa, nhưng không được. Khi anh ta vươn tay ra và nhẹ nhàng chà đốt ngón tay trên mặt nàng giống cách nàng đã làm với anh ta, nàng không quay mặt đi.

Anh ta sắp sửa nói gì đó, nhưng những âm thanh ồn ào và giọng the thé của phụ nữ từ cầu tàu vang lại. Nàng có thể cảm nhận sự căng thẳng toát ra từ anh ta, và anh ta đột ngột quay ra cửa. Anh ta dừng lại trước khi bỏ đi. “Nicole,” anh ta nói khi ghim nàng bằng đôi mắt ánh bạc, “đừng có nghĩ đến việc bỏ ra khỏi căn phòng này.”

Khi cánh cửa đóng lại, hai chân nàng run lấy bầy. Nàng chỉ còn là một nhúm dây thần kinh, khao khát được hôn một lần nữa đến mức nàng quên mất mục đích thực sự khiến nàng tới đây.

Chờ đã, mục đích thật sự của mình là gì nhỉ? Để thao túng và để dọ thám.Ồ, phải rồi.

Nàng đã không mong đợi một cơ hội như thế này để lang thang trên tàu anh ta, và nàng biết nàng phải tận dụng nó. Thông thường nàng thậm chí sẽ không thèm nghĩ, nhưng lời cảnh báo trong mắt anh ta đã hơi ảnh hưởng đến quyết định của nàng. Khi anh ta nhìn vào nàng và ra lệnh cho nàng, anh ta đã không hề có một chút nghi ngờ nào việc nàng sẽ làm y như được bảo. Nếu không anh ta sẽ không bao giờ để nàng ở một mình.

Sai lầm của anh ta. Và là một sai lầm nàng sẽ tận dụng. Nàng hé mở cánh cửa ra để thám thính, nhưng rồi nàng thoáng nhìn thấy khuôn mặt phát ra giọng nữ, và trái tim nàng trùng xuống không cứu vãn nổi.

Sinh vật đang nhiệt tình khoa chân múa tay trước mặt Sutherland thật ... xinh đẹp. Một sinh vật vô khuyết, ăn vận mẫu mực. Nicole đấu tranh với ý muốn nhìn xuống quần áo của chính mình, biết rằng nàng sẽ thấy đôi chân gầy nhẳng trong chiếc quần bó đã sờn. Là lòng thay, cổ họng nàng thít lại khi nhìn thấy họ, biết rằng anh có một tiểu sử nào đó với người đàn bà xinh đẹp kia.

Tại sao nàng lại ngạc nhiên nhỉ? Đó là Sutherland, tên hoang đường có thể có đến một đàn người ái mộ là nữ. Khi nàng nhìn vào mái tóc đen nhánh và dáng hình đầy đặn của người phụ nữ, nàng biết anh ta sẽ dễ dàng chọn cô ta thay vì nàng. Mặc dù một cảm xúc kì lạ nào đó đâm vào lòng nàng, nàng vẫn trụ vững. Hít thở một hơi thật lớn, nàng ghé mắt lần cuối cùng trước khi rón rén đi tới khoang của anh ta dưới hành lang.

Trong phòng anh ta, nàng tránh nhìn vào cái giường và vội đi tới chiếc bàn. Nàng đảo qua các ngăn kéo và tìm thấy mọi thứ nàng mong đợi, nhưng chẳng có gì có ích. Rồi nàng ngẫm nghĩ một tệp giấy tờ không ghi chú đặt ở bên dưới một ngăn kéo. Khi nàng sẫm soi nội dung của nó, biểu hiện dự đoán háo hức của nàng biến mất, và mặt nàng tối sầm. Tệp tài liệu chứa danh sách các loại hàng hóa anh ta đã đặt để quyên góp trong Ngày Từ thiện^[4] tới Hội thiện nguyện cho các gia đình của thủy thủ mất tích và một loạt các trại trẻ mồ côi trong khu vực bên cảng.

Thiện nguyện và Sutherland ư? Những khoản tiền quyên góp rất lớn. Nếu anh ta đang gặp khó khăn thì đóng góp cho hội thiện nguyện là việc cuối cùng anh ta làm, cho dù chỉ để mua danh đi nữa. Nàng biết rằng Chancey đã đúng về Sutherland, cái con người Ai-len trời đánh thánh vật đó.

Tuy nhiên, nàng đang ở trên tàu của anh ta, và nàng sẽ lục soát từng inch có thể. Nicole không biết nàng đang tìm kiếm cái gì – nàng sẽ biết khi tìm ra, nàng tự biện hộ cho hành vi không đàng hoàng của mình. Rõ ràng rượu đã bắt đầu tác động đến nàng.

Từ trên boong tàu, giọng nói căm ghét của Sutherland với người phụ nữ vẳng xuống chỗ nàng, và một nụ cười nhỏ nở trên mặt nàng. Việc anh ta có vẻ không thích thú gì người phụ nữ kia đã làm giảm bớt một chút đau đớn của nàng trong việc nhìn thấy cô ta.

Khi Nicole đi hết phần còn lại của con tàu, nàng thấy rằng con tàu của anh ta trong điều kiện không thể chê được, các khoang của thủy thủ rất ngăn nắp, và mọi nơi từ khoang tàu của anh ta cho tới phần mũi tàu đều được đánh dấu bằng sự sạch sẽ. Con tàu của anh ta có trật tự y hệt

như con tàu được chăm sóc cực kì cẩn thận của cha nàng vậy. Và điều đó thực sự khiến nàng muốn ghét Sutherland.

Nàng di một ngón tay lười biếng trên tường khi đi vào khu vực hầm tàu. Nàng đã quyết định là chắc hẳn mình say rồi, bởi vì mỗi lúc nàng càng thấy bị phân tâm hơn, thậm chí là mơ màng, khi nàng nghĩ về Sutherland. Một thuyền trưởng như anh ta sẽ cho thủy thủ đoàn của mình ăn gì nhỉ? Có thể anh ta sẽ tiêu nhiều tiền để cho họ một khẩu phần tốt.

Nàng không biết anh ta sẽ trang bị cho tàu của mình những loại thực phẩm tươi sống nào vì phải đến phút cuối cùng những thứ đó mới được mang lên, nhưng nàng có nhìn thấy một lượng rượu dự trữ lớn với cái lắc đầu chán nản. Nếu Nicole không biết về chuyện anh ta tham gia cuộc đua chắc nàng sẽ nghĩ anh ta buôn thứ hàng hóa này. Không có nghĩa là nàng có thể kể được, nàng nghĩ khi khẽ đụng vào tường.

Rồi, với đôi mắt mở lớn và tiếng hít vào vội vã, nàng quan sát những thùng tôn bằng sắt dày đựng nước ở trong góc hầm. Nàng lập tức cảm thấy ghen tị. Cha nàng vẫn còn sử dụng những chiếc thùng bằng gỗ, và nàng tức điên khi biết rằng thủy thủ của Sutherland sẽ được uống loại nước sạch hơn thủy thủ đoàn của nàng nhiều. Nàng đi tới để quan sát những chiếc thùng màu bạc và gõ vào cái gần nhất, thưởng thức tiếng kim loại lạnh lạnh.

Anh ta có quá nhiều lợi thế so với họ. Nhưng điều đó sẽ chỉ làm chiến thắng thêm ngọt ngào, nàng tự trấn an bản thân khi quay người – và đâm sầm vào bờ ngực vạm vỡ của Sutherland.

“Đi đâu đấy?” anh ta nghiêng rằng hỏi khi tóm một cánh tay nàng và lôi nàng ra khỏi tầng hầm. Đóng sầm cánh cửa phía sau mình, anh ta nhìn khắp lượt nàng. “Cô đang làm cái quái quỷ gì ở dưới này hả? Và đừng có nghĩ đến chuyện nói dối tôi!”

Nghĩ đi... nghĩ đi! Anh ta đã đứng đó bao lâu rồi? “Tôi không tìm được đường trở lại mũi tàu,” nàng trả lời bằng một giọng bình tĩnh khó tin.

“Và tôi được cho là phải tin như thế?” Anh ta siết chặt tay nàng.

“Tất nhiên,” nàng nói dối. Để đánh lạc hướng anh ta, nàng lí nhí hỏi, “người phụ nữ đó là ai vậy?”

Anh gầm gừ. “Một người tôi mong không bao giờ phải gặp lại nữa,” anh ta lơ đãng trả lời. “Nào, giờ thì –”

“Nhưng tại sao?” Nicole hỏi thêm. “Cô ấy quá xinh đẹp.”

“Không phải,” anh đáp lại bằng giọng kèn kẹt, “nếu cô nhìn vào mắt cô ta.”

“Tôi hiểu.” Nhưng nàng thực sự không hiểu.

Thở ra thật mạnh, anh đặt một bàn tay lên tường phía trên đầu nàng. “Tôi phải làm gì với cô đây?”

“Tôi chẳng làm gì sai cả,” nàng khẩn khoản. “Tôi bị lạc khi đang cố gắng trở lại mũi tàu.” Nàng có thể thấy anh ta không tin nàng.

Khi anh ta quan sát khuôn mặt nàng, nàng bắt gặp ánh mắt anh ta. Chắc hẳn nàng đã say, bởi vì bây giờ khi nàng nhìn vào đôi mắt anh ta, nàng có thể thấy chúng ánh lên màu xanh và rất... thu hút. Quá chăm chú, quá đen tối đến nỗi nàng muốn hôn hai bên mí mắt rồi đến đường nhăn giữa cặp lông mày trước khi chuyển xuống đôi môi như tạc của anh ta.

Chắc là anh ta đã nhận ra điều nàng đang nghĩ, bởi vì nàng có thể thấy biểu hiện của anh ta chuyển nhanh từ giận dữ sang một cái gì đó khác hoàn toàn. Bằng chất giọng trầm, xào xạo, anh ta lẩm bẩm, như thể đầu hàng, “Đồ chết tiệt,” và rồi không một lời báo trước anh ta cúi xuống và bao phủ miệng nàng trong một nụ hôn thô bạo.

Đây không phải là thứ nàng tìm kiếm khi đến đây. Nàng phải ngừng hôn anh ta. Ngay bây giờ. A, quỷ thật. Nàng không thể nghĩ ra nổi một lý do tại sao nàng không nên thưởng thức anh ta một đêm cuối cùng này. Nàng thấy kinh ngạc vì người đàn ông to lớn này, đầy những cơ bắp cuồn cuộn và mặt phẳng cứng chắc, lại dường như không thể buông tay khỏi nàng.

Nàng sẽ không để cho cơ hội này tuột khỏi tay, nàng nghĩ khi mạnh dạn nắm cổ áo của anh ta để mang anh ta lại gần hơn. Bà ngoại nàng sẽ gả nàng cho một vị quý tộc già cỗi nào đó, và gần như chắc chắn nàng sẽ không bao giờ biết đến cảm giác này lần nữa. Suốt cuộc đời mình, nàng chưa từng bị hấp dẫn bởi người khác một cách mãnh liệt như với anh ta.

Nhận ra nàng chỉ có lúc này hoặc là không bao giờ nữa, nàng dựa vào anh ta, ấn cơ thể mình vào người anh ta trong khi cố ý dùng lưỡi của mình chà vào lưỡi anh. Đầu tiên là liếm, rồi xoắn vào lưỡi anh. Anh ta tóm chặt hông nàng, không hẳn làm nàng đau, và rên rỉ, một âm thanh trầm, rung rung làm lửa bùng lên khắp người nàng. Phản ứng mạnh mẽ của anh ta đảm bảo là nàng nên tiếp tục.

Từ đêm đầu tiên họ bên nhau nàng đã học được rằng nếu nàng ấn vào phía trước quần của anh, anh sẽ còn hôn nàng sâu hơn. Nàng cong người về phía anh, bụng chà vào vật đàn ông của anh. Anh di chuyển hai bàn tay từ hông nàng ra sau lưng và nhắc nàng lên cho đến khi nàng kiễng trên hai ngón chân, cơ thể ép sát hơn vào anh. Khi hông nàng di chuyển cùng với anh theo bản năng, anh rên lên lần nữa trên cổ nàng, liếm nàng, làm nơi ấy của nàng ngập trong hơi nóng và anh ấn vào đó không thương tiếc.

Rồi một ý tưởng nảy ra với nàng, một ý tưởng quá sức choáng váng... Nàng vội vã đưa hai bàn tay xuống ngực anh, và thấp hơn. Nàng sẽ đặt bàn tay lên người anh, ở nơi mà nàng chắc chắn nhất sẽ khiến anh phải hôn nàng sâu hơn.

Thay vì hài lòng như nàng đã hi vọng, anh nghe có vẻ đặc biệt đau đớn khi nắm cổ tay nàng. “Em muốn tôi phun ra hết ngay ở đây à?”

Phản ứng tràn ngập đam mê của nàng làm Derek choáng váng. Anh đã tưởng rằng nàng chỉ làm thế để khiến anh quên mất nàng đã ở đâu, bởi vì tất nhiên là nàng đã nói dối. Anh tức giận vì nàng dọ thám anh; nhưng việc đó cũng không ngăn cản anh thêm khát nàng.

Nhưng anh không muốn nàng cùng với anh vì bất kì lí do gì khác ngoài việc nàng cũng muốn anh. Anh thô bạo gạt đi những nỗi e sợ của mình và đưa môi trở về với cô gái bốc lửa trong tay anh. Anh không thể nhớ được đã bao giờ cảm thấy quá nhiều chỉ từ một nụ hôn thế này chưa. Tại sao họ lại đang bùng cháy? Đó là vì anh đang tỉnh táo, hay là vì cô gái nhỏ cũng có cùng nhiệt huyết mạnh mẽ đáng kinh ngạc như của chính anh, trong khi nàng vòng tay quanh anh và ấn đôi ngực cao, chắc nịch của nàng vào ngực anh?

Nàng trả lời cái lưỡi đùa cợt của anh bằng cách mở miệng cho anh một lần nữa và nếm anh, như thể đang ăn tươi nuốt sống anh. Việc đó làm anh phát cuồng. Anh có thể đánh mất kiểm soát với nàng, có thể làm nàng bị đau với cơ thể to lớn của mình. Anh kéo nàng tránh xa khỏi anh.

“Lạy Chúa, em làm cái gì với tôi thế này?” anh hỗn hển. Anh không thể hiểu được con người nhỏ bé bí ẩn này, nhưng khi nhìn vào mặt nàng, với đôi môi sưng mọng và hai đồng tử giãn nở, anh đã hạ quyết tâm sẽ khiến nàng thực sự muốn anh đêm nay, bất chấp mọi hoàn cảnh xung quanh họ. Anh cúi xuống luồn cánh tay dưới đầu gối nàng và mang nàng vào khoang tàu của mình, đá sập cánh cửa sau lưng.

Khi anh đặt nàng lên giường, nàng chống người trên hai khuỷu tay để vớ tới anh, việc đó chỉ càng làm hai núm vú đã cứng lại của nàng cọ vào lớp vải áo sơ mi mềm mại. Anh ấn nàng nằm xuống giường. “Từ từ đã nào.”

Nhưng nàng không dừng lại. Khi anh kéo áo sơ mi của mình ra, nàng đã quỳ trên hai đầu gối, những ngón tay nàng lướt trên làn da anh, khiến cho những thớ thịt bên dưới co giãn. Nàng bám vào vai anh và đu người lên để đặt đôi môi nóng ấm lên ngực anh. Đầu anh bật ra sau. Anh không thể ngăn nổi mình, nhưng anh muốn nhìn thấy nàng; anh hạ thấp ánh mắt... Có vẻ như nàng đã hoàn toàn chìm vào trong cơn sốt dục vọng. Và, lạy Chúa, anh muốn nàng như thế - quý thần ơi, anh cần nàng phải quên mất chính mình - mỗi giây anh lại càng mất dần sự kiểm soát. Đột nhiên anh nghĩ một cách lạnh lùng rằng anh sẽ sớm biết được có phải nàng cũng muốn anh nhiều như anh muốn nàng hay không.

Anh đẩy nàng nằm xuống giường và đặt một bàn tay lên khe giữa hai bầu ngực nàng, dùng tay kia để kéo đôi ủng của nàng ra. Tiếp theo là chiếc quần. Anh cảm nhận được sự do dự bất chợt khi anh tiếp tục lột quần áo nàng, và dành cho nàng nụ cười lỗ mãng. “Sợ tôi sẽ biết em chỉ đang giả vờ khao khát thôi sao?”

Mặt nàng lộ vẻ bối rối. “A-anh có thể giả vờ làm thế sao?”

Với một tiếng chửi thề, anh tự hỏi có bao nhiêu sự thật trong những lời nói của nàng, những lời đã khiến cho máu anh sôi lên muốn nhấn chìm anh ở trong nàng.

“Cởi áo của em ra,” anh ra lệnh, và một lần nữa nàng do dự trước khi cởi. Nàng đang nghĩ cái chết tiệt gì thế, sau những gì nàng đã làm với anh? Chẳng lẽ nàng nghĩ – Rồi anh chợt hiểu ra,

cùng với một cơn giận. Có thể là đang chơi trò trinh nữ đây, anh nhận ra với sự ghê tởm. Quý tha ma bắt đám đàn bà và những trò cũ rích của chúng. Cứ như là một người đàn bà vừa rên rỉ và uốn éo cơ thể của cô ta trên người anh như thế, một người đàn bà chỉ còn chút xíu nữa là trượt bàn tay xuống đũng quần anh lại có thể là một trinh nữ vậy.

Anh có thể xách tai ném cô ta ra ngoài. Khi anh nhìn thấy khuôn ngực tròn trịa hoàn hảo, với hai núm hồng tươi trên đỉnh kia, anh đã không thể. Anh phải ném cô ta trước đã.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô ta trên giường, lột ủng và quần của chính mình ra; ánh mắt cô ta dán vào vật sưng phồng của anh, và đôi mắt cô ta mở to thích thú. Anh theo dõi cô gái quan sát cơ thể mình, làm như cô ta chưa từng nhìn thấy một người đàn ông bị khuấy động. Ý nghĩ về cô ta, một người đàn bà lẳng lơ, giả vờ ngây thơ trong trắng... chết tiệt!

Anh sẽ làm cho cô ta nhớ ra mình là gì.

Anh trượt bàn tay lên ngực cô ta, cấp thiết nắn bóp. Đôi mắt cô ta trở nên điên dại khi cô ta hỗn hển, nhưng anh lơ đi phản ứng của cô ta và cúi đầu xuống. Anh gạt hai đầu ngực lại gần nhau để anh chỉ phải xoay đầu là đã nhét được núm vú vào miệng. Anh liếm và mút, làn da cô ta trở nên ẩm ướt vì anh. Cô ta rít lên, cong người về phía anh, rồi luồn những ngón tay trong tóc anh để ấn chặt miệng anh vào ngực mình.

Cô ta đang làm anh phát điên. Anh chưa từng phản ứng như thế này với một người đàn bà nào. Vì lý do gì đó mà sau này anh sẽ phải cân nhắc tới, những phản ứng của cô ta với anh rất quan trọng – quan trọng hơn bất kì điều gì khác.

Sốt ruột một cách kì lạ, anh đưa bàn tay xuống bụng cô ta. Khi anh dừng lại ở ngay trên chỗ nối giữa hai đùi, toàn bộ cơ thể cô ta bắt đầu run rẩy. Thậm chí cả hai đầu ngực nhỏ, vẫn còn ẩm ướt vì sự chăm sóc của anh lúc trước, cũng rung cùng với người.

Anh thả ngón tay xuống những nếp gấp mềm mại.

Ấm. Nóng. Anh gạt hai chân cô ta ra và quỳ giữa chúng, đẩy đầu gối cô lên cao. Khi cô ta đã mở ra cho anh, anh từ từ trượt một ngón tay vào trong. Toàn bộ cơ thể cô ta căng lên. Anh đã làm cô ta đau chằng? Nhưng ngón tay anh ẩm ướt khi anh kéo ra. Anh đẩy vào một lần nữa, và đầu cô ta giật sang một bên khi cô ta rên rỉ. Ra... vào... cô ta bắt đầu bắt nhịp với tay anh. Môi anh cong lên dự đoán. Cô ta thật khít khao.

Hết lần này đến lần khác, anh đưa ngón tay vào cô ta, vuốt ve ở bên trong, không thể khước từ cái bao nóng rẫy, đói khát ấy cũng như anh không thể nào ngừng thở. Với mỗi lần cho đi và nhận lại, hơi thở hỗn hển và những tiếng rên của cô ta lại gấp gáp hơn. Hai cánh tay trắng nhợt rớt trên đầu, và hai chân cô ta giang rộng hơn. Cô ta đã rất gần đỉnh rồi.

Anh ấn một ngón tay nữa vào trong, giãn rộng cô ta, và quan sát, bị mê hoặc, khi anh đẩy tay lên trên. Cô ta khẽ rên trong cổ họng và giật bắn trên giường, lưng cong lên. Tuyệt đẹp.

Cơ thể cô ta túm chặt lấy anh, và khi cô ta vượt qua làn ranh đôi mắt cô mở lớn với cái nhìn hoài nghi và bối rối.

Một cái nhìn giống hệt lộ trên mặt anh, bởi vì ở ngay đó, rành rành trong tầm với của anh, chính là sự trinh trắng không tì vết của cô ta.

Nicole vừa mới thoát ra từ một kinh nghiệm dị thường nhất trong cuộc đời nàng. Nàng muốn trân trọng nó, để cất giữ nó sâu tận trong tim. Lần đầu tiên trong hàng tháng trời nàng cảm thấy yếu ớt và mệt mỏi. Nàng muốn tận hưởng sự giải thoát khỏi những căng thẳng mà nàng thường xuyên phải vật lộn này, nhưng việc đó trở nên khó khăn khi Sutherland đến gần với một khuôn mặt chuyển từ sự thất vọng sang cơn giận lạnh lùng.

“Giải thích đi, cô gái.”

Nàng cho rằng giọng điệu của anh ta sẽ đánh động nàng, nhưng nàng lại thấy mê mụ. Tất cả những gì nàng muốn làm là nựng nịu anh ta và cảm ơn anh ta, và, đền đáp bằng cách nào đó. Trong lúc mơ màng, nàng đưa ngón tay lên trêu đùa lông trên ngực anh ta, và mỉm cười trước tiếng thở hắt ra khi nàng ngậy thơ vuốt ve đầu ngực của anh ta. Nàng phải nhớ điều đó.

Đôi mắt anh ta trở nên lạnh lẽo khi thô bạo nắm lấy cổ tay nàng. “Đủ rồi. Đó có phải là một cái bẫy không?”

“B-bẫy?” nàng cà lăm, cuối cùng cũng ép mình ngồi lên.

Ánh mắt anh ta lướt khắp ngực nàng, và anh ta đột ngột thả nàng ra. “Che người đi.”

Nàng kéo tấm ga giường lên đến tận cằm. Nàng sẽ kết thúc mọi việc ngay lúc này, kể với anh ta tất cả để anh ta có thể cảnh giác với kẻ đứng sau vụ phá hoại. Và rồi nàng sẽ đi. Nàng đang định bắt đầu thì lời tiếp theo của anh ta làm nàng chết đứng.

“Kể hiến thân của trinh nữ. Cô sẽ không bán rẻ một thứ giá trị như là sự trinh trắng của mình chỉ để đưa cha cô ra khỏi tù.”

Nàng nhói đau trước những lời của anh ta nhưng thậm chí còn đau đớn hơn khi một cái nhìn hiểu biết hiện trên mặt anh ta và cùng với nó là cơn giận tăng lên. “Đó có phải là lý do cô đã quá sẵn lòng – bởi vì cô đang cố bẫy một bá tước?” anh ta hỏi với vẻ đe dọa, khuôn mặt méo mó.

Bẫy một bá tước? Cái quỷ gì thế? Anh ta tưởng nàng định bẫy anh ta vào hôn nhân? Nàng sẽ không bao giờ làm điều gì trơ trẽn đến thế. Gần trọn cuộc đời nàng đã biết rằng nếu có kết hôn, hôn nhân của nàng sẽ là một mối duyên oan nghiệt với người mà bà ngoại chọn cho nàng.

Có vẻ như sự im lặng của nàng càng làm anh ta điên tiết hơn bởi vì anh ta nắm lấy hai vai nàng. “Tôi sẽ hỏi một lần thôi và cô sẽ trả lời,” anh ta quát lên. “Cái –” Một tiếng thịch chen

ngang câu nói.

Đầu Nicole giật lên. Nàng nhìn thấy khuôn mặt hoang mang của chính mình phản chiếu trong mắt anh ta trước khi chúng lóe lên đau đớn và rồi từ từ nhắm lại.

Chương 8

“Lạy Chúa, Chancey, chú giết anh ta rồi!” Nicole kêu lên khi nàng quần tẩm ga giường chặt hơn nữa quanh mình. Nhào đến chỗ cơ thể bất động của Sutherland sụp xuống sàn, nàng nâng niu đầu anh đặt lên đùi mình.

“Tại sao con lại phải quan tâm?” Chancey hỏi, hai bàn tay ông nắm chặt quanh cái chùy ông đã dùng để đập vào đầu Sutherland.

“Tất nhiên là con quan tâm,” nàng cố gắng nói bằng giọng thì thào trong khi cẩn thận kiểm tra đầu và nghe tiếng thở của anh ta – thật may vẫn còn khỏe và đều. “Con không muốn anh ta chết... con chẳng muốn ai chết cả,” nàng sửa lại khi một cái nhìn giận dữ làm nhăn nhúm mặt Chancey. “Chuyện không như chú thấy đâu,” nàng nói, ước rằng bộ mặt rành rành tội lỗi của nàng không đỏ bừng vì xấu hổ.

Ông gõ nhẹ cái chùy vào lòng bàn tay mở. “Ồ, thế con định kể với chú là chú đã tìm thấy con khóa thân trên giường của một tên hoang đàng bậc nhất London, nhưng chuyện không như chú thấy à?” Ông quay sang lườm Sutherland một cách độc địa. “Vậy hãy kể cho ta chuyện gì đã xảy ra, để ta biết phải giết tên con hoang cách nào.”

“Không!” Nàng nhào ra che cho anh. “Con đã tới đây và dần dần, con, à... con đã quyến rũ anh ta.”

“Thế à?” Ông khịt mũi, rõ ràng không tin, nhưng ít nhất ông đã buông cái chùy, để nó lủng lẳng từ một sợi dây quanh cổ tay.

Nicole cần thời gian để chế tạo ra một câu chuyện kéo chú Chancey giận dữ ra khỏi người đàn ông bất tỉnh này. “Con, à, cần mặc đồ.” Ông xoay lưng lại lập tức. Lái đề tài câu chuyện, nàng hỏi, “Làm sao chú biết con ở đâu? Sao chú qua được lính gác của anh ta?”

“Ta đã có một linh cảm xấu về con, vì thế ta ghé lại tàu để kiểm tra. Chẳng cần đến một thiên tài chết dẫm mới biết con đang ở đâu. Lính gác của hắn, ừ thì, cũng cùng chung số phận với tay thuyền trưởng,” ông kết thúc bằng giọng nhạo báng.

“Ồ,” là tất cả những gì nàng có thể nói. Nàng đặt tẩm ga giường ngang bụng Sutherland và vội vã trông áo qua đầu.

“Nhanh lên. Bọn thủy thủ của hắn sẽ trở lại sớm, và ta cần thời gian để làm việc định làm.”

“Chú chờ đã,” nàng ra lệnh khi cầm một chiếc gối và nhẹ nhàng đặt đầu Sutherland trên đó. Nàng thực sự bắt đầu sợ cho anh ta. “Nghe con này. Đó là sự thật – con là người đầu tiên. Con không nói dối. Con đã bao giờ nói dối với chú chưa?” nàng hỏi cái lưng của Chancey. “Con đã bao giờ không hoàn toàn trung thực với chú chưa?”

“Có, khi con thề với chú là con sẽ ở lại trường. Hay khi con kể với chú tay đầu bếp ăn thịt đám gái của hần. Và rồi đêm nay – khi con cử chú đi điều tra lung tung,” ông phản pháo, sự thất vọng có thể sờ thấy được.

“Đó... đó là một đầu mối quan trọng mà. Nếu không còn lý do nào khác thì cũng là để tìm thêm thông tin về Tallywood, nghi phạm số một của chú,” nàng nói cứng nhắc khi cúi đầu xuống để mặc nốt quần áo.

Ông phát ra một tràng cười gay gắt. Rõ ràng chính nàng cũng thấy câu trả lời của nàng thật chẳng ra sao. Điều nàng đã làm thật là tệ. Nàng đã cử Chancey đi điều tra một chuyện vớ vẩn như là bữa tiệc nửa đêm trên cầu của Tallywood.

“Được rồi, được rồi,” nàng cúi kính thừa nhận. “Nhưng chú phải tin con trong chuyện này.”

Khi nàng bắt đầu đi ủng, Chancey quay lại và nhìn nàng dò hỏi. “Ta phải thừa nhận là chúng ta không thể đổ hết lỗi lên đầu Sutherland. Con xinh đẹp và đến chỗ hần ta không người đi kèm sau khi đã lén lút trên cảng suốt đêm. Những gã xấu xa có thể nghĩ con là loại hư hỏng.”

Nicole đứng dậy và nhìn thẳng vào mắt ông, không sợ hãi. “Con đã muốn chuyện này, chú Chancey. Và con không hối hận.” Nàng không hề - trong tâm trí nàng, Sutherland đã cho nàng một món quà. Thậm chí cả với những lời gay gắt và giận dữ của anh ta, nàng cũng sẽ không đánh đổi khoảng thời gian trên giường anh với bất kì thứ gì.

Một lúc sau, Chancey thả ra một tiếng thở dài thườn thượt. “Giờ chú sẽ để hần sống, nhưng” – ông giơ một bàn tay lên cắt ngang lời nàng – “chỉ là vì con sẽ lấy hần.”

Cười anh ư? Derek nghĩ khi anh tỉnh lại. Anh vật lộn để nuốt lại một tiếng chửi thề khi từng đợt áp lực dữ dội liên tiếp đập vào đầu anh. Anh khẽ hé mắt khi nén lại một tiếng rên đau đớn, biết rằng nếu anh phát ra âm thanh nào thì tên khổng lồ với chiếc chùy kia sẽ lại đánh anh bất tỉnh.

Khi anh đã tập trung được mắt mình, anh lén quan sát cặp đôi đang cãi nhau. Người đàn ông quay mặt khỏi anh, nên tất cả những gì Derek nhìn được là tấm lưng rộng của ông ta. Nhưng dựa vào kích cỡ có thể nói ông ta chính là người đã đi cùng Nicole tới nhà tù. Bản thân Derek đã là người to lớn, nhưng con voi ma mút kia có thể còn nặng hơn anh đến hai stone (13kg).

Và Nicole... Nicole bé nhỏ đang công khai thách thức ông ta, lắc đầu giận dữ trước mệnh lệnh phải cưới Derek của ông ta.

“Hần đã hủy hoại con. Cho dù là cha con cũng sẽ buộc phải gả con cho hần, Nic à.”

“Sutherland ư? Hãy nghĩ về điều chú đang nói,” nàng nói vẻ không tin nổi. “Hơn nữa, cha sẽ không biết.”

“Con biết là chú sẽ kể cho ông ấy mà, nhóc.”

Khuôn mặt cô gái trở nên tái mét, và đôi vai to lớn trùng xuống. Ngay lập tức, ông ta đi qua khoang tàu và vung về cúi xuống để vỗ đầu cô gái với một bàn tay khổng lồ. Derek khó mà nghe điều họ đang nói khi hai cái đầu chụm vào nhau. Cuối cùng, người đàn ông đứng dậy.

“Vậy là con đã đi khắp cả con tàu này?”

Khắp à?

“Vâng.”

“Và?”

“Và con đã làm việc con đến đây để làm. Chú có thể gạch Sutherland ra khỏi danh sách.”

Danh sách quý quái nào cơ?

“Chú không thể vui vì những gì con đã làm ở đây đêm nay, nhưng ít nhất con cũng đạt được điều gì đó,” người đàn ông nói trước khi thở mạnh. “Chúng ta có thể cứu vẫn phần còn lại. Chúng ta phải đi và gọi thêm người của ta trước khi đám thủy thủ của hắn trở lại. Nếu ta phải buộc hắn cưới con thì đó là việc chúng ta sẽ làm.”

Derek đoán rằng người đàn ông biết trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu bởi vì ông ta nhanh chóng nói thêm, “Chú sẽ tranh cãi với con trên đường. Nhưng, Nic – cho dù là phải lên núi đao hay xuống biển lửa, con cũng sẽ phải cưới tên khốn này vì những gì hắn đã làm với con.”

Tại sao cô ta lại lắc đầu kiên quyết thế kia, lại bảo với tên khổng lồ là cô ta chắc chắn sẽ không cưới anh? Phản ứng của Nicole làm Derek sửng sò; anh khó lắm mới giữ mắt mình nhắm lại khi cô ta liếc nhìn anh trên sàn. Dù sao cô ta cũng đang tức giận đến nỗi anh không nghĩ cô ta sẽ chú ý thấy anh đã tỉnh. Anh không nghĩ cô ta sẽ chú ý nếu anh có bật dậy và nhảy điệu dích dắc. Cô gái nhỏ giận xì khói trước ý tưởng phải cưới anh.

Cứ như là anh sẽ cưới loại con gái như cô ta không bằng. Nhưng, chết tiệt, cưới anh thì có gì tệ đến thế? Rất nhiều phụ nữ muốn chụp lấy anh, cầu mong anh vinh danh họ bằng một lời cầu hôn, và có người còn giảng bầy để lừa anh vào hôn nhân, anh nghĩ một cách đen tối.

Nhưng không phải cô ta. Cô gái nhỏ rung lên vì giận. Việc đó đơn giản là không đúng. Nó chống lại mọi lí lẽ. Nếu đầu anh không đau đến thế, anh có thể hiểu được những chuyện này và hiểu một chút về hành vi của cô ta.

“Chú Chancey,” cô ta nói bằng giọng thấp, “lần cuối cùng, con sẽ không lấy anh ta. Anh ta là một kẻ vô tích sự, say xỉn, một – một kẻ chiếm đoạt phụ nữ. Chú chịu để con bị cùm vào với thứ

đó – “ như để nhấn mạnh, cô ta chỉ bàn tay về hướng anh – “suốt phần đời còn lại của con ư?”

À há, Chancey là – Khoan đã! Cô ta vừa nói cái quỷ gì vậy? Derek có thể cảm nhận cơn giận dữ trào qua người anh. Anh không phải là đồ vô tích sự cũng không phải tên say xỉn. Và anh chưa từng cưỡng đoạt một người phụ nữ nào. Nhưng một phần nhỏ trong anh thừa nhận rằng nếu anh đã không bị hạ gục thì anh có thể bắt đầu với cô ta.

Nhưng anh vẫn không thể tin vào những điều cô ta đã nói. Điều đó có giải thích được cái nhìn cô ta dành cho anh đêm đó trong quán Mermaid không? Có phải là cô ta nghĩ anh như thế? Một tên say xỉn?

Anh cảm nhận một thoáng hổ thẹn không mong muốn, và cảm giác đó chân thực và mới mẻ và chắc chắn là không được chào đón. Quý tha ma bắt. Anh gần như không kiềm chế được cơn bốc đồng muốn bật dậy và lắc người cô ta đến khi nào cô ta phải rút lại lời.

Thay vào đó, anh bí mật quan sát khi cô ta sầm sập đi về phía tóc muối tiêu với hai vai bạnh ra và đôi mắt lóe sáng. Derek đang nghĩ trông cô ta thật vương giả khi cô ta nói, “Chú Chancey, chú phải đi với con ngay bây giờ. Chú biết là gần đây còn đã hứa những chuyện không liên quan đến anh ta. Chúng ta sẽ phải để mặc anh ta,” cô ta cảnh cáo.

Người đàn ông do dự; rồi lắc đầu, ông ta bước sang phía kia của khoang tàu. Ông ta phải cúi xuống mới bước qua cửa được. Ngay khi họ bắt đầu đi ra, ông ta lăm bắm cái gì đó về chuyện đáng lẽ cô ta phải bị gửi về sớm hơn.

Derek bắt đầu ngồi dậy, nhưng nhìn thấy từng đợt bóng tối trước mắt, anh phải nằm lại trên sàn tàu trong sự bất lực giận dữ. Anh không thể đuổi theo họ đêm nay, nhưng chuyện ấy chẳng quan trọng. Anh sẽ bắt họ phải trả giá cho việc này.

Anh sẽ có cô ta cho dù điều đó có giết anh, và anh sẽ dạy cô gái đó không được nghĩ về anh như một – cái tên lố bịch nào cô ta đã dùng để gọi anh? Một tên cưỡng đoạt phụ nữ. Lạy Chúa, cô ta sẽ phải cầu xin anh.

Trong cơn giận, anh cố gượng dậy lần nữa, nhưng phải nằm đó yếu ớt như một đứa trẻ. Đầu anh không ngừng quay quay, và những ý nghĩ của anh đều hỗn loạn và mù mờ, cho dù không bao giờ rời khỏi cô gái ...

Những tiếng bước chân nhẹ bẫng xuất hiện, và anh nhắm chặt mắt. Nicole.

Nhưng sự quay lại của cô ta chẳng làm gì để giúp anh giải đáp khúc mắc. Thực tế, anh còn chắc chắn là mình đã tưởng tượng ra khi cô ta bước vào trong và khẽ đắp chăn lên cho anh. Không nghi ngờ gì nữa, anh đã mơ khi cô ta khẽ khàng hôn vào cái đầu đau nhức của anh, thì thào vào tóc anh, “Cảm ơn anh vì đêm nay,” trước khi đứng dậy và biến mất.

Sáu mươi giờ. Vòng đua Vĩ đại sẽ bắt đầu trong sáu mươi giờ nữa, và Derek không có một chút xíu ý tưởng nào về việc Nicole đã biến đi đâu. Khi anh và thủy thủ đoàn của anh không thể tìm được cô ta anh đã hạ quyết tâm ở lại trong cảng. Anh sẽ bị nguyên rủa nếu phải chờ bảy tháng nữa mới giải quyết được tình hình.

Theo lệnh anh, người của anh đã tìm khắp mọi nhà nghỉ gần mặt nước khi họ không thể tìm được cô ta trên tàu hay gần con tàu Bella Nicola. Họ đã xới tung cả bến cảng để tìm cô ta, đưa ra những món tiền thưởng hậu hĩnh trong thành phố, nhưng mọi dấu vết đều biến mất.

Anh day sống mũi và nhìn xuống bàn mình. Anh không thể nói anh đang dần bị cô ta ám ảnh, bởi vì anh đã sập vào bẫy của cô ta mất rồi. Dựa ra sau ghế của mình, anh cho phép đầu óc trở lại với đêm đó một lần nữa. Mặc dù anh đã tin chắc cô ta định bẫy anh vào hôn nhân, nhưng cô ta đã phủ nhận ý tưởng đó một cách tuyệt đối với những lời từ chối anh quyết liệt. Và mọi thứ trước đó đều không thể tin nổi.

Chết tiệt, anh không cần phải nhớ lại đêm đó. Như mọi khi, kí ức về sự ruồng rẫy và cực khoái mãnh liệt trong thoáng chốc của cô ta đã khuấy động anh đến một mức độ đau đớn. Kể cả sau khi anh bị đánh, nụ hôn của cô ta cũng ngọt ngào và đáng đồng tiền bát gạo. Cô ta đã cảm ơn anh. Rồi sau đó biến mất.

Thế là quá nhiều. Anh đã bắt đầu tin rằng mình đã tưởng tượng ra toàn bộ cuộc chạm trán nếu không phải là vì thậm chí đến bây giờ anh vẫn còn ngửi thấy mùi hương và nếm được vị của cô ta trên lưỡi anh. Ngoại trừ đoạn kết đột ngột, anh muốn việc đó xảy ra lần nữa.

Anh hiểu tại sao anh lại bị đánh, nhưng việc đó cũng chẳng làm anh bốt giận dữ chút nào về cú chùy anh và các thủy thủ của anh đã phải nhận trên chính chiếc tàu của họ. Đó là chưa kể tới phần còn lại trong cái đêm hỗn loạn đó. Anh cần biết danh sách cô ta nói đến là gì và tại sao cô ta lại đi khắp con tàu của anh. Nicole, con gái của kẻ thù tồi tệ nhất của anh, được thả tự do sẽ là mối hiểm họa cho bất kì người nào. Chưa nói đến một Nicole với kế hoạch hành động. Anh sẽ phải tìm ra cô ta và tra hỏi cô ta.

Anh đã để mặc cô ta trong phòng khách mà không hề nghi ngờ gì việc cô ta sẽ ở lại đó. Anh không thể nhớ nổi có người nào từng cố ý cãi lời anh. Vậy mà cô gái nhỏ đã bỏ đi ngay giây phút anh lên tới cầu tàu nơi Lydia đã tát một trong các thủy thủ của anh để lên tàu và đòi thêm nhiều tiền nữa một cách kích động.

Cho đến khi Lydia xuất hiện, anh đã quá bận rộn ủ ê suy nghĩ về Nicole đến mức chẳng còn thời gian nào mà nghĩ về mục tiêu thủy thủ đó trong nhiều ngày trời, mặc dù mục ta đã ám anh suốt nhiều năm...

Một tiếng gõ cửa kéo anh ra khỏi những suy nghĩ của mình.

Anh cho người đó vào và ngạc nhiên khi thấy cậu em trai mình đang đứng ở ngưỡng cửa. Hay đúng hơn là đang cúi đầu vào. Làm thế nào mà Derek lại không thấy Grant đã trưởng thành ra sao trong suốt bốn năm qua? Grant vẫn luôn cao to, nhưng ở tuổi hai mươi tám, anh đã hoàn toàn phát triển hết khổ người của mình.

Mặc dù Grant có đôi mắt xanh dương trong khi mắt Derek có màu xám, và khuôn mặt anh không bị hằn dấu cuộc sống nhọc nhằn và căm ghét như trên mặt Derek, nhưng về tổng thể hai người có rất ít khác biệt thể chất. Tuy nhiên, cá tính của họ lại không thể khác nhau hơn được nữa. Trong khi Derek tự hào được làm một kẻ nổi loạn vô trách nhiệm, hiến mình cho chủ nghĩa khoái lạc, thì Grant đã trở thành một cột trụ của cộng đồng và là một người đàn ông vô cùng kín đáo, giống hệt ngài bá tước, cha họ. Tuy nhiên, anh có thể nhớ khi Grant còn trẻ, cậu ta đã từng là một chàng trai tinh nghịch với khiếu hài hước sẵn có và sở trường lao vào rắc rối.

“Chào anh, Derek,” Grant ngồi trên chiếc ghế đối diện bàn làm việc, và Derek có thể thề là anh nhìn thấy sức mạnh và chủ định thẩm thấu qua người cậu em trai. Để trả lời, Derek chìm sâu hơn vào ghế và gác đôi chân đi ủng lên bàn.

Anh vẫn luôn quan tâm đến em trai, nhưng Derek vẫn còn ức vì Grant đã nhìn thấy anh quá tệ hại vào đêm hôm nọ. Anh bỏ qua phần chào hỏi. “Giờ thì việc gì đây, Grant?”

Grant nhìn quanh căn phòng được trang bị đầy đủ trước khi hít một hơi dài. “À, em muốn nói chuyện với anh trước khi anh ra khơi, nhưng buổi sáng hôm ấy anh đã rời nhà trước khi em thức dậy.”

“Vậy thì nói đi.”

“Rất tốt.” Grant cúi tới trước trong ghế của mình trước khi cẩn trọng hỏi, “Anh có biết Ngài Belmont không?”

Câu đó lôi kéo sự chú ý của Derek. “Ai mà chẳng biết gã con hoang điên khùng ấy. Ông ta thì sao?”

“Tuần này ông ta đã tới gặp em.” Grant hít thở. “Ông ta đưa ra cho em một lời đề nghị đáng cân nhắc để tìm kiếm gia đình ông ta.”

“Lạy Chúa.” Derek lắc đầu. “Lý do duy nhất ông ta tìm đến chú là bởi vì tất cả những thuyền trưởng và chủ tàu khác ở London mà còn chưa đồng ý nhận làm việc cho lão già ngu ngốc đó đều đã từ chối lão. Bao gồm cả anh. Anh đã cười nhạo lão trong văn phòng này.” Derek quan sát khuôn mặt bất động của em trai. “Ông ta có thể cho chú cái quý gì hả? Ông ta đã tiêu tốn cả gia tài trong ít nhất một tá nỗ lực khác.”

Grant tỏ ra phòng thủ khi trả lời. “Nếu em thành công, ông ta sẽ cho em đất đai của Belmont Court khi ông ta qua đời.”

Derek phát ra tiếng huýt sáo kinh ngạc. “Vậy là ông ta đang tuyệt vọng.” Người ta đồn rằng Belmont đã cố rao bán sự sản không người thừa kế để tài trợ cho một lần tìm kiếm cuối cùng này.

Derek dễ dàng quyết định rằng cuộc nói chuyện này đáng được hưởng một ly, vì thế anh

đứng dậy để lấy một chai brandy. Như một cách mời chào, anh quăng cái chai về hướng Grant. Đúng như mong đợi, Grant từ chối với một cái lắc đầu ngắn. Mặc dù vẫn còn chưa đến trưa, Grant không thấy ngạc nhiên khi Derek bắt đầu rót đầy ly của mình.

“Chú không thể nào đang cân nhắc lời đề nghị đó,” Derek nói qua vai trước khi trở lại bàn mình.

“À, em đã quyết định từ chối.” Grant đề nghị. “Nhưng nó khiến em nghĩ – nếu em đã muốn đi thì đáng lẽ em phải được quyền đi.”

“Thế nghĩa là sao?” Derek hỏi. “Chú sở hữu một nửa hãng Peregrine Shipping. Tất nhiên chú có thể đi bất kì đâu chú muốn –”

“Không, em không thể,” Grant chen ngang. “Em quá bận quản lý Whitestone và những sự sản khác bị bỏ bê của anh.”

“Nhảm nhí. Anh có một quản gia –”

“Người em đã sa thải vài tháng trước đây vì không những đã lấy trộm của anh một số tiền tương đối lớn, mà còn cướp tiền của các tá điền.” Khuôn mặt anh tối sầm. “Đáng lẽ em đã không can thiệp, nếu không phải vì các tá điền của anh.”

Derek ngồi sụp xuống, chết điếng. Không chỉ là vì tin tức về sự biến thủ của quản gia của anh, mà còn vì ý tưởng Grant có thể sẽ không thèm ngăn anh bị phá sản. Anh uống một ngụm lớn. “Tại sao anh không nghe gì về vụ này?”

Grant gật đầu về chồng thư tín trên bàn đã bị lờ đi hàng tháng trời. “Em đã gửi tin nhắn bằng mọi cách. Em chắc là nếu anh chịu khó tìm, anh sẽ thấy có vài lá thư của em đã tìm được đường lên tàu.”

Derek đấu tranh để không có vẻ ngượng ngùng. “Phải, à, anh nhớ có nhận được vài lá thư mà anh chưa có thời gian đọc.”

Grant nhún vai. “Vấn đề là, nếu em đã không ở đó để giữ mọi thứ đúng chỗ sau khi anh đột ngột bỏ đi như thế, thì giờ anh đang ở trong một tình trạng rất tồi tệ. Và em đã mệt mỏi với việc đó rồi. Em không được nuôi lớn để tiếp nhận Whitestone –”

“Cả anh cũng không,” Derek cắt ngang. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi anh trai lớn của họ qua đời, nhưng anh vẫn rất khó khăn trong việc chấp nhận rằng William đã ra đi và rằng tất cả những trách nhiệm kia giờ nằm trên vai anh.

“Nó không phải là của em,” Grant nói bằng một giọng kiêu căng vững vàng. “Whitestone không phải sự sản của em. Em muốn kiếm một nơi cho riêng mình. Tìm con đường của riêng mình. Anh không thể hiểu em khó khăn như thế nào để làm việc vì một thứ mà mình biết sẽ

chẳng có tương lai nào cho mình.”

“Ý chú là gì, “không tương lai nào” sao? Chú là người thừa kế chết tiệt của anh. Mọi thứ sẽ đều là của chú. Và anh không sống như kiểu muốn trường thọ.”

“Rồi một ngày anh sẽ có người thừa kế,” Grant nói lặng lẽ nhưng với sự kết tội rõ ràng.

Những ngón tay của Derek nhột đi trên chiếc ly anh đang nắm. “Anh sẽ không có người thừa kế. Chúng ta đã nói chuyện này rồi. Việc đó sẽ không xảy ra.”

Grant vuốt một bàn tay lên mặt. Đột nhiên trông anh rất mệt mỏi, và sự kiềm chế hoàn hảo của anh trượt đi. “Em không chấp nhận. Em muốn làm việc cho hãng tàu, nhưng việc đó là không thể khi mà anh đã chiếm cái được cho là chỗ của em trong công ty này.”

“Công ty này có một nửa là của anh.”

“Nhưng hãy nghĩ lại vì sao cái công ty này được thành lập biết bao năm về trước. Chúng ta đã học lái tàu để cho anh và em sẽ có phương kế sinh nhai trong khi William còn sống và có người thừa tự. Giờ tước vị là của anh. Sau Lydia, anh đã quá...” Grant dừng lời, cảm thấy không thoải mái. “Ừ thì em đã đứng ra. Nhưng, chết tiệt, đã nhiều năm rồi. Anh đã có đủ thời gian để điều chỉnh cuộc sống của mình. Cuộc sống của em hoàn toàn bị đình trệ cho đến khi anh quyết định nghĩ cho người khác một lần và giải thoát em khỏi những trách nhiệm của anh.”

Derek chưa từng nghĩ về nó theo cách này. Anh cho rằng anh đã dành cho Grant và tất cả mọi người một ân huệ bằng cách sống tách rời lãnh địa. Anh đã dễ dàng trốn tránh nhà mình và tất cả những hệ lụy của nó bởi vì em trai anh đã làm việc rất tốt.

Giờ, biết rằng Grant bị cùm chân bởi những nghĩa vụ ấy, Derek hiểu thật không công bằng khi trói buộc cậu ta vào vấn đề của mình. Nhưng anh không thể nghĩ về những việc đó lúc này. Hơn nữa, Grant biết tốt hơn là không nên nhắc tới Lydia và William trong cùng một cuộc thảo luận.

“Quý tha ma bắt chú đi, Grant. Anh đã có kế hoạch khác. Anh không thềm quan tâm cái quý gì xảy ra trong khi anh đi. Không ai buộc chú phải ở lại.”

Một cái nhìn thất vọng cay đắng lóe lên trong mắt em trai anh trước khi cậu ta đứng dậy và quay đi. Có vẻ như đầu hàng, Grant bước tới cửa sổ, chăm chú quan sát khung cảnh hoạt động trên bến cảng. Derek không bị lừa. Đây không phải là lần cuối cùng anh nghe về chuyện này, và lý do duy nhất nó kết thúc lúc này là bởi vì Grant thù ghét những cảnh suýt mướt.

Đổi đề tài, Grant nhận xét, “Em mừng vì ít nhất anh chỉ huy chuyến này. Chúng ta cần chiến thắng này.” Anh quay người lại nhìn chăm chăm xuống Derek. “Chúng ta thực sự cần chiến thắng này. Danh tiếng của chúng ta đã bị mai một – ai mà không bị như thế sau khi để mất tới mười hai chuyến hàng trong năm vừa rồi chứ? Vậy mà anh vẫn tiếp tục chấp nhận những chuyến hàng nguy hiểm nhất. Trong trường hợp anh còn chưa để ý thì chúng ta đã bị mất vài

hợp đồng rồi đấy.”

“Tất nhiên là anh có để ý,” Derek dè dặt nói. Và đúng là anh có. Các hợp đồng chuyên chở phụ thuộc vào thành tích trước đó và danh tiếng, vì thế những con tàu mất tích và danh tiếng bị thiệt hại sau đó có thể gây nguy hại cho hãng tàu.

“Nếu Lassiter thắng lần này thì rốt cuộc công ty của ông ta sẽ có cơ sở vững vàng. Ông ta có thể dễ dàng cướp đi càng nhiều công chuyện làm ăn của chúng ta.”

“Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.”

Cặp lông mày của Grant nhíu lại với nhau. “Tại sao hai người lại ghét nhau đến thế?”

Derek uống rượu trong khi cân nhắc câu trả lời. “Lão tấn công anh vì lão có sự căm ghét tự nhiên của người Mỹ với giới quý tộc – đàn ông cần phải có con đường riêng của mình và tất cả những thứ vớ vẩn như thế.” Anh nhìn lên trong khi nhận ra Grant vừa mới nói điều gần giống thế, nhưng lờ đi cái nhíu mày của em trai. “Lão than phiền với bất kì ai chịu lắng nghe là anh được đặt vào tay mọi thứ trong khi lão phải làm việc không biết mệt mỏi.”

“Anh biết là điều đó không đúng,” Grant nói. “Còn anh? Vì sao anh ghét ông ta?”

“Trong số mười hai chuyến hàng mà chú vừa mới nhắc tới, lão chịu trách nhiệm trực tiếp cho ít nhất là bốn chuyến –” Một tiếng gõ cửa chen ngang cuộc nói chuyện căng thẳng.

Khi Derek cho phép, Jeb bước vào và nói, “Thuyền trưởng, chúng tôi nhận được hàng đến. Tôi chỉ muốn đảm bảo là chúng ta không nhận hàng tươi sống cho đến khi có quyết định ra khơi.”

Bất kể Grant đọc được điều gì trên mặt Derek cũng khiến anh siết chặt hai nắm tay. “Có quyết định ra khơi – quyết định chết tiệt nào thế?” anh nghiến răng trèo trẹo. “Tại sao anh còn chưa mua đồ dự trữ?”

Jeb quyết định rằng đây là cơ hội tốt để thoát ra, với một tiếng “Xin lỗi, thuyền trưởng,” ông ta vội vã đóng cánh cửa lại phía sau.

“Bình tĩnh nào. Anh có kế hoạch ra khơi chứ,” Derek nói. “Chỉ là chưa đi thôi.” Nhìn thấy cái nhìn không khoan nhượng trên mặt em trai, anh miễn cưỡng bắt đầu kể về Nicole.

“Derek, đừng có tưởng em là đồ ngu,” Grant nói khi anh kết thúc. “Anh đừng mong em tin anh đang tìm kiếm một người đàn bà. Chứ chưa nói đến đó là con gái Lassiter.”

“Là thật đấy. Và việc đó quan trọng với anh.” Anh uống một ngụm lớn brandy. “Rõ ràng chú chưa nghe, Lassiter hiện đang ở trong tù. Và sẽ còn ở đó cho đến sau cuộc đua. Không có lão,

Southern Cross chẳng có đối thủ nào.”

Trong khi Grant ghi nhận thông tin mới này, Derek nói tiếp, “Và việc gì phải vội vã ra khơi hôm nay nào? Anh sẽ thắng, và nếu anh không thắng thì việc tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì? Chúng ta mất thêm vài hợp đồng nữa? Chú biết việc đó không đủ đánh sập chúng ta mà.”

Grant đứng sừng sững trước bàn anh. “Anh không còn chút tự tôn nào sao? Peregrine có thể là hãng tàu lớn nhất ở Anh Quốc, đã đang trên đà trở thành hãng lớn nhất. Nhưng rồi anh để cho một người đàn bà nghiền nát anh, và kết quả là sao, trả giá bằng công ty này?” Ánh mắt Grant nhìn thấu vào anh. “Em mừng vì gã người Mỹ đã đẩy chúng ta ra. Ông ta xứng đáng hơn chúng ta.”

“Nói thể hơi quá –“

“Anh biết thừa là không phải. Nghĩ về những người làm cho chúng ta đi. Chuyện gì sẽ xảy ra cho tất cả những người đang làm việc cho hãng tàu? Cho gia đình các thủy thủ? Em không thể nói với anh em mừng thế nào khi thấy công ty phát triển, khi chúng ta làm hồi sinh thêm một thị trấn cảng khác. Còn bây giờ, không thềm nghĩ đến bất kì một ai, anh đang giết dần thứ duy nhất khiến em tự hào.”

Derek nhún vai bất cần chỉ để chọc tức cậu ta.

Grant thở dài và thay đổi chiến thuật. “Anh có thể mặc xác tất cả những ai từng biết anh, nhưng phần còn lại trong gia đình anh thì không thể.”

“Vậy ra chuyện là thế hả?” Derek hỏi. “Chỗ đứng của chú trong giới thượng lưu? Giờ thì tôi đã thấy rồi, chú và Mẹ ở vũ hội của Phu nhân Sarah, lắng nghe những câu chuyện về một kẻ thừa kế say xỉn phóng dăng. Họ có thì thảo về tôi không? Về chuyện tôi đang hủy hoại cái vốn đã là một sự thoái hóa xuống lớp thương buôn của một dòng họ lâu đời?”

Cả hai người đàn ông nhìn trừng trừng vào nhau, không ai sẵn sàng lùi bước.

Ánh mắt lạnh như băng, cuối cùng Grant nói, “Em sẽ lái con tàu này nếu anh không lái.”

Derek nhận ra việc này sẽ dẫn đến chuyện gì. Phải, anh sẽ có mọi thời gian trên đời để tìm Nicole. Nhưng rồi anh sẽ phải nhận việc quản lý sự sản.

“Quên đi. Anh sẽ lái,” Derek nói. “Khi nào anh thấy thích.” *(ngang như cua)*

Grant chiếu cái nhìn giận dữ vào anh, và Derek chắc chắn cậu ta sẽ lao vào anh – thực sự mong như thế. Nhưng rồi sự kiềm chế của Grant nổi lên. Sự kiềm chế vô dụng, chết tiệt ấy. Grant kiểm soát bản thân, nhưng nói bằng giọng gay gắt. “Trông như thể anh sắp tự hủy hoại một lần nữa vì một người đàn bà. Chỉ là lần này anh sẽ mang tất cả mọi người theo cùng.” Anh bắt đầu bước ra cửa nhưng quay lại. “Anh là tên con hoang ích kỉ khốn kiếp nhất mà tôi vô phúc

gặp phải. Việc chúng ta có máu mủ với nhau càng làm sự sỉ nhục to lớn hơn.”

Chương 9

“Chancey, chú thư thả được không?”

“Không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa,” ông lăm bằm khi thỉnh thoảng ném những cái liếc qua vai quanh căn phòng khách trong ngôi nhà nguy nga của bà ngoại nàng. Mặc dù không một thứ đồ trang trí vô giá nào dịch chuyển kể từ lần cuối ông kiểm tra đồ đạc xung quanh mình nhưng cái nhìn ám ảnh trên mặt ông thậm chí còn khắc sâu hơn.

Nàng lắc đầu. “Con thì có chắc?” Họ đơn giản là không còn một lựa chọn nào vì Sutherland đã bắt đầu xói tung bến cảng để tìm họ. Họ còn không thể ở lại trên bến cảng, chứ chưa nói tới trên tàu của mình. “Lờm nguýt mấy cái bình cũng không thể ngăn được chúng nếu chúng thực sự muốn lao vào hông chú và vỡ nát.”

Ông lờm nàng. Nàng chưa từng thấy ai thấy khó ở như Chancey lúc này và trong suốt hai đêm họ ở lại đây. Và ông không thể ngừng kéo cái cổ áo chia đôi cổ ông thành hai phần trên dưới như hai hàm răng của cùng một bộ răng. Bà quả phụ, người dọa nạt Chancey còn hơn cả ngôi nhà của bà, đã qui định phục trang cho họ, nhưng gần như là không thể tìm được quần áo vừa với khổ người khổng lồ của ông. Người phụ nữ không thể bị thuyết phục. Nếu họ ở lại trong nhà của bà hay sử dụng bất kì cánh cửa nào ngoài lối vào cho gia nhân thì vì Chúa, họ sẽ phải ăn vạ đúng mực.

Đột nhiên, Chancey đứng lại. “Ngày hôm nay chú sẽ đối mặt với hấn.”

Nàng thở ra thật lớn và với tay lấy một chùm nho nhỏ. “Chúng ta đã nói chuyện này rồi. Lần cuối cùng ai đó “đối mặt” với Sutherland, người ấy đã phải hạ cánh trong tù vô hạn định!” Với chút nỗ lực, nàng hạ giọng. “Con không thể mạo hiểm mất luôn cả chú nữa, cho dù chú có bị khổ sở. Và hãy nghĩ về chuyện này đi - ở đây chúng ta an toàn. Đây là nơi cuối cùng Sutherland đến tìm.”

“Chú không trốn nữa. Và hấn ta phải trả giá vì danh dự bị tổn hại của con.”

“Danh dự bị tổn hại nào?” nàng kêu lên. Nàng nhìn quanh phòng và hạ giọng. “Một lần nữa – con đã không bị tổn hại. Thậm chí là có đi nữa, chẳng lẽ chú muốn nhìn con bị trời chân với một gã vô tích sự suốt đời?”

Ông mím môi lại với nhau và nghiền ngẫm trần nhà trước khi trả lời bằng giọng quả quyết. “Không, con sẽ cưới chồng đúng như con đã hứa với bà con.”

“Chính xác.” Có phải cuối cùng ông cũng chịu hợp tác không?

“Nhưng ta vẫn không thích việc phải giấu cha con...”

Họ tiếp tục đấu tranh về chuyện không nên nói cho cha nàng biết những việc đã xảy ra trên tàu của Sutherland. Nàng liên tục thuyết phục ông rằng cha nàng sẽ phát điên khi không thể thò tay vào Sutherland. Và nếu ông tóm được anh ta trong tương lai thì sao? Lần này họ sẽ giết nhau mất.

Tuy nhiên vì anh ta mà họ đã phải lặn, à, trốn ở Mayfair. Thậm chí việc đến thăm cha nàng cũng trở thành một nỗ lực phải bày binh bố trận, vì các thủy thủ của Sutherland thường xuyên kiểm tra nhà tù tìm nàng.

Nàng rất giận Sutherland. Vậy thì tại sao khoảng thời gian họ bên nhau vẫn không ngừng tồn tại trong trí óc nàng và ám ảnh những giấc mơ của nàng?

Bằng cách lúng ba lúng búng của mình, Chancey đã cố gắng thuyết phục nàng đừng có mơ tưởng về người đàn ông đó nữa. Những điều ông kể với nàng làm nàng lạnh tới tận xương. Nàng đã biết Sutherland là một tên hoang đàng, nhưng nàng đã tưởng rằng cách anh hôn và chạm vào nàng quá thân mật tới mức... đặc biệt.

Với anh ta, những gì họ đã chia sẻ chỉ là chuyện một đêm. Nàng chỉ là một nút thắt khác trên cột giường của tên đàng điếm...

Những ý nghĩ của nàng bị chen ngang khi Chapman gõ vào cánh cửa gỗ. Trông ông ta có vẻ hối lỗi khi nói, “Bà ngoại của cô muốn biết tại sao cô lại yêu cầu xe ngựa được mang tới cửa trước ạ.”

“Tôi sắp đi thăm cha tôi.”

Chapman trang trọng gật đầu. “Nếu đó là câu trả lời của cô, tôi được bảo là phải hướng dẫn cô đưa xe ngựa ra cửa hông ạ.”

Nicole lừ mắt, và Chapman ngay lập tức phải ho.

“Bảo với bà là lần sau tôi sẽ làm thế. Và cảm ơn ông,” nàng nói theo khi ông ta rời khỏi phòng. Nàng bắt đầu quần vội tắm khăn đắt tiền mà nàng phải mặc khi nàng tới thăm cha. Không một tay thủy thủ nào của Sutherland có thể ngờ được người phụ nữ phục sức vương giả tới thăm tù lại là Nicole.

“Nghe này, chú Chancey –”

“Christina Banning!” bà ngoại nàng hét lên từ cánh cửa, chiếc váy đen của bà loạt xoạt lúc dừng lại. Con giận bốc ra từ người bà, và mặc dù bà là một phụ nữ bé nhỏ, dường như bà vẫn lấp đầy ngưỡng cửa.

“Tên cháu là Nicole Lassiter.’ Họ đã tranh cãi về chuyện tên tuổi này hàng trăm lần rồi. Bà nàng muốn Nicole sử dụng tên đệm và tên con gái của mẹ nàng, để không ai có thể liên hệ đứa

con gái thủy thủ của Jason Lassiter với cháu ngoại bà Evelyn Banning cho đến sau khi nàng đã được gả đi an toàn.

Người phụ nữ lớn tuổi nheo mắt; Nicole biết trận chiến đã khơi mào. Lạ lùng thay, nàng ngày càng thấy mình trông mong những cuộc đối đầu bằng ý chí giữa họ.

“Nếu cô không thể tuân thủ các luật lệ của ta thì khỏi phiền trở lại đây để kết hôn bởi vì sẽ chẳng có ai chấp nhận cô. Nếu họ biết được cô là ai, thì không cần biết cô xinh đẹp ra sao hay nhiều của hồi môn thế nào – không một người đàn ông có địa vị nào lại nhận một người đàn bà với lịch sử như cô làm vợ.”

“Bà nghĩ là cháu xinh đẹp ạ?” Nicole yếu điệu nở một nụ cười mà nàng biết là trông rất bực mình.

Bà ngoại nàng lờ đi. “Đơn giản là không thể để ai biết. Ta đã làm việc suốt hai thập niên để che giấu cuộc sống ương ngạnh của cô. Nicole Lassiter là một thủy thủ - trong nhà ta cô sẽ là Christina Banning.”

Họ cãi qua cãi lại vài phút, cho đến khi bà quả phụ nói, “Nhớ lấy lời ta, nhóc con. Ta không làm việc này cho mình – ta đang làm việc này vì cô! Cô sẽ không muốn bước vào thế giới của ta với một bàn tay bị trói đằng sau lưng đâu.” Với một cú lườm về phía Chancey, bà bước ra khỏi phòng.

Ông lắc đầu, đôi mắt mở lớn. “Đúng như chú vẫn luôn nói về con – con có lá gan to hơn bộ não. Bà già đó đúng là một cơn ác mộng.”

Ở trong Dinh thự Atworth này, dưới sự chỉ trích thường xuyên của bà quả phụ, Chancey rất khổ sở. Bị kẹt trong chuyện này và thỏa thuận giữ bí mật với cha nàng, một chuyện mà ông coi không khác gì nói dối, khiến cho ông gần quẩn trí. Chính nàng cũng đến gần với mức quẩn trí khi họ đến thăm cha nàng chiều hôm đó. Sự việc bắt đầu khi ông bảo với nàng rằng ông sẽ không được thả để kịp tham dự cuộc đua.

“Vậy là Bella Nicola sẽ án binh bất động trước vòng đua vĩ đại nhất từ trước đến giờ sao?” Ý nghĩ ấy khiến nàng muốn khóc. Nàng liếc từ người này sang người kia. Nàng nhận thấy Chancey sắp sửa làm oằn gầy cái ghế ông đang ngồi.

Chancey bắn cái nhìn lo lắng vào cha nàng trước khi gặp ánh mắt nàng lần nữa. “Không, chúng ta đã quyết định chú sẽ lái tàu mà không có Jason. Cha con đã làm việc quá vất vả vì hăng tàu này nên không thể để nó chết uống. Chú sẽ làm thuyền trưởng.”

Nicole nhìn ông. “Chú không có các tính toán.” Chancey bẩm sinh là người đàn ông của biển, nhưng ông không có tố chất thuyền trưởng bởi ông không biết đọc chữ hay hải đồ.

“Chú có kinh nghiệm với tàu thuyền, và chú sẽ tìm ai đó giúp chú bù lấp khuyết điểm.”

“Như con chẳng hạn.” Nàng tự hào nói, như thể đó là một kết luận đã được đưa ra.

Lassiter thốt lên. “Quên đi, Nicole.”

“Vậy ai sẽ làm hoa tiêu?” nàng cúi tiết hỏi.

Cả hai người đều im lặng.

“Ai nào?”

“Chancey và ta đều đã nghĩ về chuyện đó – Dennis sẽ phải làm.”

“Dennis!” nàng kêu lên, mừng rỡ ra người lái tàu vô tư lự của họ. “Cha không thể nói nghiêm túc. Tốt hơn anh ta nên tiến bộ so với lúc con đi xa, nếu không con tàu sẽ đi toong. Chắc chắn là phải có một ai đó khác – ai đó trong số các thủy thủ đoàn của chúng ta?”

Lassiter đứng dậy và đi lại. “Không, mọi con tàu của ta đã ra khơi. Và bất kì một hoa tiêu nào có tay nghề quanh đây thì đều đã bị trưng dụng.”

“Cha ơi, cha biết con giỏi hơn Dennis mà.”

“Không nghi ngờ gì.”

“Vậy tại sao không phải là con?”

“Bởi vì con là con gái ta, và đó là những hải trình nguy hiểm nhất trên thế giới!”

“Nhưng, Cha ơi...” Kể cả khi những lời cầu xin của nàng đã biết thành đe dọa, hai người đàn ông vẫn không xoay chuyển. Nàng phải ở lại với bà ngoại trong lúc Chancey và thủy thủ đoàn ra khơi.

“Cha chắc chắn không đổi ý à?”

Ông mím môi lại với nhau. “Chắc chắn không.”

Nàng không biết nên khóc hay nên hét lên vì thất vọng. Ông không thể bị lay chuyển. Với một người thường được làm theo ý mình, có vẻ như cả thế giới đang hứa lại để chặn đường nàng.

“Ngay khi cha được thả, cha sẽ mang con tới nơi nào đó đẹp đẽ,” Lassiter, cầu Chúa phù hộ cho trái tim ông, đảm bảo với nàng. “Có lẽ chúng ta có thể tới Connecticut? Ở lại Mystic – thăm

lại quê cũ?”

“Chúng ta chỉ sống ở đó có vài tháng thôi. Bella Nicola mới là quê hương của con.”

Ông thở dài thành tiếng. “Hãy kiên nhẫn, Nic à. Con chỉ phải ở thêm vài ngày với bà ngoại thôi – cha hứa.”

Ông không biết mình nói đúng đến mức nào.

“Luật sư nghĩ là cha sẽ được thả trong vòng một tuần,” ông nói bằng giọng hứa hẹn.

“Tại sao ông ta còn chưa chịu khiếu nại hả cha?”

Một lần nữa, lại im lặng.

“Tại sao hả Cha?”

“Bởi vì không thể lộ ra lí do của trận ẩu đả.” Ông nói tiếp trên cái nhìn nghi hoặc của nàng. “Chỉ một tuần nữa thôi mà.”

Ông đang ở trong tù vì nàng. Ôi, Cha ơi.

“Không có gì to tát đâu, thật đấy. Và cũng không có nghĩa là cha đang không thoải mái.” Ông vẩy một bàn tay ra xung quanh.

Căn phòng thực sự là không tệ lắm. Như một con chim, nàng đã tha về đó nào chăn chiếu, gối, và những thứ lặt vặt xoáy từ dinh thự Atworth, hăm dọa ép lính gác phải chấp nhận, cho đến khi phòng giam của cha nàng trông xa xỉ một cách lố bịch. Ông có bài, bút và mực, và nàng đã sắp xếp để đầu bếp của bà ngoại nàng gửi thức ăn đến cho ông ba lần một ngày cho đến khi ông được thả. Nàng chắc chắn rằng ông sẽ ổn.

Kể cả khi nàng đã ra khơi.

Khi nàng nói tạm biệt, nàng làm như thể mọi việc vẫn ổn, mặc dù cái ôm của nàng lâu hơn bình thường. Sau đó trong chiếc xe ngựa nhẹ, có biểu tượng riêng của bà ngoại nàng, Nicole xem xét lại quyết định của mình.

Sau chuyện này, có thể nàng sẽ phải sống với những kí ức khi nàng buộc phải thành hôn theo mong ước của bà ngoại. Cưới một người đàn ông bà chọn cho nàng. Sống một đời giả dối. Bà lão không thể để một giờ trôi qua mà không nhắc nhở Nicole rằng bà đã cố gắng giúp cha nàng thoát tội và đã cử một luật sư đi lo công chuyện. Nàng sẽ phải đền đáp.

Tất nhiên, cha nàng sẽ ức hộc máu khi phát hiện ra nàng đã đi. Ngay sau khi bà ngoại nàng biết chuyện. Nhưng đó nàng có một lý do tốt. Nàng tự nhắc nhở mình rằng nàng làm việc này vì cha nàng cũng như vì thủy thủ đoàn và vì chính nàng. Họ mong chờ nàng ở lại Dinh thự Atworth, làm hình mẫu ngoan ngoãn để bảo, trong khi Dennis – một thủy thủ tốt, một người lái tàu giỏi nhưng là một hoa tiêu tồi – chịu trách nhiệm dẫn đường cho Bella Nicola hay sao?

Một việc thật ngớ ngẩn, bởi vì nàng không bao giờ làm như được bảo.

Nàng sẽ nói với bà ngoại rằng nàng tới Lục địa để thăm lại những người bạn ở trường và bắt đầu mua sắm quần áo cho mùa hội sắp tới. Với chút nỗ lực, Nicole tin rằng nàng sẽ có thể thuyết phục bà quả phụ đồng ý làm một cử chỉ nghĩa hiệp là chăm sóc cha nàng trong lúc nàng đi xa.

Rồi còn Chancey...

Khi nàng lấy xe ngựa từ Dinh thự Atwork sáng sớm ngày cuộc đua diễn ra, với hòm xiềng đằng sau, nàng chỉ cảm thấy một chút bất an và có lẽ là một chút xiu mặc cảm tội lỗi vì việc nàng sắp làm. Nàng đã viết một lá thư nói với Lassiter rằng nếu ông đi theo nàng sau khi ông được thả ra, nàng sẽ luôn biết rằng ông không tin tưởng nàng – rằng ông không tin nàng sẽ làm được. Lá thư là sự thật, kể cả khi nó bị nói quá lên. Bất kì lúc nào nàng lắng nghe lương tâm của mình, nàng cũng thề là vào phút cuối cùng ông sẽ phải cảm ơn nàng.

“Chào buổi sáng, chú Chancey,” nàng nói to với cái lưng bè ra của ông khi bước lên tàu Bella Nicola. Vai ông cứng đờ trước khi từ từ quay lại đối mặt với nàng.

“Nói với chú không phải chú đang nhìn thấy Nicole trên tàu này đi.”

“Không thể được, con e là vậy, vì con đang ở đây,” nàng nói, gõ gõ ngón tay vào đầu mũi và rồi chỉ vào ông bằng một vẻ trịnh trọng. “Và con sẽ ở lại, vì thế hãy mang hòm của con lên tàu và tránh đường.”

Ông nhìn vào nàng như thể có cặp sừng vừa mới nhú ra khỏi cái đầu tóc xoắn của nàng. “Đầu con hỏng rồi nếu con nghĩ chú sẽ cho con ra khơi. Nào, về với bà con đi.”

Nàng bước lại gần hơn và ngược mặt lên đón ánh mắt ông. “Chú Chancey, nếu chú đá con ra khỏi con tàu này thì con sẽ đi thẳng tới Southern Cross và ra khơi cùng với Sutherland. Chú biết là anh ta sẽ nhận con lên tàu mà.” Nàng bắn cho ông cái nhìn quỷ quyết.

“Quý thần ơi! Cha con sẽ bị trụ tim, con cứ chờ mà xem. Và ông ấy sẽ đi theo con.”

“Không, cha sẽ không đi – con đã viết thư cho cha. Ông sẽ ổn cả,” nàng lơ đãng nói, mặc dù nàng không nghĩ lá thư cầu khẩn của nàng sẽ giữ ông ở lại London. “Dù cách này hay cách khác, con cũng tham gia cuộc đua này. Vì chú cần con, con sẽ ra khơi với chú.”

Khi trông ông vẫn có vẻ không bị thuyết phục, nàng nói, “Chú đã luôn bảo con phải tin tưởng vào trực giác của mình – lắng nghe những bản năng của mình. Đây, ngay lúc này bản năng của con đang bảo con rằng con cần phải tham gia cuộc đua.”

Chancey trông như thể ý nghĩ ấy ảnh hưởng đến ông, nhưng rồi ông nhoẻn miệng cười. “Chú sẽ chỉ cần ở đây cho đến khi Sutherland ra khơi. Lúc đó con sẽ đi đâu?”

Nàng cười lại. “Nếu chú đi qua tàu của anh ta, chú sẽ thấy rằng hôm nay anh ta chưa ra khơi, và người ta đồn rằng anh ta sẽ chưa đi trong một vài ngày tới. Ai mà biết được, chú Chancey, có thể anh ta đang chờ để tìm ra con,” nàng nói. Nàng không tin điều đó, nhưng lý lẽ này có vẻ như đã khuất phục ông. “Con chỉ việc cho anh ta biết con ở đâu.” Nàng quay gót, làm chính mình ngạc nhiên trước việc nàng có thể quý quái ra sao. Nhưng đây là ngoại lệ - nàng phải ra khơi.

Nàng chỉ vừa đi tới cầu tàu thì ông phát ra một câu chửi thề. Giọng ông cộc lốc khi nói, “Ta hi vọng tất cả những bài học nhảy đó không làm con quên cách tính toán và các con số.”

Cách Nicole vài trăm thân tàu, Derek ngồi suốt một buổi chiều để uống hết một chai brandy. Cuộc đua sắp sửa bắt đầu, vì thế anh rời khoang của mình để trèo lên cầu tàu. Anh hít một hơi không khí giờ đã trong lành hơn nhờ thủy triều lên cao, và nhìn lướt qua bến cảng đông chật những chiếc thuyền chạy nhanh nhất thế giới, cột buồm của chúng chọc thẳng lên những đám mây. Anh có thể nghe thấy âm nhạc sôi động vượt qua làn nước khi một ban nhạc chính thức chơi. Dọc theo sông Thames, các chủ hàng trưng những cái quầy đầy màu sắc của họ khắp mặt bến cảng, và các lá cờ đa quốc tịch điểm tô thêm cho cảnh tượng. Đó là một lễ ăn mừng to lớn, một buổi lễ mà đáng ra anh và người của mình nên tham dự. Nhưng anh không thể nghĩ về nó lúc này.

Anh đã mong rằng hình ảnh đầy đủ của những đối thủ đáng gờm với những chiếc tàu vô khuyết của họ sẽ khiến anh thấy mình như một tên đàn độn khi chọn ở lại cảng. Anh theo dõi và ghi nhận về các con tàu như thường lệ, nhưng anh không cảm thấy hối hận về quyết định của mình. Vì lý do gì đó anh không thể hiểu nổi, anh buộc phải tìm ra Nicole trước khi ra khơi. Một sự cấp thiết níu chặt lấy anh đến mức anh không thể tự cắt nghĩa với chính mình, chứ chưa kể là với người em trai khinh ghét anh và những thủy thủ bất mãn với anh.

Nhớ lại những khuôn mặt kinh ngạc của đám thủy thủ khi anh nói với họ về quyết định của mình khiến cho môi anh cong lên. Anh đã không bỏ qua những đồng tiền được trao đổi nhanh chóng khi tiền cược được trả. Được, cứ để cho họ cười. Quyết định tìm kiếm nàng là... đúng.

Những ý nghĩ nửa say nửa tỉnh của anh bị chen ngang khi anh để ý thấy con tàu Bella Nicola chiếm chỗ bên cạnh những con tàu khác. Anh biết Lassiter vẫn còn trong tù, và ông ta thậm chí còn không thèm cố tìm một thuyền trưởng khác, một nỗ lực chắc chắn vô vọng. Vậy thì con người quý quái nào đang điều khiển con tàu đó?

Derek chạy lên khoang lái để lấy chiếc ống nhòm. Anh loạng choạng chĩa nó về phía con tàu.

Với tuổi tóc óng ánh chảy ra sau, Nicole Lassiter đứng trên mũi chiếc tàu Bella Nicola và đang giọng buồm ngay bên cạnh anh. Chancey đứng trên khoang lái.

Derek lắc đầu, không thể nào tin nổi. Anh xoa một bàn tay lên mặt; rồi, với niềm hứng khởi anh đã không cảm nhận trong nhiều năm trời, anh quay về phía thủy thủ của mình và kêu to, “Chuẩn bị ra khơi!”

Chương 10

Vì công việc, Nicole và Chancey trải qua một ngày không tranh cãi.

Nhưng đêm đó...

“Chết tiệt, con đang nghĩ cái gì thế?” ông gào lên trong bữa tối. Giọng ông bùng nổ rất to, Nicole nghĩ nó đã làm rung những cái đĩa kim loại của họ.

Nàng thốt lên. “Chú biết đấy, con còn đang tưởng là chúng ta sẽ qua được cả ngày hôm nay.”

Bàn tay to cộc của ông đang lồng qua quai chiếc cốc mà ông đặt đánh rầm xuống bàn để nhấn mạnh. “Đây không phải là chuyến tham quan dã ngoại ở trường. Chúng ta đang tiến vào vĩ tuyến Bốn mươi – con biết chúng ta sắp phải gặp loại bão tố thế nào rồi đấy.”

“Con biết, và con không thể chờ.” Nàng phết bơ vào chiếc bánh qui và cắn một miếng lớn.

“Chúng ta sẽ phải điều chỉnh lại lịch trình vì con. Quý thật, thậm chí con còn không nên ra biển trong cuộc đua chết tiệt này.” Một tiếng rầm khác của chiếc cốc. “Với con trên tàu chúng ta chẳng có lấy một cơ hội nào.”

“Đó là chỗ chú đã sai,” nàng tuyên bố, rất muốn đập cốc đáp trả ông. “Con dự định sẽ làm hoa tiêu cho chúng ta, thắng cuộc đua này, và cứu hăng tàu. Trừ khi chú muốn mạo hiểm tương lai của cha con cũng như của tất cả chúng ta, chúng ta sẽ vững vàng đương đầu với bất kể điều gì sắp tới, khi nó tới.”

“Thế còn Sutherland? Tất cả chúng ta đã thấy hấn gào lên với thủy thủ và bọn chúng túa ra khắp cầu tàu – con biết là hấn sẽ đi. Giờ con nghĩ hấn sắp làm gì?”

“Con nghĩ hấn sẽ phải bám đuôi chúng ta trong mười ba ngàn dặm tới,” nàng nói với nụ cười nhàn nhã, lơ đi khuôn mặt méo mó của Chancey. Nàng nhặt một quả táo và con dao lên và bắt đầu thanh thoi cắt nó. “Thực vậy, giờ khi chúng ta đã ra khơi anh ta còn làm được gì nữa? Bắt chúng ta à?” nàng trêu chọc.

“Không, hấn không thể đuổi kịp Bella Nicola. Nhưng nhớ hấn kịp thì sao?”

“Con không biết,” nàng thừa nhận. “Con không hiểu được một người đàn ông như thế. Chú Chancey, tại sao anh ta không định ra khơi ngày hôm nay nhỉ? Chẳng lẽ anh ta không quan tâm rằng đây có thể là cuộc đua quan trọng nhất trong đời anh ta sao?”

“Đôi khi một người đàn ông như thế không còn quan tâm đến bất kì điều gì nữa,” ông trả lời khi thả chiếc cốc ra và đẩy đĩa của ông sang một bên.

“Tại sao?”

Ông thọc tay vào túi và kéo ra gói thuốc lá để nhét vào tẩu. “Bởi vì hắn đã đánh mất hi vọng vào chính mình.”

“Vây, chuyện gì xảy ra với những người như anh ta? Họ có như thế suốt đời không?” nàng hỏi, rồi nói thêm, “Ồi, đừng nhìn con nghi hoặc như thế. Con không lên kế hoạch gì cả - con chỉ tò mò thôi. Có thể con còn không bao giờ gặp lại anh ta.”

Ông nhìn nàng nghi ngại, nhưng trước cái nhìn siêng năng giả vờ của nàng ông thả lỏng, châm tẩu thuốc, và bắt đầu giải thích. “Một người đàn ông có thể thay đổi, nhưng chỉ khi anh ta có thể bắt đầu mong chờ những ngày sắp tới. Nếu con sợ chết khiếp mỗi một buổi sáng bởi vì nó là một ngày mới, thì con sẽ ngừng quan tâm.”

“Đó có phải là chuyện đã xảy ra cho chú khi vợ chú qua đời không?”

Chancey hít một hơi qua chiếc tẩu, không khí buộc bùng phổi to lớn của ông giãn rộng thêm, và ông thở ra từ từ. “Ừ. Lúc đó thực sự khó khăn – quá khó khăn đến mức ta đã từ bỏ cuộc sống. Nhưng rồi cha con thuê chú lên tàu. Anh chàng Yank chết tiết không chịu chấp nhận câu trả lời không – nói rằng ông ấy hiểu chú đang phải trải qua những gì. Và chú biết ngay lập tức là chú cần phải giúp ông ấy chăm sóc con. Con quá hoang dã, chỉ làm theo ý mình. Và ông ấy không thể nói không với con. Đến bây giờ vẫn không, nếu con hỏi chú,” ông lầm bầm.

Nàng lờ đi lời nhận xét cuối cùng và hỏi, “Vây, bọn con đã giúp chú có lại hi vọng?”

“Ừ. Cần phải có điều gì đó thay đổi cuộc sống của con nhiều đến mức rốt cuộc con cũng thấy rằng ngày tháng tương lai của con có thể trở nên tốt đẹp hơn.”

Đó có phải lý do Sutherland đã hoài phí tất cả những thứ anh có trong đời không? Anh đã ném đi quá nhiều thứ, và việc đó làm nàng tức giận. Nàng cần phải nuôi dưỡng sự giận dữ đó, bởi vì nàng đã phát triển những tình cảm mềm yếu dành cho anh khiến cho nàng yếu đi một cách không thể tha thứ - những tình cảm ủy mị vẫn còn bám riết kể cả khi nàng đã hiểu ra anh đáng khinh đến thế nào. Đường như nàng không thể nghĩ về anh mà trái tim không đập rộn trong lồng ngực, vậy mà với anh nàng chỉ là...sự sao lãng. Những cái tên xấu xí nàng đã dùng để gọi anh đêm đó trông khi cố thuyết phục Chancey quên đi ý tưởng hôn nhân đã có vẻ như quá gay gắt và không công bằng. Nhưng thực ra chúng hoàn toàn chính xác.

Điều tồi tệ là, sâu thẳm trong lòng nàng, nàng đã biết chuyện đó. Nàng đã cảm thấy một sự nguy hiểm bao quanh anh ta. Nàng đã nhìn thấy anh ta trong quán rượu xấu xa kia và đã biết về những thành tích của anh ta còn trước cả khi gặp mặt.

Điều duy nhất ngăn nàng khỏi căm ghét Sutherland thực sự chính là ý nghĩ nàng cũng đã sử dụng anh ta. Nàng cần giải thoát cho những khao khát và tò mò của mình bởi vì, cho đến tận đêm đó, nàng vẫn trần trọc trên giường tự hỏi về niềm đam mê cho đến khi nàng nghĩ nó sẽ khiến nàng phát điên.

Buồn thay, nàng vẫn còn trần trọc, nhưng giờ là vì nàng đã hiểu đam mê là gì. (haha)

Tại sao anh ta không thể là loại người đàn ông cũng sẽ bị ảnh hưởng như nàng và cảm nhận được sự khao khát này?

“Nic, trông con như sắp khóc đến nơi,” Chancey dè dặt nói khi ông châm lại tẩu thuốc.

“Hử?” Nàng lắc đầu. “Con chỉ đang nghĩ... và con không sắp khóc.” Nàng kinh sợ ý tưởng đó. “Lần cuối chú thấy con khóc là khi nào?”

Chancey nghĩ trước khi trả lời. “Khi con tám tuổi và ngã ra khỏi cái ròng rọc và bị gãy tay. Con đúng là một con khỉ con.” Ông cười khúc khích. “Chú đã tưởng cha con sẽ lên cơn đau tim.”

Lời nhắc nhở tới cha nàng mang sự chú ý của Nicole trở lại chỗ nó nên ở ngay từ đầu. Vì nàng khá chắc chắn rằng Sutherland chẳng liên quan gì đến việc cha nàng tiếp tục bị giam trong tù hay việc tàu của nàng bị phá hoại, nàng sẽ chỉ việc nhét chặt kí ức về anh ta xuống đáy con tim và không nghĩ về anh ta nữa. Những tháng tiếp theo cũng đủ mệt mỏi rồi.

“Chúng ta phải cứng rắn lên,” Nicole cả quyết nói. “Đó là điều chúng ta sẽ làm. Cha con trông cậy vào cả hai ta, kể cả khi ông còn chưa biết. Con sẽ không để một gã khốn như Sutherland làm con lạc lối.”

Lassiter không chỉ bị giam thêm một tuần, mà những hai tuần nữa. Ông giống như người điên khi nhận được lá thư của Nicole bởi vì ông không thể làm gì để ngăn con bé. Chỉ vài phút sau khi được thả ông đã ở Mayfair, động ầm ầm vào cửa Dinh thự Atworth.

Jason gạt người quản gia lớn tuổi ra và lao sầm sập xuống phòng khách. Đó là nơi ông sẽ luôn luôn ghi nhớ. Trong căn phòng đó, Evelyn Banning đã đổ lỗi cho ông vì cái chết của con gái bà. Bà đã gọi Nicole là đồ hoang dã. Và bà đã buộc ông phải hứa mang trả Nicole về với cái lăng tẩm này khi con bé mười hai tuổi. Đó là lời hứa duy nhất mà ông từng phá bỏ.

Ông chết đứng giữa chừng khi đối diện với bức chân dung khổng lồ của Laurel trên bệ lò sưởi. Không, ông đã phá bỏ thêm một lời hứa khác. Trong cái đêm nóng nực ở bờ biển Brazil ấy, ông đã bảo với Laurel rằng nàng sẽ sống.

Ông đã không thể cứu nổi vợ mình, nhưng thề có quỷ là ông sẽ đi theo con gái ông.

“Nicole đã ra khơi trên chiếc tàu của tôi trong Vòng đua Vĩ đại,” Jason thông báo mà không mào đầu khi đứng trước mặt bà già.

Evelyn không ngược cái đầu tóc búi của bà lên khỏi tấm vải khâu. “Nó nói với ta là nó sẽ trở về Paris hay nơi nào đó ở Lục Địa. Không phải lại tới Úc lần nữa.”

“Tôi cần phải đi theo nó, và tôi không có con tàu nào cách đây độ hai tuần.” Cổ họng ông sít lại. “Tôi... tôi cần vé thông hành,” ông nghiêng rằng.

Trước câu đó, bà hạ tấm vải xuống. “Thôi mà, Jason! Đừng có cường điệu quá thế. Ta cũng tức giận, nhưng giờ thì chẳng còn việc gì để làm cả. Nó sẽ trở lại sớm thôi. Mặc dù con bé sẽ lỡ mất phần lớn mùa hội.” Rồi, với giọng xua đuổi, bà nói thêm. “Hãy cho ta biết tin tức về vị trí của nó thường xuyên.”

“Tôi không nghĩ bà hiểu tôi. Con bé đang gặp nguy hiểm, và tôi cần phải đi theo nó.”

Bà quả phụ đứng dậy ngay. “Vớ vẩn. Sau biết bao nhiêu lần anh đã viết thư, đảm bảo với ta là nó được an toàn ra sao, ích lợi ra sao khi một cô gái đi biển – đừng có thay đổi câu chuyện của anh với ta.” Bà quay người để rời khỏi phòng.

“Tôi có thể đảm bảo nó an toàn bởi vì nó đi với tôi.” Jason nói khi tóm lấy cánh tay bà ta. Bà ta bắn cho ông cái nhìn khinh miệt, nhưng ông không nhụt chí. “Chết tiệt, tôi đã không muốn cho bà biết sự thật về chuyến đi này, nhưng bà không cho tôi lựa chọn nào. Tôi đang điều tra một loạt những tai nạn kì lạ đã ảnh hưởng đến vài hãng tàu. Tôi biết rằng tàu của tôi là mục tiêu bởi vì Nicole đã vô tình đụng phải hai tên thủ ác đang phá hoại tàu. Nó suýt nữa thì không toàn mạng.”

Ông nói tiếp vượt trên tiếng thở hốt hoảng của bà lão, “Nó đang đi qua vĩ tuyến bốn mươi, được biết đến như là Đường Bốn Mươi Gầm Rống (roaring forties), nơi có những thứ thời tiết tồi tệ nhất trên quả đất hiện diện. Người ta đã từng nghe nói về những con sóng cao ba mươi đến sáu mươi feet, đủ lớn để nuốt chửng con tàu nặng hơn tàu của tôi nhiều. Con đường mà họ phải đi qua thực sự có hàng ngàn xác tàu đắm dưới đáy biển. Và nếu tôi hiểu Nicole, thì có thể nó sẽ còn hướng họ đi vào Đường Năm Mươi Gào Thét (Screaming Fifties), một con đường còn, còn –”

“Ta không muốn biết!” Tấm vải thêu bà đang nắm chặt rơi xuống sàn. “Vì Chúa, tại sao trước đây anh lại mang nó đến đây chứ?” bà gào lên giận dữ.

“Chúng tôi chưa từng đi theo con đường nguy hiểm ấy. Nhưng Nicole đã nhìn qua được lịch trình của đối thủ. Nó gần như là tự sát. Giờ khi nó biết hẳn ta định đi sâu vào đường Bốn mươi bao nhiêu, nó sẽ còn đi xa hơn nữa về phía nam.”

“Ta không thể tin được.” Bà nắm cổ áo cao nơi cổ mình bằng những ngón tay run rẩy. “Đây là lỗi của anh. Lại một lần nữa!”

Lassiter cau mày trong vẻ mặt đau khổ. “Thông thường thì không nguy hiểm đến mức này. Và kể cả bây giờ, tôi cũng sẽ không quá lo lắng cho con bé vì nó đang ở trong đôi bàn tay đáng tin cậy. Quý thật, bản thân nó là người có khả năng. Nhưng trước đây không hề có nguy cơ nào về tàu bè cả - giờ tôi không biết liệu những tên tội phạm kia đã thành công hay chưa. Sẽ là một sự kết hợp chết người nếu chúng cản cho vụ tai nạn xảy ra trong lúc tàu bị va đập mạnh nhất.”

Ông có vẻ van nài. “Tôi phải đi tới chỗ con gái tôi, bởi vì nếu nó còn chưa biết thì nó sắp sửa

phải biết tới địa ngục sống rồi.”

Chương 11

“Việc này thật đáng hổ thẹn,” Nicole nghe thấy một trong những thủy thủ lão luyện của nàng lẩm bẩm trên boong tàu.

Đó chỉ là lời nói giảm. Chỉ một giờ trước, họ đã mất bánh lái, và tàu Bella Nicola đã hoàn toàn bất lực. Con tàu đẹp đẽ, vương giả với cờ Hoa Kỳ của họ đã bị quăng quật tứ phía, mất kiểm soát – trở thành mối đe dọa cho những tàu đánh cá rải rác trên mặt nước của bờ biển Brazil.

Sau vài giờ, họ cũng đặt được bánh lái tự tạo giúp họ tới gần bờ hơn để kêu cứu. Quan trọng hơn là họ đã có thể ra khỏi tầm nhìn trước khi những chiếc tàu khác trong cuộc đua có cơ hội trông thấy họ. Nicole biết thế là nông cạn – nhưng nàng thà chết đuối còn hơn để Sutherland trông thấy họ như thế này.

Nàng lắc đầu nguầy nguậy, chỉ để cúi xuống lần nữa khi nhìn lên cái cầu. Họ chắc chắn là đã tìm được sự giúp đỡ.

Tàu Bella Nicola đang được một con tàu chở đầy gà vịt kéo đi.

Kể cả trong cơn hỗn loạn của những trận bão liên tiếp trên Vịnh Biscay, mà Derek âm thầm tin là phần hay nhất của việc đi biển, trí óc anh vẫn không ngừng nghĩ về Nicole. Rõ ràng cô ta đã dò thám các đối thủ cạnh tranh. Tất cả các đối thủ, nếu anh là một phần của bản danh sách nào đó.

Quý thật, anh đã nhìn thấy cô ta quan sát biểu đồ của anh. Và giờ khi cô ta đã biết anh định đi xa về phương nam đến đâu, họ đang cố đánh bại anh. Đến lượt anh lại phải đi gần tới biển Nam Cực hơn cả mức dự định.

Khi tìm thấy Nicole anh sẽ... quý thần thiên địa ời, anh không biết anh sẽ làm gì.

Trong chưa đầy sáu ngàn dặm, anh kiên nhẫn theo sau Bella Nicola, hiếm khi chệch khỏi hải trình nam tây nam. Anh đã vượt qua các đối thủ khác và khá hài lòng với vị trí của mình, mặc dù Nicole dẫn đầu, và anh gần như chắc chắn bị cô ta bỏ xa dần. Anh không hề nghi ngờ việc mình sẽ bắt kịp ở Biển Phương Nam – không còn tàu nào mạnh hơn tàu của anh trong những vùng biển đó.

Khi họ tới gần mũi tây của Nam Mỹ và mặt nước đã có màu xanh lục rất thường thấy trên những bãi đá ngầm ở đây, thủy thủ của anh phát hiện vài chiếc tàu đánh cá địa phương cách bờ biển sáu mươi dặm. Muốn nhanh chóng khẳng định được vị trí thứ hai của mình, Derek tiến lại gần và ra hiệu cho họ. Dân địa phương tiến tới trong những chiếc thuyền gỗ và nói rằng chiếc Desirade đã đi qua đây.

Cả boong tàu lặng đi. Tin tức Tallywood dẫn đầu làm tất cả mọi người choáng váng. Kể cả

khi chiếc Desirade là một con tàu siêu hạng, Tallywood cũng không bao giờ đạt được phân nửa vận tốc của nó. Với kiểu điều khiển tàu vênh vang và bất cần, hẳn là một kẻ bị cộng đồng hàng hải căm ghét.

Bản thân tin tức Tallywood dẫn đầu đã rất đáng kinh ngạc, nhưng Derek còn biết rằng tàu Bella Nicola đã bị kéo vào cảng Recife, Brazil.

Bị kéo ư?

Anh nghĩ về vị trí mạnh của họ hiện nay, về những con tàu anh đã vượt quan trên Vịnh Biscay và dọc đường. Anh sẽ dễ dàng chiếm vị trí dẫn đầu của Tallywood khi họ tiếp tục đi về phương nam, rồi rẽ sang hướng đông về phía Châu Phi và Mũi Hảo Vọng, nhưng Derek có thể tranh thủ tạm ngừng. Nicole chắc sẽ không tranh chức dẫn đầu được trong thời gian này, và cô ta là đối thủ chính của anh. Hay ít nhất tàu của cô ta là đối thủ chính. Sau khi ra lệnh cho thủy thủ của anh tới Recife, anh đi vào khoang của mình để thay đồ.

Anh mỉm cười, một nụ cười quỷ quái, khi anh nhớ ra một lý do tuyệt vời khác để dừng lại ở Recife – lý do có tên nhà thổ của Quý bà Maria Delgado...

Không một chút cảnh báo, giấc mơ hai đêm trước tràn ngập tâm trí anh. Trong đó, Nicole đang nằm trên giường anh, hoàn toàn khóa thân bên cạnh anh, hai bàn tay vội vã của nàng xoa khắp cơ thể anh. Anh quay sang và với lấy nàng, kéo nàng ấn chặt vào suốt chiều dài trần trụi của cơ thể anh.

Anh ngửa đầu nàng ra để nhận cái miệng tìm kiếm của anh, và nàng háo hức đón môi anh, trượt lưỡi nàng vào để nhẹ nhàng liếm anh. Bàn tay anh lướt ở phía trước nàng, chỉ dừng lại để ấn ngón cái trên hai núm vú.

Anh chà vào hai đỉnh nhọn hết lần này đến lần khác trong khi tấn công miệng nàng, cho đến khi nàng bắt đầu rít lên không kiểm soát được, uốn người vào vật sừng phòng của anh, khiến anh muốn bùng nổ bên trong nàng.

Những tiếng rên rỉ khàn khàn nho nhỏ thoát ra khỏi khuôn miệng mềm mại của nàng khiến anh muốn chiếm nàng đến tuyệt vọng, muốn lao mình vào nàng không thương tiếc cho đến khi làm cho nàng run rẩy quanh anh và hét lên tên anh. Nhưng mỗi một lần anh điều chỉnh để nàng nhận lấy anh, nàng đều né tránh, di chuyển điên cuồng. Cuối cùng, nàng để cho anh trèo lên nàng, hai cánh tay anh đặt ở hai bên và chân anh nằm giữa hai chân nàng khi miệng anh gấu nghiến miệng nàng lần nữa.

Đột nhiên nàng chấm dứt nụ hôn, và anh cảm thấy nàng sắp sửa chuồn khỏi anh lần nữa. Để giữ nàng ở chỗ anh muốn, anh nhanh chóng choãi rộng hai chân qua người nàng và giam cầm hai đùi nàng để toàn bộ cơ thể anh ấn cơ thể nàng xuống. Nhưng rồi nàng đặt hai bàn tay nhỏ bé trên ngực anh và, trước khi anh có thể ngăn cản, nàng đẩy anh ra khi nàng lùi dần xuống người anh cho đến khi anh ở ngang với vai và đầu nàng. Anh quá choáng không thể di chuyển nổi – quá khuấy động không thể nghĩ được gì. Và khi nàng ngậm anh vào và đưa cái miệng nóng bỏng, ẩm ướt của nàng tới với anh, anh không biết anh có thể ngăn mình không phun vào nàng hay không...

Giật bắn người trên giường, anh đã tỉnh dậy từ một giấc mơ gọi dục mạnh mẽ nhất mà anh từng có. Khi áp lực dâng đầy trong anh, anh rên lên trong bóng tối. Anh nắm lấy mình, định tự giải quyết, nhưng bàn tay thô ráp trượt trên vật ấy là một sự thay thế tồi tệ của da thịt, hay khuôn miệng mềm mại của đàn bà.

Sự cương cứng đau đớn của anh không diu đi, và với mỗi giây anh phải chịu đựng, anh thề sẽ khiến cô ta trả giá vì đêm nay. Cô ta đã khiến anh lâm vào cảnh này – phải trải qua những giấc mơ dục vọng dữ dội hơn bất kỳ lúc nào trong đời, kể cả khi anh còn là thằng nhóc mới lớn. Càng quyết tâm hơn, anh thề rằng anh sẽ tìm một người đàn bà ở trạm dừng chân tiếp theo và sử dụng cô ta cho đến khi Nicole bị gạt vào sâu trong tâm khảm anh một cách chắc chắn.

Và giờ thì anh có thể.

Khi họ cập bến Recife lần trong vô số con tàu đứng chật bến cảng chính, Derek biết được thiệt hại của Bella Nicola chỉ là một cái bánh lái bị vỡ. Họ đang sửa và sẽ lên đường trong nửa ngày tới. Nhưng tới lúc đó thì anh cũng đã có được một hoặc là hai người đàn bà, chất đầy tàu với đồ tươi sống và ra đến biển lớn rồi.

Khi anh tìm đường qua khu chợ đặt gần bến cảng, anh hầu như không nhận thấy mùi hôi thối hay tanh tưởi. Những ý nghĩ của anh tập trung vào trong.

Anh không thực sự quyết định đến gần tàu của cô ta. Anh chỉ thấy mình đang bước tới đó, và để hợp thức hóa hướng đi của mình, anh thuyết phục mình rằng anh chỉ đang trên đường tới nhà thổ của Maria. Hay là không cách xa đó lắm. Khi anh tới chỗ chiếc tàu không tì vết, anh hỏi người thủy thủ đang cọ rửa boong tàu liệu anh có thể nói chuyện với cô Lassiter không. Gã đàn ông phớt lờ anh.

Yêu cầu được lên tàu bị một gã thủy thủ khác từ chối. Trừ khi Derek muốn bắt đầu một cuộc chiến giữa thủy thủ của anh và của họ, anh sẽ phải rút lui. Anh yêu cầu gặp Nicole lần cuối, và lần này được Chancey trả lời khi ông ta bước tới sau anh. Derek từ từ lùi lại, chuẩn bị lâm chiến.

Gã đàn ông to lớn chỉ nhìn chằm chằm vào anh, đánh giá. Cuối cùng, ông ta nói. “Mi chạm vào nó lần nữa – mi sẽ chết,” rồi thần nhiên bước lên tàu.

Derek nhìn lại con tàu của cô ta lần cuối. Anh sẽ thích có Nicole hơn, nhưng vào thời điểm này anh phải tạm chấp nhận.

Đã ra quyết định, anh tìm đường tới tòa dinh thự lịch sự kiểu Tây Ban Nha nhìn ra bến cảng. Dinh thự Delgado là tòa nhà lớn nhất và ấn tượng nhất trong thành phố, và nếu anh nhớ đúng thì nội thất của nó cũng tương xứng với vẻ bề ngoài. Những căn phòng rộng rãi, quý phái, và được trang trí theo kiểu thuộc địa với rất nhiều cây cối. Vài phút sau khi anh bước qua cánh cửa gỗ nặng nề, một người lính gác dẫn anh vào một phòng làm việc trang nhã.

Khi anh bước vào, Maria Delgado nhìn lên từ cuốn sổ kế toán của bà. Bà lơ đãng gạt những

chương ngại khiến bà trông giống một vị hiệu trưởng hơn một tú bà. Anh gặp bà ta rất nhiều năm trước khi còn là một chàng trai trẻ trên chuyến ra biển Thái Bình Dương lần đầu tiên, và thỉnh thoảng anh hài lòng nhớ lại những kinh nghiệm của mình trong nhà thổ cao cấp này.

“Thuyền trưởng Sutherland, thật tốt thấy cậu lại thăm chúng tôi một lần nữa.” Bà ta mỉm cười ấm áp khi đứng dậy bắt tay anh. “Đã quá lâu rồi.” Đúng là đã lâu, nhưng người ta không thể nói được gì từ cách cư xử của bà ta. Dường như bà ta không hoàn toàn ngạc nhiên khi anh đến đây sau biết bao năm ấy. Và bà ta chăm chú quan sát anh.

“Tất nhiên, cậu được hoan nghênh hoàn toàn.” Quý bà Delgado không bao giờ thất bại trong việc sàng lọc từng khách hàng tiềm năng trước khi cho phép anh ta lui tới chỗ bà. Anh nhớ lại rất nhiều khách quen đã đùa rằng các khách hàng mới nên mang tới những lời ngợi khen Maria chỉ để vào được nhà thổ tuyệt vời của bà ta.

Anh nắm tay bà ta trong tay mình. “Thật tốt khi gặp lại bà, thưa bà. Trông bà vẫn xinh đẹp như mọi khi.” Và đúng là như vậy. Dù đã ngoài bốn mươi, bà có một vẻ trẻ trung khiến đôi mắt sẫm màu sáng lấp lánh. Mái tóc đen dày dặn chưa hề điểm bạc.

“Tôi cho là chúng ta phải đưa cậu vào và ra nhanh nhất có thể. Phải không?”

Derek nhìn chăm chăm vào bà ta ngạc nhiên cho đến khi bà ta hỏi, “Cậu đang tham gia Vòng đua Vĩ đại?”

“Tôi xin lỗi, tôi đã hiểu lầm. Phải, tôi đang tham gia cuộc đua, nhưng chúng tôi dẫn đầu tương đối vì thế tôi có chút thời gian.”

“Hiểu rồi.” Bà ta mỉm cười và nghiêng đầu sang một bên khi chăm chú nhìn anh. Kì lạ, khi Maria nghiêng đầu như thế, bà ta khiến anh nhớ đến Nicole.

Cách cư xử lạ lùng của bà ta khiến cho tóc gáy anh dựng đứng. Anh mừng vì mình đã chuẩn bị để bị sốc, vì bà ta hỏi một cách bí ẩn, “Vậy, hôm nay cậu thích gì nào, quý ngài? Tôi đang nghĩ trông cậu có tâm trạng dành cho một cô tóc đỏ mảnh mai, eo thon với đôi mắt xanh sẫm. Đúng không nào?”

Mặt trời chỉ vừa lên đến ngọn khi anh tìm đường đi xuyên qua dinh thự để ra về. Mặc dù Derek nên bỏ chạy khỏi đây sau việc anh vừa mới làm, anh lại miễn cưỡng bước đi một cách lạ lùng, và bước chân anh đang chậm lại.

“Ồ, Thuyền trưởng Sutherland?” Maria gọi theo sau anh, và anh rên lên trong lòng. “Thuyền trưởng Sutherland...”

Anh không muốn nghe về những hành động của mình từ bà ta, nhưng trông bà ta không giống như là anh có thể dễ dàng tránh né được. Đôi mắt đeo kính của bà ta có cái nhìn kiên quyết.

Anh dừng lại trên lối đi và chờ bà ta bước tới, tự hỏi tại sao trông bà ta lại rất hài lòng.

“Thuyền trưởng, cậu không cần phải trả cho Juliette nhiều đến thế. Như thế là quá nhiều kể cả cho một ngàn phút với cô ta,” bà nói với nụ cười quý quyết, “chứ chưa nói đến năm phút.”

Môi anh mím lại. Điều cuối cùng anh cần lúc này là bị một tú bà người Brazil tinh tế cười nhạo. “Tôi đã trả cho Julia như thế -”

“Juliette,” Maria chen ngang.

“Juliette nhận từng ấy tiền,” anh nghiêng rãnh, “là bởi vì cô ta không ngót khóc lóc.” Và bởi vì anh muốn xoa dịu sự hổ thẹn của mình.

“À, thưa ngài, tôi chỉ đùa thôi,” bà ta nói với một nụ cười. “Cậu đã rất tử tế. Đặc biệt là vì tôi được nhận hai mươi phần trăm,” bà ta trêu. “Nhưng giờ tôi biết cậu phải đi. Tôi chỉ yêu cầu cậu chọn lối đi đằng đông, xuôi theo những bậc thang đó.” Bà ta chỉ. “Cậu sẽ đi qua khu vườn ngang qua ngôi nhà nhỏ của tôi, cậu sẽ thấy những bông hoa đáng yêu nở rộ khắp nơi.”

“Tôi sẽ phải bỏ qua,” anh nói, không chút hối hận nào trong giọng mình. “Tôi có rất ít hứng thú với thực vật học.”

“Tôi e là cậu sẽ xúc phạm đến tôi,” bà ta nói bằng giọng bướng bỉnh, nụ cười biến mất. “Tôi không hề đưa ra lời mời thăm tư xá cho bất kì người đàn ông nào.”

Anh nhìn bà ta, biết rằng trong chuyện này có gì đó không đúng. Nhưng tâm trí anh đang rất lộn xộn và anh không muốn phải tranh cãi với người phụ nữ này, trông bà ta rất kiên quyết.

“Theo ý bà, thưa bà,” anh nói với cái gật đầu ngắn gọn. “Ngay dưới những bậc thang này à?” Trước cái gật đầu của bà ta, anh quay đi, nghĩ rằng ngày hôm nay đang ngày càng kì lạ hơn. Anh bước vào khu vườn và thấy nó đúng là xinh đẹp nhưng không đến mức kinh thiên động địa như Maria nghĩ.

Ngôi nhà của bà ta bao gồm một nhà chính và hai chái nhà phụ, tách biệt với dinh thự nhờ khu vườn cũng như một cái cổng vững chãi, giờ đang để ngỏ. Ngôi nhà xinh xắn, nhưng không hoành tráng như tòa dinh thự. Hành vi của Maria từ sáng nay là rất đáng ngại -

Những ý nghĩ của anh bị chen ngang bởi một cuộc chuyện trò giữa hai người phụ nữ vắng tới từ một cánh cửa hé mở ở một trong hai chái nhà phụ.

Một người có giọng thuộc địa Anh rất nặng, anh cá là giọng Anh-Ấn. Bằng giọng điệu khàn khàn, nghiêm túc, cô ta nói, “Nào, xin em thả lỏng ra. Và cởi thêm một cái cúc áo nữa.” Có phải Maria muốn anh vô tình đụng phải cái gì đó ở đây không? Tò mò, anh chậm lại ngoài cánh cửa.

Anh chết điếng trước lời nhận xét tiếp theo của cô gái.

“Em phải thả lỏng, Nicole à. Hãy tin chị. Khi chị xong việc với em, em sẽ cảm thấy như một người phụ nữ hoàn toàn mới. Nên hãy bỏ những lo lắng ra khỏi đầu em đi. Chú Chancey sẽ chăm sóc con thuyền của em –”

“Tàu.”

“Ừ thì tàu. Giờ, hít một hơi dài để chị có thể kết thúc với em trước khi em phải đi nào.”

Không thể nào cô ta đang nói về Nicole của anh; việc đó là không thể. Nhưng giọng nói êm ái, âm điệu lạ lùng của nàng mà anh nhận ra ngay lập tức, lại đang trả lời, “Sasha, sẽ không đau chứ.”

“Tất nhiên rồi, gốc ạ.”

Toàn bộ cơ thể anh căng thẳng khi anh di chuyển tới gần hơn. Có phải anh đã mất trí rồi không, hay Nicole Lassiter đang ở trong nhà riêng của một tú bà người Brazil cởi đồ trước mặt một phụ nữ? Bàn tay anh bắn tới nắm đấm cửa nhưng lập tức dừng lại. Anh nên lắng nghe, tìm hiểu thêm về nàng. Kiểu như nàng đang làm cái gì ở đây với một phụ nữ.

“Em chưa từng làm chuyện này trước đây.”

“Đáng lẽ em nên làm,” cô gái kể lể. “Nó làm đàn ông phát điên lên.”

“A, nhột quá!”

“Thôi vặn vẹo ngay, Nic.”

Derek, với hàm răng nghiến chặt, nghe thấy một khoảng dừng, rồi một mệnh lệnh đanh thép hơn. “Đã bảo yên mà!”

“Chị phải thông cảm cho em chứ. Lần cuối chị nhờ người làm cho là khi nào?”

“Chị tự làm lấy. Chị có thể dạy em nếu ta có nhiều thời gian hơn.” Lạy Chúa, họ đang nói về cái gì thế này? Nicole có vẻ tiếc rẻ. “Em ước em có nhiều thời gian hơn. Em nhớ mọi người ở đây,” cô ta nói thêm trước khi cười khúc khích.

“Chị cũng nhớ em – Nic, chị không thể tiếp tục cho đến khi em ngừng rung bụng lên như thế.”

Đủ rồi. Máu anh sôi lên. Hàm răng nghiến chặt, anh đá tung cánh cửa và hít vào thật mạnh,

thở ra lớn tiếng trước cảnh mà anh khám phá ra. Một người phụ nữ phương Đông ăn mặc hoàn chỉnh, mặc dù hơi thiếu vải đang cúi xuống một Nicole nửa ở trần. Đến lúc này anh mới nhận ra là rất may người phụ nữ đã giật tay ra ngay khi Nicole bật dậy, nếu không nàng sẽ lãnh một đường mực đỏ vạch lên đến tận cổ.

Một cảm giác cực kì nhẹ nhõm trào qua anh. Người phụ nữ đang trang trí cơ thể Nicole với mehndi[5] truyền thống của Ấn Độ bằng mực đỏ. Mỗi anh cong lên một nụ cười, một việc không có gì ngạc nhiên, nếu xét đến sự thỏa mãn kinh khủng của anh khi tìm thấy nàng, và thấy rằng nàng chẳng dính dáng gì đến chuyện ở đây. Maria đã hiểu đúng thứ anh muốn, anh nghĩ với tiếng cười trong lòng.

“Sutherland! Anh làm gì ở đây?” Nicole la lên. Nàng có biết chiếc áo sơ mi hở hang và làn da được tô điểm của nàng khiến anh ra sao không nhỉ?

“Tôi cũng có thể hỏi cô cùng câu đó. Tôi đã chắc chắn sẽ gặp lại cô – tôi chỉ không trông đợi cuộc gặp trong nhà của một tú bà,” anh trả lời. Rồi anh nghẹn thở khi nhìn thấy toàn bộ hình trang trí dây leo được vẽ trên làn da màu kem của nàng. Nó vòng quanh eo nàng như một sợi dây chuyền, và rồi, với kiểu hoa lá cành uốn éo, nó bò lên bụng nàng để gặp nhau tại một điểm giữa hai đồi ngực. Trong một khoảng khắc, anh biết rằng kí ức về đôi mắt mở lớn và cơ thể đang tô điểm một cách hoang dã của nàng sẽ còn ở lại với anh cho đến hết đời.

Nàng quá ngạc nhiên nên không thể làm được bất kì việc gì ngoại trừ nhìn chăm chăm vào anh, cho đến khi nàng nhìn thấy cái nhìn nóng bỏng đang rà soát cơ thể nàng. Hai bàn tay nàng bay lên để kéo hai vạt áo sơ mi lại với nhau.

“Ôi, không, em không được,” cô gái Ấn Độ, Sasha, ra lệnh bằng giọng cứng rắn khi cô ta тет vào tay nàng. “Đoạn cuối còn chưa khô.”

Nàng bắn cho cô gái cái nhìn bị ức chế và di chuyển tới một bên giường. Trong lúc giận dữ, nàng xoay mình lại với anh để cài khuya. *(còn gì nữa đâu mà che với đây, hihi)*

Nàng dừng lại khi nhận được một cú nhéo tai từ Sasha. “Chị xin lỗi, Nic à. Nhưng em không được làm gì hồng mehndi đâu.”

Cô gái quay sang Derek, hai đôi bông tai lớn của cô ta kêu lanh canh khi đôi mắt bồ câu nhìn lướt qua anh. Rồi cô ta dành cho Nicole một cái nhìn ngạc nhiên, thẳng thừng. “Anh ta là Sutherland mà em đã nói tới?”

Nicole nhăn mặt trước câu hỏi, và một màu đỏ giận dữ trộm lướt quá mặt nàng. Derek ngạc nhiên nhưng hết sức hài lòng vì nàng đã nói về anh với cô gái này. Và rõ ràng là với cả Quý bà Maria nữa.

Nicole liếc xuống. Rõ ràng, nàng nghĩ nàng đã che được hết những phần quan trọng, vì thế nàng xoay người lại để đối mặt với Sutherland. Nhưng trước đó đã bắn cho Sasha cái nhìn như gào lên, Giờ thì chị vui chưa?

Sasha nhìn lại Derek và mắt mở lớn sợ hãi, lẩm bầm cái gì đó như là ma thuật kì diệu. Khi Nicole nhìn Derek, khuôn mặt nàng nhanh chóng chuyển từ sự hài hước cảnh giác sang tức giận vô bờ, cho đến khi cuối cùng nàng cũng chuyển ánh mắt sang chỗ cô gái kia. “Chị vừa nói gì đấy?”

“Hình mehndi đó rất mạnh. Nó đang hiệu quả đấy.”

“Đang hiệu quả rồi ư?” Nicole thốt lên. “Chị nói nó sẽ mang may mắn đến cho em và xua đuổi ma quỷ. Nhưng ngược lại, sự xuất hiện của Sutherland là điều không may và anh ta không bị xua đi, vì thế em cho là cái thứ này –” nàng nhìn xuống ngực mình – “chắc chắn không hiệu quả.”

Sasha nhướnng một bên chân mày vào nàng. “Không, không, Nicole à. Em không thấy bông sen ở đây à?” Cô ta lật áo Nicole lên và chỉ vào một hình vẽ rất đẹp, một bông hoa nhiều cánh trên cái bụng phẳng của nàng. “Chị vẽ cái đó để cầu sự sinh trưởng và tình yêu. Và rồi người yêu của em vụt hiện ra và bước qua cửa! Chắc chắn là nó hiệu quả rồi.”

Cầm Nicole rớt xuống. “Sutherland không phải người yêu của em! V-và chị có thể tin là bọn em sẽ không cần bất kì may mắn nào với sự sinh trưởng, bởi vì sẽ không có – không có –”

“Việc gieo trồng nào?” anh nói thêm một cách hữu ích khi nén lại tiếng cười.

“Việt gieo trồng á?”

Nàng phát điên vì anh đang trêu nàng, nhưng anh không thể ngăn mình. Anh thấy mình rất thích trêu nàng.

“Một lần nữa, anh đang làm gì ở đây?” nàng hỏi.

Anh nhìn toàn cảnh giữa Sasha và Nicole trong vẻ hài hước dí dỏm. Nhưng nụ cười của anh tắt ngấm khi một bên ve áo của Nicole chạm vào núm vú cứng, hồng hồng của nàng hiện rõ dưới làn vải lạnh. Mụ mị cả người, anh khó mà tin mình có thể nói năng đàng hoàng được, vì thế để trả lời anh cười với nàng, hi vọng trông nó không có vẻ háu đói như anh đang cảm thấy, và trả lời câu hỏi của nàng bằng một câu hỏi. “Cô nghĩ tôi đang làm gì ở một nhà thổ?”

“Ồ, đi ra ngay!” Nàng ném một chiếc gối lụa mà anh dễ dàng né tránh và không để ý thấy áo sơ mi của nàng thậm chí còn bị hở rộng hơn. “Anh không có quyền vào đây. Đây là nhà riêng! Nếu anh tới để mang tôi đi thì anh sẽ nhanh chóng nhận ra là không thể được.”

Anh có thể không đến đây với đúng mục đích ấy, nhưng mang nàng đi thì chính xác là thứ anh đang nghĩ đến. Nhưng để cho nàng nghĩ như thế thì... Nụ cười nửa miệng của anh được thay thế bằng nụ cười khinh khỉnh. “Đừng tự đánh giá mình quá cao, công chúa – tôi không tới đây vì cô.”

Nàng chớp mắt ngạc nhiên, và anh có thể thề rằng anh đọc được cái nhìn hối tiếc trong mắt nàng trước khi nàng chuyển thành một người đàn bà giận dữ. “Sasha, làm ơn đi gọi Berto và lôi người đàn ông này ra khỏi đây. Bằng vũ lực!”

“Dì e là chúng ta không thể làm thế,” Maria nói khi bà ta bước qua Derek để vào phòng, váy áo lụa và mùi hương quyến rũ của bà ta yếu điếu rút lại sau. Trước một cái gât đầu của bà, Sasha rời khỏi phòng, và Maria tiếp tục nói với họ, “Chúng ta đã có một thỏa thuận cho đến khi cậu ấy quyết định ra về. Con là con gái nhỏ của dì, nhưng cậu ấy lại là một khách hàng tốt,” bà ta nói khi ghim chặt vào Derek cái nhìn thẳng thừng.

Anh suýt đỏ mặt. Để đối đề tài, anh nói, “Maria, tôi muốn một lời giải thích cho việc tại sao con gái của Jason Lassiter lại ở một nơi thế này. Ngay bây giờ.”

“Nơi thế này? Cậu làm nó nghe có vẻ ghê tởm. Mặc dù chắc chắn trước đây cậu chưa từng phàn nàn.”

Anh tức điên khi thấy Nicole cố không cười trước lời phản đối của Maria.

“Một câu trả lời!”

Maria trả lời bằng giọng nói bình thản. “Con bé như là con gái tôi.”

Maria nhìn vào cái miệng há hốc của Sutherland và nén lại một nụ cười. Việc này sẽ vui lắm đây.

“Như con gái bà?” anh cố nói.

“Phải, tôi đã biết con bé được mười lăm năm.” Bà dừng lời trước khi hỏi, “Cậu biết nó được bao lâu rồi?”

Sutherland dành cho bà cái nhìn gay gắt, sốt ruột. “Làm sao bà biết cô ấy?”

Maria nhìn Nicole dò hỏi. Nicole trả lời, “con không ngại đâu.”

Tuy nhiên Maria vẫn do dự. Bà chỉ là một phần của câu chuyện. Hơn nữa, bà không nghĩ mình có thể che giấu được tình cảm dành cho Jason nếu nói về ông. Nhưng thế thì sao nào? Nicole đã biết. Có vẻ như tất cả mọi người đều biết. Ngoại trừ Jason.

Và Maria cảm thấy Nicole sẽ không phiền nếu Sutherland biết thêm về cô bé. Một cách miễn cưỡng, bà bắt đầu kể, “Tôi đang đọc sách ở đây vào một đêm nọ thì một người đưa tin mang tới cho tôi một yêu cầu cấp bách. Một vị thuyền trưởng người Mỹ đang mất vợ ông vì ca sinh khó.”

Bà dùng lời và nuốt khan. “Không ai, kể cả một bác sĩ ở đây chịu giúp họ vì có một vài trường hợp sốt vàng da đã được phát hiện trên một con tàu Mỹ vào tuần trước đó. Tôi cũng sợ, nhưng ý nghĩ một người phụ nữ tội nghiệp nào đó... Tôi không có kỹ năng bà đỡ, nhưng trong nghề của mình chắc chắn tôi đã phải giúp vài đứa trẻ được sinh ra. Đó là điều người Mỹ đã nghĩ đến khi ông ta cho gọi tôi.”

Maria bắt gặp cùng một nỗi buồn quen thuộc khi bà kể tiếp, “Khi tôi lên tàu, những tiếng thét vang vọng trên những cầu cảng vắng vẻ. Tôi rảo bước, nhưng khi tôi nhìn thấy người phụ nữ, tôi biết rằng đã quá trễ. Chị ấy đã mất quá nhiều máu. Tất nhiên, Jason Lassiter là thuyền trưởng. Tôi chưa từng nhìn thấy một con người nào đau đớn đến mức ấy.” Giọng bà hạ xuống thành tiếng thì thầm.

Đi tới bên Nicole, bà nhìn xuống cô gái bà đã yêu như con đẻ và vuốt một lọn tóc ra sau tai nàng. Bằng giọng mạnh mẽ, bà tiếp tục, “Ông ấy không quan tâm chuyện tôi là tú bà. Tất cả những gì ông ấy quan tâm là người vợ trẻ. Chúng tôi đã chiến đấu suốt đêm đó, và cuối cùng một bé gái sơ sinh đã chào đời. Nhưng cả hai đều quá yếu và trong vòng một giờ hai người lần lượt ra đi.”

Bà dùng lời khi nhìn thấy đôi mắt ầng nước của Nicole. Sutherland cũng nhìn thấy, nhưng trông anh ngạc nhiên, như thể bắt đầu hiểu được anh biết về Nicole và Jason ít thế nào. Kéo ánh mắt trở lại Maria, anh ra lệnh, “Tiếp đi.” Bà ta chỉ nhướngg mày lên với anh cho đến khi anh miễn cưỡng nói thêm, “Làm ơn.”

“Jason... không thể nguôi ngoai.” Bà nhớ cái đêm định mệnh ấy rất rõ ràng, như thể bà vẫn còn nghe được tiếng ông gào khóc, đập phá bất kì thứ gì trong tầm tay. “Không một thủy thủ nào của ông ấy có thể ngăn ông.”

Bà lơ đãng vuốt mái tóc óng ả của Nicole. “Trái tim tôi đau xót cho họ, người vợ bé nhỏ quá dũng cảm và người chồng yêu thương chị quá sâu đậm. Tôi bắt đầu thu xếp cho đám tang của chị và của đứa bé. Ngay khi tôi chuẩn bị ra về, Nicole chạy tới bên tôi. Nó thật là một đứa trẻ xinh đẹp. Nó sợ hãi và la khóc, và khi tôi bế nó lên để dỗ nó, nó bám chặt lấy tôi như thể sẽ không bao giờ buông tay. Tôi bảo người thủy thủ là tôi sẽ mang nó đi cùng và buộc anh ta phải để chúng tôi đi. Nó ngủ trong vòng tay tôi đêm đó, và tôi đã yêu nó kể từ khi đó.”

Sutherland dừng lại, dường như đang tiêu hóa hết những gì bà kể cho anh ta, nhưng rồi một thớ thịt giật giật trên cằm anh ta. “Chuyến viếng thăm đến đây là hết,” anh ta đột ngột nói khi sải bước đến chỗ Nicole và tóm cánh tay nàng. “Cô đi theo tôi trở lại tàu.”

“Maria!” Nicole la lên, cố thoát ra.

“Bất kì điều gì anh cần nói với Nicole đều có thể nói tại đây,” Maria nói bằng giọng uy quyền.

“Maria, làm ơn! Dì đừng cho anh ta ở lại! Người này đã săn lùng Chancey và con ở London, còn treo giải thưởng hậu hĩ –“

“Cô biết à, chết tiệt?” anh cào bàn tay không qua tóc. “Tại sao cô lại trốn tôi?”

“Tại sao à? Anh tưởng tôi ngu chắc?” nàng hỏi, cuối cùng cũng giật tay ra khỏi vòng kim kẹp của anh. “Anh đang tìm tôi để trả thù.”

“Đó có phải là thứ tôi đang tìm không?”

“Anh còn muốn gì ở tôi sau đêm đó được nữa?”

Maria nhìn hai người cãi qua lại và nghĩ rằng điều Nicole vừa nói đã chọc tức Sutherland kinh khủng. Chắc chắn là nếu người này đã treo giải thưởng để tìm con bé sau một thoáng quen biết như thế thì anh ta còn muốn ở con bé nhiều hơn thế. Nhìn vào Nicole đáng yêu của bà và nhìn cái cách hai người thét vào mặt nhau, bà không thể thấy làm thế nào anh ta có thể đứng vững.

Nhưng thay vì nói với cô bé như vậy, anh ta chỉ đơn giản nhìn từ từ khắp người cô bé. “Phải, đó là kết luận duy nhất.”

Ôi trời ơi, có lẽ mình đã mắc sai lầm khi hi vọng cho hai người này.

“Tất nhiên là thế rồi. Thấy chưa, Maria...” Nicole quay ánh mắt khẩn nài về phía bà. “Anh ta muốn trả đũa con cho đêm đó. Dì đừng để anh ta.”

“Bà ta chẳng có quyền gì mà nói cả,” anh quát.

“Tất nhiên là có, thuyền trưởng ạ,” Maria phản pháo. “Nếu tôi gọi thì lính gác sẽ đến ngay và ngăn cản cậu. Hoặc cậu có thể lịch sự hơn và nói chuyện với con bé ở đây. Nhưng tôi cảnh báo cậu, nếu cậu dám lên giọng, cậu sẽ bị đuổi vĩnh viễn. Hiểu chưa?”

Anh ta nhìn từ bà sang Nicole, rồi cuối cùng khẽ gật đầu.

“Chà, thế cũng được,” Nicole tức tối. “Anh ta có thể chọn ở lại, nhưng con không phải thế. Bỏ tay tôi ra, đồ quái vật.”

“Đêm đó trong phòng tôi cô đã không nghĩ tôi là quái vật...”

Marie theo dõi họ khi họ cãi nhau qua lại. Bà chưa từng nhìn thấy hai người hợp với nhau hơn.

Hay hai người hoàn toàn không hiểu gì về sự thật đó hơn những người này.

Sự lạnh lẽo trong trái tim gã thuyền trưởng sẽ không thể ngăn cấm được khao khát không

ngôi nghỉ của anh ta với Nicole. Và anh ta sẽ không cố đào thải đam mê và nhiệt huyết của Nicole bởi vì anh ta khao khát điều đó. Nicole, đầy những bốc đồng và phiền toái, cần sự trấn áp của một người đàn ông có ý chí bằng thép. Nó cũng cần bản năng giới tính đen tối của anh ta để thỏa mãn nó.

Đúng như bà đã nghĩ, người đàn ông này không thể gạt con bé ra khỏi tâm trí anh ta. Điều đó, cộng với hành xử của Derek với Juliette, đã làm cho bà hạ quyết tâm.

Lùi lại cánh cửa, Maria mỉm cười. “Cặp tình nhân bé nhỏ của tôi, tôi nghĩ tôi sẽ để hai người lại đây và tự giải quyết với nhau một lát.”

Bà đóng sầm cánh cửa và khóa chiếc cửa gỗ sồi nặng nề. *(có bà dì tâm lý thế này thích thật)*

Chương 12

“Phải, thật là ngọt ngào, bà ta để lại cô không người chăm nom, và tôi đảm bảo với cô là tôi sẽ tận dụng tối đa lợi thế đó.” Môi anh cong lên khi anh từ từ lại gần nàng. “Không như cô, tôi không thể vui mừng hơn hoàn cảnh hiện tại của chúng ta,” anh nói bằng giọng trầm.

Nàng không thể tin được. Anh ta chỉ vừa mới thỏa mãn dục vọng của mình với một trong những cô gái ở nhà bên. Anh ta đã thừa nhận tới đây để thăm nhà thổ - chứ không phải nàng. Vậy chứ một người đàn ông có thể ở với phụ nữ bao nhiêu lần một ngày đây?

Nàng sẽ bị nguyên rủa nếu tìm ra theo cách này. Nàng chỉ có thể tưởng tượng ra anh ta đang so sánh cơ thể và khuôn mặt nàng với những cô gái làng chơi xinh đẹp bên trong dinh thự. Nàng sẽ bị bỏ lại xa lắc.

“Tránh xa tôi ra. Để tôi ra cửa.”

“Để cô đi ư? Dễ như cô mong chắc?” anh chế giễu. “Tôi không nghĩ vậy... Tôi đã chờ hết một tháng để được chạm vào cô lần nữa.” Anh vươn tay ra và vuốt một lọn tóc. “Em có biết tôi đã nghĩ về đêm của chúng ta nhiều thế nào không?”

Trước khi nàng có thể ngăn mình, nàng nói lắp, “Anh – anh đã nghĩ à?”

“Tất nhiên là có. Tôi muốn em.”

Nàng tới gần để hỏi có phải anh ta vừa mới có một người thay thế đủ tốt không, nhưng nàng không muốn anh ta nghĩ nàng đang ghen. “Tại sao anh không để tôi yên? Tôi không muốn.”

Anh quan sát nàng với đôi mắt sụp mí. “Có thể em nghĩ em không muốn, nhưng cơ thể em đang nói với tôi một chuyện khác.” Anh chà bàn tay lên ngực nàng, chỉ một cú chạm rất nhanh, rất nhẹ, và hơi nóng bùng lên trong nàng. Nàng giật người tránh khỏi anh, nén lại tiếng thở hổn hển.

“Khốn kiếp, Sutherland. Hãy để tôi yên.”

“Dường như tôi không thể làm thế,” anh nói chậm rãi, như thể anh ngạc nhiên với chính mình vì đã thừa nhận như vậy.

“Chà, anh phải làm thôi. Kể cả khi tôi bị anh hấp dẫn – mà không phải vậy – tôi cũng không bao giờ thôi cảnh giác trước anh. Chúng ta là đối thủ. Mặc dù cuộc đua này chẳng có nghĩa lý gì với anh, nó là tất cả với cha tôi và tôi.”

“Tôi biết cuộc đua quan trọng.” Anh luồn một bàn tay qua tóc. “Tên khốn Tallywood đang dẫn đầu.”

“Cái gì?”

“Sáng nay tôi mới biết. Tôi biết đáng lẽ tôi nên khởi hành và đuổi theo hắn, nhưng vì lý do gì đó, hể chỗ nào có liên quan đến em thì...” Anh dừng lời trước khi nắm cổ tay nàng và kéo nàng vào với anh. Anh cúi xuống để đặt nhẹ một nụ hôn lên cổ nàng, một cú lướt thoáng qua của lưỡi anh khiến nàng run rẩy. “Thực tế, mặc dù tôi biết là tôi nên ra khơi sớm, tôi vẫn sẽ dành phần còn lại của chiều nay trên giường với em.”

Nàng là loại còn gái hư hỏng nào thế? Tên khốn chỉ vừa mới làm tình với một người đàn bà khác; vậy mà chỉ mấy phút sau anh ta lại đang hôn nàng. Chẳng lẽ từ lần đầu tiên nàng đã không học được rằng nàng chỉ là một trong số vô vàn phụ nữ? Nàng điên tiết bởi vì nàng biết, dù không hiểu làm thế nào, nhưng nàng đơn giản biết rằng nàng sẽ không thể trải qua sự kì diệu và ngọn lửa ấy với bất kì người đàn ông nào khác. Trong khi có thể anh ta hưởng thụ điều đó mỗi đêm.

Nàng tự nhắc mình nhớ lại rằng nếu nàng thắng cuộc đua, nếu nàng đánh bại người đàn ông giờ đây đang ôm nàng, nàng sẽ cứu vãn được tương lai của nàng, cũng như của cha nàng và của Chancey. Nàng cần khơi dậy sự thù oán giữa họ lần nữa, bởi vì nàng không thể tin tưởng mình trong việc chống đỡ anh ta.

Nàng lùi lại khỏi anh ta, lườm vào bàn tay cứng ngắc trên cổ tay nàng. Anh ta gườm gườm và thả nàng ra.

“Anh đang làm hoa tiêu cho tàu của anh à?” nàng đột ngột hỏi.

Trông anh ta không hề lúng túng. “Tất nhiên.”

Nàng nuốt nước bọt, rồi nghênh ngang nói, “Tuyệt vời. Thế sẽ càng ngọt ngào hơn khi tôi đánh bại anh.”

“Tức là cô đang bóng gió rằng cô lái tàu của mình?” Anh phá ra cười không chút hài hước, rồi cạnh khóe thêm vào, “Chẳng trách mà cô bị mất bánh lái.”

Máu nàng lại sôi lên, lần này rất may là vì giận dữ. “Lần này tôi sẽ không ở đó để dọn dẹp cái đồng tính toán cầu thả của anh nữa đâu,” nàng đáp trả. “Anh rất may vì còn cặp cẳng được đấy.”

“Nói hay lắm...” Anh ta dài giọng khi khuôn mặt chuyển sang vẻ hiểu biết, chỉ để bị thay thế bởi một vẻ mặt khó chịu khác. Nhưng không khi nào mắt anh ta thôi thèm thuồng.

“Kế sách của em không ăn thua đâu, Nicole. Thực tế em phải viện đến một trận cãi cọ cho

tôi biết rằng em cũng muốn tôi nhiều như tôi muốn em.”

Nàng lắc đầu phản đối yếu ớt. Cánh tay dài của anh vươn ra để tóm lấy nàng lần nữa.

Không suy nghĩ gì, nàng chỉ vươn tay ra.

Nắm lấy chiếc ghế đằng sau, nàng vừa tránh khỏi anh đồng thời phang cái ghế vào giữa họ. Con suốt ở lưng ghế tông trúng giữa hai chân anh.

Cầm anh siết lại khi đôi mắt nhắm tịt, và anh bất động như thể đang chờ cơn đau đến. Khi nó đến, mắt anh mở lớn thành một cái nhìn chết chóc. Ngay trước khi anh sụp xuống như một tảng đá.

“Ôi, Chúa tôi!” Nàng la lên khi quỳ xuống bên cạnh anh. “Tôi xin lỗi... Tôi chỉ muốn chạy đi.”

Câu đó chỉ càng chọc điên anh hơn. Anh cố gắng rên rỉ, “Cô...sẽ... phải... trả... giá...”

Nicole không phải lưu lại để biết anh ta định nói gì. Nàng chạy ra chỗ cửa và đập vào nó bằng cả hai tay. Lập tức, chìa khóa xoay trong ổ.

Ngay trước khi nàng bước ra, nàng quay lưng lại. Anh ta nói đúng, nàng đã tạo ra trận cãi nhau, nhưng nàng không cố ý làm đau anh ta. Nàng muốn xin lỗi lần nữa, nhưng thuyết phục chính mình là thế này cũng tốt. Cuối cùng nàng nói, “Tôi không phải không biết anh đang đau thế nào... tôi không cố tình làm thế.” Nàng muốn nói thêm, nhưng buộc mình cứng rắn. “Chúc may mắn với phần còn lại của cuộc đua, Thuyền trưởng à. Anh sẽ cần lắm đấy.”

oOo

Derek nhắm mắt khi anh uống một ngụm dài brandy nữa. Anh không thể hít sâu do cơn đau ở chỗ ấy, vẫn còn nhức nhối dù đã qua hai giờ. Nicole chắc chắn đã cho anh cái gì đó để nhớ đến.

Khi anh lại có thể đi đứng tử tế, anh tìm cô ta khắp nhà Maria. Anh lên cả dinh thự, nhưng biết rằng Nicole không bao giờ được phép vào trong. Chắc hẳn tin đồn về anh đã lan rộng, bởi vì đám đàn bà trong nhà thổ công khai phản kháng khi anh yêu cầu được biết cô ta đang ở đâu. Một bầy sói cũng không bảo vệ đàn quyết liệt như thế.

Vậy là cô nhóc đang làm hoa tiêu. Trước đó, với anh việc quan trọng chỉ là gặp cô ta và cuối cùng cũng chiếm được cô ta như cô ta đã mong anh làm ở London. Giờ đây, với những câu thách thức kiêu ngạo của cô ta, anh buộc phải đánh bại cô ta.

Với những bước chân tập tễnh, anh đi ngang qua boong tàu để gặp quan chức cảng Recife, người chỉ vừa mới hoàn tất việc kiểm tra con tàu. Bến cảng Recife nhỏ bé, gồ ghề nhưng thịnh

vượng không hề ngưng nghỉ việc tìm kiếm và đánh thuế các mặt hàng. Derek đã từng nghe nói rằng Maria Delgado chịu trách nhiệm cho hành động tích cực đánh thuế và thu phí của cảng này. Đã biết đầu óc kinh doanh của bà ta, anh không hề nghi ngờ điều đó.

Khi người đàn ông hoàn tất bản ghi chú về việc cập cảng và kiểm kê Southern Cross, Derek nói, “Nhanh nhen quá, thưa ngài. Tất nhiên không có nghĩa là tôi đang phàn nàn,” anh vui vẻ nói thêm. Anh đã quyết định thả ít thông tin về thủy thủ đoàn của Lassiter cho người đàn ông bé nhỏ tự cho mình quan trọng này.

“Phải, tôi biết là ngài đang trong Vòng đua Vĩ đại, vì thế tôi nghĩ tôi nên chóng vánh thôi,” anh ta nói bằng vẻ hào hiệp khi đưa lại giấy tờ cho Derek.

“Cảm ơn nhiều.” Derek ngừng lại trước khi hỏi, “Ngài đã kiểm tra tàu Bella Nicola chưa?”

“Chưa.” Xoắn xít bộ râu quai nón, anh ta ghé tới gần hơn và nói thêm một cách bí ẩn, “tôi cũng đang vội tới gặp con gái của thuyền trưởng Lassiter đây.”

Derek ép mình nặn ra bộ mặt dửng dưng mặc dù anh đang muốn thít cổ gã này chỉ vì mối quan tâm của gã. Rõ ràng, Cô Lassiter có người hâm mộ ở mọi nơi cô ta tới. Anh điều chỉnh nét mặt mình khi một ý nghĩ chợt lóe lên. “Cô ta xinh đẹp, phải không nào?”

Sau khi lắng nghe lời tán đồng nhiệt liệt của tay thanh tra, Derek nhận xét, “Ngài biết đấy... ngài có thể muốn tử tế gấp đôi với Cô Lassiter.”

Trước sự quan tâm nhanh chóng của anh ta, Derek lắc đầu buồn bã. “Phải, có vẻ như cô gái khá là thích tôi. Nhưng khi cô ta tuyên bố mối quan tâm của mình, tôi đã từ chối. Tội nghiệp cô gái, nhưng với việc tôi là một bá tước – chà, tất nhiên, đàn ông có tước hiệu và vị thế như tôi không thể đi vòng vòng mà cưới thường dân được, ngài hiểu đấy.” Người đàn ông gật đầu như thể anh ta hoàn toàn hiểu những khó khăn của một bá tước.

Derek khó lắm mới giữ khuôn mặt ủ ê được. “Cô ấy rất đau khổ. Quá đau khổ tới mức đã thề với tôi là sẽ không ngần ngại lấy bất kì người nào cầu hôn cô ấy ngay sau đây.”

“Thật sao?” viên thanh tra hỏi bằng tông giọng háo hức.

“Thật vậy. Tôi nghĩ cô ấy sẽ gây khó dễ vì kinh nghiệm với tôi. Nhưng thực tế là cô ấy cực kì mong lấy được chồng. Và vì cha cô ấy đã tuyệt vọng mong đẩy phức cô ấy đi, tôi biết ông ta sẽ vui vẻ bàn bạc một khoản hồi môn đáng kể.”

“Cảm ơn, thuyền trưởng. Cảm ơn ngài,” viên thanh tra nồng nhiệt nói. Anh ta nắm bàn tay Derek và sốt sắng lắc nó.

Sau khi Derek giải thoát được bàn tay anh khỏi tay anh ta, anh nói thêm, “Còn nữa, thưa ngài... Cô Lassiter cực kì ngưỡng mộ những người đàn ông mạnh mẽ, thậm chí là độc đoán –

những người không sợ phải định ra con đường và kiên quyết đi theo nó. Hãy cẩn trọng, cô gái thông minh có thể sẽ thử lòng ngài đó.” (anh này chơi ác thật)

“Rất cảm ơn ngài. Giờ tôi sẽ đi gặp cô Lassiter đây!” anh ta tự tin chào Derek.

Khi người đàn ông ra về, Derek có thể thề anh nghe thấy anh ta lẩm bẩm với chính mình, “Mạnh mẽ, hoan hô, độc đoán!”

Derek thỏa mãn với ý nghĩ Nicole chẳng hề hay biết đám chó địa ngục vừa được thả dây, và đang vui vẻ lần theo hướng cô ta.

“Tên mặt dày mày dạn, kiêu căng ngạo mạn đó! Hẳn muốn ngủ với con, Maria à. Cứ như là con chịu vậy. Con muốn tát hắn. Con sẽ thắng cuộc đua này, chỉ để hắn thất bại –”

“Nicole! Nếu con chỉ ngừng chửi rửa thuyền trưởng trong một giây,” Maria bắt đầu trên cơn thịnh nộ của Nicole, “thì dì sẽ nói cho con biết một việc.”

Nicole ngâm mồm, cau mày, và rút tách trà. “Rất tốt...” nàng lẩm bẩm.

Maria đón lấy tách trà. “Dì đang cố nói với con suốt quãng đường từ nhà đến đây là Thuyền trưởng Sutherland không hề đụng vào Juliette. Sau một nụ hôn ngắn ngủi, cậu ta đã bảo cô ấy là cậu ta không thể cùng với cô ấy.”

Phản ứng nổ bùng trong tim Nicole; nhiều ý nghĩ lộn vòng trong đầu nàng. Anh ta đã không ngủ với Juliette sao? Tại sao nàng không thể biết là anh ta đã không ở cùng một người phụ nữ khác?

Nàng đã thấy thoải mái khi được làm đối thủ của tên hoang đàng, đặc biệt khi nghĩ tới anh ta cùng với Juliette. Nhưng giờ Maria đã kể với nàng sự thật, những cảm xúc của nàng lại lao sang phía ngược lại. Nàng hồi tưởng cuộc chạm trán nảy lửa gần nhất giữa họ, tưởng tượng nàng đã làm mọi việc khác đi. Đã không làm anh bị thương tệ đến thế.

Làm thế nào nàng có thể đợi đến sau cuộc đua để nói với anh nàng hối hận ra sao?

“Ôi, Chúa ơi, Maria! Con thích thuyền trưởng.”

“Rất tốt.” Bà mỉm cười. “Dì sẽ cho con lời khuyên chuyên môn của dì. Thuyền trưởng hành xử như thế là bởi vì cậu ta đã yêu con rồi.”

Nicole lơ đãng đập đuôi bím tóc vào miệng. “Không, không thể có tình yêu từ phía anh ấy.”

“Tin dì đi. Có điều gì đó rất mạnh mẽ giữa hai con. Hai con sẽ rất hợp nhau. Sẽ không dễ

dàng gì, nhưng tình yêu hiếm khi dễ dàng.”

Tình yêu từ thuyền trưởng ư? Nicole lắc đầu. “Giờ có thể anh ấy ghét con rồi. Dì quên con vừa mới tấn công anh ấy chiều nay à?”

“Cậu ấy sẽ hồi phục thôi. Con có thể giúp khi gặp cậu ấy lần tới,” bà nói, và cười khúc khích.

Mắt Nicole mở lớn. “Maria, con cần phải nói chuyện với dì về... chuyện đó. Dì phải kể với con mọi chuyện, để con không thành con ngốc trước mặt anh ấy lần tới.”

“A, con gái, đơn giản thôi.”

Nicole vươn tới trước trong ghế của nàng.

“Chỉ có một quy tắc. Tất cả những gì con phải làm là –“

Một tiếng gõ cửa ngắt lời bà. Nicole đổ quạu. “Có chuyện gì?” nàng gọi ra.

Chancey thong thả bước vào. “Con có thư, và quan chức cảng đang ở đây để chờ kí nhận.”

Nàng vội đứng dậy, nhận lá thư, và ném nó lên bàn. “Maria, con trở lại ngay. Dì pha thêm trà đi – con có rất nhiều câu hỏi cho dì.”

Nàng vội ra khỏi cửa để gặp vị thanh tra. Anh ta là một người đàn ông bé nhỏ, bóng bẩy và đầy vẻ chiều cố. Kể cả khi nàng đã kí xong giấy tờ, anh ta vẫn nán lại, ve vãn nàng.

“Vâng?” nàng hỏi bằng giọng kiêu căng nhất. Nàng vô cùng muốn trở lại khoang tàu của mình và nghe về qui tắc duy nhất kia.

“Cô Lassiter – tôi muốn được nói chuyện với cô về mối tình không may mắn gần đây của cô.”

“Cái gì của tôi cơ?” Nàng đông cứng.

“Trái tim tan vỡ của cô. Tôi biết chuyện đó, cũng như kế hoạch kết hôn của cô. Tôi tới để tự đề cử mình.” *Hahaha*

“Thưa ông, tôi không có ý định cưới ai cả.” Nàng gồng mình để bình tĩnh. “Tôi rất tiếc, nhưng ông nên đi đi cho.”

Không nao núng, anh ta xoắn bộ ria mép. “À, phải, giờ cô chơi trò khó dễ. Nhưng tôi sẽ thắng

cô thôi.”

Người đàn ông này điên rồi. Hoàn toàn bị điên.

Đằng sau vị thanh tra, Maria đứng ở ngưỡng cửa và dành cho nàng cái nhìn dò hỏi. Nicole chỉ có thể lắc đầu. Lúc này anh ta đang đảm bảo với nàng bằng khuôn ngực uồn hết cỡ tự hào rằng mặc dù anh ta là người đàn ông có chức có quyền, anh ta vẫn sẽ bỏ qua xuất thân của Nicole và cưới nàng bất chấp hậu quả.

Nàng quay ngoắt sang anh ta. “Nếu ông nghĩ tôi sẽ lấy ông –”

Anh ta cắt lời nàng, “Cô đã tiếp tục trò chơi của mình đủ lâu rồi.” Anh ta đang bị chạm tự ái, và hai bàn tay anh ta, trước đó đặt trên bụng, giờ xĩa xối lung tung. “Tôi muốn nói chuyện với cha cô về của hồi môn.”

“Cha tôi,” nàng bật ra, “hiện giờ không tiếp khách.”

Anh ta đòi được gặp. Ngay lập tức. Khi nàng tiếp tục từ chối anh ta, anh ta bắt đầu nghi ngờ việc thuyền trưởng Lassiter đã không có mặt trên tàu lúc thủy triều lên.

Làm thế nào nàng có thể giải thích tại sao họ đang lái tàu của cha nàng mà không có ông – hay bất kì một vị thuyền trưởng có giấy phép nào? Anh ta có thể gây rắc rối cho họ chỉ vì không bằng lòng.

“Ông ấy không thể gặp anh bởi vì ông đang ở chỗ Quý bà Delgado,” nàng nói dối. Hầu hết mọi người ở Recife đều biết về tình bạn gần bó giữa ông và Maria, vì thế việc đó rất đáng tin. “Ông ấy sẽ không trở lại cho đến tận sáng mai.”

Ngay khi Maria nghe thấy thế, bà hôn gió Nicole và lên rời khỏi tàu và về nhà để che giấu cho nàng.

Có vẻ như nàng mất nhiều giờ liền dưới địa ngục mới thoát được người đàn ông đó. Nàng trở về khoang tàu của mình, ghét sự thật là nàng không thể nói tạm biệt Maria, ghét sự thật là nàng chẳng học được bí quyết đơn giản kia là gì. Nàng chìm xuống ghế của mình, mệt mỏi và ỉn ỉ vì cuộc trạm chán với ông thần lùn. Đó chính là lúc mắt nàng lướt tới lá thư để trên bàn.

Hai hàng lông mày nhú lại, nàng nhặt nó lên và mở ra. Bằng nét chữ viết tháu, nó nói, Tôi nghĩ hai người sẽ hợp nhau.

Sutherland, đồ con hoang! Anh ta kí bằng những chữ cái to cộ, in đậm, chắc chắn là nàng chẳng thể làm gì. Thậm chí lúc này anh ta còn đang cười cợt nàng, nàng biết mà.

Mưu chước của anh ta đã khiến họ mất gần cả buổi. Sợ rằng viên thanh tra sẽ theo dõi họ,

họ chờ cho mặt trời xuống núi mới thoát đi trong đêm tối. Bản thân việc giông bão ra khơi đã là một buổi lễ, và lên lút chuẩn đi thể này thật đáng hồ thẹn.

Anh ta sẽ phải trả giá.

Trong chuyến đi này nàng không nghĩ còn điều gì nhục nhã hơn việc được một chiếc tàu chở gà vịt kéo vào bờ. Nhưng thực ra là có, và tất cả là bởi óc khô hải độc địa của Sutherland.

Đêm đó, khi Nicole đứng trên boong tàu mong ngóng được nhìn ra biển lớn, nàng nhớ lại nàng đã muốn xin lỗi anh ta. Và suốt thời gian đó, tên quý quyết xấu xa đang xúi giục một gã thanh tra cảng si tình bám lấy nàng.

Mọi lời xin lỗi đều bị bỏ quên.

“Con có nghĩ chúng ta sẽ bắt kịp các tàu khác không?” Chancey hỏi từ đằng sau nàng, dập tắt những ý nghĩ của nàng.

Khuôn mặt nàng trở nên khó dăm dăm. “Chúng ta sẽ bắt kịp.” Đặc biệt là Sutherland.

Nhiều giờ sau, khi mặt trời lao khỏi mặt nước, họ nhìn thấy vài chiếc tàu ngay ở đường chân trời. Chắc đó là nhóm tàu đầu tiên. Như thường xảy ra, vài chiếc tàu tương đương về tốc độ và thủy thủ đoàn, và không chiếc nào có thể bắt lên. Thậm chí là trên một hải trình dài mười ba ngàn dặm, rất nhiều chiếc tàu sẽ chỉ cách nhau khoảng vài dặm.

Trước mệnh lệnh của Chancey, thủy thủ đoàn gần như giương hết tất cả buồm, và họ bắt đầu truy đuổi.

Nicole cúi đầu trên tấm bản đồ được chặn bằng đá trên bàn biểu đồ của con tàu, bút chì cài sau tai. “Hãy đi về hướng nam tây nam,” nàng khuyên sau khi kiểm tra lại.

“Các con tàu đang ở hướng tây nam mà.”

Nàng nhượng mảy với ông, và ông nhượng bộ; hải trình của họ hướng về phương nam xa hơn mọi con tàu khác.

Nicole cảm thấy cần phải giải thích. “Họ đã chiếm hết mặt nước rồi. Chúng ta sẽ phải đi sau hàng dặm trước khi cướp được cơ hội vượt lên.”

Chancey dăm chiêu xoa cằm. “Trước đây chúng ta chưa từng gặp khó khăn đó. Giờ con đang mang chúng ta đi đường vòng.

“Sẽ nhanh hơn –“

“Và các thủy thủ phải làm việc nhiều hơn.”

Nàng im lặng và nhắc ống nhòm lên lần nữa, hi vọng tảng lờ ông.

“Việc này không liên quan đến Sutherland chứ? Nhìn con đi,” ông nói với một tiếng khúc khích, “con đang chết dần chết mòn vì hấn vượt trước chúng ta.”

Nàng quay cái nhìn nhăn nhó vào ông. “Đó là một đòn chơi bẩn.”

Chancey cười toe và nói, “Đó là khôn ngoan, nếu con hỏi chú. Và nếu là cha con thì cũng sẽ làm như vậy thôi.”

Nàng mở mồm định phản đối. Nhưng có thể Chancey nói đúng.

“Và cả con nữa. Con đã quên chuyện mình ăn trộm hải trình của hấn à?”

“Con không ăn trộm, con –“

“Học thuộc lòng nó và vẽ lại ngay khi về đến nhà.”

Nàng lừ mắt với ông.

“Được rồi, chú sẽ theo hải trình của con,” ông nói, dịu đi một chút. “Chỉ cần bảo cho chú biết phải đi đâu.”

Và rồi mọi chuyện bắt đầu. Quy trình náo loạn theo trật tự trên boong tàu, âm thanh của ngọn gió bị khuấy phức sảng sẩy những cánh buồm, và những tiếng reo hò của thủy thủ khi họ lại vượt qua một chiếc tàu khác – nàng yêu mọi thứ. Yêu cái cách mọi người làm việc cùng nhau, cách họ có thể kiểm soát con tàu dữ dằn, khiến nó tròn trành và vượt lên hết đối thủ này đến đối thủ khác. Nàng có rất ít thời gian để nói chuyện với Chancey, trừ để yêu cầu những điều chỉnh trên hải trình hay kiểm tra tốc độ, toàn bộ khoảng thời gian bận rộn này họ tiếp tục tăng tốc hướng tới Tallywood.

Trong một lúc đứng gió, người trực gác hô to “Không có dấu hiệu của Tallywood.” Phải theo đuôi Tallywood là một cái tát vào giữa mặt các thủy thủ của nàng, vì họ ghét gã đàn ông đó. Cảm nhận được sự thay đổi nơi các chàng trai, nàng hô to quả quyết, “Chúng ta còn chưa thể lo lắng chuyện Tallywood. Nếu hấn ta giống với khi tôi gặp hấn lần cuối, thì có lẽ hấn đang lạc đường ở đâu đó. Chúng ta có một đối thủ gần hơn cần phải đánh bại.”

Rồi với chính mình nàng nói thêm, “Giờ chúng ta phải gấp rút tìm Sutherland.”

Nhưng Chancey nghe tiếng nàng, và cau mày, “Ý con là “giờ chúng ta phải gấp rút tìm Southern Cross” phải không?”

Chương 13

Khi Nicole nâng ống nhòm của nàng lên để tìm kiếm đuôi tàu Southern Cross, nàng cảm thấy niềm vui phồng lên trong lòng khi cuối cùng họ cũng bắt kịp anh ta. Nàng nén lại một nụ cười.

Và giờ thì chúng ta sẽ vượt qua anh ta.

Mặc dù Sutherland không có vẻ như anh sẽ hợp tác. Khi họ tới đủ gần anh để vượt lên, anh kiên trì dẫn đầu, ngăn lối họ ra vùng nước thoáng.

Nàng bối rối theo dõi khi anh ta đi nhanh hơn con tàu nhanh hơn, nhẹ nhàng hơn của họ. Nàng quay sang Chancey, mở miệng định nói, nhưng ngậm lại ngay.

“Để trả lời câu hỏi của con,” ông bắt đầu bằng tiếng cười khúc khích, “Sutherland có thể làm như thế bởi vì hắn ta giỏi và có cái đầu lạnh. Lái tàu thẳng băng, có phương pháp.”

“Nghe chú như là ngưỡng mộ anh ta vậy,” nàng nói vẻ khó tin.

“Không cần phải thích hắn ta mới có thể ngưỡng mộ tài lái tàu của hắn.”

Nàng không thể chịu thêm được nữa. “Chú Chancey, hướng về phía bắc tây bắc,” nàng ra lệnh giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Ông lườm nàng. “Ôi, không. Con không được kéo dài tuyến đường của chúng ta chỉ để vượt trên hắn ta,” ông nói bằng giọng thấp để cho những thủy thủ ở gần họ không thể nghe thấy. “Chúng ta có tới hàng ngàn dặm – con phải kiên nhẫn.”

“Nhưng con biết giờ anh ta đang mang cái nụ cười đều giả đó trên mặt. Và con biết chính xác làm sao để lấy nó đi,” nàng nói bằng giọng đánh đá.

Chancey nhìn quanh ông vào sóng và rồi nhìn lên trời. “Gió sẽ thay đổi sớm thôi; rồi chúng ta có thể vượt hắn.”

Nàng kéo sụp mũ xuống và không nói gì cả. Chancey nói đúng, tất nhiên rồi. Nếu gió đổi chiều, tàu Bella Nicole sẽ ở giữa gió và tàu Southern Cross. Sutherland sẽ không thể tận dụng được hết sức gió. Nhưng nàng không thể không nghĩ rằng cha nàng chắc sẽ làm đúng y như nàng vừa gợi ý.

Nửa giờ sau, gió thực sự đã đổi chiều thổi từ đông sang tây như thường lệ, và họ thấy mình có lợi thế.

“Nếu chúng ta làm nhanh, chúng ta có thể vượt qua anh ta trước eo biển,” Nicole nói. Họ đang tiến đến một vùng đất mũi có đá chĩa ra rất nổi tiếng, nó đón chào các con tàu tham gia vòng đua vĩ đại ngay khi họ rẽ sang hướng đông tận biệt Nam Mỹ. Nàng đã luôn tưởng tượng rằng chúng đóng vai trò như một cánh cổng chia tách những người may mắn và hiểu biết khỏi khối sắt gỉ mới ở dưới đáy đại dương lạnh lẽo của nó.

Chancey lắc đầu. “Chúng ta sẽ không bao giờ làm được. Chúng ta sẽ ở ngay sau hấn ta và phải lùi lại.” Ông bắt gặp ánh mắt nàng. “Sutherland không phải là kiểu người chia sẻ mặt nước của anh ta, Nicole.”

“Nếu chúng ta có thể vượt lên, chúng ta sẽ bắt kịp Tallywood thay vì bị chèn ở đằng sau Sutherland.” Nàng đập mu bàn tay này vào lòng bàn tay kia để nhấn mạnh. “Mạo hiểm một cách có tính toán, chú Chancey à. Cuộc đua chính là như thế! Các thủy thủ sẽ thích lắm. Chú biết là việc đó sẽ còn được nói đến nhiều năm nữa nếu chúng ta có thể len qua anh ta.”

“Sắp có một cơn bão,” ông lầu bàu. “Việc này có thể đẩy chúng ta vào sát eo biển trong khi cơn bão ở ngay trên đỉnh đầu.”

Nicole mỉm cười, biết rằng trông nàng rất bất trị. “Vậy thì tốt hơn là ta phải nhanh lên.”

Ông lườm nàng. Nhưng sau một tiếng chửi thề khe khẽ, ông hét lớn, “Được rồi, các chàng trai, bắc tây bắc, giọng hết buồm lên.”

“Thuyền trưởng, có tàu áp sát!” Người trực gác của Derek kêu to.

“Ở đâu?” anh gọi lên trả lời.

“Đằng sau – tôi vừa mới nhìn thấy một con tàu ở phía nam của chúng ta với tất cả buồm đã giông! Nhìn vào cờ của nó kìa, tôi sẽ nó đó là tàu của gã Yankee.”

Derek lôi ống nhòm của mình ra để xác nhận rằng đó chính là tàu của Lassiter. Đôi mắt anh nheo lại trước những cánh buồm và cờ đuôi nheo quan thuộc của Bella Nicola, và anh đóng sập ống nhòm.

Anh không ngạc nhiên khi họ bắt kịp mình. Không con tàu nào nhanh hơn tàu của họ trong thời tiết tốt và gió nhẹ. Nhưng họ to gan lắm mới theo sát anh như thế. Nicole chắc chắn đã ăn trộm hải trình của anh thậm chí trước cả khi cô ta suýt thì biến anh thành thái giám ở nhà thổ của người Brazil, vậy mà họ vẫn chạy như thể định bỏ xa anh. Anh chưa bao giờ muốn một chuyến đi biển nào kết thúc nhiều như chuyến đi này...

Đầu Derek ngẩng lên, những ý nghĩ của anh biến mất khi một tiếng sấm xa xa vang rền. Cơn bão mà anh thấy đang ập ủ ở phía nam đã tăng thêm sức mạnh. Không chịu bằng lòng với chính mình Và rồi thì thoảng anh có thể thấy những con sóng vượt thoát những khe đã trước đó còn giấu mặt.

“Tôi chưa bao giờ thấy thoải mái khi ở vĩ tuyến bốn mươi,” một giọng nói vang lên sau anh. Anh quay người để thấy Jebediah tiến tới tay vịn.

“Tôi cũng không,” Derek thừa nhận khi cả hai cùng nhìn ra ngoài biển. Anh tự hỏi có phải Jeb đang ở đây để tự trấn an rằng thuyền trưởng của ông ta còn tỉnh táo, và anh nói với ông ta, “Chúng ta sẽ chiếm nhiều mặt nước hơn trước khi cơn bão tới.”

“Tôi không muốn gia nhập với những con tàu tội nghiệp bên dưới chúng ta bây giờ,” Jeb nói khi ông ta bẻ các khớp ngón tay của mình.

“Sao? Ông nghi ngờ kinh nghiệm của tôi à?”

“Không hẳn. Nhưng mà, kinh nghiệm của một người chẳng đảm bảo được gì ở đây cả. Quý thần ạ, có thể anh thích vĩ tuyến bốn mươi này bởi vì anh yêu các cơn bão,” người đàn ông lớn tuổi nói thêm trước khi ông ta rảo bước về phía nhà bếp.

Điều mà Derek coi là bí mật đã bị người đàn ông này biết được. Đúng là anh yêu các cơn bão. Có thể bởi vì chúng là những thứ duy nhất khiến anh thấy mình đang sống. Nhưng đây là vĩ tuyến bốn mươi, cả anh cũng thấy lo lắng.

Anh nghĩ về chuyện Bella Nicola sẽ chống chọi với cơn bão này thế nào. Tay người Ai-len đang lèo lái con tàu có thể đã qua hàng ngàn cơn bão. Ông ta sẽ cảnh giác với những dòng chảy chạy dưới những đá ngầm ở đây, cũng như sức mạnh của một cơn bão trong khoảng cách như thế này.

Ở Brazil Derek cũng đã nghe được rằng ông ta đã chứng tỏ là một thuyền trưởng rất chu đáo, chứ không phải loại bộp chộp không thể đoán nổi như Lassiter. Cho dù như vậy, Derek nghĩ về những bãi đá nông choèn mà ngay lúc này đây họ còn đang lướt qua, cộng với cơn bão đang tới, và anh trở nên đặc biệt nóng ruột vì Nicole.

Chết tiệt, anh không quan tâm chuyện gì xảy ra cho con tàu đó hay bất kì cái gì ở trên boong, bao gồm cả cô ta. Cô ta đã do thám anh, nói dối anh, Chancey đã cố đập vỡ sọ anh, đó là còn chưa nói tới lần tấn công gần nhất của cô ta vào... cá nhân anh.

Và còn có cả những giấc mơ đau đớn mà cô ta phải chịu trách nhiệm.

Mình chỉ lo lắng bởi vì mình còn chưa có cô ta mà thôi, Derek lạnh lùng đảm bảo với bản thân.

Những ý nghĩ thường lệ của anh về việc chính xác có cô ta là thế nào bị chen ngang khi Bigsby, bác sĩ trên tàu, gọi anh từ chỗ cầu thang.

“Thuyền trưởng, xin phép nói chuyện với anh một lát.” Một cái nhìn lo lắng ghim chặt trên khuôn mặt người đàn ông.

Nhìn thấy nỗi lo của vị bác sĩ, Derek nghĩ một có một cơn sốt kì lạ đã làm vài thủy thủ của anh đổ bệnh. Chắc hẳn Bigsby đã đảm bảo để không người ốm nào bị nặng hơn. Derek đặt ống nhòm vào lại trong túi áo; trước cái gật đầu của anh, phó thuyền trưởng tiếp quản cầu lái.

Anh đi theo vị bác sĩ nhanh nhẹ vào trong phòng bản đồ, sốt ruột chờ khi Bigsby đóng cánh cửa phía sau anh ta. “Thuyền trưởng, tôi không muốn gây ra hoảng loạn trong đám thủy thủ,” anh ta nói, rõ ràng đang đấu tranh để tìm một vẻ mặt trung dung, “nhưng... có thêm hai đầu bếp và một cậu bé chạy việc đã bị ốm.”

Một đối thủ vô hình đang làm hại người của anh. Một đối thủ mà Derek không thể chống lại. “Tổng số đã là mười một.” Derek đưa một bàn tay ra sau bóp gáy. “Tôi đã thuê anh bởi vì anh là người giỏi nhất. Vậy thì vì cái quỷ gì mà anh còn chưa tìm ra được họ bị bệnh gì hả?”

Khuôn mặt đỏ bừng vì lo lắng, Bigsby lăm bắm không thoải mái, “tôi tin là tôi đã tìm ra.” Anh ta dừng lại trước khi nhìn lên, khuôn mặt u ám, như thể đang đưa ra án tử hình.

“Nước trên tàu đã bị... đầu độc.”

Derek không thể tin nổi, nhưng, lạ Chúa cứu giúp, nó rất có lý. Anh nghĩ về những thủy thủ đang nằm trong hầm tàu, ốm nặng, kìm nén lại những tiếng rên xiết đau đớn của họ. Anh đã tưởng nó chỉ là một dịch sốt trên tàu, rất thường thấy khi chúng lây lan trong các thủy thủ. Nhưng anh chưa từng chứng kiến kiểu đau đớn khổ sở như thế này đi kèm với cơn sốt. Bản năng của anh cảnh báo anh rằng vị bác sĩ đã chuẩn đoán rất chính xác.

Thuốc độc. Trí não anh dường như không thể vượt qua nỗi sự nghi hoặc, nhưng cần phải hành động ngay lập tức. “Có phải tất cả các thùng nước còn lại đều đã bị nhiễm độc?” anh hỏi, đã biết câu trả lời từ khuôn mặt của bác sĩ.

“Vâng, tôi e là vậy. Tôi đã tự tay mở chúng và cho một hai con gà uống nước đó.” Bigsby cau mày và nhìn xuống chiếc mũ anh ta vẫn đang lơ đãng vắn veo trong tay. “Từ những gì xảy ra cho đám gia cầm, tôi khá chắc là tại nước, và tất cả nước đều đã bị nhiễm.”

Không có nước? Họ sẽ mất ít nhất là một tuần mới tới được Mũi Hảo Vọng – nếu tất cả người của anh đều khỏe mạnh. Bây giờ nội việc giông bão và hạ bão đã đủ khó khăn rồi, chưa nói tới việc chiến đấu qua vĩ tuyến bốn mươi để tới được Mũi Hảo Vọng với chỉ một nhóm thủy thủ. Và nếu còn nhiều thủy thủ nữa bị ốm thì sao?

Tiếng gọi của một thủy thủ chen ngang các suy nghĩ của anh. “Nhìn kia, con tàu nhỏ kia đang giương hết buồm và áp sát rất nhanh.”

Vậy là Bella Nicola đang ở gần. Anh có rất ít hi vọng được họ trợ giúp.

“Thuyền trưởng, thật là may mắn,” bác sĩ kêu lên, khuôn mặt anh ta nở rộng một nụ cười nhẹ nhõm. “Chúng ta có thể ra hiệu xin giúp đỡ. Chắc hẳn họ có nước dự trữ, và có thể có vài

tay chào...”

Nước! Nicole ở trong hầm tàu... Máu dồn lên đầu anh, khiến nó đập thùm thụp khi anh sắp xếp các ý nghĩ lộn xộn đang ào ạt trong trí óc. Anh đập bàn tay lên bàn, và vị bác sĩ ré lên. “Gọi thủy thủ lên boong,” Derek quát. “Ngay.”

Vài phút sau, những người còn khỏe trong đội thủy thủ của anh tụ tập lại. Anh nhìn vào khuôn mặt của những người đàn ông kiệt sức và một cơn giận mới lại trào qua anh. Anh buộc mình phải nói đều đều.

“Chúng tôi đã kết luận rằng không có cơn sốt nào trên tàu này cả.” Nhìn thấy vẻ hi vọng trên một vài khuôn mặt, anh giơ tay lên. “Tôi e phải nói với các anh về một báo động còn đáng ngại hơn. Cơn bệnh này bắt nguồn từ nước của chúng ta.”

Anh nhìn vào mắt từng người, không hề dao động. “Chúng ta không còn chút nước nào chưa bị nhiễm độc trên tàu.”

Nỗi đau khổ làm méo mặt họ.

“Tôi tin nhu cầu nước trong ngắn hạn của chúng ta sẽ được cơn bão sắp tới đáp ứng. Nhưng phải phụ thuộc vào cơn mưa trong một chuyến đi dài là rất mạo hiểm.” Derek muốn xoa tay lên mặt, nhưng ngừng bản thân lại và thay vào đó đứng thẳng hơn.

“Điều tôi lo lắng nhất là việc chúng ta thiếu người trong những con nước này. Nếu không ai trên boong ngã bệnh thì chúng ta còn làm được.”

“Thuyền trưởng, tôi phải nói với anh,” một thủy thủ kinh nghiệm của anh nói bằng giọng thều thào. “Tôi đã bắt đầu cảm thấy nó rồi – tôi e là tôi sẽ không thể đảm nhận nhiệm vụ thêm nữa,” anh ta kết thúc yếu ớt với cái nhìn hổ thẹn.

Anh chỉ vừa định lên tiếng thì một người khác, rồi một người khác nữa, nói lên nỗi sợ của họ về những triệu chứng đã bắt đầu xuất hiện.

“Thuyền trưởng, chiếc tàu đang ở sau đuôi chúng ta thì sao?” người thám thính của anh hỏi. “Cho dù đó là Lassiter, chắc chắn ông ta sẽ giúp chúng ta nếu chúng ta phát tín hiệu.”

Derek cắt ngang những câu nói vui mừng. “Chúng ta không trông mong họ tình nguyện trợ giúp chúng ta.” Anh thậm chí không thể đoán được chúng sẽ làm gì.

Anh quan sát những cái nhìn ngạc nhiên trên mặt thủy thủ của mình và lắng nghe niềm hi vọng vô bờ của họ rằng tàu của Lassiter sẽ tới giúp. Anh cố gắng ngăn chặn kiểu suy nghĩ như thế; nhưng họ vẫn bị kinh nghiệm thuyết phục rằng thủy thủ thì luôn giúp người đồng cảnh, bất kể có phải đối thủ hay không. Derek đã không định nói ra mối nghi ngờ của mình, nhưng anh không muốn họ có thêm ảo tưởng nào nữa. Anh cũng phải chuẩn bị cho họ với những

mệnh lệnh độc ác mà anh sắp đưa ra cho họ.

“Tôi có đầy đủ lý do để tin rằng người đã đầu độc nước của chúng ta đang trên tàu Bella Nicola.”

Nicole gạt ống nhòm bằng đùi và bắt đầu những bước chân sốt ruột của nàng ngang qua boong tàu. Đã sắp tới lúc đánh bại anh ta trên eo biển rồi. Thành thực mà nói, một trong những lý do khiến nàng gắng sức bắt kịp Sutherland chính là nàng đã không mong anh ta sẽ đi tiếp hải trình này. Anh ta đã phác thảo nó, nhưng nàng hi vọng anh ta sẽ lùi bước. Anh ta đang chấp nhận mạo hiểm một cách điên rồ khi lái một con tàu có kích cỡ như Southern Cross tới quá gần những mỏm đá trong những con sóng cao cấu, cướp giật này. Cặp lông mày của nàng nhíu lại với nhau. Hoặc anh ta rất quyết tâm hoặc anh ta điên rồi. Nàng nghĩ là về thứ hai.

Kéo một lọn tóc ra khỏi mắt nàng và nhét nó vào trong chiếc mũ nàng lúc nào cũng đội, nàng quay sang nhìn vào đám mây vân vũ trên bầu trời sắp bão. Ở trong những eo biển chật hẹp kia trong khi cơn bão đến gần là hành động hoàn toàn điên rồ của anh ta.

Nhưng anh ta đang đi trước nàng khoảng một phần tư dặm. Từ nơi nàng đứng, có vẻ như anh ta đủ sức lách qua eo biển cuối cùng trước khi cơn bão tới. Không như mình, nàng nghĩ khi nàng quan sát những đám mây tím tích tụ.

Nhưng nàng cảm thấy tự tin vào thủy thủ đoàn của mình, và thành thực mà nói là vào chính mình. Nàng đã lái tàu trong những con nước này vô số lần cùng cha nàng. Và con tàu của họ được làm để lướt nhanh trong các cơn bão, nhanh nhen cho dù là dưới sức ép và nặn ra từng chút một trong các cơn gió vùi dập. Những kí ức vui vẻ nhất của nàng là trong các cơn bão mà nàng và cha nàng cùng trải qua với nhau. Họ đã giông hết tất cả buổi, lướt hết tốc độ qua những chiếc tàu cồng kềnh cụp buồm mà với nàng trông giống hệt như những chú chó cụp đuôi.

Khi Chancey đưa ra các mệnh lệnh cần thiết để chuẩn bị cho con tàu đón nhận cơn sóng lớn, nàng trở về khoang tàu của mình để lấy chiếc áo mưa vải dầu. Trong quãng nghỉ ngắn này, nàng không ngạc nhiên khi những ý nghĩ của nàng một lần nữa lại trở về với Sutherland.

Nàng chỉ vừa trông được cánh tay thứ hai vào trong áo mưa thì một nỗi sợ sắc bén ập đến nàng, mạnh mẽ đến mức nàng ngồi sụp xuống ghế.

Sutherland có thể bị nguy hiểm đến tính mạng.

Tại sao nàng lại phải quan tâm? Mưu kế thâm hiểm của anh ta đã khiến cho họ phải lén lén lút lút rời khỏi Brazil. Đến giờ nàng đã giận anh ta hàng tuần rồi. Nhưng với ý nghĩ về cơn bão và khả năng Sutherland có thể bị thương hoặc bị chết, cơn giận của nàng rời bỏ nàng dễ dàng như một ngọn gió bỏ mặc cánh buồm.

Nàng không có một lý do kinh khủng nào để ghét anh ta và dường như không thể khơi lại được sự giận dữ với mưu kế của anh ta. Đặc biệt là giờ đây khi họ đã rất gần với việc vượt qua anh ta và vẫn còn nửa đường tới Sydney để bắt kịp Tallywood. Sự giận dữ của nàng cạn mất,

những cảm xúc lại quay sang lo lắng và một ít mồ hôi là ẩm trán nàng. Nàng bật dậy chạy nhanh lên boong.

Nàng lao đảo đến chỗ lan can và điên cuồng lôi ống nhòm ra khi nàng nhìn thấy cái nhìn khó hiểu của Chancey. Buộc mình bình tĩnh, nàng hít một hơi thật sâu, thậm chí nặn ra được một nụ cười với ông. Những nỗi sợ ngu ngốc của nàng đang lao ra khỏi nàng. Rốt cuộc thì Sutherland đã tiến tới điểm cuối của eo biển vào lần cuối nàng trông thấy anh ta.

Với nụ cười run rẩy trước những ý nghĩ ngốc nghếch của mình, nàng đưa ống nhòm lên mắt.

Rồi lập tức hạ nó xuống.

Tàu Southern Cross đang đứng bất động trên mặt nước.

Chương 14

“Vì Chúa, anh ta đang làm gì vậy?” Nàng không thêm giấu nỗi lo cho Sutherland khỏi Chancey hay bất kì người nào gần bên. “Buồm của anh ta đã hạ - con không hiểu.”

Chancey nắm lấy ống nhòm của nàng, rồi lẩm bẩm, “Tên ngu ngốc chết tiệt.”

“Tại sao anh ta –? Chúng ta phải giúp họ!”

Nàng phải hét toáng những câu cuối bởi vì ngay lúc ấy, gió của cơn bão gào rú trên đầu họ và đẩy bật chiếc tàu lên trước, quá nhanh kể cả với Bella Nicola, và cần tới tất cả thủy thủ để hạ buồm xuống.

“Thôi lo lắng đi,” Chancey ra lệnh với một cú chạm vào cằm nàng. “Chúng ta sẽ hạ vài cánh buồm xuống và sang đằng đó.”

Nàng dành cho ông một cái gật đầu nhanh gọn và đến chỗ bánh lái, chỗ duy nhất nàng có thể giúp đỡ thủy thủ của mình bằng sức lực bởi vì tất cả mọi người đều quá sợ cha nàng không cho phép nàng lại gần cột buồm. Nhiều phút trôi qua khi nàng kéo và đẩy bánh lái, nhưng nàng không bao giờ rời mắt khỏi hướng tàu của Sutherland. Nàng có thể cảm nhận mặt nàng căng ra vì lo lắng. Anh ta đang nghĩ cái gì chứ?

Trong lúc bối rối, nàng nhìn xuống hai bàn tay trên bánh lái. Nàng nhận thấy một chút lờ mờ khi chiếc tàu ngày càng bất lực và phản ứng chậm chạp. Cảm giác ấy tương tự với việc có một con tàu chở đầy hàng như xếp đặt rất kém. Trí óc nàng buộc phải nhận thấy cảm giác chòng chành, cảm giác áp lực trên bánh lái gia tăng. Giống như là một phần thân tàu của nàng vừa mới... bỏ cuộc vậy.

Không thể nào. Không có chuyện họ đâm vào bất kì cái gì, bởi vì họ vẫn còn ở giữa dòng. Không có lực va đập nào cả, chết tiệt! Đầu nàng ngẩng lên và nàng bắt gặp vẻ mặt ảm đạm của Chancey. Ông cũng cảm nhận những việc tương tự.

Với một bàn tay nắm bánh lái, nàng giơ một bàn tay lên trong khi điên cuồng lắc đầu. “Chúng ta không đâm vào cái gì cả, con không hiểu!” nàng kêu lên. Ông gửi cho nàng cái gật đầu ngắn trước khi đột ngột chạy xuống hầm tàu. Chancey không cần phải đi xuống nàng cũng biết rằng tàu Bella Nicola đang bị rò nước.

Nàng nén lại một tiếng cười điên dại. Giờ đây khi chính con tàu của mình gặp nguy, mình cuối cùng cũng ngừng lo lắng cho tàu của Sutherland.

Chancey trời lên và gọi vài người xuống để bơm nước ra, rồi liếc về phía cơn bão, nhìn vào những vạch sét ngoằn ngoèo đang chạy về phía họ. Ông gọi Dennis, đã gập xong buồm, để anh ta trở lại giải phóng cho nàng. Nàng muốn phản đối, nhưng im bật khi Chancey dành cho nàng nụ cười buồn bã.

Bằng giọng cộc cằn của mình, ông nói, “Buộc mình lại đi, nhóc. Chúng ta sắp có chuyến đi tử thần đây.”

Không một câu tranh cãi, nàng làm y như được bảo. Khi đã hài lòng với những mối buộc của nàng, ông quay đi để chăm sóc các chi tiết khác, ràng cột buồm, đảm bảo các thủy thủ hiểu chính xác việc họ sắp phải đối mặt.

Nicole căng ra dưới những sợi dây thừng của mình để một lần nữa xem xem nàng có nhìn thấy Southern Cross được không, nhưng ngay khi nàng nghĩ là nàng có thể, những đám mây đã lại gần họ và khạc ra. Tưởng như trong hàng giờ liền, mưa táp và boong tàu và vùi dập những cánh buồm còn lại. Không thể nào nhìn xa quá vài feet. Cho đến khi sét lớn vòn ngay phía trên họ.

Những thớ thịt phía sau gáy nàng gồ lên khi nàng gập người xuống, tránh khỏi những tia chớp lóe lên khỏi bầu trời thăm thẳm, ngày càng tiến lại gần họ hơn.

Nicole kinh hoàng không thể tin nổi khi một ngọn sét đánh trúng cột buồm giữa của họ, làm nó gãy gục thành hai. Nàng muốn chìm vào trong chính mình khi hơi nóng cháy da phả vào mặt nàng. Một âm thanh giống như tiếng mỡ cháy xèo xèo theo sau ngọn sét. Mắt nàng đau chảy nước vì ánh sáng quá mạnh.

Nàng chớp mắt lia lịa cho đến khi tập trung nhìn được cột buồm. Ngọn sét để lại nó bốc khói và rạn vỡ, chỉ được níu lại nhờ đám dây buộc dính vào nó.

Nàng rít lên trong nước mưa. Nếu những sợi dây thừng kia thua cuộc...

Rồi nó xảy ra. Cột buồm chính giữa đổ xuống gần chỗ bánh lái, làm vỡ tan sàn àu tới tận boong trên, cột trụ biến thành những móng vuốt cào rách từng cánh buồm và dây chèo. Nàng nhìn chăm chăm, chết lặng, khi lực đẩy bắn Dennis lao vào buồng lái.

Trong thời gian bằng hai nhịp thở, nàng chờ anh ta đứng dậy. Anh ta nằm bất động. Với hai bàn tay run rẩy, nàng níu lấy mỗi dây buộc. Ngay khi nàng giải thoát được mình, Chancey tới chỗ người đàn ông và bắt đầu kéo cơ thể mềm nhũn của anh ta vào trong buồng lái. Nàng giật đầu khỏi hướng Chancey để quay sang chiếc bánh lái đang xoay điên cuồng và ấn chặt hai bàn chân xuống để đi ngang qua boong tàu tới chỗ đó.

Với mỗi lần trào lên lặn xuống của con tàu, nàng bị trượt lên rồi xuống trên những cột gỗ nằm trên boong, tiến được rất ít. Cuối cùng... cuối cùng nàng cũng tới được bánh lái và chiến đấu để nắm lấy cần xoay, nhưng những tay cầm liên tục trượt khỏi tay nàng. Sau mọi nỗ lực kể cả quấn dây lại, nàng cũng làm bánh lái ngừng xoay được và phải đẩy bằng tất cả sức lực của mình ở một bên, đồng thời quăng cả thân thể mình lên để giữ vững.

Khi nàng thử liếc xéo qua vai, nàng có thể nhìn thấy Chancey đang cúi gập khi ông lão đảo trở lại chỗ bánh lái.

“Bỏ tay ra! Chú phải nắm bánh lái,” ông gào lên. Không hề báo trước, một sợi dây thừng bay vút qua họ quất thẳng vào mặt ông như một ngọn roi.

Với tiếng gầm, ông nhìn từ nàng sang sợi dây. “Buộc chặt vào chứ, chết tiệt. Nút chặt!” Ông quay sang tìm đầu sợi dây thừng và lại vội vã bỏ đi.

Nàng buộc mình vào với bánh lái, chiến đấu để giữ vững trong khi con tàu tiếp tục trời sập. Khi nàng đạt được một chút thành công, nàng nhìn lên và quan sát con tàu. Nàng nén lại một tiếng thét. Cơ thể kèn cồng của Chancey lao qua sàn tàu khi một con sóng vô tình khác ập lên boong và ném ông đi như thể ông là một con búp bê vải.

Trái tim nàng động đùng đùng trong lồng ngực trong khi nàng chờ để nhìn thấy ông đứng dậy. Chancey, đứng dậy đi, chết tiệt chứ. Đứng lên đi!

Như thể đang vật lộn với thân hình eo uột của mình, cuối cùng ông cũng đứng dậy và lê bước trở lại chỗ sợi dây uốn éo mà ông đang cố buộc chặt. Nàng đè nén nỗi hoảng loạn của mình xuống trong khi còn có thể thấy ông. Nhưng từng cột sóng đang ào lên từ mọi phía khi ngọn gió bắt đầu tấn công dữ dội hơn. Khi cuối cùng nàng cũng mất dấu ông, một nỗi kinh hoàng sâu sắc nhất, đau đớn nhất tóm chặt lấy nàng. Nàng nuốt lại những tiếng thét đang dâng lên dồn dập.

Nàng cầu nguyện cho ông trong khi ý chí ra lệnh cho ông trở lại. Rồi nàng cầu nguyện cho mạng sống của các thủy thủ - cho những người đàn ông đang chiến đấu trên khắp con tàu, gào thét với gió, sả thân để chặn đứng sự hủy diệt đang chờ đợi họ. Nàng cầu nguyện rằng cha nàng rồi sẽ tái hôn và tiếp tục cuộc sống của ông mà không có cô con gái và những thủy thủ này.

Giữ cơn thịnh nộ bị giải thoát xung quanh họ, nàng còn cầu nguyện cho cả Sutherland...

Tất cả mọi người trên tàu đều biết rằng cuộc sống của họ nằm trong bàn tay độc đoán của biển, và tiếng báo tử vang lên trong mỗi một bộ não. Nicole biết rằng họ đã thua. Và nàng biết nàng đã thất bại.

Mặc dù cơn bão đến như một vụ nổ, nó lưu lại không dứt khoát đi về đâu trong vài giờ. Trong suốt những giờ khắc đó, Derek không thể định vị được Bella Nicola. Anh bảo người của mình rằng họ sẽ chiếm tàu của Lassiter và tất cả những nguồn dự trữ cần thiết và bắt giữ thủy thủ đoàn. Rồi anh chỉ đơn giản neo thuyền ở giữa con kênh và chờ đợi, bởi vì người Ai-len sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đưa tàu tới gần một cách mạo hiểm. Anh sẽ ra hiệu cho họ, và nếu họ tới, thế là xong. Nếu họ không tới, anh sẽ bắn một phát đại bác qua đầu họ và buộc họ phải dừng lại. Một kế hoạch đơn giản, hiệu quả.

Anh đã không tính tới một cơn bão mà hóa ra là cơn bão tồi tệ nhất anh từng gặp. Mưa nhanh chóng làm họ bầm dập không chỉ đổ từ trên trời xuống mà còn từ bốn bề, như thể nó dâng lên từ biển. Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc neo tàu chắc hơn và đưa tàu tới con nước an toàn.

Với một chút may mắn, Nicole có thể lướt ngay qua anh trong cơn bão tối tăm. Sự giận dữ của anh gia tăng, nhưng anh cũng bắt gặp mình cảm nhận một thứ gì đó mà đã lâu rồi anh không có.

Sự sợ hãi.

Đầu tiên anh muốn gạt nó đi. Nhưng ngực anh thắt lại mỗi lần nghĩ tới Nicole trên chiếc tàu có thể dễ dàng bị xé làm đôi trên những mỏm đá xung quanh họ. Anh muốn thuyết phục mình rằng điều duy nhất anh cảm thấy với cô ta là sự căm ghét.

Nhưng kể cả khi cô ta là một mu phù thủy độc ác, dối trá, anh vẫn không muốn cô ta chết. Nếu họ đã không thể đến gần anh khi cơn bão tới chỗ họ thì đó sẽ là một khả năng quá chắc chắn. Anh đấu tranh để không tưởng tượng ra cô ta sẽ sợ đến mức nào, khi bị bủa vây trong khoang tàu kéo kẹt, lạnh cóng, lắng nghe tiếng gỗ rên xiết dưới áp lực của nước.

Nóng lòng như thể một cậu bé, anh chờ cho đến khi ánh mặt trời cuối cùng cũng xuyên qua được đám mây dày. Đám thủy thủ da bọc xương của anh nhờ trời đã vượt qua được cơn bão mà không có nguy hại gì đáng kể với con tàu, và khi anh đánh giá rằng giờ đã đủ an toàn, họ có thể làm hết sức để tìm kiếm Bella Nicola. Nhưng trong nhiều giờ liền, dấu hiệu duy nhất của con tàu mà họ tìm được là một phần của cột buồm tả tơi.

Nhìn thấy dấu hiệu hủy diệt chắc chắn ấy làm lòng anh ngập tràn cảm giác bất lực đến phát điên. Giống như có ai đó đã không ngừng đá vào bụng anh trong suốt khoảng thời gian họ không tìm được dấu hiệu nào của con tàu nhỏ. Anh gần như đã thề là anh sẽ không trừng phạt cô ta vì trò man trá, chỉ cần anh tìm được cô ta còn sống.

“Thuyền trưởng, thủy thủ đã bắt đầu rên rầm,” Jeb nói từ đằng sau anh. “Họ muốn giảm thiểu thiệt hại và đi tới Mũi Hảo Vọng.”

Derek quay lại. “Chúng ta sẽ tìm cho đến khi mặt trời lặn.”

Người quản tàu bắt đầu dè dặt nói, “Hôm nay chúng ta đã tìm kiếm trên khoảng rất rộng. Anh có nghĩ là họ bị thổi đi xa đến thế này không?”

“Tôi không biết,” Derek thừa nhận, tự hỏi từ lúc nào giọng điệu kiệt sức này đã thay thế giọng anh. “Mất một cột buồm, họ chắc phải đậu ở đâu đó.”

“Trừ khi –”

“Đủ rồi, Jeb,” anh quát, không sẵn lòng kết thúc câu nói trong đầu anh. Trừ khi họ đã chìm. “Chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm. Nói với thủy thủ tôi sẽ tăng gấp đôi lương tuần tới của họ.”

“Vâng, thưa ngài.” Người đàn ông dừng lại và quay sang Derek với một cái cau mày, rồi ngập ngừng bắt đầu, “Thuyền trưởng... về chuyện cô gái, cô ta –”

Bất kể ông ta định nói gì, câu nói cũng bị cắt ngang khi người quan sát yếu ớt gọi “Có tàu ở gần!”

Derek rút ống nhòm ra. Anh nhìn thấy một thoáng chiếc buồm tả tơi bám và cột buồm còn lại của Bella Nicola khi nó suýt soát nổi trên mặt sóng. Một sự phấn chấn kì lạ bị nổi sốt ruột lấn át khi anh ra lệnh cho thủy thủ giông tất cả buồm.

Mặc dù mặt trời tiếp tục chiến đấu với những đám mây vẫn nặng trĩu, Derek có thể thấy rằng con tàu đang thấp một cách nguy hiểm và rõ ràng là đang chìm. Cột buồm chính của nó đã gãy và đổ qua boong trên, nơi nó biến thành một đồng hồ đo độ nghiêng kì lạ nhất mà anh từng thấy.

Những tiếng rên vang lên khi một vài thủy thủ bất tỉnh thức dậy, và anh cảm thấy cảm thương một cách miễn cưỡng cho địa ngục trần gian mà họ vừa phải trải qua. Anh kiềm giữ nó lại. Lassiter có một đội thủy thủ nòng cốt trên con tàu này, phần lớn trong số đó là những người đã ra khơi với lão ta trong hai thập niên vừa qua. Sẽ là hợp lý khi nghĩ rằng vài người, nếu không phải là tất cả, biết về vụ đầu độc.

Derek cũng ghê tởm với chính mình khi phát hiện ra anh đang nhìn khắp tàu, bức bối một cách vô lý vì anh không thể tìm thấy Nicole. Có phải đứa con gái hiếm độc vẫn còn hèn nhất núp trong khoang tàu? Anh không còn có thể gọi cô ta đơn giản là kẻ trộm hay gián điệp nữa. Với việc đầu độc nguồn nước, giờ cô ta đã là một tên sát nhân tiềm tàng rồi.

Vẫn... chưa có ai chết, một phần trong anh cãi lại, nhưng người của anh tiếp tục gục ngã.

Mình chỉ đơn giản muốn tìm thấy cô ta còn sống để mình có thể bẻ gãy cái cổ xinh đẹp của cô ta. *(vậy mà cũng nghĩ ra được lí do bao biện, giỏi quá hả?)*

Trong khi tàu của anh tiếp cận, anh và thủy thủ của mình nhìn thấy cảnh vật hiện dần. Một hình hài nhỏ bé sụm trên bánh lái, đông cứng trừ những cử động co giật rất khẽ. Khi họ tới gần hơn, anh có thể nhìn thấy cái như là cả một yard tóc mây phủ khắp cơ thể đó. Nicole đã giữ bánh lái.

Quá nhiều cho việc hèn nhất núp trong khoang tàu.

Nicole nằm bất động, không phát ra tiếng, không thể nghĩ được bất kì điều gì ngoại trừ sự đau đớn khi nàng quyết định rằng hoặc là xương nàng đã gãy vụn hết hoặc là sọ nàng bị nứt.

Nghe thấy một tiếng rên trên boong tàu, nàng lắc đầu cố gắng tỉnh táo lại. Cử động đó làm nàng ngã ra, nhưng những sợi dây thừng quấn quanh eo giữ nàng lại. Nàng hé mắt nhìn xuống trong lúc bối rối. Nàng đã bị trói vào bánh lái ư?

Nàng đẩy các mối thút nút, cởi trói cho mình. Khi đã thoát, nàng bước lùi lại một bước và ngã ra, rồi lão đảo bò dậy lần nữa. Chiến đấu với cơn hoảng loạn đang dâng trào, nàng gạt tóc ra khỏi mắt. Nàng bước được khoảng mười bước yếu ớt thì sự chao đảo không bình thường

của con tàu nhắc nhở nàng.

Mắt nàng mở lớn đầy cnahr giác khi nàng nhớ lại những giờ khắc bất tận trong cơn bão. Nước trào vào đáy tàu. Không phải con tàu này! Không phải con tàu này! Nhưng nàng đã biết Bella Nicola đang chìm kể từ nhiều giờ trước? hay nhiều ngày trước? – khi họ lần đầu gặp gió mạnh.

Nàng nửa đi nửa bò hết sức mà cơ thể ẻo lả của nàng cho phép tới nơi Chancey đang bị trôi chạt trên boong. Nàng lay ông, và ông tỉnh dậy sau một phút. Sau vài phút nữa, ông chuyển choáng đánh giá tình hình.

Trông có vẻ không tốt chút nào.

“Thuyền cứu sinh?” ông khản giọng nói.

“Một chiếc bị mất. Một chiếc bị vỡ.”

Nàng biết có rất nhiều thủy thủ không bao giờ học bơi. Một cách cố ý. Bởi vì bị mắc kẹt trên biển rộng, chưa nói đến đại dương, còn tồi tệ hơn cả cái chết. Những ý nghĩ của nàng khiến hai bàn tay nàng run rẩy dữ dội đến mức không tìm nổi đầu của những sợi dây. Chancey phải giúp nàng với những sợi thừng vấy máu, nghiền sâu vào cơ thể ướm sưng của ông.

“Pháo hiệu. Chúng ta có thể chưa ra khỏi tầm phát tín hiệu.” Ông kéo người mình lên và lão đảo tới mũi tàu.

Nàng nằm ở đó, mơ mơ màng màng. Nàng không chắc nàng có thể đứng dậy lần nữa không. Chancey sẽ bắn pháo hiệu. Nếu Sutherland còn chưa đi đủ xa, có thể họ sẽ được cứu...

Đột nhiên, ông dậm chân và vỗ hai bàn tay to lớn bằng một nguồn năng lượng bí ẩn. “Nic, dậy mau,” ông mê sảng kêu to. “Thuyền trưởng của con đã tới cứu con này.” Giọng ông khàn đặc khi niềm vui sướng thấm đẫm trong ông. “Không như mong muốn của chú, nhưng xét đến các lựa chọn khác thì...”

Nàng từ từ quay lại, không thể tin được, quá sợ phải hi vọng.

Và anh ở đó. Lay Chúa, anh thật là đẹp.

Nàng chưa từng nhìn thấy một hình ảnh nào đáng chào mừng hơn là cảnh Sutherland đứng trên boong tàu của mình khi nó lướt tới bên cạnh họ. Nàng nghĩ nàng sẽ ghi nhớ suốt đời cái cách mái tóc đen dày của anh tung bay trong gió, cách anh hờ hững đặt một chân đi ủng lên tầng lan can cuối cùng và hai cánh tay cơ bắp vòng trước ngực. Nàng cười với anh như một kẻ ngốc. Mặc dù đầu nàng còn chưa tỉnh táo như bình thường, niềm vui sướng thuần khiết vẫn bao phủ lấy nàng, mạnh mẽ y như nỗi tuyệt vọng đã bị nó đẩy đi. Nàng không chỉ biết anh an toàn, mà anh còn sắp cứu họ...

Những sợi dây móc nảy trên boong tàu Bella Nicola.

Nicole theo dõi trong nỗi kinh hoàng khi chúng cào vào sàn tàu, cày xới những tấm ván vốn đã tan nát trước khi bám chặt vào những thanh lan can vốn gần đây có màu trắng của nàng. Dây móc ư? Việc tàu của nàng bị đối xử tàn tệ, cho dù nó đang chết, khiến nàng lạnh sống lưng. Tại sao anh ta... Sutherland nghĩ rằng họ sẽ chiến đấu với anh ta sao? Nàng cần phải nghĩ. Tại sao nàng không thể nghĩ gì được?

Nicole nhìn chăm chăm khó hiểu khi người của anh ta lặn lên tàu, vũ trang như thể họ sắp chiếm đóng một con tàu đầy thủy thủ phản kháng. Đầu nàng giật sang bên để bắt gặp ánh mắt lạnh gáy của Sutherland. Trái tim nàng giộng vào lồng ngực. Chỉ có điều lần này không phải vì nỗi vui mừng và háo hức mà nàng cảm thấy khi nhìn thấy anh chỉ vài phút trước. Lần này là vì sợ hãi.

Bởi vì Thuyền trưởng Sutherland trông như thể muốn nàng chết.

Giờ khi anh cuối cùng cũng đủ gần để thấy Nicole, anh muốn nhìn thấy vẻ tội lỗi trên mặt cô ta. Không, chết tiệt, anh muốn thấy sự hối hận.

Vì thế anh không chỉ ngạc nhiên mà còn giật nảy mình khi nhìn xuống và thấy cô ta nhìn lên anh với một nụ cười mù quáng, như thể một cánh cửa chớp hé mở ánh sáng từ bên trong. Derek dường như không thể kéo ánh mắt anh khỏi nụ cười đã từng có ảnh hưởng đến mức ấy lên anh. Vẫn còn có ảnh hưởng – quỷ tha ma bắt cô ta.

Dường như cô ta không chú ý thấy cái nhìn chăm chú của anh, và cô ta quá đỗi hài lòng vì..., anh chẳng có chút ý tưởng nào về chuyện tại sao cô ta lại vui mừng như thế khi gặp anh. Phải, anh đã cứu mạng cô ta, nhưng chắc chắn cô ta phải biết rằng anh sẽ luận ra ai là người đầu độc các thủy thủ của anh. Cô ta phải biết rằng anh sẽ trả đũa. Vậy mà cô ta vẫn nhìn lên anh với đôi mắt sáng lấp lánh, như thể anh là một người hùng kiểu cũ tới giải cứu cô ta.

Thật là bực mình.

Ánh mắt cô ta khóa vào một hình ảnh khác, và khi biểu hiện trên mặt cô ta thay đổi, một cảm xúc thất vọng kì lạ trào qua anh. Khi người của anh ném móc sang kéo tàu của cô ta, nụ cười xinh đẹp biến mất, trở thành cái nhìn khó hiểu.

Anh không thể lấy làm tiếc. Anh tự bảo mình rằng anh nhìn cô ta theo dõi người của anh với sự hài lòng. Khi cô ta nhận ra họ có vũ khí, cô ngốc nhỏ bé quay sang anh, cảm thấp hơn lệ thường, đôi vai cô ta rũ xuống. Cô ta đang sợ. Anh biết cô ta sẽ phải run sợ trước anh – cầu xin anh. Nhưng hành động tiếp theo của anh chặn đứng suy nghĩ ấy.

Bật dậy và đặt hai bàn chân đi ủng trên sàn tàu, mái tóc phủ ngang khắp mặt thành từng cuộn sẫm màu, ướt nhẹp, cô ta rũ bỏ mọi dấu vết sợ hãi. Và thay vào đó là một thứ chỉ có thể hiểu là cơn cuồng nộ. Rồi cô ta thét vào anh. Sinh vật bé nhỏ gào lớn.

“Anh có ý quái quỷ gì khi làm thế này, Sutherland?”

Câu trả lời của anh bình tĩnh cho dù giọng nói trầm vang rất xa. “Tôi định tịch thu những nguồn dự trữ còn lại của cô và tổng giam tất cả thủy thủ của cô.”

Miệng cô ta mở lớn, rồi ngậm lại không thốt nên lời.

Anh phải che giấu sự ngạc nhiên trước phản ứng của cô ta. Lờm xuống cô ta, anh dài giọng, “Cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi cướp tàu của cô và bắt thủy thủ” – anh dừng lời – “mặc dù cả hai ta đều biết cô đáng lẽ không nên ngạc nhiên.”

Cô ta đứng nhìn chằm chằm vào anh, đưa hai bàn tay lên thái dương. Trông cô ta run lấy bầy và bối rối, nhưng rồi như có một điều gì đột nhiên bật ra làm thay đổi vẻ điềm tĩnh của cô ta. Khuôn mặt cô ta chùng xuống.

Anh phải căng tai ra nghe những lời tiếp theo của cô ta. “Anh... suốt từ đầu.” Thế có nghĩa là gì?

Cô ta hít một hơi dài, ghen ngào, và rồi nói lớn hơn, “Anh nói đúng, tôi biết chính xác tại sao anh lại chiếm tàu của chúng tôi.”

Thậm chí cô ta còn không thêm chối cãi việc đã làm. Có phải phần nào trong anh vẫn muốn cô ta chối, và chối thuyết phục đến mức anh sẽ tin cô ta không? Thay vào đó, cô ta chỉ có vẻ lạc lõng và bầm dập. Khi cô ta gục xuống và phủ phục trên sàn tàu, anh không thể không để ý thấy cô ta nhỏ bé và mong manh ra sao trong chiếc áo mưa vải dầu.

Anh miễn cưỡng nhần mặt khi một trong những người của anh kéo cô ta đứng dậy, đẩy cô ta lăn đi.

Với cái có vẻ như là chút năng lượng cuối cùng, cô ta quay sang anh chàng kia và đá anh ta mạnh tới nỗi anh ta phải thả cô ta ra. Derek theo dõi khi cô ta lảo đảo gập đầu từ sau ra trước, nhìn quanh để tìm kiếm một thứ gì đó để chiến đấu.

Anh đã biết cô ta là một chiến sĩ. Điều anh không biết là tại sao anh lại thấy mình gần như bị kéo về phía cô ta.

Nicole không còn làm được gì. Không việc gì ngoài trở thành tù nhân của Sutherland. Tàu của nàng đang chìm dần, boong tàu của nàng suýt soát ngấn nước của tàu Southern Cross. Kết... thúc đã ở quá gần. Chancey và hầu hết thủy thủ đoàn của nàng, rất nhiều người trong số đó vẫn còn bất tỉnh, đã bị bắt lên tàu của anh ta và bị trói. Nàng giật ra khỏi bàn tay của gã thủy thủ lại tóm lấy nàng lần thứ hai. Nếu nàng phải đầu hàng, nàng sẽ làm theo cách của mình.

Nàng bước đi với đôi vai ưỡn ra sau, niềm kiêu hãnh giữ cơ thể bầm tím của nàng đứng

thẳng khi nàng đều bước về phía lối đi thoai thoải.

Sutherland còn dám mỉm cười. Hắn đang thích thú với cảnh này.

Hắn đã không tới để giải cứu nàng. Cô gái ngu ngốc. Không, rốt cuộc nàng đã đúng về hắn. Hắn đứng đằng sau mọi vụ tai nạn. Và chỉ làm hại tàu của các con tàu đối thủ thôi thì chưa đủ. Hắn còn phải nghiền nát họ hoàn toàn.

Cơn đau trong đầu nàng chuyển từ nghiêm trọng sang buốt nhói, và những suy nghĩ của nàng làm cho nó càng đau thêm. Chẳng trách tàu của hắn không hề di chuyển; hắn đơn giản là đang chờ cho hành động phá hoại của mình tàn phá tàu của nàng trong cơn bão. Và đó là một hành động phá hoại. Hắn và những tên tay sai của hắn đã không vô tình có mặt ở Recife.

Nàng phải nuốt khan thật lớn để khỏi hét lên. Trong hai ngày, nàng và các thủy thủ của nàng đã biết là họ sẽ chết. Họ không ăn, không ngủ, không uống rượu. Để rồi bị bắt làm tù nhân của người đàn ông chịu trách nhiệm cho con tàu đang chết của họ... Nhận thức ấy làm nàng nghẹn thở, khiến nàng cảm thấy mình đang sụp đổ.

Nhưng, khi buộc phải đi qua hắn, nàng vẫn ngẩng đầu cao và ánh mắt nhìn thẳng.

“Nhìn vào tôi, quỷ tha ma bắt cô đi,” hắn ra lệnh bằng giọng trầm. Khi nàng không nhìn, hắn xoay người nàng để đối mặt với hắn. Trông hắn ngạc nhiên trước biểu hiện của nàng, và nàng hi vọng hắn có thể cảm thấy nỗi căm hận của nàng chiếu vào hắn. Khi nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy, vẫn còn quá sức đẹp trai đối với nàng, nàng không biết liệu mình muốn sụp xuống và khóc lóc, hay là muốn giết hắn.

Khi sự ngạc nhiên ban đầu của hắn chuyển thành cái nhìn trừng trừng tự mãn, nàng biết chắc chắn nàng sẽ không sụp xuống và khóc.

Phản ứng mạnh mẽ của anh với Nicole chưa bao giờ thôi làm Derek ngạc nhiên. Khi anh nắm lấy tay cô ta và kéo về phía anh, anh phải ngăn mình để không làm lộ quá nhiều cảm xúc. Anh đã không gặp cô ta suốt mấy tuần liền, và giờ nhìn thấy cô ta như thế này... Đôi mắt cô ta cuốn hút anh, với vẻ bị tổn thương rành rành trong đó và đôi đồng tử tối lại vì sốc. Làn da cô ta nhợt nhạt khác thường, khiến cô ta có vẻ ngoài mong manh. Muối tụ lại trên lông mày, mi mắt và tóc cô ta và lấp lánh khắp cả mặt cô ta trong ánh tà dương đỏ quạch. Với mình cô ta vẫn xinh đẹp.

Thật kinh ngạc. Với mọi điều anh đã biết về cô ta, anh vẫn đáp ứng cô ta. Không hoàn toàn về mặt thể xác, mặc dù không có gì phải tranh cãi về nó, nhưng anh còn cảm thấy một sức hút khác cũng mãnh liệt như thế. Rõ ràng, một phần nào đó trong anh không thèm quan tâm cô ta là một con chó cái hiểm độc.

Nhớ lại những thủy thủ đang đau ốm của anh, bàn tay anh bắn lên cánh tay cô ta. “Tại sao?” anh gay gắt hỏi. “Tại sao cô lại làm thế?” Khi cô ta nhìn chằm chằm xuyên qua anh như thể không thấy gì, anh lắc người cô ta. “Có phải ai đã bắt cô làm? Ai đó buộc cô phải làm việc này?”

Anh lờ mờ nghe thấy thủy thủ của cô ta phản đối, và nhận ra đám đàn ông muốn làm anh sao nhãng khỏi cô ta. Cô ta đứng im như tượng, từ chối nhìn vào anh. Anh siết hai cánh tay cô ta chặt hơn nữa và nghiêng rằng, "Ai bảo cô làm việc này?" Cuối cùng, cô ta liếc nhìn anh, nhưng cái cau mày của cô ta như thể câu hỏi làm cô ta bối rối.

Việc đụng vào Nicole đã làm vài tù nhân còn tỉnh tức giận, và họ căng ra để thoát khỏi dây trói cùng những người đàn ông đang giữ họ. Họ có thể vật lộn bao nhiêu cũng được. Không ai có thể ngăn cản anh báo thù. Theo quan điểm của anh, cô ta đã xâm phạm vào những thứ của anh quá nhiều tới mức bây giờ anh muốn làm gì với cô ta cũng được.

Cô ta đã đùa bỡn với anh. Chắc chắn cô ta đã lừa được anh. Anh đã tin rằng cô ta tới với anh vì cha cô ta trong khi thực tế là cô ta đang trơ tráo đảm bảo một thắng lợi. Tệ hơn, tệ hơn thế này, cô ta đã làm hại người của anh.

Bây giờ khi cô ta đã ở trên tàu của anh, anh cũng có thể sở hữu cô ta. Anh quay sang các thủy thủ của Lassiter, và tiếng khịt khinh khỉnh của anh nói với họ từng ấy. Khi họ chiến đấu dữ hơn để lại gần cô ta, anh cười một tiếng cười vô cảm trước khi quay sự chú ý trở lại Nicole.

Anh phải biết tại sao cô ta lại làm việc đó. Anh siết chặt nắm tay quanh hai cẳng tay gầy guộc, cho đến khi cô ta trả lời bằng giọng cay nghiệt, "Chẳng ai bảo tôi làm gì cả - tôi làm những gì tôi muốn!"

Tự nói với mình rằng anh sẽ không đánh cô ta ngay trên boong tàu, anh nắm lấy vai cô ta và lay.

Cho đến khi cô ta gục vào lòng anh, với một tiếng kêu uất nghẹn.

Nỗi sợ bò lên cột sống anh khi cơ thể Nicole mềm nhũn ra. Anh không thể làm gì khác ngoài việc đón lấy cô ta và dựng cô ta dậy. Khi anh nhìn lên, người đàn ông tên Chancey tóm được ánh mắt anh và dành cho anh cái nhìn sắc như dao nói rằng, "Mày còn trông đợi gì nữa? Khuôn mặt Derek đỏ bừng. Anh đã không định làm đau cô gái. Chết tiệt! Anh chưa từng tức giận hơn thế này với bất kì người nào khác. Kể cả với Lydia.

Mặc cảm tội lỗi gặm nhấm anh, và anh muốn đẩy cô ta khỏi mình ngay lập tức. Anh bước tới và giao Nicole bất tỉnh cho Chancey. Người đàn ông dễ dàng tóm lấy cô ta và âu yếm ôm cô ta trong hai cánh tay dài kể cả khi ông ta đang bị trói.

Derek quay sang mạn tàu và nhảy xuống Bella Nicola để tham gia cùng thủy thủ của mình trong việc lục soát các nguồn dự trữ. Không ngừng nhớ lại cảnh trên boong tàu, nhức nhối vì những hành động của chính mình, anh hầu như không để ý đường đi, mặc dù khó mà không thấy rằng người của anh đã lột sạch những thứ không bị hỏng. Trừ những thứ trong phòng sĩ quan và phòng thuyền trưởng ở phía sau mà anh đã có lệnh là không ai được khám xét trừ anh.

Khi anh chèn một bên vai vào cánh cửa gỗ của khoang lớn nhất, nước đã ngập ngang đầu gối anh. Mùi dầu nồng nặc phát ra từ chiếc đèn bị vỡ. Trên bàn và trong tủ áo đầy quần áo đàn ông, anh cho rằng đó là của Lassiter. Căn phòng khắc khổ không có một biểu hiện xa hoa nào.

Anh lội nước tới khoang tiếp theo, hai chân tạo ra những đợt sóng. Khi anh quan sát căn phòng, rõ ràng là của Nicole, anh nhìn thấy chiếc bàn bóng lộn và chiếc giường trạm trổ được mạ vàng và phủ sa tanh. Vài chiếc la bàn, phong vũ biểu đã vỡ và nhiệt kế trôi nổi ngay trên sàn. Một cặp tranh phong cảnh và cảnh gia súc rất đẹp dính trên tường đặc biệt thu hút anh.

Trong khi khoang tàu của Lassiter trống trơn thì khoang của cô ta lại phung phí quá mức. Lassiter đã không ngại tiêu tốn vào việc trang trí, Derek nghĩ khi nhìn ngắm tấm rèm dày trên cửa sổ của cô ta. Anh không xa lạ với những đồ vật đắt tiền, cũng như với những bức tranh giá trị. Chẳng trách mà Lassiter lại gặp khó khăn về tài chính.

Những bản đồ trôi nổi khắp nơi. Anh không biết liệu mình có sở hữu nhiều bản đồ thế không. Cô ta có một mảnh buồm dự trữ ở góc phòng và có lẽ thỉnh thoảng làm mình có ích bằng cách khâu vá. Anh bước tới những chiếc rương đi biển của cô ta, có vẻ gì đó nữ tính, và bắt đầu lục lọi trong đó.

Thứ anh tìm thấy trong chiếc rương đầu tiên làm anh ngạc nhiên. Những bộ đồ lót riềm đăng ten bằng lụa chất đầy trong đó. Những bộ đồ lót đầy nữ tính. Anh chưa từng thấy cô ta mặc bất kì thứ gì khác ngoài quần áo đàn ông. Nhưng cho dù anh có chú ý hơn khi vội vã lột quần áo của cô ta trong đêm đó, liệu anh có để ý cái gì nằm bên dưới không? Có lẽ anh nên mang theo quần áo của cô ta trong chuyến đi dài. Anh nhớ làn da cô ta mềm mại và trắng trẻo khác thường. Nhớ quần áo bình thường quá thô cứng với cô ta thì sao?

Đó là điều anh muốn – để trừng phạt cô ta – không phải sao? Nhưng anh đã từng được thưởng thức làn da đó một cách ngăn ngủi và không thấy lý do gì phải làm hỏng một thứ anh cảm thấy quá ư hấp dẫn như thế. Ở ngưỡng cửa, anh gọi hai thủy thủ gần đó và ra lệnh cho họ mở chốt mấy cái rương và kéo lên tàu anh.

“Thuyền trưởng, chẳng bao lâu con tàu già này sẽ chìm,” một trong các thủy thủ la lên.

“Đảm bảo toàn bộ thủy thủ đã rời khỏi tàu – tôi theo ngay đây.” Con tàu khẽ trôi lên dưới chân anh, khiến anh trượt sang bên. Cú lặn tử biệt của con tàu. Anh lắc đầu buồn bã và chạy ngang qua boong tàu.

Trở lại Southern Cross, anh tìm thấy Chancey và kéo được cô gái bất động ra khỏi ông ta, với sự trợ giúp của hai người khác. Derek tự con mình là một người đàn ông dũng cảm, nhưng tóc trên gáy anh dựng đứng cả lên khi nghe tiếng gào rú của Chancey. Derek xoay cô gái trong tay mình để nhìn vào ông ta và lập tức hồi hận.

Bởi vì trước khi bị trói chặt lần nữa, người đàn ông giật cánh tay lực lưỡng của mình ra khỏi một thủy thủ đang giữ ông ta. Đưa ngón tay ngang qua cổ họng, ông ta nhìn chăm chăm vào Derek với lời hứa giết người trong mắt.

Để đáp trả, Derek mỉm cười, đúng hơn là nhe răng ra, cho đến khi một âm thanh rạn vỡ vang lên từ con tàu đang chết như một phát súng.

Cả hai người đàn ông quay sang nhìn Bella Nicola rạn nứt thành từng tảng lớn khi cuối cùng nó cũng vỡ tan ngay trên mặt nước. Anh thấy phiền lòng vì chiếc tàu được sơn vẽ tỉ mỉ vỡ tan, từng tấm ván thét gào khi chúng bị tách ra. Âm thanh thật ám ảnh. Nhưng nó vẫn còn tốt hơn là thứ im lặng ma quái sau khi con tàu đầu hàng dòng nước tham lam, sủi bọt.

Derek nhận ra rằng cô gái bất tỉnh đã không hề cử động trong suốt những âm thanh tàn phá suốt buổi ấy. Nhưng những giọt nước mắt chảy ròng ròng xuống mặt cô ta, và một tiếng rên tuyệt vọng thoát ra khỏi môi cô ta trong sự im lặng.

Chương 15

Bác sĩ Bigsby bướng bỉnh đi theo anh khi anh mang Nicole vào khoang của mình, mặc dù anh ta không đủ nhanh, bởi vì Derek đóng sầm cánh cửa vào mặt anh ta.

“Nhưng, thuyền trưởng Sutherland! Cô ấy cần chăm sóc y tế. Cô ấy có thể bị thương rất nặng.”

Derek không thềm quan tâm tới anh ta. Anh đặt cô ta lên giường mình, không hẳn là ném cô ta lên, nhưng cũng gần như thế. Cô ta rên lên đau đớn, và anh cảm thấy tiếng chuông báo động đầu tiên.

Động tác nhanh nhẹn, anh cởi ủng và áo mưa của cô ta. Da cô ta lạnh toát – anh chưa từng thấy con người nào lạnh như thế. Trước hình ảnh cổ và cổ tay trầy xước của cô ta, anh bật ra tiếng kêu gọi Bigsby. Với chiếc cặp khám bệnh màu đen trong tay, vị bác sĩ bước vào ngay lập tức, như thể anh ta chưa bao giờ rời khỏi cửa.

“Anh có thể làm gì cho cái này?” Derek hỏi, giơ cổ tay cô ta lên. Muối tập hợp lại trên chiếc áo mưa và cọ vào da cô ta như một lớp giấy nhám.

“Tôi có thuốc mỡ, nhưng đó là mối lo ngại nhỏ nhất của chúng ta. Tôi vừa mới khám sơ bộ xong cho các thủy thủ của cô ấy, và rất nhiều người bị thương nghiêm trọng. Cô gái này có vẻ quá mỏng manh đến mức tôi e là cô ấy có thể bị nội thương. Và cô ấy cần phải được ủ ấm ngay lập tức.”

Khi Derek chỉ đơn giản đứng ở đó, run rẩy trước giọng nghiêm trọng của bác sĩ, Bigsby gạt anh ra khỏi đường đi và bắt đầu cắt áo sơ mi của cô ta.

Anh ta chỉ mới làm được một chút thì nói, “Cái quái gì...?”

Đó là hình mehdni vẫn còn nhẹ bám trên da của Nicole. “Để tôi làm!” Derek giật cái kéo khỏi tay vị bác sĩ. Anh không thích ý tưởng có một người đàn ông nào khác nhìn thấy hình vẽ trên da ấy. Nó được vẽ cho anh.

Bigsby nhìn chằm chằm vào anh với cái nhìn khó tin trên mặt. “Dù cô ấy... có sấm mình thì với tôi cũng chẳng có gì khác biệt. Tôi chỉ ngạc nhiên thôi.”

Với chiếc kéo trong tay, Derek đứng bất động, cau mày vào cô ta.

Bác sĩ hỏi bằng giọng ngập ngừng, “Anh định làm gì với cô ấy?”

“Hễ dính tới cô ta là tôi chẳng có kế hoạch ra hồn nào cả,” anh nói khi sốt ruột lùa một bàn

tay qua tóc.

“Rõ là thế,” vị bác sĩ lẩm bẩm. Rồi bằng một giọng lớn hơn, anh ta tuyên bố, “Nếu anh không chịu để cho tôi giúp cô ấy thì anh phải cởi bộ quần áo ướt ra và ủ ấm cho cô ấy.”

Derek tiếp tục việc cắt chiếc áo sơ mi. Không chủ định trước, bàn tay anh hạ xuống làn da cô ta, những ngón tay xoa trên các vết bầm tím.

“Thuyền trưởng Sutherland,” Bigsby gay gắt nói, “anh không nên ở đây trong khi tôi khám cho cô ấy. Cô ấy sẽ buồn bực khi tỉnh dậy.”

“Tôi chẳng thêm quan tâm tới chuyện đó,” Derek quát. “Giờ tôi chịu trách nhiệm về cô ta. Cô ta là... của tôi. Tôi sẽ không để mặc cô ta một mình.” *(thì có ai tranh đấu mà khẳng định nhỉ :D)*

Bigsby lắc đầu, rồi sầm sập đi ra cửa gọi một chậu nước nóng. Khi anh ta trở lại và bắt đầu khám, anh ta luýnh quýnh bên cạnh cô gái như một con gà mái mẹ. Derek không thấy khuyết điểm nào trong cách làm việc của người đàn ông. Anh ta cởi hết quần áo của cô ta, nhưng vẫn giữ một chiếc chăn len phủ hết mọi phần cơ thể của cô mà anh hiện chưa khám tới.

Cuối cùng cũng xong, Bigsby nói, “Cô ấy có một cục u kinh khủng trên đầu. Tôi lo nhất chỗ đó. Anh không bao giờ biết được những vết thương ở đầu sẽ phản ứng ra sao. Tôi cũng lo ngại chuyện có thể cô ấy đã mặc bộ quần áo ướt nhẹp ít nhất là trong suốt cơn bão. Tôi sẽ ngạc nhiên nếu cô ấy không bị sốt.”

“Giờ anh đang làm gì?” Derek hỏi khi vị bác sĩ chỉ cho một thủy thủ đặt nước nóng bên cạnh giường.

“Tôi rửa các vết thương của cô ấy,” anh ta trả lời.

“Còn lâu! Các thủy thủ khác cần anh với họ hơn là ở đây, và thủy thủ của tôi phải được ưu tiên.” Trước cái nhìn khó chịu của vị bác sĩ, anh cộc cằn nói, “Để tôi làm!”

Bigsby gật đầu. “Làm ơn nhanh tay. Cô ấy cần được khô ráo và ấm áp nhanh nhất có thể. Thuyền trưởng Sutherland, tôi không nói quá lên khi nói rằng việc giữ ấm cho cô ấy có thể là vấn đề sống chết. Và anh phải nhẹ nhàng với cô ấy. Kể cả khi bất tỉnh, cơ thể cô ấy vẫn ghi nhận cơn đau. Anh không được làm cô ấy đau đớn thêm so với hiện nay.”

Trước khi ra ngoài anh ta còn thêm, “Vì tôi không chắc chắn liệu cô ấy có bị nội thương hay không, tuyệt đối không được chuyển cô ấy ra khỏi chiếc giường đó.”

Derek sốt ruột đẩy bác sĩ ra khỏi cửa.

Anh trở lại với công việc của mình, giật một tấm khăn ra khỏi chậu nước bốc khói và đặt nó

lên người cô ta. Công việc chăm sóc cô ta hóa ra lại là sự hành hạ với anh, bởi vì cô ta kêu lên đau đớn với từng cử động. Mặc dù anh ghét cô ta vì những việc cô ta đã làm, anh không thể không nhăn mặt.

Hai chân và phần hông khế nhô ra của cô ta thậm chí còn bị sưng tím hơn cả phần ngực. Anh có thể dễ dàng chỉ ra sợi dây thừng đã quấn quanh chiếc eo thon của cô ta ở đâu, làm hồng làn da mịn màng. Cục u trên đầu cô ta còn chưa chịu xẹp, và ở một số nơi da cô ta bị sần lên. Nói chung, anh chưa từng thấy người phụ nữ nào lâm vào cảnh tồi tệ hơn thế. Anh sợ chết khiếp.

Anh cố gắng để chăm sóc cô ta một cách khách quan, nhưng dù thô bạo, anh vẫn phải ngăn mình không tưởng tượng ra làn da và cơ thể thon gọn xinh đẹp của cô ta vào lần cuối anh thưởng thức chúng. Anh vã mồ hôi hột khi cuối cùng cũng rửa sạch muối ra khỏi da và những vết thương của cô ta. Trong đời anh chưa từng chăm sóc người ốm hay người bị thương, chưa nói đến một phụ nữ bị ốm hay bị thương. Anh cảm thấy vụng về và bất lực mỗi lần đặt hai bàn tay thô ráp lên cơ thể bé nhỏ của cô ta.

Sau khi lau khô người cho cô ta, anh tìm thứ gì đó cho cô ta mặc trong những chiếc rương, nhưng không thể nào giải quyết cái đồng lằng nhằng là đồ lót của cô ta – toàn dây với nhợ đăng ten, quá phức tạp so với anh. Tệ hơn nữa là niềm vui thích của anh khi tưởng tượng ra cô ta trong cái đám lụa và dây ấy; anh là một tên nhòm lố khóa tội lỗi, một kẻ xâm phạm quyền riêng tư của người khác.

Tức giận với chính mình, anh nhét mọi thứ trở lại chiếc rương và đóng sập nó lại trong bọc bọc. Anh không bận tâm đến chiếc rương thứ hai, nhưng vội vã mặc cho cô ta một trong những chiếc áo sơ mi của mình trước khi quấn chặt cô ta bằng tất cả những tấm chăn anh sở hữu.

“Những vết bầm tím của cô ta tệ hơn,” anh thông báo với Bigsby tối muộn hôm đó. “Và cô ta vẫn chưa tỉnh lại.”

“Thuyền trưởng, hãy cho phép tôi nói lần thứ năm rằng tôi khá chắc chắn không có gì bị gãy hay tổn thương vĩnh viễn cả. Và ngủ là một cách để cơ thể cô ấy thích ứng với những vết thương.”

Derek lại bỏ đi. Anh tin tưởng Bigsby. Quả thật, anh đã để anh ta kiểm tra cô ta cho dù ý nghĩ vị bác sĩ chạm vào cô ta khiến anh tức giận. Nhưng Derek cũng để ý thấy rằng mỗi lần anh lại gần vị bác sĩ kể từ khi họ mang Nicole lên tàu là Bigsby lại có cái nhìn hiểu biết kì cục. Đôi khi anh ta còn có vẻ thương hại Derek.

Tuy nhiên, nếu đến ngày mai mà Nicole không có dấu hiệu cải thiện, anh sẽ phải tìm cho cô ta một bác sĩ khác khi họ tới Cape Town. Và một vị quan tòa. Kể cả khi ý nghĩ ấy vừa đến, anh phải đi ngay. Anh sẽ không nộp cô ta cho hệ thống công lý tệ hại ở Cape Town, và không chỉ vì anh đoán được một cô gái như cô ta sẽ bị hành hạ thế nào. Đó là vì giờ đây anh có quyền xử cô ta ra sao tùy thích, anh tự nói với mình như vậy.

Khi anh trở lại khoang tàu của mình, cô ta chỉ vừa mới xoay người trên giường. Cô ta run rẩy vì cử động nhỏ đó và bắt đầu kêu lên khe khẽ trong giấc ngủ. Anh muốn giết người – giết gã

Ai-len nọ vì đã để cô ta lái tàu trong những con nước đỏ, chưa nói đến việc mạo hiểm cuộc sống bằng cách đưa tàu vào vĩ tuyến bốn mươi. Và giết thủy thủ đoàn của cô ta vì đã cho phép cô ta cầm bánh lái trong cơn bão. Bởi sự ngu ngốc của họ, rõ ràng cô ta đã lái tàu đâm vào đá và đánh chìm tàu của cha cô ta. Nếu anh không có mặt ở khu vực ấy thì chắc chắn họ sẽ không sống sót.

“Thuyền trưởng, cần anh trên boong ngay!” Bigsby gọi từ ngoài cửa.

“Có chuyện gì?” Derek quát khi anh chạy qua bác sĩ.

“Có vẻ như thủy thủ của cô ấy đang cố chiếm tàu.”

Vào lúc bình minh, khi Derek lão đảo kiệt sức trở lại khoang tàu của mình, anh thấy Bigsby đang ở cạnh giường của Nicole. Trong suốt đêm giao tranh vừa qua, rõ ràng vị bác sĩ đã ở lại bên cạnh cô ta. Anh không thích nghĩ về chuyện đó. Anh muốn chăm sóc cô ta hết mức có thể và nhìn cô ta hồi phục.

Để cho anh có thể bóp cổ cô ta khi cô ta tỉnh dậy. *Ha ha*

“Cô ta ổn chứ?”

“Vâng, thuyền trưởng –“

“Ra ngoài.”

Bigsby nhảy ra khỏi ghế ngồi. “Tất nhiên rồi thuyền trưởng,” người đàn ông nói khi anh ta đi ra. “Tôi tin rằng cô ấy sắp tỉnh dậy.”

Khi cánh cửa đã đóng lại, Derek đến bên giường Nicole. Cô ta có vẻ quá nhỏ trong chiếc áo sơ mi của anh mà không có áo choàng để tăng thêm phần da thịt vào cơ thể gầy gò. Anh thấy mình đang ra lệnh bằng ý chí cho cô ta tỉnh lại, và tự hỏi tại sao anh quá lo lắng về chuyện hồi phục của cô ta. Anh không muốn rạch ròi những cảm xúc của mình với cô ta. Nếu bị ép, anh sẽ nói rằng anh muốn cô ta tỉnh lại để anh có thể bắt đầu kế hoạch trừng phạt của mình.

Lạ lùng thay, anh biết rằng trong vài ngày sắp tới anh sẽ uống rượu nhiều hơn là ăn và sẽ ngủ được rất ít.

Đêm đó sau khi trở về lúc xong việc, anh ngồi xuống bàn, uống như hũ chìm, và một lần nữa mắt anh lại lang thang tới chỗ những chiếc rương của cô ta, những chiếc rương mà anh đã lơ đãng mang lên tàu. Anh chẳng có chút ý niệm gì chuyện nó có hay không có những thứ mà phụ nữ không thể thiếu, vì anh chưa từng xếp đồ cho một người phụ nữ hay sống chung với ai cả.

Anh quan sát chúng với cảm giác tò mò sợ hãi. Chúng chỉ nằm im đó, những chiếc rương đi

biển của phụ nữ. Đặt ngay bên cạnh rương của anh. Với cảm giác gì đó gần giống như hoảng loạn, anh hiểu rằng chúng đã ở trong khoang tàu của anh và sẽ còn ở đó bởi vì, theo lời Bigsby, không thể dời cô ta đi đâu được.

Khi mới mang cô ta lên tàu, anh đã treo một chiếc võng trong khoang, nhưng anh chỉ có thể tưởng tượng ra những đêm ngủ chập chờn, không ngon giấc một khi anh có thể nằm xuống được. Chết tiệt, anh muốn chiếc giường của mình.

Cô ta sẽ bị đau nếu anh vô tình đụng vào cô ta trong đêm, nhưng cô ta rất nhỏ và chỉ chiếm rất ít diện tích trên chiếc giường lớn của anh. Anh gần như đã thuyết phục mình đi nằm với cô ta. Thay vào đó, anh ngồi tự tranh cãi với mình, uống rượu hàng giờ liền. Cho đến khi cô ta bắt đầu run rẩy.

Trong phòng không lạnh; cậu bé giúp việc liên tục nhét đầy than vào lò vì cô ta. Vậy mà cô ta vẫn nằm đó, mỗi phút mỗi run bần bật. Anh có thể gọi Bigsby. Không, anh quyết định, anh sẽ tự mình chăm sóc cô ta. Anh lột quần áo mình ra, sẵn sàng để đi ngủ, và cẩn thận trượt vào bên cạnh cô ta để cho cô hơi ấm.

Nhưng như thế cũng chẳng giúp được gì. Cô ta thở sâu và nói nhảm, và anh sợ là cô ta sẽ tăng cơn sốt. Anh ngáp ngừng ghé từng chút một lại gần cô ta và cẩn trọng ôm lấy cô. Cô ta bình tĩnh lại và dịch tới gần anh hơn.

Anh cảm thấy hài lòng một cách kì lạ. Anh đã khiến cơn run rẩy của cô ta ngừng chỉ bằng sự cơ thể và hơi ấm của anh. Không giống thường ngày, anh ngủ ngay lập tức.

Vào lúc nào đó trong đêm, anh tỉnh dậy và thấy cô ta dụi lưng vào ngực anh để tìm hơi ấm và đầu cô ta đặt trên cánh tay vươn ra của anh. Toàn bộ cơ thể anh căng lên đáp lại. Mặc dù cô ta mặc áo sơ mi của anh nhưng nó đã bị vén lên đến đùi, và anh có thể cảm nhận từng phân của cặp chân cô ta và... hơn nữa.

Thật là cực hình. Vật khuấy động của anh dày và cứng. Không thể chạm vào cô ta trong khi tất cả những gì anh muốn làm là vui mình trong đó khiến anh phát điên.

Anh có thể thề rằng cô phù thủy nhỏ cố ý tra tấn anh khi cô ta vặn vẹo lại gần anh hơn. Anh hít vào một hơi – vật ấy của anh đang để ở phía trên đùi trong của cô ta. Anh nghiêng rãnh, căng ra suy nghĩ về bất kì thứ gì ngoài mùi hương của cô ta hay mái tóc mềm trên ngực anh. Nhưng trí óc anh cứ trở đi trở lại với việc cô ta vừa vặn với hông anh ra sao. Cơ thể họ khớp với nhau như hai mảnh của một miếng ghép, và anh biết ý tưởng đó sẽ được xác minh khi ngủ với cô ta.

Trước khi biết mưu kế của cô ta, có thể anh sẽ ân ái với cô. Một sự kết hợp toàn diện và không hề ích kỉ, trong đó anh định sẽ liếm cô ta ở những chỗ kín, chà lưỡi anh trên cái núm nhỏ chính giữa nơi bí mật của cô ta và trên cặp đùi trắng nõn, và tôn sùng khuôn ngực kia. Khác một trời một vực với kiểu quan hệ cứng nhắc mà anh định dành cho cô ta bây giờ. Ý nghĩ ấy khiến anh càng cay đắng hơn – anh ước gì anh có cơ hội làm cả hai.

Trong những đêm tiếp theo, anh tiếp tục ngủ trên giường mình. Anh thức dậy sớm, cẩn thận

bỏ đi trước khi cô ta thức dậy. Rồi, sau khi đi lên boong tàu đưa ra các chỉ thị trong ngày, anh trở lại và kiểm tra cô ta.

Anh gần như đã lừa phỉnh được mình rằng nếu cô ta không biết việc anh ngủ bên cạnh cô ta trên giường thì sẽ không tính đó là một kiểu thân mật nào hết. Dù gì anh cũng không còn lựa chọn nào. Mặc dù anh không kể với Bigsby nhưng Nicole run rẩy từng đêm. Vì đa cô ta hầu như không nóng, anh kết luận rằng cô gái bị những cơn ác mộng kinh khủng tóm lấy. Cho đến khi anh tới với cô ta.

Vì Bigsby tự cho mình quyền chăm sóc cô ta khi Derek lên cầu tàu, vị bác sĩ ở với cô ta hầu như cả ngày. Thời gian duy nhất để Derek giúp cô ta hồi phục là vào ban đêm, và anh còn chưa muốn dừng lại. Xoa dịu cô ta là một thử thách.

Vào đêm thứ ba, anh không thể làm cô ta ngừng run sau khi đã ôm chặt lấy cô ta và quấn ba chiếc chăn quanh người cô ta. Anh không thể đến gần cô ta hơn nữa. Dã họ chạm vào nhau ở mọi nơi có thể, nhưng cô ta tiếp tục rên rỉ khe khẽ và run rẩy. Trong lúc tuyệt vọng, Derek đặt tay lên tóc cô ta và vuốt ve. Khi việc đó có hiệu quả, anh cúi sát hơn vào tai cô ta và thì thầm, “Suýt, Nicole. Cô cần phải ngủ.”

Cô ta ngừng cử động và một lần nữa dụi người vào anh. Derek chủ thề. Một cơn sốt còn tốt hơn là những ác mộng bất tận của cô ta. Những ác mộng về cơn bão, anh không hề nghi ngờ chuyện đó. Anh tiếp tục vuốt ve cô ta, và hơi thở của cô ta sâu hơn và bình tĩnh lại. Trước khi anh có thể trừng phạt bản thân và chế nhạo hành vi lỗ bịch của mình, anh thì thầm, “Cô bé ngoan,” rồi lăn ra ngủ ngon lành.

Vào ngày thứ tư, anh được tưởng thưởng khi cô ta mở choàng đôi mắt.

Khi cô ta hé mở đôi môi nhợt nhạt, anh rót một ly nước cho cô ta và chờ những câu hỏi. Sau khi chớp mắt vài lần, đôi mắt cô ta mở lớn. Trông như thể cô ta đang cố chống lại cơn hoảng loạn, vì thế anh nhẹ lòng khi cô ta có thể đặt ra một câu hỏi rõ ràng.

“Tôi đang ở đâu?” cô ta khào khào hỏi trước khi để anh kéo cô ta ngồi dậy để uống nước.

“Cô đang trên tàu Southern Cross.”

Cô ta uống một ngụm lớn, rồi bối rối nằm trở lại. “Tàu của tôi...?”

“Chìm rồi.”

Trước câu trả lời của anh, cô ta đưa một bàn tay yếu ớt lên mặt khi tiếng khóc nức nghẹn thoát ra khỏi đôi môi. “Th-thủy thủ?” cô ta thì thào.

“Thủy thủ của cô,” – gần từng lời – “sẽ bị tổng vào nhà tù ở Cape Town vì hành vi nổi loạn. Có vẻ như việc không biết tình trạng của cô khiến cho những tên con hoang đó nổi điên.”

“Anh có... hại họ không?” cô ta hỏi, nhìn chăm chăm vào anh đồ lỗi.

“Có, tất nhiên bọn họ bị thương trong lúc chúng tôi cố bảo vệ con tàu của mình!” Khuôn mặt cô ta càng nhợt nhạt hơn, nếu nó còn có thể, và cô ta trông như thể sắp ốm, vì thế anh cộc cằn nói thêm, “Nếu cô định hỏi là có ai bị giết không, thì câu trả lời là không.”

Một cái nhìn nhẹ nhõm lướt qua mặt cô ta.... Những gã đó là gì với cô ta chứ?

Cô ta vươn tay ra và nắm lấy cổ tay anh bằng một sức lực điên cuồng từ bàn tay nhỏ nhắn. “Tôi phải gặp chú Chancey.” Cú chạm của cô ta giống như sét đánh trúng người anh. Anh vội vã trấn an bản thân rằng đó là vì da cô ta nóng – có thể cô ta thực sự đang bị sốt. Khi yêu cầu của cô ta thấm vào đầu óc anh, anh trở nên giận dữ.

“Việc đó sẽ không xảy ra đâu, công chúa ạ,” anh thông báo bằng giọng đanh gọn.

Đột nhiên cô ta thả tay anh ra khi tay cô ta rớt xuống bên mình, mọi sức lực đều biến mất. Trông cô ta rất sầu não, với đôi mắt trống trải tới mức suýt nữa thì anh phải rút lại những điều mình đã nói.

Anh thầm co rúm lại trong lòng vì sự yếu đuối của anh trước con gái Lassiter. Anh có điên không khi đang định để cho người đàn bà đã đầu độc thủy thủ của anh gặp gã đàn ông đã cố chiếm tàu anh? Ý tưởng đó thật điên rồ, và không thể xảy ra.

“Tôi đã cố gắng truy thông tin về vụ đầu độc từ vài thủy thủ của cô, nhưng họ thề họ không biết gì hết.” Anh ghim cô ta bằng ánh mắt tóe lửa. “Giờ cô sẽ kể cho tôi nghe về vụ phá hoại.”

Đôi mắt cô ta mở lớn kinh ngạc trước khi cô ta hình mũi. “Làm như anh không biết.”

“Thế có nghĩa là thế quái nào? Làm sao tôi biết được?”

Mặc dù toàn bộ cơ thể cô ta yếu đi trước mắt anh, cô ta vẫn nói bằng cơn giận ngày một tăng lên, “Anh biết bởi vì anh là người chịu trách nhiệm.”

“Tôi chịu trách nhiệm?” anh cố không cười phá lên khi đứng dậy khỏi giường và bước ngang qua khoang tàu. “Tôi không có lý do gì để làm hại tàu của bất kỳ ai cả,” anh nói với vẻ hóm hỉnh, và rót một ly brandy từ cái chai rượu mạnh trên bàn mình.

“Anh đã làm hại tàu của tôi,” cô ta đáp trả trong khi anh uống một ngụm lớn.

“Nó đã chết trước cả khi tôi tới đó bởi vì cô đã đâm vào eo biển,” anh nói. “Đáng ra cô phải cảm ơn tôi. Nếu tôi không lôi cô ra khỏi con tàu đang chìm dần đó thì chắc chắn là giờ cô đã chết rồi.”

Cô ta im lặng khi đang cố nhớ lại và quyết định anh có nói đúng hay không. Cuối cùng, cô ta trả lời, “Đúng là anh đã cứu sống tôi. Nhưng tôi có thể đảm bảo với anh tôi chẳng đâm vào cái gì cả.”

“Tôi cho là Bella Nicole đã tự chìm hải.”

Cô ta thở ra sốt ruột. Trong điều kiện của cô ta, nó giống như một tiếng thở dài hơn. “Nó chìm bởi vì ai đó đã phá hoại nó.”

“Cô định cứ bám vào câu chuyện lỗi bịch này phải không? Thế cũng được.” Anh giơ ly rượu lên trong cử chỉ chào mừng chế giễu. “Dành cho tính trung thực.”

Cô ta lườm anh. “Anh có thả tôi cùng với thủy thủ của tôi ở Cape không?”

“Không.” Một ngum khác khi anh tiến tới chiếc giường.

“Thế là bắt cóc,” cô ta khàn giọng kêu lên. Cô ta yếu ớt dịch ra xa khi anh ngồi xuống.

“Không, thế là công bằng, đồ phù thủy thâm hiểm ạ.” Anh nhìn thấy vẻ ác cảm của cô ta và lại đứng dậy khỏi giường. “Sau những gì cô đã làm với thủy thủ của tôi, tôi có mọi quyền trừng phạt cô.”

“Tôi làm gì thủy thủ của anh?” cô ta bối rối hỏi. Cô ta run rẩy bóp hai thái dương.

Thật dễ dàng tưởng rằng cô ta là một cô gái trẻ ngây thơ, vừa trải qua đại nạn. Nhưng anh biết cô ta thực sự là loại nào. Cô ta là con gái của kẻ thù đáng ghét nhất của anh, và chính tay anh đã kéo cô ta ra khỏi phòng dự trữ của mình ngay sau khi cô ta đã đầu độc nước của họ.

Anh ghê tởm quay lưng đi. Ngay trước khi tới cánh cửa, anh nhìn lại, giận dữ và muốn làm cô ta tổn thương giống như anh đã bị tổn thương. Nhưng cô ta có vẻ như hoàn toàn hoang mang, và khi một giọt nước mắt chảy xuống má cô ta, anh nguồn rủa mình vì đã là một tên ngốc và bước ra ngoài. Nhưng trước đó anh đã nghe cô ta nện ngào, “vậy mà tôi đã lò lẳng cho anh!”

Nhiều giờ sau cuộc đối đầu với Sutherland Nicole tỉnh dậy lần nữa, quá yếu không cử động nổi. Một cuộc kiểm tra chóng vánh toàn thân cho nàng biết rằng nàng đang trong tình trạng tồi tệ. Nàng chưa từng nghĩ mình dễ dàng bị bầm tím, nhưng trên khắp thân thể nàng là những vết đen và xanh. Và mặc dù nàng hiếm khi khóc, khi nàng nghĩ về Bella Nicola đang nằm rải rác dưới đáy biển, những giọt nước mắt trào ra, dễ dàng và không ngăn nổi. Nàng tự nói với mình nàng suy sụp bởi cơn sốc và những vết thương. Sự thực là nàng đang khóc vì cuộc sống nàng đã luôn biết, luôn mong muốn cho nàng, cha nàng và chú Chancey đã mãi mãi mất đi.

Trong hàng giờ liền, nàng nằm đó nhớ lại những kí ức về con tàu của mình và cố đóng băng

chúng trong tâm trí. Hồi tưởng của nàng bị chen ngang khi một người đàn ông gầy gò với mái tóc vàng nhạt và khuôn mặt dịu dàng bước vào trong khoang.

“Ồ, tôi rất xin lỗi vì đã không gõ cửa. Tôi tưởng cô đang ngủ,” anh ta nói khi tiến lại gần giường nàng. “Tôi là bác sĩ Bigsby, bác sĩ của tàu này, và tôi đã chăm sóc cho những vết thương tệ hơn của cô.”

“Tôi bị nặng không?”

“Cô đã làm chúng tôi hơi sợ khi không tỉnh dậy trong suốt ba ngày đầu tiên. Nhưng giờ cô đã tỉnh và đã nói chuyện, tôi chắc cô sẽ ổn.”

“Ba ngày... tôi bất tỉnh ba ngày rồi sao?”

“Đúng vậy. Việc nghỉ ngơi giúp cô hồi phục.” Anh ta lấy một chiếc kính lúp nhỏ ra khỏi túi khám bệnh của mình và chuyển nó tới mắt nàng. “Nào, làm ơn nhìn lên... sang bên trái, và phải. Tốt lắm, mắt bên kia nữa.”

Khi anh ta bỏ dụng cụ đó đi, nàng hỏi, “Chuyện gì xảy ra cho các thủy thủ của tôi kể từ khi chúng tôi bị bắt?”

Anh ta dè dặt trả lời khi bắt mạch cho nàng. “À, có một vụ, ờ, cố-chiếm-con-tàu, nhưng không ai bị thương nặng. Tôi đảm bảo họ được cung cấp nước thức ăn sạch. Khi cô tỉnh dậy, cô có thể đảm bảo với họ là cô đã khá hơn nhiều.”

“Tôi không thể tin họ nổi loạn.”

“Đúng vậy, mặc dù chỉ suýt thôi, vụ nổi loạn đã không thành công.”

“Còn Chancey? Chú ấy có ổn không?”

“Ông ta lờn lộn trong khám như một con hổ bị cùm, nhưng bình tĩnh lại một chút khi tôi kể với ông ta cô đã được đối xử tốt thế nào.”

Nàng lo lắng nắm tay vị bác sĩ. “Ôi, cảm ơn anh, bác sĩ Bigsby. Cảm ơn anh rất nhiều.”

Đúng lúc đó, Sutherland bước vào, ánh mắt lạnh lẽo của anh ta đặt trên hai bàn tay họ như bị đông lại.

“Bigsby – ra ngoài. Ngay,” anh ta rống lên. Bác sĩ nhìn từ Sutherland sang nàng trước khi cả gan vỗ vào tay nàng khuyến khích. “Tôi sẽ trở lại,” anh ta nói, rồi theo thuyền trưởng ra ngoài.

Nàng không thể nghe thấy họ nói gì, nhưng Sutherland trở lại một mình.

“Cô sẽ không cần tới bác sĩ nữa.” Anh ta đóng sầm cánh cửa vào mặt vị bác sĩ vẫn đang đứng ở hành lang.

Nàng nhắm mắt. Giọng anh ta nghiêm khắc và gay gắt, quá khác so với giọng nói điềm tĩnh của bác sĩ Bigsby. Nàng nhìn anh ta cảnh giác khi anh ta bắt đầu đi quanh khoang tàu nhặt quần áo. Bất kể nàng cố gắng đến đâu, bất kể nàng muốn tỉnh táo canh chừng khi anh ta ở trong phòng đến đâu, giấc ngủ vẫn tới tìm nàng.

Rồi gổ lao vào gổ - cơ thể nàng giật mạnh phản ứng, nhưng không có nơi nào để chạy trốn...

Nàng mở choàng mắt. Nàng không ở trên tàu của mình? Nàng ấm áp, khô ráo... an toàn?

Cánh cửa khoang tàu bật mở. Một câu bé trông có vẻ ốm yếu với nước da xám ngoét mang khay thức ăn vào và liệng nó trên sàn, khiến cho đồ ăn trong ấy tung tóe ra ngoài.

Qua những lọn tóc rối phủ trước mắt, cậu ta nhìn xuống chỗ thức ăn bị bắn ra, lẩm bẩm gì đó về chuyện “chẳng nên cho cô ta một mảnh vụn chết tiệt nào.”

Ở ngưỡng cửa, cậu ta quay lại để bắn cho nàng một cái nhìn ác ý với đôi mắt hốc hắc trước khi đóng sầm cửa lại. Rồi, giống y như Sutherland đã làm sáng nay, cậu ta khóa cửa phía sau mình.

Cái gì? Họ nghĩ nàng có thể thoát khỏi con tàu này chắc? Lũ ngốc!

Một lúc sau, nàng từ từ chuỗi khỏi giường để quyết định xem có thể cúi xuống nhặt ít thức ăn mà không bị bắt tỉnh không. Rốt cuộc, nàng quyết định thậm chí sẽ không thử, và không chỉ vì những vết thương của nàng. Nàng không thể ăn khi mà một câu bé nàng chưa từng gặp lại nhìn nàng bằng con mắt căm ghét đến như thế. Nàng lý luận rằng, trường hợp tệ nhất, cậu ta dùng đòn gây ông đập lưng ông và bỏ thứ gì đó nguy hiểm vào trong thức ăn. Lạc quan nhất là tên nhóc đã nhổ vào đó. Nỗ lực nâng người dậy làm nàng nản chí, và sức mạnh của nàng trượt đi khi giấc ngủ trở lại.

Họ đến được Cape Town bốn ngày sau đó. Nicole vẫn phải chịu những cơn đau đầu và ngủ gằn hết ngày. Derek đã hi vọng cô ta sẽ ngủ trong lúc họ cập cảng và giao nộp đám thủy thủ của cô ta.

Khi anh nhìn người của anh kéo những thủy thủ bị trói chặt lên boong tàu, anh hiểu rằng chuyện đó sẽ không xảy ra.

Bởi vì Chancey bắt đầu rống lên.

“Nic, mạnh mẽ lên – con là một Lassiter!”

Khi ông ta hít lấy hơi để gào lần nữa, người thủy thủ chịu trách nhiệm trông chừng Chancey nhìn vào Derek dò hỏi, anh gật đầu trả lời. Vì thế khi Chancey bắt đầu, “Đến Sydney hãy tránh xa hần và chú sẽ -” ông ta bị cắt lời bởi vài cú đấm vào bụng.

Derek chiếu cái nhìn không thoải mái vào hành lang. Cuộc náo động có thể đánh thức cô ta. Cô ta có thể tự làm mình đau khi cố đứng dậy. Không đầy một phút sau anh giật mở cánh cửa khoang tàu của mình; đúng như anh đã dự đoán, cô ta nằm một đống trên nền nhà, như thể vừa bị rơi xuống.

Anh nhanh chóng bế cô ta lên và nhắm mắt khi thấy cô ta đã gầy đi thế nào. Cô ta sụt cân trong vài ngày gần đây. Anh thề là sẽ bắt cô ta ăn nhiều hơn.

Những ý nghĩ của anh bị phân tán khi cô ta nắm lấy cổ áo anh bằng cả hai tay và thì thào, “Đừng làm chuyện này, Sutherland. Xin đừng làm thế.” Khuôn mặt cô ta rất buồn bã, và có vẻ như những lời nói đó khiến cô ta cực kì đau đớn.

Nhưng anh sẽ không bị lay động. Anh không thể. Anh càng đuổi những thủy thủ đó khỏi tàu sớm chừng nào thì những người của anh sẽ cảm thấy an tâm hơn chừng đó. Anh phải nghĩ về họ trước.

“Tôi không còn lựa chọn nào.”

“Vậy thì xin anh đừng để họ bị đau.” Ánh mắt cô ta rất mãnh liệt khi trực diện đối đầu với anh, nhưng anh có thể thấy rằng cô ta đang yếu đi. Sự căng thẳng rời bỏ thân thể cô ta, và cô ta lả đi lần nữa.

Chương 16

“Ồ, phải phải. Cô ấy dậy và đi lại được rồi,” một tuần sau đó bác sĩ Bigsby khoe khoang với bất kì ai chịu lắng nghe. “Hai má cô ấy đã hồng trở lại. Đúng là một cô gái mạnh mẽ.”

Derek lấy làm lạ là anh ta có thể lờ đi những cái nhìn đe dọa và những cú lườm gay gắt từ các thủy thủ chỉ vừa mới hồi phục lại. Họ chắc chắn là không sốt sắng muốn nghe về việc cô ta khỏe lại.

“Thuyền trưởng Sutherland, anh đây rồi!”

Derek thầm rên trong lòng khi vị bác sĩ quay sự chú ý sang anh.

“Bệnh nhân của chúng ta hôm nay sao rồi?” Bigsby hỏi bằng giọng vui vẻ.

“Ồn.”

Bác sĩ nhướng lông mày lên, chờ đợi thêm thông tin. Khi không có gì thêm, anh ta hỏi, “Còn những vết bầm tím của cô ấy?”

“Ồn.”

Bigsby cau mày, rồi lại mỉm cười. “Chỉ tò mò thôi. Chỉ tò mò thôi mà. Vì anh không chịu để tôi nói chuyện với cô ấy nữa, chứ chưa kể đến khám cho cô ấy. Tò mò thôi, tất nhiên là anh hiểu phải không?”

Bác sĩ có ấn ý quở trách anh trong bài nói chuyện vô thưởng vô phạt kia. Derek không cần cái đó. “Cô ta... đang lành bệnh.” Thực ra anh không biết. Cô ta tự tắm và mặc quần áo, vì thế anh không được thấy. Thêm nữa, anh là người cuối cùng cô ta nói chuyện nếu thấy lo lắng. Anh bước khỏi vị bác sĩ, lông mày cau lại với nhau, và nốt cuộc thì lo lắng về cô ta suốt cả ngày. Cô ta có còn ốm không? Cô ta lành bệnh có đủ nhanh không? Thậm chí có lành không?

Sáng hôm đó anh dậy sớm, lúc chớm bình minh, trong khi cô ta còn ngủ. Anh khẽ xoay cô ta nằm ngửa và mở khuy áo cô ta tới bụng. Anh nín thở khi cô ta nhấc một cánh tay lên đầu, ấn mặt trở xuống gối. Khi cô ta đã nằm yên, anh hé mở chỗ bụng cô ta, để ý thấy các vết thâm tím đang nhạt đi. Nhưng cả hình mehndi cũng vậy. Anh đã rất thường xuyên mơ thấy được đi theo những hình vẽ ấy.

Tại sao lúc này anh không làm thế? Anh có thể mặc sức làm gì cô ta cũng được.

Với những ngón tay ngáp ngừng, anh chà dọc theo hình vẽ ở eo cô ta lên đến trên bụng. Những hình vẽ lẩn lút vào áo sơ mi, vì thế anh kéo nó rộng thêm. Tim anh gióng như sắp vỡ.

lồng ngực, anh nhìn lướt qua phần viền bên dưới ngực cô ta. Anh đã quá lâu không có người đàn bà nào, chết tiệt! Đó là lý do duy nhất cho phản ứng thái quá của anh với cô ta. Anh lang thang theo hình vẽ uốn lượn, đi theo nó lên tận giữa hai đồi ngực.

Cởi áo sơ mi của cô ta tới mức ấy cũng mở rộng thêm khoảng trống bên dưới, và anh có thể nhìn thấy cặp hông và làn da ngay dưới bụng cô ta. Anh thêm nhỏ rãi được hôn vào chỗ ấy. Nhưng dưới bàn tay anh, anh có thể cảm nhận cơ thể cô ta bắt đầu run vì lạnh. Lòng đầy hối tiếc, anh vuốt ve chỗ da thịt vừa được hở ra ấy bằng mặt sau ngón tay trước khi miễn cưỡng mặc quần áo lại và đắp chăn cho cô ta.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Nàng mơ thấy Sutherland vuốt ve khắp người nàng, những ngón tay chải sẵn đối lập với sự dịu dàng trong cú chạm của anh ta. Giấc mơ sống động và lạ lùng, càng lạ lùng hơn nữa khi nàng hé mở mắt và nhìn lên anh ta bên cạnh nàng. Ánh mắt anh ta lưu luyến trên nàng với cái nhìn chiếm hữu và lôi cuốn đến nỗi khiến cơ thể nàng nóng bừng và nặng nề, kể cả khi trí óc nàng tức giận vì sự tự tiện của anh ta.

Bản năng đầu tiên của nàng là ngồi dậy và che mình, nhưng chỉ sau khi đã tát anh ta. Thay vào đó, nàng âm thầm theo dõi hai bàn tay run rẩy của anh ta khẽ chạm vào mình.

Sự đụng chạm của anh ta rất nhanh không chỉ là dễ chịu nữa. Nàng nhận ra nàng thích được khóa thân cho anh ta, đặc biệt là khi anh ta nhìn nàng với ánh mắt mãnh liệt như thế. Tại sao? Có phải như thế nghĩa là nàng không ghét anh ta nữa? Chắc chắn là một người ít nhất cũng phải thích ai đó mới cảm thấy như nàng. Nàng biết chắc nàng khinh thường anh ta, nhưng khi nàng nhìn anh ta lướt trên da nàng với những đầu ngón tay vuốt ve nàng quá giỏi thế kia, nàng muốn để lộ mình hơn nữa.

Chắc hẳn anh ta đã đọc được suy nghĩ của nàng, bởi vì anh ta cởi áo nàng lên trên nữa khi dịch chuyển lên tới ngực nàng. Sợ anh ta sẽ để ý thấy nàng đã tỉnh, Nicole nhắm chặt mắt. Hành động đó khởi nguồn một cực hình không giống bất kì thứ gì nàng từng chịu đựng.

Mỗi giác quan lại càng tăng lên. Nàng không biết anh ta sẽ chạm nàng ở đâu tiếp theo. Anh ta có ôm lấy ngực nàng hay chạm vào nàng một cách thân mật hơn nữa, như anh ta đã làm trước đây không. Và tại sao nàng không ngăn anh ta lại? Cơ thể nàng bắt đầu run rẩy. Nếu anh ta tiếp tục, liệu nàng có chạm tới đỉnh cao mà anh ta đã từng cho nàng biết hay không? Ngay khi nàng thấy mình sắp mềm đi vì ham muốn, ngay khi những ý nghĩ bắt đầu rõ lên rằng nàng nên cầm lấy tay anh ta và ấn vào giữa hai chân mình, anh ta đóng áo sơ mi của nàng lại và đắp chăn cho nàng.

Hết dính tới anh ta là nàng không còn kiểm soát được bản thân mình nữa, và việc đó khiến cho nàng sợ anh ta. Giờ đây anh ta nắm mọi con chủ bài. Phút trước nàng vừa mới căm thù người đàn ông này thì phút sau lại muốn dâng cho anh ta sự trong trắng của mình.

Trong những buổi sáng tiếp theo, khi Derek trở về sau khi đã đưa ra các chỉ thị, anh thấy cô ta đang ngồi bên cửa sổ, đôi mắt trống vắng nhìn ra biển. Mỗi lần đều là sự im lặng sắt đá chào đón anh. Sáng hôm nay cũng giống y hệt những buổi sáng khác ngoại trừ việc lần đầu tiên cô ta đã mặc quần áo của mình và tết tóc trên đỉnh đầu. Anh không hài lòng khi thấy rằng quần áo của cô ta, chiếc quần con trai và áo sơ mi vải lạnh, rộng thùng thình trên cơ thể bé nhỏ.

“Tôi nghe thấy cô đã tỉnh,” anh nói cộc lốc khi đóng cánh cửa khoang tàu phía sau.

Cô ta không trả lời, không cử động, chỉ đứng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Xử lý một người đàn bà như thế này đúng là mệt mỏi. Đầu tiên là vì phụ nữ lúc nào cũng làm nhảm bên cạnh anh, có thể vì anh nói quá ít. Anh chưa từng gặp người nào im lặng kì lạ như Nicole.

Và phụ nữ vẫn luôn bị anh thu hút, hay đúng hơn là bị tiền của anh thu hút. Với Nicole, rõ ràng là bây giờ anh đang lãng tránh cô ta. Cô ta có bao giờ cảm nhận khác về anh không?

Anh không hề có chút xíu ý tưởng nào về việc phải đối xử với cô ta ra sao. Anh muốn trừng phạt cô ta vì những gì cô ta đã làm, nhưng kể cả anh cũng không độc ác đến mức làm đau cô ta trong khi cô ta đang bị thương. Hơn nữa, anh đã bắt đầu tự hỏi có bao giờ cô ta hồi phục lại từ việc bị mất con tàu hay không. Cô ta đã đang bị trừng phạt rồi. Cô ta bơ phờ và vẫn tiếp tục sụt cân một cách khó tin.

Bigsby đã gợi ý anh mua một ít hoa quả ở Cape để gợi lại sự thèm ăn của cô ta, thậm chí còn cả gan gợi ý một ít cam đất cắt cổ. Kinh ngạc là Derek đã chấp nhận lời gợi ý. Hôm nay, vị bác sĩ đưa ra ý kiến mù mờ là Nicole có thể lại bắt đầu ăn uống bình thường.

“Tôi, à, mang cho cô ít hoa quả tươi. Tôi chỉ đặt –“

Anh không có thời gian chớp mắt trước khi cô ta lao tới anh – hay đúng hơn là tới chỗ hoa quả anh vừa đặt lên bàn. Cô ta vồ lấy ba quả cam và hai quả táo, nhét chúng vào cẳng tay gấp lại dưới cằm, rồi cố lấy thêm ba quả nữa vào tay bên kia.

Sau khi lồm cồm bò về góc giường của anh, cô ta rõ là đã quyết định anh sẽ không lấy chúng đi. Cô ta thả lỏng và cắn một quả cam. Cô ta đảo mắt vui sướng và dòng nước cam nhỏ giọt xuống cằm cô ta.

Derek nhận ra hành động của cô ta ám chỉ điều gì, và một cơn giận bùng bùng dấy lên trong anh. “Tôi hiểu là cô đã không ăn uống tử tế kể từ khi lên tàu.”

Cô ta nhướn cặp lông mày lên để cho anh một cái nhìn ý là, Làm sao anh đoán được thế?

Anh cố gắng kìm nén cơn giận dữ, và những lời tiếp theo nghe bớt gay gắt hơn. “Cô được nhận thức ăn ba lần một ngày, mỗi một ngày.” Anh day day sống mũi khi hỏi, “Tại sao cô không ăn nhiều hơn?”

Cô ta trông có vẻ bị giằng xé giữa việc trả lời anh và ăn mẫu cam cuối cùng. Vì quả cam thẳng thẽ, anh buộc phải chờ cô ta ăn nốt chỗ cam một cách chậm rãi, ngon lành. Bóc một quả khác bằng những ngón tay nhanh nhẹn, mảnh mai, cô ta hỏi, “Anh tin là tôi đã đầu độc thủy thủ của anh, đúng không?”

Anh có thể chỉ ra rằng chẳng có chuyện tin là gì ở đây, chỉ có chắc chắn. Nhưng cô ta đang nói chuyện với anh bằng một câu trọn vẹn, nên anh gật đầu.

“Và anh tổng giám thủy thủ của tôi bởi vì họ lo lắng cho sức khỏe của tôi?” Anh không thích hướng cuộc nói chuyện này.

Bằng giọng ra vẻ bề trên, cô ta nói, “Tôi sẽ coi sự im lặng có nghĩa là “Đúng vậy, Cô Lassiter.”

Đồ nhóc con trơ tráo. Nhưng anh vẫn găm gù, và cô ta nói tiếp, “Cậu bé sai vặt của anh đã làm rõ là cậu ta không nghĩ tôi đáng được nhận thức ăn sau việc đề tiện tôi được cho là đã làm. Tôi chắc chắn là toàn bộ thủy thủ của anh đều cùng chung ý kiến.”

Cô ta bắt đầu lau một quả táo bằng vạt áo. “Anh có chịu ăn uống từ cái khay thức ăn rộng lượng ấy nếu anh ở vào vị trí của tôi không?”

Khi nhìn vấn đề như thế, có thể anh cũng sẽ không ăn, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu thừa nhận với cô ta như thế.

Cô ta lắc đầu với quả táo, rồi giữ nó bằng hai bàn tay khi âu yếm cắn một miếng bằng hàm răng trắng của mình.

Tại sao anh lại không nhìn thấy trước vấn đề này? Quý thật, anh không định bỏ đói cô gái. Thở ra thật mạnh, anh nói “Tôi hứa với cô là thức ăn của cô không bị đầu độc theo lệnh của tôi. Trong tương lai, tôi sẽ đảm bảo rằng không ai làm hỏng thức ăn của cô theo bất kì cách nào.”

Cô ta cúi đầu về phía anh trong một sự thừa nhận kèn kiệu. Bực bội vì việc mình tiếp tục mềm yếu với cô ta, anh gạt lấy mũ của mình và quay đi.

“Sutherland?” cô ta hỏi trước khi anh có thể bỏ đi.

“Cái gì?”

Cô ta lấy tay áo lau cằm và hít một hơi dài. “Mặc dù tôi thấy khó khăn vô cùng khi phải hỏi anh điều gì đó, nhưng tôi vẫn phải biết khi rốt cuộc đã có lại năng lượng.”

Anh trông đợi cô ta sẽ cần một thứ đồ xa xỉ nào đó mà cô ta còn chưa có, vì thế câu hỏi tiếp theo của cô ta làm anh hoàn toàn bất ngờ.

“Làm thế nào anh đánh chìm tàu của tôi?”

“Cái gì?”

Cô ta nhón chân ra khỏi giường. “Tôi phải biết!”

“Tôi chẳng liên quan gì tới việc tàu của cô chìm. Cô và thủy thủ của cô đã tự mình đảm bảo chuyện đó!” Derek gần như hét lên.

“Không,” cô ta nói, lắc đầu quày quật. “Đó phải là anh.”

“Cô chỉ đang cố thoát khỏi hình phạt của mình bằng cách đánh lạc hướng tôi –”

Cô ta bắt đầu đi đi lại lại. “Tôi biết động cơ của anh,” cô ta nói tiếp như thể không nghe thấy anh. “Rốt cuộc, mọi người đều cho là cha tôi sẽ thắng cuộc đua này. Và với danh tiếng của anh, thất bại đó sẽ là một đòn giáng mạnh và công ty của anh.”

“Cô đang khoa trương.”

Quay sự chú ý trở lại anh, cô ta nói, “Anh biết cuộc đua này sẽ tạo dựng danh tiếng hay đánh sập các thuyền trưởng và hãng tàu. Cả nước Anh đều dính dáng tới nó. Tất cả danh tiếng của chúng ta đều bị đem ra đặt cược.”

“Tôi không phản đối. Nhưng, tin tôi đi, Peregrin Shipping đủ mạnh để một cuộc đua thôi không thể kéo sập nó.”

Cô ta dành cho anh cái nhìn thương hại. “Tôi biết về công ty anh. Tôi biết rõ rằng các anh đang đều đặn mất khách hàng trong vài năm gần đây. Có thể anh thành công trong việc che giấu thực tế ấy. Nhưng bất kỳ ai nhìn thật kỹ cũng sẽ biết anh đang giết dần Peregrine.”

Điều cô ta đang nói chỉ hơi khác với những lời của em trai anh vài tuần trước, nhưng chết tiệt, anh không muốn cô gái này nghĩ như thế.

“Cô đúng là giỏi nói chuyện đấy, công chúa. Cô đã đầu độc thủy thủ của tôi để cha cô có thể chiến thắng.”

“Làm sao anh lại nghĩ tôi chịu trách nhiệm cho trận ốm của các thủy thủ của anh?” cô ta hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

“Đừng quên rằng tôi đã tìm thấy cô trong hầm tàu của tôi lén lút bên cạnh những thùng đựng nước,” anh đáp trả cũng hùng hồn như thế. “Và tôi đã nghe cô nói với gã Ai-len rằng cô có thể gạch tên tôi khỏi danh sách – rằng cô đã đi khắp cả tàu của tôi.”

“Chúa ơi, anh là đồ ngốc. Tôi thề là rượu đã làm hỏng não anh rồi.”

“Tôi mắc nợ việc uống rượu. Điều duy nhất cứu tôi thoát khỏi việc uống phải nước nhiễm

độc chính là do chỉ uống rượu,” anh hét lên như sấm.

“Tôi nói lại lần nữa, kẻ nào đó đã làm chuyện ấy. Chắc chắn cũng là kẻ đã làm hỏng tàu của tôi.”

“Vậy thì cô đã làm gì ở trong hầm?”

“Ừ thì, tất nhiên là do thám.”

Cô ta nói bằng giọng sự-thật-hiển-nhiên, khiến anh rất muốn tin cô ta. Nhưng anh chưa bao giờ có kẻ thù nào ghê gớm hơn Lassiter, và việc lão ta muốn trả đũa sau trận đánh nhau là rất hợp lý.

“Tôi không tin cô. Cha cô có thể đã vô cùng mong thắng cuộc đua này vì tất cả những sở thích phù phiếm xa xỉ của cô.”

Cô ta trả lời bằng cái nhìn trống rỗng kì lạ, rồi giải thích, “Cha tôi đang điều tra một loạt những vụ tai nạn xảy ra cho các hãng tàu lớn. Ông đã ở quá Mermaid tối hôm đó để lấy thông tin vì ông tin rằng ai đó cố ý phá hoại chúng. Tôi kiên quyết cuộc là anh làm. Cha tôi và chú Chancey thì nghĩ là Tallywood –“

Anh phá ra cười.

“Trực giác của tôi đã đúng,” cô ta đồng ý. “Tôi cũng tin rằng anh có dính dáng gì đó đến việc cha tôi tiếp tục bị giam. Chúng tôi có một danh sách vài nghi phạm, nhưng tôi tin rằng anh đủ lạnh lùng để làm tất cả những việc trên. Tôi đã muốn hoặc là giải oan cho anh hoặc là thu thập bằng chứng chống lại anh.”

“Và cô đã làm được gì?”

“Vào lúc đó, tôi tưởng rằng anh chẳng liên quan gì cả. Nhưng giờ, sau những việc anh đã làm với tôi và thủy thủ của tôi, chẳng còn gì để nghi ngờ nữa.”

“Cô đang nói dối,” anh nói giọng đều đều. “Một khía cạnh trong câu chuyện của cô là giả dối. Không ai nghi ngờ Tallywood hơn là nghi tôi trong một chuyện thế này cả.” Với cái nhìn cuối cùng, anh ào ra khỏi cửa.

Nicole đã đủ khỏe để đi lại trên boong, nhưng không đời nào Derek chịu để cho cô ta ra ngoài, không thể với việc thủy thủ của anh sôi lên khi để cô ta ở trên tàu. Mặc dù họ hiểu tại sao một người đàn ông sẽ muốn giữ tù nhân như cô ta, họ hi vọng rằng anh sẽ tống cô ta vào tù cùng đám thủy thủ của cô ta.

Derek sẽ bị buộc phải đi theo cô ta khắp nơi, và anh không hứng thú với việc dành từng đó

thời gian cho cô gái làm lì đó. Khi cô ta nói chuyện, cô ta hiểu chiến và đánh đá.

Đúng như anh trông đợi, cô ta bắt đầu đòi ra ngoài chẳng bao lâu sau khi họ rời Cape Town.

Anh tưởng anh có thể dễ dàng đánh lạc hướng cô ta bằng cách nói, “Tôi sẽ đưa cô lên trên ngay khi cô nói cho tôi biết tại sao cô đầu độc thủy thủ của tôi.”

“Một lần nữa – tôi đã không đầu độc đám thủy thủ chết tiệt của anh.”

“Được thôi. Khi nào cô sẵn sàng kể cho tôi nghe, tôi sẽ cho cô ra.”

“Anh không cần phải đưa tôi. Chỉ cần để tôi ra ngoài! Anh sợ tôi sẽ trốn đi ư? Tôi còn không thể định vị được mình đang ở đâu, nhưng tôi biết chúng ta rất gần Nam Cực. Anh nghĩ tôi sẽ cố gắng bơi khỏi đây chắc? Có thể tôi sẽ chèo lái được một tảng băng nhỏ về lại Cape đây,” cô ta nói với nụ cười xấu xa.

Anh đáp trả nụ cười của cô ta bằng nụ cười trịch thượng của chính mình. “Các thủy thủ... không thích cô. Tôi không chắc cô sẽ muốn ra ngoài mà không có tôi.”

Cô ta nheo mắt với anh và trông như đang nuốt lại những lời đáp trả chua cay mà cô ta đang nghĩ tới. Cô gái này đúng là có cục bướng to bằng quả đồi. Nhưng mà, chính anh cũng vậy. Anh thực sự có ý định ép cô ta phải thú nhận trước khi anh để cô ta ra ngoài. Anh sẽ bẻ gãy tính ương bướng của cô ta.

Quay người để đi đến bên cửa sổ, cô ta hít một hơi dài. “Anh phải hiểu tôi không thể nói với anh về vụ đầu độc bởi vì tôi chẳng biết gì về nó cả. Anh chỉ đang đập đầu vào một bức tường vô phương phá hủy thôi.”

“Tôi nghĩ cô mới là người nhầm. Cô sẽ nói cho tôi biết, hoặc phải dành hai tháng tới trong cái khoang tàu này.”

Cô ta lắc đầu và đối diện với anh bằng cái nhìn kiêu hãnh. “Lời tuyên bố đó chỉ cho thấy rằng anh chẳng hiểu gì về tôi cả. Nếu anh nghĩ anh có thể ngăn tôi trong khi tôi muốn đi, thì anh đã thực sự mất trí rồi.”

Cô ta ngẩng đầu lên và gõ gõ ngón tay vào một bên má. “Hừm, tôi nghe nói rằng việc đó có thể xảy ra nếu một người, coi nào... nghiện rượu. Nhưng tôi cho rằng trong trường hợp của anh” – cô ta dừng lại, nhìn từ trên xuống dưới anh – “có thể là do tuổi tác.” (*haha, câu này đau quá, đảm bảo anh Derek ức nổ ruột*)

Suốt phần còn lại của buổi sáng, Nicole nhớ lại những lời trao đổi của nàng với Sutherland. Nàng đã mạnh dạn bảo với anh ta rằng chắc chắn anh ta chính là người đã đánh chìm tàu nàng. Giờ thì nàng lại thấy không chắc chắn gì cả. Anh ta không thể tỏ vẻ vô tội lâu đến thế này nếu thực sự có tội. Một người đàn ông chẳng thèm quan tâm đến bất kì thứ gì sẽ nhận ngay. Thêm

vào đó, anh ta đã muốn tin rằng Tallywood mới là nghi can chính. Giống như là Sutherland cần được biết anh ta sẽ không lập tức bị đổ tội trong bất kì mưu ma chước quỷ nào trong cộng đồng hàng hải. Nếu anh ta đã làm, anh ta sẽ không bị thuyết phục phải tin nằng.

Nếu sự quả quyết đáng buồn của anh ta là anh ta sẽ bị nghi ngờ trước tiên làm ý kiến của nằng lung lay, thì mối ác cảm không thể gạt đi nổi của anh ta với nằng đã thuyết phục nằng. Anh ta thực sự nghĩ nằng đã đầu độc thủy thủ của anh ta. Nằng đã chắc chắn anh ta làm đắm tàu của nằng. Giờ nằng kết luận rằng có một kẻ khác đã làm hại cả hai. Nằng cảm thấy một chút mặc cảm tội lỗi trước những lời sỉ nhục nằng nói sáng nay, nhưng gạt nó đi ngay.

Vậy là anh ta đã không đánh chìm tàu của nằng – bớt đi một điều để nằng ghét anh ta. Và thật khó để kết tội anh ta trước cái cách anh ta đối xử với nằng trong khi vẫn tin rằng nằng đã đầu độc người của anh ta. Nhưng nằng vẫn căm ghét anh ta vì đã bỏ tù thủy thủ của nằng ở Cape.

Không còn việc gì khác để nằng làm ngoại trừ kéo dài thời gian. Những vết thương của nằng đã lành, và anh ta biết thế. Trước nay nằng chưa cố đòi được ra ngoài, nhưng sau cơn bão mà họ vừa trải qua, nằng thực sự sẽ phát ốm lên nếu không được ra ngoài sớm.

Khi anh ta trở lại khoang vào lúc giữa trưa, nằng đã mặc quần áo xong và đang đi đi lại lại.

“Thuyền trưởng Sutherland? Tôi nói chuyện với anh được không?” Nằng có thể tỏ ra lịch sự vì mục đích của mình.

Anh ta ngồi xuống mép giường và kéo ủng ra. Anh ta uớt từ đầu đến chân và trông mệt mỏi. “Cô muốn gì?” Giọng điệu anh ta rất thiếu lịch sự.

Lạy Chúa, anh ta điên tiết vì những lời nhận xét của nằng sáng nay. (*Chuyện, có anh nào bị chê già mà không điên nhỉ?*) Thuyền trưởng Sutherland mà cũng có những chỗ nhược trên bộ giáp của mình. Nằng giữ lại thông tin ấy để dùng tới sau này.

“Tôi hi vọng là anh đủ lịch sự để đi cùng tôi lên boong hôm nay, vì cơn bão cuối cùng đã tan.”

“Không,” anh ta nói mà không thêm dừng lại suy nghĩ.

“Không? Chỉ thế thôi à?” nằng kêu lên.

“Phải.”

Mặt nằng nóng bừng vì phải giữ lại những lời cay nghiệt nằng vô cùng muốn nói. Nằng không thể. Không một ngày nào ở dưới này nữa. “Sutherland... làm ơn đi.”

Lờ nàng đi, anh ta bước tới rương của mình và kéo ra bộ quần áo khô. Anh ta ném chúng lên giường và bắt đầu kéo chiếc áo ướt qua khỏi đầu. Nàng kéo ánh mắt mình khỏi lồng ngực rộng ẩm ướt đó. Sutherland là một gã quê mùa độc ác, kiêu ngạo, vậy thì tại sao hình ảnh cơ thể anh ta vẫn tác động đến nàng? *(cô ấy đang nói về một bá tước đấy ạ)*

Nàng điều chỉnh lại khuôn mặt để có thể nói chuyện vững vàng. “Tôi phải yêu cầu anh xem xét lại. Gần như là vô nhân tính khi giữ tôi ở đây.”

Khi anh ta tiếp tục mặc quần áo và chẳng nói gì, nàng quay sang anh ta lần nữa, và không thể nói là nàng đã thất vọng hay nhẹ nhõm khi thấy anh ta thay xong quần rồi. *Hahaha*

Theo kế hoạch của nàng, nếu anh ta không phản ứng, nàng chỉ việc nói dối. Đồ sụp lên ghế, nàng đặt một bàn tay lên đầu. “Tôi nghĩ việc thiếu không khí và ánh mặt trời đã làm cho các cơn đau đầu quay trở lại.”

Trong một giây, nàng nghĩ rằng anh ta có quan tâm.

“Thế sao?”

Chết tiệt, tại sao anh ta nghe như là không tin nàng nhỉ? “Vâng, tôi e là thế. Làm ơn đi, chỉ một giờ mỗi ngày thôi. Tôi có thể làm việc. Tôi có thể lao động nuôi thân.”

“Chúng tôi không cần bất kì ai nấu ăn hay vá víu cho chúng tôi. Và chúng tôi đã có thợ giặt quần áo rồi. Cô vô dụng đối với tôi.”

“Vô dụng á? Vô dụng? Anh chỉ vừa mới mới nếu những công việc mà phụ nữ thường làm ở trên bờ. Đó là tất cả những gì anh nghĩ tôi làm được sao?”

“Tôi biết cô làm được rất nhiều việc,” anh ta khịt mũi khinh khỉnh.

Ồ con hoang!

Khi anh ta đứng dậy để ra ngoài, rõ ràng đã kết thúc cuộc chuyện trò, cơn giận của nàng xẹp xuống. Ý nghĩ thêm một ngày nữa bị nhốt trong khoang của anh ta khiến nàng muốn khóc.

Cuối cùng nàng tìm được giọng của mình khi anh ta đã bước được một chân ra ngoài.

“Nhưng tôi phải làm gì suốt cả ngày hôm nay đây?” nàng hỏi bằng giọng lí nhí, xấu hổ.

“Tôi không thềm quan tâm cô làm cái quái gì.”

Khi nàng nghe thấy tiếng khóa cửa, nỗi buồn của nàng một lần nữa đầu hàng cơn giận. Mọi

câu hò các thủy thủ hát và mọi tiếng tròng trành của con tàu chỉ càng chọc giận nàng thêm. Thật không bình thường khi bị nhốt ở dưới này, đặc biệt là vì một việc mà nàng không làm. Lạy Chúa, giờ nàng muốn đầu độc anh ta làm sao!

Nàng tìm khắp khoang tàu nhưng không thể tìm được thứ gì nàng sẵn lòng đập vỡ hay làm hỏng. Thực sự, hủy hoại không phải là bản chất của nàng. Nàng thiên về hướng sáng tạo hơn...

Một ý tưởng nổi lên. Mắt nàng bắn về phía rương đi biển của mình, cũng chính là chiếc rương mà Sutherland đã tránh như thể nó có răng. Ở đó, ngay trong tầm với của nàng chính là sự trả thù. Anh ta sẽ phải hối hận vì đã đối xử với nàng như thế. Và sau khi nàng xong việc thì anh ta sẽ không bao giờ quên nổi nàng.

“Thuyền trưởng Sutherland?” Bigsby hỏi với một cái cau mày khi anh ta đi lên boong.

“Anh muốn gì?”

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào sau lưng Derek. “Tôi đã hi vọng Cô Lassiter sẽ đi cùng anh, vì thời tiết hôm nay rất đẹp.”

“Cô ta không đi cùng.” Derek quay lại đi hướng khác.

Bigsby đi theo. “Ồ. Cô ấy thế nào rồi? Có đau đầu nữa thôi?”

Hai hàng lông mày của Derek cau lại với nhau. Rõ ràng cô ta đã nói dối về những cơn đau đầu. Có phải không nhỉ? Tất nhiên rồi. Cô ta là một diễn viên đáng hổ thẹn. Tuy nhiên... “Tại sao anh lại hỏi về chuyện đau đầu?”

“Tôi vẫn luôn bày tỏ mối quan ngại về cú đánh vào đầu mà cô ấy đã phải chịu.”

“Không đau đầu gì cả.”

“Ồ, tốt quá. Anh có thể nói với cô ấy rằng tôi rất vui vì cô ấy đã khá hơn không?”

Lòng tốt thái quá của Bigsby gần như khiến Derek hối hận vì cách cư xử độc ác của anh với cô ta. Vào lúc đó, anh đã nghĩ rằng những lời nói dối quanh co là phù hợp với tính cách của một người đàn bà quỷ quyết bẩm sinh. Nhưng sau khi xem xét đến tình trạng của cô ta, anh thừa nhận rằng bản thân anh cũng có thể sẽ phải làm như thế.

Đối lập với điều hầu hết mọi người vẫn nghĩ, anh không phải là một người có bản chất độc ác. Anh quay lại để tới khoang tàu kiểm tra cô ta.

“Thuyền trưởng! Có thuyền áp sát. Trông như một chiếc tàu đang hướng về Anh. Tàu chở

thư. Họ đang ra hiệu được nói chuyện với chúng ta.”

Derek do dự. Anh háo hức muốn biết thông tin về cuộc đua và cần mua thêm hàng dự trữ, và anh lý luận rằng Nicole ở trong khoang tàu thêm vài giờ nữa cũng không sao. Khi họ tiến lại gần hơn, anh chấp nhận lời mời của vị thuyền trưởng để sang bên đó và thăm vợ chồng ông ta.

Một khi anh đã sang tàu ấy, cặp vợ chồng vui vẻ, ríu rít mở một chai vang đỏ hảo hạng của Pháp và khăng khăng giữ anh lại ăn tối cùng họ. Anh đồng ý, bởi vì luồng gió buổi tối rất nhẹ, và họ sẽ chẳng mất mấy thời gian. Quan trọng hơn, anh vồ lấy bất kì thứ gì để cất tâm trí ra khỏi người phụ nữ anh đang nhốt trong khoang tàu mình.

Kể cả khi ấy anh vẫn không thể ngừng nghĩ về cô ta. Sau vài giờ, cuối cùng anh cũng lịch sự rời khỏi tàu hàng xóm. Chai vang mà anh đã hi vọng sẽ dập tắt chút ít cảm giác tội lỗi và tức giận của anh với cô ta hóa ra chỉ làm cho anh gần say.

Anh đứng trên lan can tàu hi vọng cơn gió lạnh sẽ làm mình tỉnh táo. Anh muốn kiểm soát bản thân khi đối mặt với cô ta. Chắc chắn vào giờ này Nicole đã đang cào cào các bức tường rồi.

Nicole. Khi ngược lên nhìn bầu trời tối mịt, anh nghĩ cuối cùng anh cũng đã tìm được màu mắt của cô ta: màu xanh thẫm của đêm đại dương nơi tận cùng thế giới. Anh nhanh chóng đỏ mặt vì những ý nghĩ ủy mị của mình. Chúa ơi, anh cần phải bỏ rượu. Anh mừng vì Jimmy đã chen ngang những suy nghĩ ngớ ngẩn của mình.

“Thuyền trưởng, ngài đã bảo cháu phải chú ý nếu có gì không hay xảy ra với cô gái. Cháu tới để nói rằng suốt cả ngày hôm nay cô ta đã không ăn gì.”

Nếu đây là kế hoạch của cô ta để buộc anh thấy có lỗi thì cô ta đã làm được một việc tuyệt vời. “Cô ta có tỏ ra ốm không?” anh nói, cố nghe có vẻ bình thường.

Jimmy lo lắng đảo chân trước câu hỏi đó, rồi lẩm bẩm. “Cháu không thấy, thưa thuyền trưởng.”

“Sao thế, nhóc?”

“Vào bữa trưa và bữa tối cô ta xua cháu đi, nói rằng cô ta chưa mặc quần áo và không cho cháu vào. Vì thế cháu chỉ để khay ở ngoài cửa.”

Derek đoán rằng Jimmy chẳng quan tâm quái gì đến cô ta hơn đám thủy thủ và sẽ không quan tâm liệu cô ta có ăn gì hay không.

“Cô ta không đụng tới chút thức ăn nào, nhưng có lấy mấy bình nước,” cậu bé nói thêm, có lẽ hi vọng rằng thông tin ấy sẽ xóa cái nhìn cứng rắn trên mặt vị thuyền trưởng của cậu.

Mặc dù Nicole ăn như chim, ít nhất cô ta cũng đã ăn uống đều đặn kể từ khi anh đảm bảo với cô ta về thức ăn. Chắc chắn có chuyện gì đó không ổn rồi.

Anh rảo bước tới khoang của mình, mồ hôi vã ra trên trán cho dù gió biển đang thổi. Anh không hiểu tại sao anh lại phải quan tâm. Nhưng thủy thủ của anh giờ đã hồi phục, và anh thấy khó mà tiếp tục muốn hại cô ta nữa.

Anh đè nén nỗi lo trông thấy được của mình khi mở cánh cửa.

Cô ta đang ở trên giường anh, quấn chặt trong chăn ấm, một việc thông minh bởi vì cửa sổ của anh đang mở ra đón không khí ban đêm. Tuy nhiên, một mùi giống như khoáng chất ập vào mũi anh. Anh chỉ có thể nhìn thấy cô ta trên giường bởi vì chiếc đèn của cô ta sắp tàn, nhưng có những vệt tối trên mặt và tóc cô ta. Anh bật chiếc đèn ở gần cửa lên, và hít vào thật mạnh khi nhìn khắp khoang của mình.

Một khoang tàu vừa mới được trang trí lại.

Nicole – đồ phù thủy bé nhỏ - đã sơn lại các bức tường của anh. Cô ta vẽ một cảnh nuôi thả gia súc, một khung cảnh ... rất ấn tượng.

Không may, bức tranh của cô ta bao trọn khoang tàu của anh. Nếu áo sơ mi của anh treo trên tường cản đường thì cô ta chỉ đơn giản là sơn đè lên nó. Gáy các cuốn sách của anh, vốn được sắp đặt gọn gàng, nay xanh nõn màu cỏ. Tấm gương của anh bị biến thành một hồ nước bao quanh là cỏ dại. Bằng cách nào đó cô ta đã hòa từng phân trên mỗi bức tường vào một khung cảnh.

Anh đi tới gần hơn để nhìn vào hai bình nước cô ta đã lấy ra khỏi khay đồ ăn. Chúng chứa đầy cọ vẽ. Những chiếc cán cọ bằng bạc được khắc dòng chữ “Tặng Nicole, Chúc mừng sinh nhật, E.B” E.B là kẻ quái quỷ nào? Lại thêm những vật xa xỉ nữa – và không phải từ cha cô ta.

Ai đó, có thể là một người đàn ông khác, đã đánh giá cô ta đủ cao để tặng cho cô ta những món quà đắt tiền này. Có ý lờ đi suy nghĩ về việc cô ta trả ơn thế nào, anh tiếp tục quan sát căn phòng. Cô ta đã dùng hết từng giọt mực và từng chút xi đánh giày của anh. Tuy nhiên, cô ta vẫn phải có một nguồn cung cấp màu vẽ của riêng mình.

Những chiếc rương. Derek thầm nghiến móc bản thân vì đã không điều tra những cái rương của cô ta, trong đó rõ ràng là chứa đầy màu vẽ.

Những bức tranh phong cảnh trên tường trong phòng cô ta... chúng là của cô ta. Cô ta là người nghệ sĩ mà anh đã nghĩ rất có tài. Hơi thở của anh thoát ra ngoài khi anh quan sát tác phẩm của cô ta. Cô ta đã hoàn thành một tác phẩm khác thường, nhưng làm sao cô ta có thể làm nhanh đến thế?

Một lần nữa anh lại thấy mặc cảm tội lỗi. Cô ta đã ở một mình trong phòng này tám hoặc là chín tiếng đồng hồ. Kể cả thế, khi anh ghé lại gần hơn những chi tiết phức tạp trong mỗi hình

ảnh, anh thấy rằng chắc hẳn cô ta đã làm việc như điên để hoàn thành tất cả trong một ngày. Bởi vì cô ta đã vẽ lên mọi thứ.

Cô ta đã xâm phạm tất cả vật sở hữu của anh – tại sao anh lại không cảm thấy cơn giận dữ quen thuộc? Đáng lẽ anh phải giận. Nhưng một phần trong anh tin rằng anh đang nhận đúng thứ anh đáng phải nhận.

Như thế đọc được ý nghĩ của anh, cô ta nói. “Anh đã bảo tôi anh “không thêm quan tâm tôi làm cái quái gì.” Ánh mắt anh bay từ bức tường tới mặt cô ta. Mắt cô ta đang mở, theo dõi anh không chút thích thú.

“Đúng là thế,” anh thừa nhận. Hai quầng thâm tím dưới mắt cô ta cho anh thấy rằng cô ta đã làm mình kiệt sức. Lỡ cô ta ốm lại thì sao? Tội lỗi thắt chặt lồng ngực anh, khiến anh ngạc nhiên vì sức mạnh của nó, và anh sắp sửa xin lỗi để giảm nhẹ gánh nặng. Thay vào đó, anh nói một cách ngu ngốc, “Cô biết không, đáng lẽ tôi nên giận dữ.”

Một giây trôi qua. “Tôi không thêm quan tâm anh cảm thấy cái quái gì,” cô ta nói bằng giọng ngái ngủ, và nhắm mắt lại.

Khi giấc ngủ chiếm lấy cô ta, Derek bị bỏ lại với những ý nghĩ nặng nề của chính mình khi lạc mất trong khung cảnh bao quanh anh.

Chương 17

Nicole đang ngồi bên cửa sổ làm việc với những nút thắt của nàng khi một tiếng gõ cửa lớn vang lên làm nàng ngạc nhiên. Gõ cửa à? Chà, đây là một điều không đoán trước được với đội thủy thủ vô văn hóa của anh ta. Nàng vội liếc xuống để đảm bảo là mọi thứ đều đã được che phủ.

Vì Bigsby đã không được đến thăm nàng, cánh cửa luôn đóng mở tự do mà chẳng cần chút nhượng bộ nào với nàng cả. May thay, lớn lên trên biển đã làm cạn kiệt bất kì chút đoan trang nào mà nàng có thể đã từng có.

Sutherland bước vào mang theo mùi biển, mùi muối, mùi gió và không khí khô ráp. Chúa ơi, nàng khao khát được rời khỏi khoang tàu này biết bao! Thật đau đớn cho nàng cứ như thể anh ta đang trêu chọc một người ăn mày bên cửa sổ nhà bếp vậy.

Nàng đấu tranh lại ham muốn sáng tác ra một câu chuyện về vụ đầu độc chỉ để nàng có thể ra ngoài. Nhưng nàng chẳng biết gì về chuyện đó và thậm chí không thể bắt đầu bịa ra một câu chuyện nghe có vẻ thuyết phục.

Ý nghĩ phải nói dối để dành lại được tự do làm nàng ghê tởm. Nếu Sutherland đứng đó chờ nàng nói thì anh ta sẽ phải thất vọng. Tất cả những gì nàng cảm thấy mình làm được là nhìn chằm chằm căm ghét vào anh ta. Đến lượt anh ta trông như thể anh ta thấy lúng túng.

“Tôi nghĩ là vì cô đã hết buồm,” anh ta nói với cái nhìn lướt quanh khoang tàu, “có thể cô cần thêm.” Anh ta đặt một chồng vải buồm hình vuông trên bàn như thể đang xoa dịu con thú dữ nào đó. Nàng cũng nghĩ là nàng sắp biến thành thứ đó rồi.

Rồi, từ một cái thùng nhỏ, anh ta kéo ra ba chiếc can. “Tôi nghĩ có thể cô cũng cần thêm màu vẽ.” Anh ta trông rất hài lòng với bản thân khi giơ cho nàng xem chỗ sơn, như thể hành động quảng đại này đáng chú ý lắm vậy.

Thay vì hưởng với những lời lẽ tử tế và thậm chí là còn hơi xu nịnh như anh ta đã hi vọng, nàng chỉ đơn giản nhìn chằm chằm vào anh ta và lần theo những tấm vải với cử động chính xác, bức dọc. Nàng dừng lại khi má nàng nhả lại.

“Tôi tưởng việc này sẽ làm cô hài lòng và có thể bù đắp cho chuyện ngày hôm qua...” Những lời của anh ta tắt lịm khi nàng vùng dậy và đi phăm phăm về phía anh ta. Thậm chí trước khi anh ta kịp hiểu ra ý định của nàng, nàng đã thu cánh tay lại. Và đâm vào mặt anh ta.

“Cái quỷ gì thế! Tại sao cô lại làm thế?” Tiếng kêu của Sutherland nghe không rõ khi anh nắm lấy cằm mình để đẩy thử.

Nàng giận tới nỗi toàn thân run rẩy. “Nếu anh tưởng một mảnh buồm vó vắn nào đó cùng với vài mẩu sơn cũ sẽ khiến tôi quên mất việc anh đã nhốt tôi trong cái khoang tàu chết tiệt

này” – nàng dừng lời để hít một hơi dài – “thì anh cực kì sai lầm. Tôi không phải là loại con gái gốc gác sẽ thấy vui sướng với bất kể trò tiêu khiển gì anh ném vào tôi! Tôi thường chỉ vẽ sau một ngày làm việc mệt nhọc mà thôi!”

Nàng đã đâm Sutherland! Nàng không thể tin hẳn vào điều đó, nhưng tay nàng nhoi nhói vì phản lực của cú đâm vào khuôn mặt rắn như đá của anh ta. Có một thoáng cử động ở bên ngoài; Jimmy đang đứng ngoài cửa. Trong bao lâu rồi, nàng không biết, nhưng nàng biết rằng cậu bé đã nhìn thấy Sutherland đang ôm cầm, nắm bắt chửi thề.

Nàng không thể giấu nổi nụ cười uể oải hiện lên mặt một khi đã xả cơn tức tốt bậc. Nó thậm chí không mờ đi khi Sutherland phát ra một âm thanh hăm dọa về phía nàng trước khi bước ra khỏi cửa.

Thực tế, nàng lại còn thấy hài lòng hơn – tin tức chắc chắn sẽ lan khắp cả tàu chỉ trong vài phút.

Buổi sáng hôm sau nàng nhận được tiếng gõ cửa thứ hai và thậm chí còn được hưởng một vài giây lịch sự trước khi cánh cửa mở ra. Jimmy, cậu bé con, len lén vào như thể cậu ta không muốn đánh thức nàng. Mỗi ngày đôi mắt cậu ta càng sáng hơn và da dẻ lại hồng hào hơn, trong khi nàng yếu đi. Nàng nghĩ nàng sẽ thực sự ghét cậu ta.

Cũng như ngày hôm trước, cậu ta quan sát các bức tường nàng đã vẽ với cái nhìn thích thú trên mặt, rồi bỏ lại cái khay. Tuy nhiên, hôm nay cậu ta đặt nó lên bàn chứ không phải sàn nhà nữa. Thay vì bắn cho nàng cú lườm cổ hữu trước khi khởi hành, cậu ta do dự ở ngưỡng cửa trước khi trở lại chỗ nàng.

“Cậu muốn gì?” nàng quát. Với hai má đỏ bừng vì gió, trông cậu ta đã hoàn toàn hồi phục từ trận ốm, và cũng như Sutherland, cậu ta có mùi như thể được tắm dưới ánh mặt trời. Ý nghĩ về Jimmy ở bên ngoài trong khi nàng không thể là quá nhiều với nàng.

Lối cư xử của các thủy thủ trên tàu này với nàng sắp thay đổi – bắt đầu với cậu ta. Nàng bắt đầu bước tới chỗ thẳng nhóc.

Cậu ta lùi lại. “C-chị thực sự đã đâm thuyền trưởng à?”

Nàng nhướn mày lên với cậu ta nhưng không dừng lại.

“Ừm, ừ thì, tôi nghĩ chị đã hạ đo ván thuyền trưởng.”

Nàng càng lườm nguýt dữ hơn. Tốt thôi. Nếu Jimmy muốn gán trách nhiệm cho nàng với cái khuôn mặt đẹp đẽ kia thì nàng sẵn sàng chiến đấu.

“Phải, tôi đâm thuyền trưởng đấy. Cậu định làm gì nào?” Ngửa đầu ra sau, nàng nhìn khắp lượt cậu bé, đánh giá cậu ta từ đầu đến chân. Cậu ta không to hơn nàng là mấy. Thêm một cái

nhìn khắp lượt nữa và nàng đã quyết định. Nàng sẽ hạ được cậu ta.

“Chờ đã!” Cậu ta giơ một tay lên trước mặt để chặn đường tiến của nàng, lùi lại cửa ra vào. Cậu ta lúng túng trốn sau nó, chỉ để cái đầu ngó vào. “Nằm sao... nằm sao chị lại không xấu hổ vì việc mình đã làm thế?” cậu ta kêu lên.

Nàng biết cậu ta không hỏi nàng về việc đắm thuyền trưởng mà là về chuyện đầu độc nguồn nước. Mặc dù nàng không cảm thấy câu hỏi đó đáng được trả lời, giờ nàng đã vượt quá cả ngưỡng tức giận rồi.

“Xấu hổ á? Tôi chẳng làm việc gì đáng xấu hổ cả!” nàng kêu ré lên. “Nếu cậu không trì hoãn khủng khiếp như thuyền trưởng của cậu thì đến giờ cậu đã phải hiểu là tôi chẳng đầu độc ai cả. Dù thế nào tôi cũng không phải là người hoàn hảo, nhưng tôi không đủ ác để đầu độc cậu, mặc dù tôi đã bắt đầu ước gì tôi có thể rồi!”

Jimmy hỗn hà hỗn hển, và đôi mắt cậu ta mở lớn trước khi chạy đi. Cậu ta phải len qua cả một đám thủy thủ lúc này đã tụ tập bên ngoài cửa, hầu như chắc chắn là bị những tiếng thét của nàng. Một vài người bọn họ gật đầu về phía nàng và lăm bắm cái gì đó qua lại với nhau, nhưng nàng lờ họ đi. Nàng cho rằng đã đến lúc mang việc này ra ánh sáng rồi. Bởi vì không đời nào nàng chịu tiêu thêm một tháng nữa ở trong khoang tàu, và họ cần phải biết điều đó.

Nàng mở cửa rộng ra và quay sang thủy thủ gần nhất. “Vậy là các anh nghĩ tôi đã đầu độc nước của các anh hả?” nàng hét lên. “Các anh quá tin vào chuyện tôi đã làm đến nỗi thuyền trưởng của các anh không chịu cho tôi lên boong vì sợ các anh sẽ làm tôi bị thương.” Nàng đánh cú lườm của mình tới từng thủy thủ ở ngoài cửa.

“Quý tha ma bắt tất cả các anh đi! Tôi chẳng làm gì nên tội ngoài việc xui xẻo bị lên nhầm tàu với một lũ con hoang nhát cáy!” Hai năm đắm nàng siết chặt lại khi nàng đã đi tới điểm không thể quay đầu.

“Nếu các anh định làm gì tôi thì tốt nhất nên làm luôn bây giờ đi, bởi vì tôi sẽ bước ra khỏi cánh cửa này, và cảm nhận ánh mặt trời trên mặt tôi... hoặc là chết trong lúc cố thoát ra. Các anh đã hiểu chưa?”

Trong cơn giận dữ, tất cả những gì nàng nghe thấy là máu sôi lên trong đầu. Nàng gần như không nghe thấy những tiếng huýt gió và những tiếng gầm ghè. Nàng lao ra ngoài, xô đẩy những người không kịp tránh đường cho nàng.

Bao gồm cả Sutherland.

Với vẻ võ lữ u ám trên mặt, anh ta đứng bất động. Quá tệ.

Nàng dùng tất cả sức mạnh của mình đẩy anh ta sang bên trước khi lao rầm rập tới lan can tàu và nhìn ra ngoài biển lớn.

Derek không nghĩ có lúc nào anh cảm thấy mình như một tên khốn thế này chẳng. Khi anh nhìn nàng ở lan can, theo dõi đôi vai nhỏ dang lên với mỗi lần hít thở khí trời, anh đã biết.

Nàng không làm việc đó.

Anh không thể tin được nàng đã la hét vào mặt các thủy thủ hay đã xô đẩy anh. Nhưng hành vi cảm phần ấy giống như đã bật mở một cái nệm ngăn chặn cảm xúc. Bản năng của anh trỗi dậy, và anh chỉ đơn giản là đã hiểu. Chắc hẳn nàng đã nói với anh sự thật về những việc nàng làm trên tàu tối hôm ấy.

Anh quay khỏi nàng và tìm Jeb. “Nói với các thủy thủ khác rằng họ phải đối xử với cô Lassiter như một vị khách danh dự trên con tàu này.” (*thuyền trưởng quay 180 độ hơi bị nhanh*)

“Vâng, thưa thuyền trưởng. Chúng tôi cũng đã đoán được phần nào khi nghe cô ấy đã dấm vào mặt ngài.”

Anh lờm người thủy thủ già. “Tuổi tác của ông không cho ông cái quyền tự do bất kính với thuyền trưởng đâu.”

“Không, nhưng tôi có thể khi mà thuyền trưởng của tôi tự biến mình thành đồ ngốc.”

Với cái nhìn hăm dọa cuối cùng, Derek quay khỏi ông ta và tìm một chỗ tốt để nhìn ngắm nàng. Trong vòng hai giờ tiếp theo, nàng cứ đứng ở lan can. Trời đã về chiều khi cuối cùng nàng cũng đặt đầu lên thanh gỗ. Nàng sợ ai đó sẽ kéo nàng lại vào trong.

Anh không nghĩ sẽ là khôn ngoan khi tiếp cận nàng sớm thế này, nhưng anh không thể để nàng sợ anh hay các thủy thủ của anh thêm nữa.

“Nicole,” anh bắt đầu nói khi đứng đằng sau nàng. Nàng không thèm nghe anh gì cả. “Làm ơn nhìn tôi này,” anh nói. Anh khẽ quay nàng về phía mình, và để ý thấy nổi đau nhói lên trong lồng ngực khi nàng ngấm ngấm bám chặt lấy lan can. “Tôi không tin em đầu độc nguồn nước nữa.”

Nàng không trả lời.

“Vậy là... có ai đó cũng phá hoại con thuyền của em nữa hả.”

“Đúng như tôi vẫn nói.”

Anh thở ra một hơi dài. “Tôi muốn xin lỗi em –“

“Tốt thôi,” nàng nói gay gắt.

Anh đã xin lỗi, vậy mà nàng dường như không thêm quan tâm. “Tôi đang nói tôi xin lỗi,” anh ngiên rằng kèn kẹt.

“Và tôi nói, “tốt thôi.”

“Em muốn gì từ tôi? Em muốn gì để chúng ta huề nhau?”

Nàng nhìn xuyên qua anh. “Tôi muốn đi nhờ đến Sydney.” Nàng bước xa khỏi anh, đi theo lan can tàu.

Giống như mọi khi, hể dỉnh tới Nicole là anh chẳng biết phải làm gì. Giờ anh cũng chẳng khác hơn trước là mấy. Nàng là người con gái muốn ra khơi cùng với cha mình và giúp ông ta xây dựng một hãng tàu chẳng? Hay là nàng nghiêm túc với tài năng nghệ thuật tuyệt vời của mình? Có phải nàng chỉ ra khơi trong khi đang chờ tìm được đúng người để ổn định và xây dựng một gia đình?

Ý nghĩ nàng cưới một gã đàn ông khác khiến cơn ghen nguyên thủy rộ lên. Và đó là sự ghen tuông. Anh không còn giả vờ rằng nàng chỉ là một ai đó mà anh khao khát về mặt thể xác nữa. Anh muốn thấu hiểu nàng; anh muốn biết nàng.

Không có nghĩ là việc đó sẽ xảy ra trong tương lai gần. Trong những ngày tiếp theo, nàng không nói chuyện với anh, và anh khôn ngoan không khơi vấn đề đó lên.

“Cứ với cái cách cô ấy lơ ngai đi thì ngai chẳng khác nào con muỗi nhép,” Jeb nói với anh một sáng nọ khi ông ta nhìn thấy Derek đang quan sát nàng.

Anh lừ mắt với Jeb, không thoải mái vì bị bắt gặp. Anh không hề bỏ qua thực tế rằng các thủy thủ thấy tội nghiệp cho anh. Nếu họ bắt gặp anh đang nhìn vào nàng, việc mà anh làm hầu hết thời gian trong ngày, họ sẽ cụp mắt xuống. Nhưng trước đó anh đã có thể nhìn thấy cái nhìn thông cảm của họ.

“Cảm ơn nhé, Jeb, vì sự quan sát tinh tường cũng như không được yêu cầu của ông.”

“Ngài đang ước cô ấy sẽ hét vào ngài ngay lúc này, phải không nào?” Jeb nhận xét.

Anh ngiên rằng.

“Nhưng không, cô gái đó sẽ không bù lu bù loa lên và khóc lóc đâu.”

Lạ lùng là nàng đã không hề làm gì để khiến anh thấy có lỗi. Anh vẫn mặc cảm, đặc biệt là khi nghĩ tới tất cả những mất mát mà nàng đã phải trải qua một không có một ai để dựa dẫm. Rồi bị mang lên tàu của anh, bị cầm tù, bị bỏ đói, kể cả khi việc cuối cùng không phải là do cố ý.

“Cô ấy đơn giản là chẳng muốn dính dáng gì tới tôi cả,” Derek lơ đãng nói.

“Tôi cá việc đó làm phiền ngài cứ như xát muối vào vết thương,” người đàn ông già nói bằng giọng tử tế hơn.

Anh thấy mình đang gật đầu. Đúng là như vậy, và cả cái thực tế rằng người duy nhất trong số tất cả thủy thủ đoàn mà nàng chịu nói chuyện cùng là Bigsby.

Giống như Derek, các thủy thủ đã thay đổi ý kiến về nàng, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận nàng như một phần của mình. Nàng cũng có vẻ chẳng muốn dính dáng gì tới họ. Với quyền tự do đi lại trên tàu, nàng dùng khoảng không gian ấy để tránh mặt tất cả mọi người.

Đặc biệt là anh.

Nàng tự chọn việc làm, chẳng hỏi han ai, nhưng đơn giản là sửa chữa hoặc lau chùi bất kì cái gì nàng nghĩ là cần. Anh không hề có ảo tưởng rằng nàng định giúp đỡ anh hay người của anh theo bất kì cách nào. Nàng chỉ làm việc để nhẹ gánh buồn chán của mình mà thôi.

Khoảng cách Nicole đặt giữa chính nàng và tất cả những người khác là rất lớn và rất gay gắt, và bất kể là ai làm việc gì –

“Xin chào, cô Lassiter.”

“Ừ-hừ.”

- thì khoảng đó cũng không bị phá vỡ.

Trừ lúc ở trên giường với anh.

Kể từ đêm đầu tiên họ ngủ cùng nhau ở London, anh đã thấy... rất tuyệt khi ngủ với nàng, và anh tiếp tục việc đó mỗi đêm, kể cả sau vụ phát hỏa của nàng. Mỗi sáng anh lại càng thấy khó khăn hơn khi phải bỏ lại nàng và cuộc đình chiến trong tâm lặng – với nàng thì còn là trong vô thức – của họ. Khi anh ôm nàng vào sát ngực mình, nàng chào đón anh, thậm chí còn vô tình nhích lại gần anh hơn.

Đêm đó, khi anh trở về phòng, anh nhìn khắp lượt nàng. Hai bàn tay nhỏ đặt trên mặt chăn ở dưới cằm, và bím tóc dày quấn quanh vai. Rất đẹp. Với anh nàng rất đẹp. Anh muốn ân ái với nàng không chỉ vì khoái cảm mà anh biết sẽ tìm thấy cùng nàng. Anh muốn chiếm hữu nàng, để biến người phụ nữ thông minh, dũng cảm này thành của anh.

Vì lý do gì đó, đêm nay khao khát chưa bao giờ từ bỏ anh ấy lại càng mạnh hơn. Anh phát ốm vì nó, phát ốm vì muốn nàng. Đêm nay anh sẽ không – không thể – ngủ cùng nàng. Anh ngồi

trên ghế của mình, nghĩ về cô gái trên giường anh, uống rượu như hũ chìm trong hi vọng quên lãng. Khi anh đứng dậy để với lấy một chai khác, nàng thức giấc và dụi mắt.

“Anh đang làm gì đấy?”

Nàng không hỏi, “Anh đang làm gì ở đây?” Nàng có biết anh vào đây mỗi đêm không? Nàng có bất kì ý niệm nào về ảnh hưởng của nàng lên anh không?

“Tôi đang rót cho mình một ly. Em muốn không?”

Nàng lắc đầu và kéo chân lên sát ngực, co ro trong chăn. “Tại sao anh lại làm thế? Sao lại uống nhiều như thế?”

Chiếc ly anh đã rót đầy và đang đưa lên đến miệng khựng lại. Đây là câu hỏi cá nhân đầu tiên mà nàng từng hỏi anh, mối quan tâm đầu tiên nàng từng thể hiện. Vậy mà nàng vẫn nhắm trúng yếu huyệt của anh.

Anh đã đủ say để trả lời nàng thành thật. “Tôi uống để lãng quên. Để quên đi những điều tôi không thể thay đổi.”

Nàng nghiêng đầu. “Có ích gì không?”

“Tôi không biết,” anh nói, cau mày với ly rượu của mình. “Tôi thường nghĩ là có.”

“Tôi thấy buồn cho anh,” nàng khẽ nói, và rồi nằm xuống ngủ lại.

Khuya hôm đó, anh nghĩ về những câu trao đổi của họ. “Tôi thấy buồn cho anh” nghe giống như là “Tôi thương hại anh” nhiều hơn.

Kể cả khi anh bỏ rượu – nếu anh có thể - anh cũng đã không còn thời gian để có nàng. Mỗi một đêm bất tận như thế này họ lại tiến gần hơn tới bến cảng, và sẽ càng thêm khoảng cách giữa họ hơn bất kì lúc nào anh từng nghĩ tới.

Anh chỉ có thể tưởng tượng ra nàng muốn lên bờ đến mức nào. Chính anh lại không vui vẻ gì khi nghĩ đến cảnh cập cảng Sydney, bởi vì Nicole sẽ rời bỏ anh và không bao giờ nhìn lại.

Chương 18

Trong vài đêm tiếp theo, Jimmy mang bữa tối của nàng vào phòng, đặt chiếc khay xuống bàn với một vẻ điệu đà. Cậu nhóc đã hoàn toàn thay đổi cách cư xử với nàng đến mức nàng nghi rằng cậu ta đã thực sự nhốt vào thức ăn của nàng lúc trước và giờ thì thấy tội lỗi. Cậu ta không để nàng yên mà bắt tới tấp những câu hỏi lên nàng. Cậu ta khen nàng và mang nước tắm cho nàng mỗi ngày, cũng như cho nàng chọn lựa thức ăn. Thực tế, nàng chưa từng ăn ngon miệng như thế này từ trước đến nay.

Những thủy thủ khác không thân thiện cũng không hẳn học nàng và chủ yếu chú tâm vào việc của mình. Việc đó với nàng cũng không sao cả. Nàng đã có một đội thủy thủ, một đội thật giỏi mà nàng yêu thương. Nàng không cần được chào đón như thành viên trong nhà bởi những người này.

Lờ đi những câu tán dóc của Jimmy, nàng xúc một nắm nho khô và nghĩ về tình huống của mình. Nàng không thể tiếp tục giữ lòng thù ghét lâu hơn được nữa. Nàng không phải là loại giận dai; nàng luôn luôn nổ bùng rồi vài phút sau quên mất trận cãi cọ là về cái gì. Và nàng tự bảo với mình rằng trong những trường hợp tương tự nàng cũng sẽ tin giống như Sutherland và các thủy thủ của anh ta đã tin.

Sutherland đặc biệt làm cho mọi chuyện khó khăn thêm. Anh ta lường trước mọi mong muốn của nàng. Ngày hôm qua khi họ đi ngang một chiếc tàu hơi nước tới từ Pháp, anh ta đã ra hiệu cho họ và cười thuyền nhỏ qua với một đám thủy thủ cho dù việc đó làm anh ta mất thời gian. Anh ta mang về một túi đầy hoa quả cho nàng – táo, cam, nho khô – chắc hẳn anh ta đã phải trả cả đồng tiền cho chúng. Nàng đã phải che giấu vẻ ngạc nhiên đến há hốc mồm của mình, bởi vì anh ta cũng mang về cho nàng một ít mực, nói rằng có thể nàng muốn viết thư cho cha nàng.

Nếu như nàng phải bước ngang qua anh ta, một việc dường như ngày càng dễ gặp, anh ta sẽ chạm vào nàng và đặt bàn tay anh ta lên lưng nàng. Nếu việc đó còn chưa đủ thì anh ta lại còn nấn ná ở đấy. Nàng cho rằng anh ta hỏi xin sự tha thứ của nàng trong từng việc làm ấy.

Ngủ cùng anh ta cũng làm nàng kiệt sức. Nàng biết việc anh ta đến mỗi đêm, mặc dù anh ta không nhận ra rằng nàng thức giấc mỗi lần anh ta vào trong giường.

Đáng lẽ nàng nên nổi giận vì sự tùy tiện đó. Nhưng chừng nào anh ta còn không biết là nàng biết, nàng chỉ việc giả vờ nàng không biết và tiếp tục hưởng thụ hơi ấm anh ta mang đến trong những đêm giá lạnh.

Nhưng đôi khi anh ta vòng cánh tay quanh nàng vào kéo nàng lại gần, bàn tay anh ta chạm vào ngực nàng. Nàng cứng đờ vì niềm khoái cảm bất chợt. Mỗi đêm nàng lại càng thấy khó khăn hơn trong việc không đáp lại, và nàng phải dùng đến từng gam ý chí của mình để không lại gần cơ thể anh ta, quá ấm áp và cứng rắn bên cạnh cơ thể nàng. Nhịp tim anh ta đập vào lưng nàng làm nàng hạ thấp sự cảnh giác, quyến rũ nàng.

Khi nàng còn đang ốm, anh ta nằm xuống là ngủ ngay, nhưng bây giờ anh ta rất tỉnh, và căng

thẳng. Không đêm nào trôi qua mà nàng không nhận thấy sự khuấy động của anh ta. Anh ta kiểm soát bản thân. Vì nàng. Nàng ước anh ta đã không làm thế. Nàng ước gì anh ta kéo nàng lại gần và chạm vào nàng như đã làm trước đây.

Rồi mặc cảm tội lỗi đến với nàng. Làm sao nàng có thể khao khát anh ta trong khi anh ta đã tổng giám thủy thủ của nàng? Chính anh ta đã nói rằng anh ta chẳng cho họ biết tí gì về sức khỏe của nàng. Tất nhiên họ sẽ cố tạo phản; họ chẳng hề biết anh ta đang làm gì với nàng. Không, nàng không thể hạ thấp sự phòng thủ với anh ta được. Bất kì người đàn ông nào đủ độc ác để đánh nhau với thủy thủ của nàng và ném họ cho những con sói ở Cape Town khi họ phản kháng cũng không thể tin cậy được.

“Chị có sao không?” Jimmy hỏi, kéo nàng ra khỏi những suy nghĩ của mình.

Nàng nhìn xuống để thấy hai tay mình đang nắm chặt. “Tôi ổn.”

Jimmy cau mày khi nhặt cái khay lên. “Tốt hơn là nên mang cái này lại cho Bếp trưởng.”

Khi nàng lơ đãng gật đầu, cậu ta mang chiếc khay ra ngoài.

Đột nhiên thấy nóng ruột, Nicole quấn gần hết chỗ quần áo của nàng, phủ ra ngoài một chiếc chăn và hướng ra ngoài cửa. Trong khoảng một giờ, nàng nhìn chăm chăm ra biển, nơi ánh trắng đang chiếu lấp lánh qua mặt nước. Nó lơ lửng bên trên đường chân trời như thể nó quá to lớn và nặng nề khó lòng trời lên được.

“Thật khó tin phải không?” Sutherland nói khi anh ta bước tới phía sau nàng. “Như thể trăng miến cười tách rời biển cả vậy.” Anh ta đứng đó, không hề di chuyển đến cạnh nàng trên lan can.

Nàng không trả lời, chỉ chiến đấu với mong muốn dựa ra sau vào anh ta, vào hơi ấm mà nàng vẫn cảm nhận được dù cho không chạm vào anh ta lúc này.

“Tôi nghĩ đây là lúc tôi thích nhất trong toàn chuyến đi – những ngày cuối cùng đi sâu xuống phía nam thế này.”

Làm sao giọng nói của anh ta lại cuốn hút nào đến thế? Tại sao nó dụ dỗ nàng quay lại và vùi mặt mình vào ngực anh ta?

Nàng lắc đầu, nhắc nhở mình rằng anh ta đã làm hại thủy thủ của nàng. “Việc đó không làm tôi ngạc nhiên,” nàng nói bằng giọng hằn học, “vì trời lạnh.” Nếu nàng đủ cộc lốc, liệu anh ta có bỏ mặc nàng không?

Sự im lặng rơi xuống, và nàng gần như hối hận vì giọng điệu đánh đá của mình. Anh ta đặt một bàn tay lên vai nàng.

“Em đang run kìa. Tại sao em không bao giờ chịu mặc những quần áo ấm mà tôi mang tới?”

“Ồ, đó là lý do vì sao anh để chúng trên giường đó hả?” nàng hỏi mà không thêm giả bộ quan tâm.

“Phải. Tôi, ừ, tôi không biết làm sao để em chịu mặc đồ của tôi.”

“Trong tương lai, đừng phí thời gian nữa.”

Anh thở dài. “Nicole, tôi muốn em biết,” anh ngập ngừng, “tôi rất xin lỗi vì cái cách mọi chuyện đã diễn ra giữa hai ta. Tôi sẽ thay đổi cách tôi đã đối xử với em nếu có thể.”

Khi nàng không nói gì, anh quay người nàng. “Tôi biết em ghét tôi, nhưng có điều gì đó giữa chúng ta không thể bị lờ đi thêm nữa. Em không thấy chuyện này sẽ đúng đắn thế nào sao?” anh hỏi khi khẽ vuốt ve má nàng. Đôi mắt anh, sáng lấp lánh ánh bạc dưới trăng, hút hồn nàng với vẻ mãnh liệt của nó.

Nàng nhìn đi chỗ khác và cố gắng nói giọng bình thường. “Anh làm như thế chúng ta chẳng có quyền gì trong vấn đề này, như thể nó nằm ngoài tầm với của chúng ta vậy.”

“Với tôi đúng là như vậy đấy. Kể cả khi tôi tin rằng em đã làm hại thủy thủ của tôi, tôi vẫn muốn em bắt chấp tôi chiến đấu với nó đến thế nào.”

Anh đang mô tả cùng một cảm giác giống nàng. Những cảm xúc miễn cưỡng khiến nàng quên mất thủy thủ của nàng – quên mất chú Chancey.

Nàng cứng người. “Quá nhiều việc đã xảy ra giữa chúng ta. Quá muộn rồi. Nếu anh cảm thấy tệ về việc tôi bị đối xử ra sao ở đây, thì hãy đền bù cho tôi. Bằng cách để tôi yên.”

Sáng hôm sau, Derek đã hạ quyết tâm. Đêm hôm trước, nàng đã bảo anh, một cách rõ ràng, rằng nàng chẳng muốn dính gì tới anh. Cơ thể nàng, dựa vào anh cho đến tận bình minh, lại đưa ra một mong muốn khác. Nếu anh phải giành được nàng ở khía cạnh đó để có nàng trọn vẹn, thì anh sẽ làm. Anh sẽ dùng mọi đêm để vượt qua những rào cản của nàng để có được buổi ban ngày.

Như hầu hết những buổi sáng khác, anh dành thời gian ngắm nhìn nàng từ cầu tàu bên một tách cà phê. Hình dáng nàng quyến rũ anh, đôi má hồng lên vì làn gió lạnh, bím tóc ló ra khỏi cái mũ lưỡi trai nàng không bao giờ quên mang.

Nàng bước ngang qua boong tàu đến chỗ Jebediah. Tiếp cận Jeb lần đầu tiên, và có thể nào...? Nàng đang mặc chiếc áo len của Derek.

Chiếc áo len dày dặn, đắt tiền, được ưa thích nhất của anh.

Chà, anh đã bảo nàng mặc đồ của anh, phải không nhỉ?

Đó là những dấu hiệu tốt. Rõ ràng Jeb cũng nghĩ vậy, bởi vì sau khi gặt đầu nhiệt một cách nhấn mạnh với nàng, ông ta chạy tới hành lang với tốc độ nhanh nhất mà cơ thể già nua cho phép. Vài phút sau, ông ta mang tới một cần câu và con mồi và dẫn nàng thuyền bên hông. Nàng nói gì đó nữa với ông ta, và khi ông ta bước đi lồng ngực ông ta phập phồng vì tự hào. Một nụ cười nở trên khuôn mặt già nua.

Nàng đã chọn đúng thời điểm bắt đầu mùa câu cá, khi họ cuối cùng cũng di chuyển về phương nam nhiều hơn, và việc đó gây ấn tượng với anh. Anh hài lòng theo dõi nàng từ xa khi nàng lấy ra một con cá nhỏ làm mồi, cắt nó, móc nó vào cần câu, và rồi... từ từ chà bàn tay mảnh dẻ lên phần ngực chiếc áo len. Anh có thể thề rằng vảy cá mắc vào lớp len thượng hạng tỏa sáng trong nắng. Nàng bình thản nắm và quăng cần.

Làm sao nàng -? Nhưng thế cũng được. Anh có thể bỏ qua vụ vảy cá trên quần áo anh nếu việc đó khiến nàng cảm thấy khá hơn.

Nàng nhòai qua lan can. Anh lo lắng, mặc dù biết rằng mình không nên. Hết lần này đến lần khác nàng đã chứng tỏ nàng đi lại trên tàu tốt thế nào. Vậy thì tại sao anh lại đang lao ra khỏi boong tàu?

Khi anh tới gần nàng, anh có thể nghe tiếng nàng gọi với xuống mạn tàu, xùy xùy mặt nước.

“Nào nào cá con, cá con. Đến đây nào cá con.”

Môi anh cong lên.

“Cá con muốn cần câu nào?” Nàng đùa bốn hỏi, cúi xuống mạn tàu.

Khi anh với tới nàng, anh nhìn ra và thấy một con cá mập đang lặn và lượn quanh mồi câu của nàng như thể cố quyết định có cắn không.

“Làm sao em mang con cá lên tàu được?” anh hỏi. “Trông nó có vẻ khá lớn.”

Nàng không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy anh ở đó. Nàng dành cho anh tiếng thở dài sốt ruột và nhìn về phía cần câu và guồng dây nàng đang cầm. Nói bằng giọng nhỏ nhẹ như là đang trả lời một đứa nhỏ, nàng bảo, “Khi nào con cá cắn mồi, tôi sẽ bắt đầu quay cái này cho đến khi nó lên tới boong tàu. Đó là ma thuật đấy,” nàng thở ra một cách giấu cợt.

“Rồi, rồi,” anh nói với một tiếng cười. “Chỉ là trông nó hơn lớn để em có thể kéo lên thôi.”

Sự khó chịu khiến mặt nàng nhăn lại. “Tôi đã chịu đủ từ anh rồi đấy, và tôi quá mệt khi anh

lúc nào cũng đánh giá thấp – “Nàng không nói thêm được nữa vì dây câu bây giờ đang bị kéo thẳng xuống và giật nàng về phía trước.

“Chết tiệt anh đi, Sutherland!”

Nhưng anh đã ở đằng sau nàng, với một bàn tay nắm lấy lưng quần nàng và tay kia vươn ra để với lấy cần câu. Anh giữ nó lại sau khi nàng đã bị bất ngờ lần đầu tiên và cầm chắc lấy nó trong khi nàng guồng dây. Và anh bị kinh ngạc. Nàng liên tục, khéo léo thả dây cước trước khi nhanh chóng guồng lại. Nàng biết làm sao để trối con cá mập để nàng có thể kéo nó vào dễ dàng hơn.

Anh đã luôn tò mò về việc làm sao nàng sống được trong thế giới hàng hải thô bạo, và anh nghĩ những hành động của nàng lúc này chính là sự minh họa. Nàng có thể không có sức mạnh thể chất, nhưng anh cá là nàng luôn tìm được cách lách qua chướng ngại.

Cho dù anh cảm thấy mình không được cần đến, anh vẫn đứng bên cạnh nàng, tóm cần câu trong khi nàng giật mạnh, nhận lấy một cú lườm qua vai mỗi lần nàng giật.

Không điều gì có thể làm Derek tránh đi trong giây phút ấy. Anh tắm trong hương thơm từ mái tóc nàng bay trong gió lạnh và cái cách cơ thể nàng sượt ấm phía trước người anh khi anh quấn tay quanh nàng. Anh bắt gặp mình đang nghĩ rằng anh nên kéo dài việc nàng càng lâu càng tốt, nhưng anh có thể cảm nhận cơ thể nàng đang yếu dần.

Rất đáng kinh ngạc, nàng mang được con cá mập lên mạn tàu, nhưng nhìn vào kích cỡ của nó, anh không tin nàng có thể tự mình kéo nó lên. Anh kiên quyết nắm lấy cần câu từ tay nàng, gồng mình chống đỡ những cú vả và gạt bằng một tay của nàng. Anh kết thúc việc guồng dây cước và kéo con cá mập lên chỗ một thủy thủ đang nắm cái sào sẵn sàng.

Khi thành quả của họ đã nằm yên vị trên boong tàu, ánh mắt anh khóa với mắt nàng. Rồi, dường như bối rối, nàng quay sự chú ý sang con quái vật thảm bại, quỳ bên cạnh nó với đôi mắt mở lớn chăm chú.

Anh có thể cảm nhận niềm hân hoan của nàng. Có thể nàng đã bắt được cả trăm con, nhưng mắt nàng vẫn chớp chớp và sáng lên vì háo hức, môi nàng cong lên ở khóe miệng trong vô thức. Và nàng đỏ mặt, có thể là sau khi bắt gặp cái cách anh đang nhìn nàng.

Anh quỳ xuống phía bên kia và không thể không hỏi, “Vẫn nghĩ là em có thể tóm được nó hả?”

Nàng thổi một lọn tóc ra khỏi mặt mình. “Tôi thừa nhận, nếu tôi bắt được nó ở trên tàu của mình thì tôi đã phải cắt dây và đi câu con nhỏ hơn.”

Anh mỉm cười, và có thể thề rằng một nụ cười đáp lại đang hình thành trên môi nàng. Nàng nhìn đắm đắm vào mặt anh, rồi môi anh, trước khi tỏ ra bối rối và nhìn xuống.

Không hề báo trước, anh tóm lấy tay nàng và kéo nàng đứng dậy. Anh kéo nàng về phía

khoang của mình, vượt qua mấy người thủy thủ giả vờ không quan tâm, chỉ dừng lại để bảo Jeb sai người chuẩn bị con cá cho bữa tối.

Sáng nay anh đã hài lòng với việc chỉ được ở gần nàng, được chia sẻ sự đồng hành của nàng. Sau khoảng thời gian sóng yên bể lặng họ đã có, có thể chẳng bao lâu họ sẽ gặp phải một cơn bão và anh sẽ cần ở trên boong, nhưng ôm nàng và rồi nhìn thấy nàng đỏ mặt sung sướng đã là quá nhiều. Anh muốn nàng. Cần nàng. Ngay bây giờ.

Tuy nhiên, anh đã có một kế hoạch không thể trệch hướng; anh sẽ phải kiên nhẫn. Anh buộc mình phải chiếm nàng một cách từ tốn và có thể là giành được niềm tin của nàng.

Anh nhìn xuống và thấy nàng mở to mắt trước cách cư xử của anh. Chết tiệt, sự chuyên chế của anh đã làm nàng cảnh giác. Dù nói giảm hết mức thì họ cũng đã có một khởi đầu khó khăn, và anh cần phải cẩn thận với nàng. Khẽ đóng cánh cửa lại sau lưng, anh lịch sử chủ nàng ngồi xuống cùng anh. Có vẻ quá tò mò để phản đối, nàng từ từ bỏ mũ và ghé lên mép ghế.

“Đã có một... sự hiểu lầm giữa chúng ta. Tôi không muốn hâm lại vấn đề, nhưng chúng ta cần phải đi tới một kiểu thỏa thuận,” anh nói bằng giọng quá trịch thượng cho dù là với chính mình. Mặt nàng càng cau có hơn.

Mở đầu tuyệt hảo. Quyến rũ quá. Chẳng trách nàng tránh mặt anh.

“Hừm, sự hiểu lầm.” Một cái bóng lướt qua mặt nàng. “Anh nói nghe có vẻ nhẹ nhàng quá, trong khi thực tế với tôi là cả địa ngục. Không biết gì về thủy thủ của mình, than khóc con tàu của mình.” Mặt nàng long lanh. “Con tàu đó đã là nhà tôi.”

Anh di chuyển để chạm vào nàng, và mặc dù nàng tránh đi, anh có thể thề rằng nàng tránh ít hơn trước.

Cái nhìn trong mắt nàng bắn vào anh.

“Tôi đã dành phần lớn cuộc đời mình trên con tàu Bella Nicola, và hầu hết thời gian đó là với những thủy thủ ấy. Họ là gia đình tôi, vì tất cả những gì tôi có là cha tôi. Và giờ, giờ thì mọi chuyện càng tệ hơn,” nàng nói khi gạt đi giọt nước mắt đã rơi xuống, “Tôi biết anh đã làm gì với họ.” Giọng nàng nghẹn lại. “Tạo phản là tội treo cổ.”

Derek phát ra một âm thanh gầm gừ khi anh đứng dậy. “Nếu em vẫn lo về thủy thủ của mình, thì tôi đã để lại mệnh lệnh thả họ một tuần sau khi chúng ta ra khơi.”

Đôi mắt nàng mở lớn, rồi nheo lại không tin. “Anh đã ra lệnh... thả họ à?”

“Đúng vậy.” Anh nhìn vào nàng lưỡng lự. “Đáng lẽ tôi còn làm vậy sớm hơn, nhưng tôi không muốn họ đi theo em.”

Khi cái nhìn không quyết trên mặt nàng bắt đầu nhạt đi, anh nói, “Tôi thề với –” Anh không có cơ hội để kết thúc bởi vì nàng đã nhào lên người anh, kiễng hết lên, đứng trên ngón chân để vòng hai cánh tay nàng quanh anh. Khi anh cúi xuống với nàng, nàng ôm đầu anh bằng cả hai tay và đặt những nụ hôn vui vẻ lên khắp mặt và cổ anh.

Nàng lùi lại. “Thủy thủ của em an toàn? Họ đã được thả?”

Anh gật đầu. “Có phải suốt thời gian này em đã tưởng tôi sẽ đưa họ ra tòa vì tội phản loạn?”

Nàng khẽ nhắm mắt.

“Lạy Chúa, chắc em nghĩ tôi là đồ quái vật,” anh nói khi luồn một bàn tay trong tóc nàng. “Tôi đoán tôi đã không cho em nhiều lý do để nghĩ khác đi.”

“Giờ em đã có rồi,” nàng khẽ nói. “Em có thể hiểu tại sao anh lại rất giận dữ với em. Trông có vẻ rất tồi tệ. Nhưng, thành thực mà nói, em chỉ đứng chỗ mấy chiếc thùng bởi vì em chưa từng nhìn thấy thùng sắt ở khoảng cách gần.”

Anh rên lên và nói bằng giọng quở trách, “Tôi không thể tin được là em đã đến do thám ngay từ đầu.”

“Chà, đúng là có.” Nàng đỏ mặt. “Nhưng em sẽ không bao giờ đến nếu em không thấy bị anh hấp dẫn đến thế.” Nàng lại nhón chân lên và lùa tay vào tóc ở gáy anh. “Và em không bao giờ hối hận vì đêm đó.”

Cặp lông mày anh nhíu lại với nhau. Anh không thể tin điều mình đang nghe; anh đã luôn tự hỏi nàng có thích anh không, có nhớ lại đêm đó không. Nhận thức nàng có thích anh khiến anh càng đói khát nàng hơn, và anh ôm chặt nàng vào mình. Tháo bím tóc dày của nàng, anh luồn ngón tay qua tóc nàng trong khi dò môi xuống cổ nàng. Nàng hỗn hển, rồi hít vào thật gấp.

Lạ lùng thay, nàng bất động rồi lùi lại ngay, nhăn nhó với ngực áo anh. Lơ đãng giờ một ngón tay lên, nàng nói đơn giản. “Cá.”

Anh nhìn xuống quần áo của mình và thấy nó đầy nhót cá. Với hàng lông mày nhướng lên, anh nhìn lên, và được trả lời bằng một nụ cười âu yếm, e thẹn.

Anh không thể không cười đáp lại. “Đúng thế thật. Không sao hết.” Anh bước đi lấy quần áo sạch. Khi anh đã cởi xong áo ngoài và thay đồ, anh quay sang nàng và bắt gặp nàng đang nhắm môi dưới của mình, vội vã nhặt đám vảy cá khỏi áo len của anh.

Cười toe toét, anh ném cho nàng một chiếc áo sạch. “Chúng ta sẽ làm nốt trong đêm nay, cô bé.”

Nicole không thể ngủ nổi với sự tĩnh lặng của biển đêm nay. Làn sương mù dày đặc trên mặt nước không nổi sóng càng khuếch đại mọi âm thanh. Chính sự tĩnh lặng tuyệt đối như thế này thường báo trước thời tiết khắc nghiệt nhất. Nàng sợ một cơn bão lớn khác, nhưng thành thực mà nói, nỗi sợ đêm nay không tới từ cơn bão mà từ Sutherland.

Hôm nay anh đã trở lên trên boong và bỏ lại nàng vừa hoang mang vừa khao khát muốn tìm hiểu những cảm xúc mạnh mẽ của mình. Khi anh để lộ ra rằng anh đã không hại thủy thủ của nàng, nàng đã thấy lúng túng vì lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười không che giấu của Sutherland. Trí não náo động của nàng chỉ có thể dựng lên một từ. Chấn động.

Nàng đã nghĩ anh sẽ ân ái với nàng đêm nay. Trong khi nàng lo lắng về hành động thực sự, nàng lại thấy bình tĩnh vì những hệ lụy của nó. Hôm nay nàng đã nhận thấy những cảm xúc của nàng dành cho anh còn sâu sắc hơn cả dự đoán. Nàng không biết liệu có thể gọi nó là tình yêu hay không, nhưng bất kể thứ gì đang níu giữ nàng cũng có sức mạnh vô song.

Cánh cửa mở ra và đóng lại. Khi Sutherland bắt đầu cởi quần áo, kể cả tiếng cởi quần khe khẽ của anh cũng khiến da nàng căng ra và hơi nóng tụ lại giữa hai chân nàng. Nàng không thể chịu đựng thêm một đêm thế này nữa; cần phải cho đi điều gì đó.

Anh đã dạy nàng hàng tháng trước điều nàng khao khát là gì, và giờ đây sự thèm thuồng ấy, niềm mong ước ấy không hề giảm đi mà còn tăng lên. Khi anh nằm xuống bên cạnh nàng và vòng tay quanh người nàng, nàng cần tới mọi gam lý chí để không quay lại và đặt môi và lưỡi nàng lên da anh.

Anh kéo nàng lại gần hơn, và nàng vật lộn để thở từ từ, nhưng khi vật khuấy động của anh ấn vào lưng nàng, hơi thở nàng nấc lên và hào hển.

Đêm nay anh cũng rất khác. Thay vì nằm cứng đờ bên cạnh nàng suốt nửa buổi đêm trước khi sự kiệt sức cuối cùng cũng chiếm lấy anh, anh di chuyển lên trên nàng, và với một cú liếm nhẹ của lưỡi anh hôn làn da nhạy cảm của tai nàng. Nàng nén lại tiếng rên khi cơ thể nàng run rẩy, thậm chí run hơn nữa khi anh chuyển môi xuống chỗ giữa vai và cổ nàng.

Nếu anh biết nàng đã thức và muốn anh thì đã sao nào? Nàng không thể ghét anh thêm nữa. Và không có cái rào cản ấy, nàng thấy những cảm xúc của mình ào ạt lao về hướng ngược lại. Nàng không thể ngăn cản nó và cũng không muốn ngăn.

Khi anh chà lưng ngón tay trên lớp áo ngủ phủ ngoài ngực nàng, nàng hớn hển vì sung sướng, nhưng âm thanh ấy khiến anh buông tay ran gay. Nàng muốn kêu lên vì thất vọng. Quá nhiều đêm đã như thế này, quá nhiều đam mê. Không thể phí một giây nào nữa.

Nàng nắm cánh tay anh đặt bên cạnh nàng và dò ngón tay xuống cho đến khi tìm được bàn tay anh. Trước khi nàng có thể mất tinh thần, nàng đặt nó trở lại ngực mình. Anh hít vào một hơi và rên lên khi ôm lấy nàng và chà vào núm vú nàng.

Nàng chà người lên phía trước anh, vui sướng vì cảm giác cứng rắn của anh, bị khuấy động vì vật đàn ông của anh, vẫn tiếp tục lớn lên một cách khó tin khi nó ấn vào nàng. Nàng khẽ rên

trong cổ họng. Lập tức, anh xoay nàng nằm ngửa, bao phủ miệng nàng và cơ thể nàng bằng miệng và cơ thể mình, di chuyển hai hông anh. Khi anh nhấc người trên hai cánh tay, nàng nhìn xuống và thấy vật đàn ông của anh đâm vào nàng và rồi đặt trên bụng nàng hết lần này đến lần khác. Những bắp thịt phía trên chỗ ấy, trên ngực và vai anh gồng lên dưới bàn tay nàng.

Anh cúi đầu xuống và chà môi qua hai núm vú nàng, từng bên một, làm ướt lớp vải bên trên nó. Như thế này là quá nhiều. Nàng không thể ngăn hông mình dâng lên cho anh. Thậm chí nàng còn nghĩ rằng nàng sẽ tìm thấy niềm sung sướng vô bờ bến kia vào ngay giây phút này – nàng đã ở quá gần.

“Nicole, tôi không thể ngừng lại lâu hơn nữa. Nói với tôi bây giờ đi, nếu không tôi thề là tôi sẽ có em,” anh nghiến răng. Lần này thay vì lượn lờ phía trên nàng, vật cứng của anh mắc lại giữa hai đùi nàng, ấn vào lớp vải đang bao bọc nàng, yêu cầu một lối vào.

Nàng lắc đầu lia lịa. “Không, em muốn anh... em muốn cuối cùng cũng cảm nhận được anh ở trong em.”

Anh thở hắt ra trước những lời của nàng. “Sẽ không cách nào quay lại đâu.” Anh cúi đầu xuống một lần nữa trên hai núm vú đã sẵn lại của nàng.

“Em cảm thấy như sắp chết. Xin anh...” nàng hào hển khi nhấp nhô bên dưới anh, choãi rộng hai chân cho anh.

Chút ít kiểm chế còn lại của anh vỡ vụn. Anh rên rỉ, một âm thanh nam giới mạnh mẽ, và xé toạc áo nàng. Nàng run rẩy. Lạy Chúa, sức mạnh của anh, kích cỡ của anh – nàng đáp ứng lại với sức mạnh âm ỉ tỏa ra từ cơ thể anh kể cả khi nàng sợ hãi nó. Nếu anh mất kiểm soát, nàng sẽ...

Anh trêu đùa nàng bằng ngón tay mình.

Khẽ vuốt ve nàng lúc đầu, rồi dần dần mơn trớn nàng ở bên trong, với một ngón tay, rồi hai ngón, và không điều gì khác quan trọng nữa. Mỗi lần anh vào trong nàng, toàn bộ cơ thể anh dâng lên cùng với nàng, vật đàn ông cứng rắn của anh ấn vào đùi nàng, như thể chuẩn bị nàng cho việc anh sắp sửa làm.

Nhưng cơ thể nàng không chờ được nữa. Áp lực tuyệt vời ấy đang tụ lại trong nàng cho đến khi nàng mất hết cảm giác, thốn thức tên anh, đầu nàng quay cuồng... dần dần nàng không cảm thấy gì khác ngoài luồng khí lạnh trên hai núm vú và sự co thắt mạnh mẽ quanh những ngón tay không ngừng nghỉ của anh.

“A, Chúa ơi, Nicole, tôi cảm thấy em rồi – giờ tôi không thể dừng lại nữa,” anh nói, giọng anh đau đớn khi anh đặt mỗi bàn tay một bên đùi và mở rộng chân nàng hơn cho anh. Mắt nàng thu lấy từng cử động của anh. Cổ anh, cánh tay anh, thậm chí cả thớ thịt trên cằm anh cũng căng lên. Anh đã chiến đấu rất vất vả để không làm đau nàng đến nỗi nó đang trừng phạt anh.

“Đừng giữ lại, đừng...” Nàng đưa hai bàn tay lên ngực anh và cào móng tay xuống cái bụng

cứng như đá của anh. Anh rùng mình. Nàng bạo dạn uốn lên và nắm vật đàn ông của anh, những ngón tay tò mò vuốt ve lớp da như nhung nóng bỏng.

“Nicole, dừng...”

Anh nghe như đang đau đớn, nhưng rồi anh anh khẽ cử động rất nhẹ trên lòng bàn tay nàng và nàng tiếp tục khám phá. Nàng di ngón cái trên phần đỉnh, và cơ thể anh giật lên. Mắt nàng mở lớn khi cái đầu nhiều giọt chất lỏng trên ngón tay nàng, và nàng rên lên trước cả anh. Anh ngửa đầu ra sau trong khi nàng tiếp tục di những ngón tay tò mò khắp lượt, chạy theo chiều dài của anh, ôm lấy phần quả nặng bên dưới, cho đến khi anh hạ cằm xuống, đôi mắt anh trở lại để nhìn sâu vào mắt nàng.

Anh đẩy nàng nằm xuống đệm, gạt những ngón tay nàng ra và nắm lấy chính mình. Chậm rãi, với một bàn tay run rẩy, anh xếp đặt vị trí, chà lên xuống da thịt nàng, khiến nàng càng ẩm ướt hơn nữa. Xấu hổ đến nóng bừng, nàng quay mặt khỏi anh.

“Không, Nicole. Em thật hoàn hảo.” Anh choãi rộng đùi nàng. “Đêm nay, tôi sẽ hôn em ở đó và cho em thấy tôi yêu phản ứng của em đến thế nào.”

Miệng nàng há hốc không phát ra tiếng. Hôn nàng ở đó...? Nàng chỉ có một giây để thắc mắc; vì anh đã đẩy vào trong nàng. Cái đầu không chùn bước vào trong nàng, giãn rộng nàng, tiến tới lấp đầy nàng. Anh rút lui và chậm rãi đẩy vào sâu hơn.

“Ôi, Chúa ơi. Xin anh! Sutherland. Nữa đi.” Nàng không thể biết anh đã làm thế bao nhiêu lần, bởi vì áp lực lại một lần nữa tăng lên nhanh chóng...

Nhưng có một âm thanh từ ngoài khoang tàu của họ, mơ hồ vẳng lại, một tiếng gõ cửa, rồi tiếng đập cửa loạn xạ. Nàng không biết ai đó đã đứng bao lâu bên ngoài và nàng không quan tâm. Đầu óc nàng chỉ tập trung vào những cảm xúc đang ào ạt trào qua thân thể. Cảm giác anh khít chặt bên trong nàng. Bụng dạ quặn thắt của nàng, khởi điểm của những cơn rùng mình bên trong...

Ngay khi nàng nghĩ anh sẽ cho nàng tất cả, anh lùi lại và đứng dậy khỏi giường. Anh bỏ lại nàng với cảm giác trống trải, bị cướp đoạt, cơ thể run rẩy.

“Có chuyện quái quỷ gì thế?” anh thét – nàng chưa bao giờ thấy anh tức giận như thế. Khi anh trở lại với nàng, anh ôm cơ thể mềm oặt của nàng đặt lên đùi mình. Nàng vẫn thấy anh cứng đờ bên dưới nàng, và nàng thấy bối rối, không hiểu tại sao anh vẫn không tìm lạc thú cùng mình.

Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn lên tóc nàng trước khi đặt nàng sang một bên giường và đứng dậy. “Mặc quần áo vào đi, cưng, và nhanh lên.” Anh liếc xuống cơ thể đỏ bừng của nàng và nén lại một tiếng chửi thề. “Chúng ta gặp rắc rối.”

Chương 19

Con tàu Southern Cross bầm dập toi tả lê lết tới Sydney. Nơi đã từng là những cánh buồm giờ là những dải vải rác bay bay trong gió. Một người quan sát sẽ thề là thấy các xác chết rải rác trên tàu, bởi các thủy thủ quá mệt mỏi với những sự kiện xảy ra trong những giờ phút cuối cùng kéo dài bất tận.

Derek nghĩ đến tất cả những lần anh đã ước có bão, một cuộc thử thách thực sự với anh và các thủy thủ của anh, và lắc đầu. Nếu không phải vì cơn bão cuối cùng này, anh đã biến Nicole thành của mình. Anh đã cố không nghĩ đến việc mình suýt soát làm được thế nào và sự tuyệt diệu của cơ thể nàng ra sao. Anh đã làm được trong hầu hết cơn bão, vì anh chẳng hề có lấy một phút nghĩ về bất kì điều gì ngoài sống sót.

Cuộc chiến sinh tử của con tàu Southern Cross đã diễn ra quyết liệt. Anh chiến đấu và buộc thủy thủ đoàn của mình chiến đấu bền bỉ hơn bất kì lúc nào anh từng thấy họ vật lộn để được sống. Không một người nào ngủ; đó là một đêm trắng bất tận, kiệt sức. Anh nhìn xuống hai bàn tay xước xát của mình và chắc rằng anh bị cắt ở khắp nơi. Là anh không hề cảm thấy đau đớn.

Anh biết và cả người của anh cũng biết chắc điều gì ám ảnh anh suốt cơn bão. Anh đã như một người điên, bắt họ chiến đấu như thú vật để dành lấy từng chút một từ sóng và gió.

Vào lúc bắt đầu, một phần trong anh tin rằng anh sắp mất con tàu của mình, và anh chiến đấu theo bản năng đến từ nỗi sợ cái chết. Rồi anh nhìn xuống Nicole. Tới tận nơi nàng đã bắt tuân lệnh anh để đứng trên boong tàu. Anh đã nhìn thấy một sự tin tưởng mù quáng trong mắt nàng, một niềm tin vào anh được khắc ở mọi nơi trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, đến mức khiến anh lão đảo vì sức mạnh của nó. Nàng đang nói với anh rằng nàng biết anh sẽ bảo vệ nàng.

Giờ đây, anh nhìn tới mũi tàu nơi nàng đã rướn người để nhìn thấy Sydney, tóc bên ngoài chiếc mũ bay phấp phới phía sau nàng. Anh nhớ nàng đã dùng cảm thế nào, và anh nhớ rằng anh đã thấy tự hào vì nàng. Đó không phải là tình cảm mà một người dành cho gia đình mình sao, tự hào vì nhau? Vậy mà khi nàng lao vào làm việc và giúp đỡ mọi người, nhiều lúc còn kéo bánh lái ngay bên cạnh một thủy thủ khác, anh cảm thấy lồng ngực mình phồng lên. Kí ức của anh sau việc đó rất mơ hồ. Có phải thủy thủ của anh đã nhìn nàng rất kinh ngạc? Có phải họ đã âm thầm đảm bảo rằng phần nào đó trên cơ thể nàng luôn được an toàn so với con tàu?

“Tàu ở gần!” Jeb kêu lên trước một con tàu đánh cá đang tới, cắt ngang dòng suy nghĩ của Derek. “Có tin tức gì của Cuộc đua Vĩ đại không?”

“Có,” một người đàn ông rám nắng trên con thuyền nhỏ trả lời. Ông ta chỉ một ngón tay về phía Derek. “Ngài là Sutherland?”

Derek gật đầu, người đàn ông kêu lên, “Ghét như quỷ phải là người thông báo cho ngài chuyện này. Chiếc Desirade đã đến đây từ hôm qua.”

Cầm anh siết lại. Desirade là tàu của Tallywood, và nếu anh bị thua thì anh không muốn phải thua cái thứ đàn ông thảm hại như hắn. Đặc biệt là không khi anh nghi ngờ Tallywood chính là tên phá hoại. Mặc dù anh muốn nghiền nát cái gì đó, anh buộc mình phải cảm ơn người ngư dân.

Anh thực sự không quan tâm tới cuộc đua này trước đây, nhưng anh thấy mình muốn thắng để gây ấn tượng với Nicole. Anh muốn chia sẻ chiến thắng này bởi vì nàng đã không thể có chiến thắng của chính mình.

Anh cảm thấy nàng đặt một bàn tay lên cánh tay anh. Anh thấy nhẹ nhõm vì nàng hiểu được sự thất vọng của mình. Giọng anh không có âm điệu cho dù với chính đôi tai của anh khi anh nói, “Tôi đã tưởng mình thắng được hắn.”

Nàng khẽ cười thật nhanh, nụ cười không chút hài hước. “Em cũng tưởng thế.”

Câu nhận xét của nàng đặt mọi thứ vào toàn cảnh. Nàng đã mất tất cả, trong khi anh chỉ thua cuộc đua này. Lúc ấy anh đã thề rằng việc đó không quan trọng nữa, bởi vì dù có hay không có chiến thắng anh cũng sẽ gầy dựng lại Peregrine.

Nàng siết chặt bàn tay anh đặt trên tay nàng. “Chúng ta sắp cập bến cảng. Chúng ta không còn nhiều thời gian.”

Anh cau mày và quay sang nàng.

Trông nàng như thể đang lảo đảo một chút, nhưng nàng đáp trả cái nhìn dò hỏi của anh bằng giọng bình tĩnh. “Chúng ta sẽ bắt gặp các tàu khác nhanh thôi. Họ không thể trông thấy chúng ta như thế này.” Ánh mắt nàng rớt xuống boong tàu. “Em xin lỗi. Họ không thể trông thấy anh và con tàu như thế này.”

“Đây chính xác sẽ là những gì họ trông thấy. Trong trường hợp em còn chưa nghe rõ – Tallywood đã thắng.” Giọng anh bức bối, và nàng kéo tay ra khỏi tay anh.

Một lọn tóc của nàng đùa giỡn với đôi môi và nàng gạt nó đi. “Em đã nghe. Nhưng anh sẽ không vào Sydney trong bộ dạng này chứ? Với những cánh buồm tả tơi và dây thừng vung vẩy tứ tung?”

“Đó chính là điều tôi định làm đấy.” Anh quay khỏi nàng và sải bước tới khoang tàu của mình, lập tức rót một ly rượu.

Nàng ở ngay sau anh. “Anh hãy ra lệnh cho thủy thủ của mình chỉnh đốn lại con tàu!”

Anh uống một ngụm lớn rồi xoa tay vào mặt. “Người của tôi kiệt sức rồi. Tôi kiệt sức rồi. Chúng ta đã thua.”

“Chỉ thế thôi à?” nàng kinh ngạc hỏi.

“Tôi vào cảng đây. Em có muốn đi cùng hay không?” anh hỏi với cái liếc mắt giễu cợt.

Nàng mở miệng, và anh gồng mình chuẩn bị một câu đáp trả sắc bén. Thay vào đó, một biểu hiện buồn bã hiện trong mắt nàng. “Trong quá khứ,” nàng lặng lẽ trả lời, “tôi đã trông đợi điều tương tự từ anh.”

Khi nàng bước ra khỏi khoang tàu, anh đi theo. “Nicole, chờ đã.”

Nàng không thèm nghe anh.

“Nicole.”

Khi họ lên boong, nàng bắt đầu kéo những sợi dây thừng cũ kĩ, ẩm ướt để cuộn nó lại gọn gàng thành bó. Dần dần, một người đàn ông đứng dậy và bắt đầu giúp nàng, rồi một người khác, một người khác nữa. Anh quan sát Jeb cố tình nhìn từ Nicole sang anh. Rồi với một nụ cười xấu xược, ông ta hò vang một câu hát cao kì lạ so với giọng nói khàn khàn già nua của ông ta. Chẳng bao lâu phần còn lại của thủy thủ đoàn cùng hát vang và làm việc bên cạnh nàng.

Một trận chiến đã thua. Với một tiếng thở dài thườn thượt, Derek đưa ống nhòm của mình cho Jimmy và bắt đầu đánh giá tình trạng con tàu.

Một giờ sau một chiếc Southern Cross không tì vết, với tất cả những cánh buồm còn lại của nó đã đi vào bến cảng Sydney. Con tàu trông không hề hỏng hóc gì cả, và kể cả khi người của anh đã lả đi, tinh thần của họ lại lên cao hơn.

Nicole tránh mặt anh và nếu nàng có liếc về phía anh thì đó là với một cái nhìn không chắc chắn.

Khi anh đã nhìn rõ hơn chiếc tàu của Tallywood trên bến cảng, anh cảm thấy một nỗi thất vọng to lớn. Kể cả khi anh biết rằng hẳn ta đã đánh bại anh, nhìn thấy con tàu của tên con hoang đồ ở đó, trước con tàu của chính anh, vẫn là một cú đấm.

Nhưng tiếp sau ngay cảm xúc đó, anh mừng vì họ đã chinh đồn lại con tàu. Chiếc Desirade nằm bơ phờ và rũ rượi, trên boong đầy rác rưởi, dây thừng buộc lỏng lẻo. Thực tế một người đồng hương của anh đã đi thẳng vào đám đông và tuyên bố chiến thắng trên một chiếc thuyền đáng chán như thế làm anh thấy xấu hổ.

Quý thật, giờ đây mọi người thậm chí còn đang xếp hàng để cập bến. Chiếc Southern Cross có thể không chiến thắng, nhưng ít nhất trông họ cũng có vẻ như họ vừa mới hoàn thành một chuyến đi thoải mái. Nhờ có Nicole.

Khi con tàu được cập bến và kiểm tra và hầu hết niềm vui sướng được lên bờ của họ đã dịu xuống, Derek nhìn khắp khoang tàu để tìm nàng.

“Trong khoang của ngài,” Jeb nói với cái nhìn quỷ quái trong mắt ông ta. Anh gần như đã hỏi người đàn ông già cả đang nói về cái gì nhưng quyết định khỏi cần bận tâm. Anh đã quá sức mệt mỏi. Và có lẽ anh cũng quá sức dễ hiểu nữa.

Khi anh đi vào phòng mình, anh thấy nàng trên chiếc ghế ở trước bàn làm việc của anh. Nàng thậm chí không biết anh vào. Vậy là nàng đang dẫn dối? Anh không cần chuyện đó ngay lúc này.

“Nghe này, nếu là về chuyện sáng nay, tôi thừa nhận tôi đã thật ngu ngốc. Tôi không phản ứng tốt với câu nói thất bại của chúng ta.”

Nghe có vẻ yếu đuối ngay khi anh vừa thốt ra lời đó. Tính kiên cường nàng đã thể hiện trong những ngày vừa qua hạ thấp nghị lực của chính anh. “Quên chuyện tôi đã nói vậy đi. Tôi có nhiều điểm yếu. Nhưng em không cần phải giận dai thế.”

Khi nàng không nói gì, anh nghiêng rằng, “Chết tiệt, Nicole, tôi đã xin lỗi rồi. Tôi còn làm gì khác được? Khi tôi ở quanh em, tôi muốn làm một người đàn ông tử tế hơn. Như thế có giải thích được gì không?”

Nàng vẫn tiếp tục im lặng, và sự cău giận tấn công anh. Anh muốn gào toáng lên. Thay vào đó, anh bước ngang khoang tàu đối mặt với nàng.

Và thấy nàng đang ngủ, đầu nàng đặt trên hai bàn tay ở trên thành ghế. Anh phải toét miệng cười. Thậm chí nàng còn không biết họ vừa mới cãi nhau.

Nàng đã tắm và mặc một trong những chiếc áo choàng của nàng. Nhìn thấy nàng ngủ như thế, hoàn toàn không biết tới chuyện gì khác, khiến cho sự kiệt sức của anh lại càng rõ ràng hơn. Mặc dù anh đã định cuối cùng thì sẽ ân ái với nàng, anh muốn đảm bảo lần đầu tiên của nàng diễn ra tốt đẹp. Anh không nghĩ đổ gục lên người nàng ngay sau khi xong việc sẽ là cách lý tưởng.

Anh cởi quần áo của mình, khẽ bế nàng khỏi ghế, hít vào mùi thơm dịu nhẹ của nàng. Anh đặt nàng trên giường mình và trượt vào bên cạnh nàng. Ngay khi nhắm mắt lại, anh liền ngủ thiếp đi.

Vào lúc nào đó gần hoàng hôn, anh tỉnh dậy trước âm thanh nàng di chuyển trong khoang tàu.

“Em đang làm cái quỷ gì đấy?” anh kinh ngạc hỏi khi dịu mắt mình.

Nàng nói điều hiển nhiên, anh biết là chỉ để chọc tức anh. “Em đang xếp đồ.”

“Tôi có thể thấy việc đó. Điều tôi muốn hỏi là vì sao.”

“Tôi nghĩ tôi đã quấy rầy đủ lâu. Và tôi có công việc trong thành phố.”

Anh bật dậy ngay lập tức. Nàng đỏ mặt và quay đầu tránh nhìn cơ thể trần truồng của anh – mặc dù không nhanh như nàng đã từng làm trước kia. Anh giật lấy quần của mình.

“Em thì có việc gì được?” Rồi một cái nhìn hiểu biết làm mặt anh ửng hồng. “Tallywood. Em sẽ đi theo hẳn.”

“Không phải.”

“Vậy còn gì được nữa? Nicole, tôi đã cho hai thủy thủ đi theo Tallywood mọi nơi hẳn tới. Phần còn lại sẽ đi thu thập thông tin trong các quán rượu và nhà trọ cho thủy thủ.”

“Tôi đã bảo rồi, không phải!”

“Em định “điều tra” hẳn ta y như đã làm với tôi? Nếu Tallywood làm việc này với chúng ta, hẳn sẽ phải trả giá.” Giọng anh gay gắt. Đây là điều anh đã sợ. Anh biết nàng sẽ bỏ đi ngay khi họ lên bờ. Ít nhất bây giờ anh có một cái cớ để giữ nàng ở lại. Anh nắm lấy tay nàng. “Tôi sẽ không để cho em đi để tự làm mình bị tổn hại.”

“Không cho tôi đi ư?” Giận dữ làm giọng nàng vượt lên một tông cao hơn. “Anh chưa từng bảo tôi ở lại.”

“Em sẽ ở lại.” Anh đang tỏ ra khó chịu, đối xử với nàng không công bằng, nhưng lo lắng làm những lời lẽ của anh gay gắt.

Nàng vặn tay ra khỏi tay anh. “Thế có nghĩa là gì? Anh định giữ tôi làm tù nhân lần nữa chắc?”

Anh bắt đầu đi đi lại lại, bóp gáy. Khi anh đứng trước mặt nàng, anh nói, “Thế có nghĩa là tôi sẽ không để em đi.”

Nàng im lặng rất lâu. “Vậy thì tôi là một tù nhân.”

“Tôi đoán là thế.” Anh không muốn giữ nàng lại trái với ý nàng, nhưng anh cũng không muốn nàng gặp nguy hiểm. Thêm nữa, anh muốn có điều gì đó chắc chắn giữa họ, một mối ràng buộc sẽ khiến cho nàng muốn trở lại với anh. “Nicole, em sẽ không rời khỏi căn phòng này chừng nào em còn chưa thú nhất là em cũng muốn tôi nhiều như tôi muốn em.”

Mặc dù Sutherland đang nhìn nàng với cái nhìn đen tối, đói khát khiến cho cơ thể nàng nhũn ra ấy, nàng từ chối phủ phục. Nàng biết nàng cần rời khỏi con tàu này. Đêm qua trong lúc tắm, khi cuối cùng nàng cũng có thời gian để nghĩ về tất cả những việc đã xảy ra, hoàn cảnh của nàng mới trở nên rõ ràng hơn trong đầu nàng.

Nàng chợt nhận ra rằng mặc dù nàng tin tưởng người đàn ông này bằng tính mạng của chính nàng, nàng không thể tin anh với tính mạng của thủy thủ đoàn. Lúc này hay lúc khác, giống như hôm nay, hay như ngay lúc này, nàng có thể nhìn thấy dấu vết của gã hoang đảng ích kỷ ở London. Nàng tin vào anh khi anh nói anh đã đảm bảo họ được thả, nhưng nàng có thể mạo hiểm mạng sống của họ như thế không? Và lỡ có chuyện gì không đúng thì sao?

Sutherland đã nghĩ nàng muốn đi theo Tallywood, trong khi thực tế là nàng không hề lên kế hoạch đó. Tuy nhiên. Nàng cần đưa một tấm ngân phiếu cho đầu mối ở Cape Town phòng khi thủy thủ của nàng vẫn còn trong tù và các nhà chức trách có thể bị mua chuộc. Mặc dù bản năng của nàng nói với nàng nên tin tưởng Sutherland, nàng không thể để anh biết nàng định làm gì.

Vì đầu tiên, nàng không nghĩ anh sẽ đưa cho nàng số tiền lớn mà nàng đã định sẽ ăn cắp của anh. Nàng sẽ phải tránh khỏi anh và tự giải quyết mọi chuyện.

Kể cả bây giờ nàng cũng bị cám dỗ ở lại nếu như anh có hỏi, thay vì ra lệnh cho nàng. Thực tế, nàng đã nghĩ anh sẽ hỏi và nàng khó có thể từ chối, đó là lý do vì sao nàng định lén bỏ đi khi anh còn ngủ. Bây giờ, sự hống hách và trịch thượng của anh làm nàng tức giận.

Nàng không phải là loại phụ nữ dễ bị bắt nạt, nàng đảm bảo với mình, nhưng khi Sutherland kéo nàng vào ngực anh, nâng cằm nàng lên để hôn, ấn đôi môi ấm áp, cứng rắn của anh vào môi nàng, quyết tâm của nàng bị lung lay. Nàng tuyệt vọng mong muốn họ sẽ kết thúc điều họ đã bắt đầu vào đêm trời bão.

Nàng phải biết điều đang chờ đợi nàng. Nàng đã bước xuống con đường, và việc không biết đích đến là đâu khiến nàng phát điên. Điên đến mức muốn ở lại. Cho đến khi anh đẩy nàng vào tường khoang tàu, ấn nàng sát vào chai brandy đầy ứ mà nàng đang giữ ở phía sau.

“Đừng...” nàng rít lên. Thật ngạc nhiên, anh dừng lại.

Anh luồn một bàn tay qua tóc. “Tôi muốn em. Em sẽ ở lại với tôi.”

“Nếu tôi không muốn anh thì sao?”

Anh cau có, “Thì em sẽ học cách muốn!” *Ngang hơn của J*

Ích kỷ. “Tôi cho anh cơ hội cuối cùng. Nếu tôi hứa sẽ trở lại, anh có để tôi đi không?”

“Em đang cho tôi cơ hội cuối ư?” anh chế nhạo.

Kí ức về những ngày nàng bị nhốt trong khoang tàu này trở dậy, và nàng cảm thấy sự căm ghét cũ trào lên. “Anh không thể ép tôi ở lại đây.”

“Tôi đảm bảo với em là tôi có thể,” anh nói. “Tôi không thể tin là em sẽ quay lại.”

“Anh không thể tin tôi?” nàng hỏi bằng giọng khó tin.

“Chủ đề kết thúc tại đây. Tôi sẽ đi cùng em tới bất kể chỗ nào em cần giải quyết công việc vào sáng mai. Giờ thì lên giường đi.”

Cặp lông mày nàng nhướng lên trước giọng quả quyết, ra lệnh của anh. Nàng cố gắng thêm một lần nữa. “Anh thực sự sẽ không để tôi đi?”

“Không bao giờ,” anh nói dễ dàng khi nhìn xuống mắt nàng. Nhận thức về điều anh vừa nói rõ ràng lúc ấy mới đập vào anh, và anh quay đi như thể ngạc nhiên với chính những lời nói của mình. Đó là một sai lầm, bởi vì đằng sau anh, Nicole đã giáng chai rượu nặng trịch xuống, và một lần nữa thế giới của Sutherland lại tối sầm. *Đáng đời lắm, anyway, cứ bị búp vô đầu thế này về già ảnh có sao không ta?*

Khi Sutherland tỉnh dậy và thấy mình bị trói lên giường và buồn nôn, anh giật giật sợi dây thừng. Nhưng nếu Nicole biết làm việc gì thì đó chính là trói người. Nàng không thể ngăn nụ cười tự mãn vì việc làm của mình. “Tôi sẽ không phí thời gian cố thoát khỏi...” Nàng ngừng lời khi thấy cái nhìn chết chóc của anh, “những cái đó.”

Anh nói điều gì đó dưới tấm vải nàng đã buộc ngang miệng anh. Nàng chỉ có thể tưởng tượng những từ ngữ anh dùng để truyền tải cái ý tưởng anh sẽ bóp cổ nàng nếu thoát ra. Vì lý do nào đó nàng phải ngăn mình run rẩy trước cái nhìn lạnh giá đó. Nàng lục lọi trên bàn và trong rương của anh để tìm tiền, tránh cho mình khỏi cơn giận dữ của anh. “Sao thế, Thuyền trưởng?” nàng hỏi. “Ồ, phải phải, ngài thật là tử tế... tôi nghĩ tôi sẽ mượn một ít tiền.” Nàng tìm thấy túi tiền mà nàng đã trông thấy trước đó và mỉm cười với anh trước khi đảo mắt trở lại.

“Ngài thật là tử tế, như mọi khi. Sự hiếu khách của ngài, sự bầu bạn của ngài... luôn luôn rộng lượng.”

Nàng bước qua rương của mình và bắt đầu nhét ít quần áo vào trong chiếc túi xoáy được. “Cái gì kia?Ồ, tất nhiên tôi sẽ viết thư và trả lời thứ mà tôi chắc sẽ là một cơn lũ thư từ của ngài.

“Trời ơi, đã đến giờ tôi phải đi rồi, và vì tôi chắc chắn ngài sẽ khiến chuyện này trở thành một cuộc chia tay dài dầm nước mắt...” Nàng ngừng lời khi anh rên lên.

Anh có đau lắm không? Nàng đã không đánh anh mạnh đến thế, chỉ vào một vị trí đặc biệt mà Chancey đã dạy nàng. Nhưng âm thanh đó...

Bất kì nỗi lo lắng nào cũng biến mất khi nàng nhìn vào anh. Anh đang theo dõi nàng, hay đúng hơn là áo sơ mi của nàng, chiếc áo đã bị hở toác khi nàng cúi xuống. Nàng tóm chặt cổ áo khi mặt đỏ rực lên. Đã bị trói chặt vào giường rồi mà trông anh vẫn giống con thú săn mồi. Cái nhìn đó có sức mạnh như một cú chạm.

Anh có thể nào vẫn còn muốn nàng không? Quyết định tìm ra điều đó, nàng bạo dạn cúi xuống. Nàng đảm bảo anh nhìn rõ ràng khuôn ngực bị lộ ra của nàng khi nàng nhét gì đó vào trong túi.

Anh lại rên lên. Một cảm giác đầy quyền lực đến ngậy ngất trào qua nàng. Nàng nhìn xuống cơ thể anh và thấy sự khuấy động của anh phồng lên trên lớp vải quần. Nàng hỗn hển. Trí óc nàng diễn lại cảnh họ thân mật lần cuối. Chỉ một giây nữa thôi là anh đã chiếm lấy nàng. Nàng nhớ lại nỗi tuyệt vọng của nàng mong anh làm đúng việc đó ra sao.

Làm điều bị cấm đoán đã luôn mang đến phần thưởng cho Nicole. Và nếu làm tình với Sutherland không bị cấm... Nàng từ từ đi đến và ngồi ở mép giường, bàn tay nàng giơ ra khi cố gắng chạm vào anh.

Mắt anh sụp mí, và ngực anh nâng lên hạ xuống thật nhanh. Nàng đặt hai bàn tay ở đó và khẽ vuốt ve anh, yêu cảm giác những cơ bắp cứng chắc của anh và lớp lông dày dần chuyển thành hình chữ V. Nàng di bàn tay xuống đường thẳng ngay trên quần anh và đi theo nó, theo dõi cái bụng cứng đờ của anh hóp lại khi móng tay nàng cào vào da anh.

Nàng bất động. Anh đã bị khuấy động, nhưng nếu anh không muốn khao khát nàng thì sao? Những sợi dây thừng chắc hẳn đã làm giảm nhu cầu của anh. Nàng có nên cởi trói cho anh không? Không, anh sẽ chỉ trừng phạt nàng vì đã dám đánh vào đầu anh và vì nổi hổ thẹn bị trói lại.

Tự hỏi làm sao để tiếp tục, nàng lại lơ đãng vuốt ve anh lần nữa. Ôi Trời, việc này thật là điên. Nàng đã đánh gục anh để mong chạy thoát, và mặc dù anh có vẻ như bất lực, anh vẫn có thể khiến nàng ở lại. Nàng không thể làm chuyện này. Nàng sắp sửa bật dậy và bỏ đi thì thấy cơ thể anh căng lên. Nhìn xuống, nàng thấy rằng bàn tay mình đang vuốt ve anh khắp nơi. Lên và xuống hai bên hông anh, vuốt ve phần thịt mềm phía trong cánh tay anh. “Ôi!” nàng hỗn hển, ngạc nhiên với chính mình. Anh giật ra, vịn vào một bên, và từ chối nhìn nàng.

Anh là ai mà dám quay mặt khỏi nàng? Nàng muốn anh; liệu nàng có để cho một vài thứ, à, một vài sợi dây thừng cản đường mình không?

Nàng quỳ trên đầu gối và dùng tất cả sức nặng của mình để quay người anh, ngồi trên eo anh. Nàng liếc thấy một thoáng kiên quyết ngay khi anh ngồi dậy hết sức có thể với sợi dây thừng, buộc nàng phải trượt xuống dưới đùi anh. Anh chùng ra một vẻ miễn nguyện trước khi nằm xuống lại.

Anh ta đang điều khiển mình? Anh mới là người bị buộc chặt vào giường cơ mà. Anh ta nghĩ anh ta là người duy nhất điều khiển ở đây chắc? Muốn trải nghiệm cảm giác ngậy ngất ấy một

lần nữa, nàng từ từ cởi áo sơ mi. Đôi mắt anh cháy rực.

Nàng đã không nghĩ việc này có thể, nhưng anh càng trở nên cứng hơn và nóng hơn bên dưới nàng. Nàng ngọ nguậy theo bản năng phía trên anh, tìm vị trí thích hợp, cảm thấy thoải mái hơn. Nàng nghĩ anh đã chửi thề dưới miếng vải. Nàng cởi một cúc áo nữa khi từ từ cử động ở trên anh, áp lực và sự cọ xát xóa nhòa mọi e thẹn nàng có thể cảm thấy.

Với hai bàn tay ở hai bên áo, nàng hỏi trước khi can đảm của nàng bị lung lay. “Anh có muốn nhìn thấy tôi không, Sutherland?”

Chương 20

Nhìn thấy nàng ư? Anh muốn nhìn thấy nàng, nếm nàng, và chôn vùi mình trong nàng. Anh đã sống trong địa ngục vì muốn nàng và vì bị từ chối cơ thể mềm mại của nàng. Tất cả ý nghĩ về việc bóp cổ nàng đều đã biến mất, bị thay thế bởi một ham muốn cồn cào tới mức anh chưa từng trải qua thứ gì như thế trong suốt cả cuộc đời.

Anh đang ở trong một vị trí chẳng đáng mong muốn chút nào, và anh biết anh sẽ không chỉ giận nàng mà còn giận chính mình sau này. Nhưng nhu cầu đang thoi thóp trong người anh, tụ lại như thép trong vật ấy của anh. Anh phát sốt lên vì nàng, ham muốn của anh chế ngự cơn đau trên đầu. Anh sẽ phải hòa theo. Khiến cho nàng bị khuấy động tới mức nàng sẽ phải cời trói cho anh. Cảm giác bất lực và giận dữ giảm đi; anh có thể ngủ với cô gái này nếu anh muốn, cho dù có bị trói chẳng nữa.

Và, chết tiệt, anh muốn thế. Dưới bất kì hoàn cảnh nào.

Anh gật đầu ngăn gọn với cái nhìn dò hỏi trong mắt nàng, và nàng từ từ, quý tha ma bắt nàng đi, quá sức từ từ kéo áo qua người. Anh hít vào một hơi và con gà trống của anh cứng lại đói khát. Ngực nàng, trắng ngần và hoàn hảo – quá – anh phải sử dụng trí nhớ của mình – mềm để chạm vào.

Anh nhìn lên và thấy rằng nàng đang lung lay, như thể nàng không biết phải làm gì tiếp theo. Anh gật đầu về phía quần nàng. Nàng nhìn xuống và móc ngón tay vào đai quần.

“Giờ anh có muốn tôi cời cả cái này không?”

Anh lại gật đầu thật nhanh. Và nhìn chằm chằm khi nàng xuống khỏi cơ thể căng phồng của anh để đứng lên, e lệ cời quần. Nàng cắn môi dưới, đôi mắt sẫm màu tối đi vì không chắc chắn. Nhưng kể cả khi nàng chẳng còn một mảnh vải che thân, nàng vẫn không e lệ tránh đi hay che chắn gì cả. Nàng quyết tâm để anh nhìn toàn bộ.

Nhìn vào cơ thể mềm mại, mượt mà của nàng, anh lại nghĩ rằng đến anh cũng không thể tạo ra được người đàn bà nào đẹp hơn cho mình. Nàng hợp với anh hơn bất kì người nào khác. Khuôn ngực đầy đặn, vút lên của nàng khớp hoàn hảo với bàn tay anh, và ý nghĩ được ôm chúng khiến anh căng ra trong những sợi dây thừng. Anh tách ánh mắt khỏi nàng và từ từ đưa mắt xuống cơ thể nàng, thu nhận hai đường cong mềm mại nơi eo và cặp hông hơi nở nang.

Mọi ý nghĩ rời bỏ anh khi mắt anh tiếp tục đi xuống tới đám lông lộn xoăn ở giữa hai đùi nàng. Miệng anh chảy nước như một con sói nhìn thấy con mồi. Anh muốn nàng bên dưới miệng anh. Khi nàng cời trói cho anh, anh sẽ vồ lấy nàng một cách điên cuồng với lưỡi anh đặt trên đôi môi ẩm ướt của nàng. Bị mê hoặc, anh theo dõi cơ thể nàng ứng đỏ, như thể nàng biết chính xác anh đang nghĩ gì.

Khi nàng liếc vào cánh cửa và liếc trở lại, một cảm giác không chắc chắn đến với anh. Nàng có thể thay đổi ý kiến, và anh chẳng thể làm gì để ngăn nàng. Anh gật đầu với chiếc quần của

mình. Nàng hiểu và dường như vui mừng có việc gì đó để làm. Nàng tới bên giường và tóm lấy đai quần anh bằng những ngón tay run rẩy, chạm vào bụng anh. Anh không thể kiểm soát được tiếng hít vào đột ngột hay vật cứng dờ ở trong quần mình.

Anh nguyên rủa cơ thể mình khi nàng nhảy bật lại, nhìn anh thắc mắc. Chết tiệt, anh đã không nghĩ mình có thể cứng hơn nữa, và giờ thì nàng sẽ dè dặt hơn. Trước khi nàng có thể đổi ý, anh giật đầu mình từ phía nàng về chiếc quần. Không nói một lời, anh đã ra lệnh cho nàng cởi đồ cho anh.

Lần này nàng quyết tâm kéo nó xuống và thở hắt ra khi anh được thả tung. Nàng bất động, nhưng anh không muốn nàng chỉ nhìn anh; anh cần ở bên trong nàng ngay bây giờ.

Sutherland lại gật đầu vào nàng rồi vào chính mình lần nữa. Anh muốn nàng làm gì? Nàng sợ phải cởi trói cho anh, nhưng nàng vẫn muốn làm việc này. Nhưng anh phải ở trên nàng mới được, phải không nhỉ?

Nàng tới một bên giường, quỳ bên cạnh anh, nhìn chăm chăm mê hoặc vào vật cương cứng của anh. Giống như nó có ý chí của riêng mình, như thể nó biết co bóp và lớn lên. Tuyệt đẹp, như thể được tạc bằng cẩm thạch, nhưng lại rất nóng. Cái đầu tròn của nó ẩm ướt. Trước khi nàng có thể suy nghĩ, nàng đặt hai bàn tay lên đó. Lớp lông bên dưới mềm mại, hai quả nặng căng lên. Nàng ôm lấy chúng và đánh giá trên tay mình, làm cho anh run rẩy. Một âm thanh trầm, gay gắt thoát ra khỏi anh. Anh ghim lấy nàng bằng ánh mắt và nói bên dưới miếng vải. Chắc chắn là anh đang bảo nàng cởi trói cho anh.

“Tôi sẽ không cởi trói cho anh.”

Anh lắc đầu. Nàng không nghĩ anh sẽ gọi lính gác bởi vì anh sẽ không muốn họ nhìn thấy anh như thế này, nên nàng từ từ, cẩn trọng cúi tới trước, cởi miếng vải ở sau đầu anh và kéo nó ra. Anh hít một hơi dài và dường như không biết phải nói gì. Không thể ngăn mình, nàng trở lại vuốt ve vật ấy của anh, để ý thấy sự nhạy cảm ở phần đỉnh. Nàng có thể chạm vào anh mãi mãi.

Anh nhăn mặt như thể nàng đang đốt cháy anh. “Cởi trói đi.”

“Đừng bắt tôi làm điều đó, bởi vì tôi không thể.”

“Nếu em cởi trói cho tôi, tôi có thể mang đến cho em nhiều khoái lạc hơn cả trong đêm trời bão ấy.”

Những sự kiện của đêm đó ảnh hưởng tới nàng, ám ảnh nàng, khiến nàng nóng bừng. Nhưng đây không chỉ là kí ức, nàng có thể làm những việc mà nàng đã ước họ làm đêm đó.

Sự chú ý của nàng không ngừng rút trở lại bàn tay đang vuốt dọc chiều dài của anh. Mãi miết, như một con thiêu thân lao vào lửa, nàng di chuyển để chạm vào anh dễ hơn, đặt một bên đùi vào giữa hai chân anh. Đùi anh rướn lên và ấn vào giữa hai đùi nàng. Nàng hít vào một hơi kinh ngạc. Nàng phải tránh ra... nhưng việc đó đang xoa dịu nàng, giống như thổi lên một chỗ

bị bỏng. Nàng ở lại trên người anh, vẫn còn đang vuốt ve anh.

Chính là bàn tay nàng đang nắm lấy anh. Giờ nàng đang thở hổn hển, không quan tâm đến chuyện nàng đang ướt trên chân anh. Rồi anh gồng đùi mình, khiến cho nàng bị đẩy lên trước. Nàng nén lại một tiếng rên. Anh lại làm như thế, rồi dừng lại, khàn giọng nói với nàng. “Hãy nhận lấy đi, cưng. Nhận lấy những gì em cần...”

Và nàng đã làm thế. Nàng cười trên chân anh, bàn tay phải nắm cái bụng phẳng lì của anh, bàn tay trái vuốt ve.

“Nicole! Nhìn vào tôi.”

Nàng kéo ánh mắt khỏi bàn tay bận rộn của mình.

Khuôn mặt anh đang đau đớn, giọng anh xào xạo. “Em có muốn tôi khiến cho em cảm thấy những điều chưa từng cảm thấy không?”

Run rẩy vì giọng trầm của anh, nàng chỉ có thể mấp máy môi. “Có.”

“Đặt nó vào trong em.”

Nàng đã vượt qua cái thời điểm thấy xấu hổ từ lâu rồi. Da đầu nàng căng lên và mặt râm ran. Sự ẩm ướt thêm khát giữa hai chân nàng khiến nàng phải làm theo lời anh.

Khi Nicole phủ lên anh, giống lúc nàng làm với chân anh, anh hít vào một hơi và gần như nổ tung ngay lúc ấy bên dưới sức nóng ướt đầm đang hôn da thịt mình. Anh đã gần phát điên khi nàng dùng chân anh, gần như đã lên đỉnh trong tay nàng khi nàng vuốt ve anh, và giờ là cảm nhận nàng...

“Em phải ngừng việc đó,” anh nghiêng rằng. “Em phải cho tôi vào trong em.”

Nàng liếc xuống với cái nhìn lo lắng ở nơi cơ thể họ chạm nhau.

Ở sâu trong trí óc mình, anh cảm thấy mình như một tên khốn. Vị trí này sẽ làm nàng đau hơn, nhưng anh không thể lùi lại. Đó là lỗi tại nàng, quỷ tha ma bắt nàng đi, khiến anh không thể có nàng theo một cách bình thường hơn.

Lương tâm anh chiến thắng. “Việc này sẽ làm em bị đau... sẽ bớt tồi tệ hơn nếu tôi có thể ở trên em.”

Nàng nhìn vào mắt anh dò hỏi. “Khi anh làm việc này trước đây, anh có làm bất kì điều gì để giúp người phụ nữ khỏi đau đớn không?”

Anh cau mày, “Ý em là khi tôi hủy sự trong trắng của một người?”

“Phải,” nàng hào hển khi tiếp tục di chuyển trên anh.

Anh nhìn đôi mắt nàng sáng lên vì đam mê và cảm thấy sự hưởng ứng của cơ thể mình, anh thấy khó mà trả lời. “Tôi chưa từng... tôi chưa từng cùng với một trinh nữ. Nhưng tôi biết sẽ tốt hơn nếu, à, nếu em cũng cảm thấy muốn tôi,” anh cố gắng giải thích, giọng khản đặc. “Có vẻ như em đã có điều đó rồi.”

Đôi mắt dần dỗi của nàng mở lớn và lóe lên tia ... hài hước?

“Không định chơi chữ chứ?” Đôi môi nàng nở một nụ cười khi nàng nhìn xuống nơi cơ thể nàng nối với anh.

“Cưng à,” anh nói khi nụ cười đáp lại của anh bị thay thế bởi cái nhìn đau đớn, “hoặc là chúng ta làm việc này hoặc là chúng ta phải –” Bất kì điều gì anh định nói cũng bị lãng quên khi anh nhìn thấy nàng dâng lên và nắm lấy anh, đưa nó vào trong...

Một tiếng hít thở phát ra khỏi đôi môi anh khi nàng trượt xuống. Niềm khoái lạc quá dữ dội, quá áp đảo, anh cần đến mọi gam ý chí để không chọc thẳng lên trên.

Từ từ thôi. Nàng cần phải làm thật từ từ.

Có vẻ như Nicole không hiểu điều đó. Khi nàng chỉ vừa chạm vào đầu mũi của anh, nàng kéo ra, nhưng cơ thể nàng lập tức buộc nàng phải hạ xuống. Nàng di chuyển lên xuống nông choèn như thế không biết bao lâu, mỗi lần lại khẽ hạ xuống nhiều hơn trên anh. Việc này còn tồi tệ hơn là bị tra tấn. Anh có bao giờ vừa vặn với nàng được không?

“Nicole,” anh nghiêng răng nói, “nhận lấy tôi nhiều hơn – tôi cần em nhận tất cả của tôi.” Nếu anh còn chưa được vào trong vùng chặt chẽ ấy hoàn toàn, anh sẽ không thể ngăn hông mình đẩy lên.

Sau một thoáng do dự, nàng đặt hai bàn tay lên ngực anh, buộc mình hạ xuống cho đến khi anh có thể cảm nhận được rào cản.

Anh không bao giờ rời mắt khỏi nàng khi nàng ngồi vững, trượt xuống thấp hơn nữa. Nàng cũng không nhìn đi. Giống như là nàng cần có anh để thu lấy can đảm. Nhưng khi mắt nàng ngấn nước, anh biết anh cần giúp nàng. Anh hít một hơi, ấn gót chân lên giường, và đẩy vào tận sâu trong nàng.

Nàng hét lên, móng tay cắm vào ngực anh, trước khi nàng chìm hẳn xuống, bất động.

“Nicole? Em có sao không?”

Nàng thở ra trên da anh. “Ừ-ừm.”

Anh buộc mình ở yên trong nàng, muốn lưu lại cái cách nàng thít chặt quanh anh, biết rằng nàng cần thời gian để điều chỉnh với anh.

Họ đã nằm như thế bao lâu, anh không biết. Tất cả cơ bắp của anh đều căng lên đau đớn vì không thể di chuyển trong nàng, nhưng anh là một người to lớn và anh không muốn nàng đau thêm nữa.

Cuối cùng cơ thể nàng cũng quen với sự dày dặn của anh và trở nên tham lam hơn. Nàng ngồi dậy và tự mình di chuyển. Anh đã muốn kéo dài, nhưng nàng bắt đầu di chuyển trên anh nhanh hơn, thở dài, rên rỉ, nhắm mắt khi nàng nhận lấy anh nhiều hơn, nhưng vẫn không hoàn toàn. Nếu hai bàn tay anh được tự do, anh sẽ đặt chúng trên người nàng và có khi còn ôm lấy eo nàng để làm chậm nhịp độ của họ.

Ý tưởng bị trói lại càng khuấy động anh hơn, và anh cố không nghĩ về những sợi dây thừng để phòng khi anh lên đỉnh quá sớm. Với việc anh bị trói, nàng được toàn quyền làm bất kể việc gì nàng cần để thỏa mãn mình với cơ thể anh.

Nicole đang ở trên rìa của sự giải thoát mãnh liệt ấy, và giờ khi đã nhận cảm giác đó và đón chào nó, nàng làm mọi việc để nhanh tiến tới cái đích ấy. Nàng ở trên anh hoàn toàn buông thả, mở rộng hai đầu gối để nhận lấy anh nhiều hơn. Giới hạn hai cơ thể trở nên mờ nhạt khi nàng thấy mình đang lao lên đỉnh. Nàng ước nàng đã cởi trói cho anh để anh có thể chạm vào hai bên ngực sừng phồng của nàng. Chắc hẳn anh đã cảm nhận được điều nàng muốn, bởi vì anh ra lệnh, “Ừn lưng em hơn nữa đi. Đưa chúng cho anh.”

Khi nàng làm theo, anh rướn lên, cơ bắp anh kéo căng trên những sợi dây trói để anh có thể chà lưỡi mình qua hai đỉnh sừng phồng. Khi anh lùi lại, nàng ngoan ngoãn đi theo anh, và nàng cảm thấy một thôi thúc kì lạ, khẳng khẳng đòi phải giao nộp mình cho anh. Nàng chỉ có thể đặt bàn tay phải bên dưới khuôn ngực mình khi nàng hạ xuống với anh, nhưng anh hiểu cử chỉ đó và nghiêng ngấu liếm núm vú nàng, khiến nó càng cứng hơn nữa giữa hai môi anh.

Anh chuyển từ bên này sang bên kia. Như thế việc mút nàng làm anh vui thích, anh ấn chân mình xuống và dùng phản lực ấy đẩy hông lên, đập vào nàng, vội vã mang nàng lên cao rồi xuống thấp. Quá nhiều... cả cơ thể nàng cứng lại... khi những làn sóng ào qua nàng trong một cơn co thắt dữ dội và chặt chẽ. Anh theo sau nàng, ngực nàng vẫn ở trong miệng anh khi anh rên lên và đâm lên phía trước trong cực khoái nhức nhối của chính mình.

Derek nằm bất động. Nicole đã ngủ thiếp đi ngay sau khi anh lên đỉnh, nằm mềm oặt trên ngực anh, cơ thể nàng vẫn bao quanh anh.

Khi anh xem xét tất cả những cảm xúc và câu hỏi quay mòng mòng trong đầu mình, một ý nghĩ duy nhất nổi lên – anh không thể mất nàng. Cảm giác khao khát nàng quá tuyệt đối là một điều bí ẩn đối với anh. Và đáng báo động.

Với bất kì người đàn bà nào khác, ý tưởng bị trói trên giường và không thể nào rút lui sau khi ân ái sẽ làm cho anh chán nản. Anh không bao giờ ở lại cùng người đàn bà nào sau khi đã xong việc với cô ta. Đáng lẽ anh phải trải qua cảm giác hoảng sợ vẫn luôn đến khi ai đó ở quá gần anh. Thay vào đó, vị trí hiện tại của anh làm anh tức giận chỉ bởi vì nàng có thể chọn việc thức dậy và bước đi, và anh không thể ngăn cản nàng. Anh chưa từng trải nghiệm bất kì điều gì giống như thứ vẫn đang tiếp tục diễn ra giữa họ, và anh biết từ sâu tận trong xương tủy rằng anh sẽ không bao giờ lặp lại được nữa nếu không có nàng.

Người của anh sẽ lên bờ bao lâu? Ba giờ? Nếu anh có thể giữ nàng ở đây cho đến khi họ trở lại, nàng sẽ nghĩ tốt hơn là không nên bỏ đi. Rồi, cũng với thời gian, anh sẽ thuyết phục nàng ở lại với anh.

Anh có thể gọi lính gác đang trực trên tàu, nhưng tưởng tượng ra cái nhìn bị phản bội sẽ chiếu thẳng vào anh ngay khi nàng thức dậy, anh do dự. Tệ hơn nữa, nếu nàng không di chuyển kịp thời thì sao? Anh nghĩ với nụ cười thâm trong lòng, anh đã khiến cho nàng khá là kiệt sức.

Khuôn mặt anh rần rai. Ý nghĩ người lính trực gác của anh bước vào và nhìn thấy nàng trong tư thế như bây giờ - không, anh giận dữ nghĩ, không thể được. Vậy thì bây giờ kế hoạch của anh chỉ đơn giản là nằm nguyên tại chỗ hết mức có thể và hi vọng nàng sẽ không thức dậy cho đến khi đội thủy thủ của anh quay lại.

Ít nhất, đó cũng là kế hoạch. Cho đến khi anh lại cứng bên trong nàng.

Nàng cựa quậy trong khi ngủ, lẩm bẩm điều gì đó và khẽ nắm lấy vai anh. May là nàng không tỉnh; ước gì anh có thể nói về cái bộ phận ương bướng của mình.

Nghĩ về cái gì khác đi. Bất kỳ cái gì khác. Nhưng trong đầu anh chỉ có những ấn tượng về cơ thể trơn mịn, ấm áp của nàng nằm phủ trên anh, ngực nàng ấn vào ngực anh. Anh hít vào mùi hương từ mái tóc dày của nàng đang xoa khắp mặt họ, mùi ân ái còn vương trong phòng. Anh đang đặt cuộc vào một trận thua.

Vật lộn tìm một kế hoạch thay thế, Derek quyết định rằng anh có thể giữ nàng lại đây bằng cách làm tình với nàng suốt đêm. Sau lần thứ hai, có thể nàng sẽ ngủ tiếp.

Nàng cử động, và mọi ý nghĩ của anh biến mất khi một cơn cương cứng đẩy mạnh ở bên dưới. Trong giấc ngủ, Nicole nắm chặt hai vai anh, thở mạnh trước áp lực đang tăng lên bên trong nàng. Nàng nhanh chóng thức dậy và ngửa đầu ra sau bối rối, chớp đôi mắt tò mò của mình.

Chắc hẳn nàng thấy thích điều mình nhìn thấy, bởi vì môi nàng khẽ cong lên. Nửa thân trên của nàng chà vào người anh khi nàng từ tốn ấn xuống. Anh rên lên lần nữa và nhấc đầu về phía nàng, chiếm lấy môi và lưỡi nàng bằng môi và lưỡi mình, phủ lên nàng một nụ hôn chiếm hữu. Nàng đáp trả anh, miệng nàng run rẩy và gọi tình. Khi lưỡi họ nhảy múa, hồng nàng cũng di chuyển trên anh.

Chương 21

Sự căm giận của nàng ngay trước ánh mắt giết người của Sutherland làm cả đến Nicole cũng phải kinh ngạc. Nàng đã rời khỏi anh. Rời khỏi anh mà chẳng làm gì khác ngoài nói lỏng một phần dây buộc.

“Nicole, đừng có làm thế,” anh ra lệnh, giọng anh trầm và hăm dọa.

Nàng đã giải thích rằng nàng còn có trách nhiệm với những người khác. Rằng ước mong lớn nhất của nàng là được ở lại với anh trong lúc này. Nếu nàng chỉ phải lo cho bản thân mình, thì nàng sẽ ở lại, nàng đã nói với anh thế, nhưng nàng không thể tin tưởng anh hoàn toàn được.

Khi nàng nhìn thấy phản ứng của anh, nhìn thấy cơn giận bị che lấp một cách khó nhọc, nàng trở nên e ngại.

Anh nghiêng rằng trèo trẹo, “Em sẽ đi đâu? Ai sẽ chăm sóc em?”

Chăm sóc nàng ư? Những câu hỏi của anh chọc tức nàng vừa đủ để lòng can đảm của nàng trở lại. “Với tiền của anh, tôi sẽ có thể tự chăm sóc mình được. Hơn nữa, tôi có bạn bè trên cảng, những người sẽ cho tôi một nơi để ở. Đừng tìm tôi. Anh sẽ không bao giờ tìm thấy, và tôi tin rằng thế là tốt nhất... Điều tốt đẹp gì sẽ đến từ chuyện này chứ?”

Lời nhận xét cuối cùng của nàng làm anh càng giận hơn. Đôi mắt anh xiên vào nàng. “Điều tốt đẹp gì ư? Chết tiệt, Nicole, điều vừa xảy ra giữa chúng ta không xảy ra với bất kì ai. Nếu đó là lý do vì sao em đang bỏ đi – bởi vì chẳng có gì tốt đẹp đến từ chuyện này – thì em đã bị mù rồi.”

Nàng nói với anh bằng một giọng nhỏ lí nhí, “Không, thành thực mà nói, đó không phải là lý do. Mặc dù việc này là sai trái, nhưng em rất muốn... được cùng anh lần nữa. Em nghĩ trải qua vài tuần trên giường anh sẽ giống như trên thiên đường.”

Dường như anh hơi dịu xuống trước thú nhận của nàng; nàng tận dụng khoảng khắc ấy để chạy ra cửa.

Hai ngày tiếp theo của đời nàng vô cùng tồi tệ giống như đêm cuối ấy đã vô cùng tuyệt vời. Nỗi lo anh hoặc thủy thủ của anh có thể tìm thấy nàng không bao giờ nguôi ngoai. Tệ hơn, nhiệm vụ của nàng buộc nàng phải đi lại trong đám thủy thủ om sòm tập trung trên các bến tàu. Thời tiết quá ẩm khiến nàng khó mà mặc áo khoác dày được, vì thế nàng phải đi ra ngoài mà không có nó. Nàng không muốn làm mình bất an, nhưng dường như những người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng tự hỏi một cách ngớ ngẩn là có phải họ cảm nhận được điều nàng đã làm hay không. Họ có thể nhìn thấy sự thay đổi trong nàng hay không nhỉ?

Bất chấp mọi sự khó chịu của nàng, khoảng thời gian này rất hữu ích. Nàng đã thuyết phục được một vị thuyền trưởng mang tấm ngân phiếu tới Cape. Anh ta sẽ đưa nó cho một đầu mối

của nàng ở đó, và nàng hi vọng là sẽ bảo lãnh được tất cả bọn họ. Nàng cũng đã thảo vài lá thư cho cha nàng và Maria – thậm chí cả cho bà ngoại nàng – và gửi chúng qua một tá các kênh khác nhau.

Nicole ngồi đằng sau một chiếc xe ngựa bắn thỏ, lơ đãng gặm quả táo mà nàng đã mua, cố quyết định xem phải làm gì. Nàng đã đi tới một điểm mà nàng không biết có thể xa cách anh thêm nữa được không. Nghĩ về cái đêm mà nàng bỏ đi, mọi việc họ đã làm... mọi việc nàng đã làm với anh... nàng muốn nhiều hơn nữa.

Nhưng như thế không công bằng với chính nàng và với anh. Anh không có chỗ trong tương lai của nàng. Nó sẽ phải kết thúc ngay khi mới bắt đầu, và nàng không biết liệu nàng có còn tự nguyện rời xa anh một lần nữa được không.

Chancey sẽ nhanh chóng tới đây, nếu thực sự ông đã được thả sau khi họ ra khơi. Ông sẽ chẳng cho nàng lựa chọn nào trong chuyện này. Khi nàng tự thuyết phục mình rằng tương lai của nàng sẽ không bị quyết định bởi việc nàng thiếu ý chí khi đối đầu với Sutherland, mà bởi một người Ai-len nóng tính, nàng từ bỏ. Nàng phải tận dụng từng giây từng phút có thể với Sutherland trước khi họ bị chia cắt – nếu anh còn muốn có lại nàng.

Hạ quyết tâm, nàng ném lõi táo xuống nước và bắt đầu cuộc đi bộ dài trở lại con tàu. Nàng khó mà nhận thức được ánh hoàng hôn rực rỡ hay âm thanh mờ dần của các cửa hiệu đang đóng cửa bởi nàng quá mải mê suy nghĩ. Một kí ức từ thưở nàng mới mười bốn cứ khăng khăng hiện lên trong trí óc nàng.

Đó là một trong những ngày tiến gần đến xích đạo, khi mà bầu trời hòa nhập hoàn hảo với mặt biển rộng và bao bọc mọi thứ trong một quả bóng xanh dương khổng lồ. Nhàn rỗi và buồn chán, nàng cùng cậu bé giúp việc vặt đã dùng dây thừng treo lên đến giữa cột buồm. Nàng không thể nhớ đó là ý tưởng của nàng hay của cậu bé kia, nhưng hai đứa đã thả dây trên mặt nước, và trước khi cha nàng có thể tóm được họ, từng đứa một lặn xuống nước từ độ cao đó. Khi nàng nghĩ về Sutherland, nàng cũng có cùng một cảm nhận sắc ngọt như thế trong bụng, như thể nàng đang nhảy từ trên trời xuống. Đó chẳng phải là lý do mà họ đã gọi việc đó là phải lòng (Nd: falling into love – rơi vào tình ái) hay sao?

Ôi, Chúa ơi, nàng không cần phải yêu Thuyền trưởng Sutherland.

Nàng suy xét lại tình huống của mình. Nếu anh muốn nàng sau cái cách nàng đã đối xử với anh, nàng sẽ phải chủ động khép chặt lòng mình. Mặc dù có vẻ như nàng không thể từ chối chiếc giường của anh, nàng phải đảm bảo là nàng không đánh mất trái tim mình nhiều hơn mức hiện nay nữa. Nàng đã hứa sẽ lấy chồng khi trở về, và nàng không hề có chút ảo tưởng nào về chuyện một kẻ hoang đàng như Sutherland được có mặt trong danh sách các tấm chồng đáng mong ước của bà ngoại nàng. Đó là còn chưa kể tới mối thù của cha nàng với người đàn ông ấy.

Đã gần nửa đêm khi cuối cùng nàng cũng tới được tàu Southern Cross.

“Tạ ơn Chúa cô đã về,” một trong ba thủy thủ trên boong nói khi nàng bước lên tàu. Tất cả họ trông đều đặc biệt vui mừng khi thấy nàng.

Nàng nhướn một bên lông mày lên. “Các anh nhớ tôi sao?” nàng chào bằng một câu hỏi.

“Có chứ. Thuyền trưởng đang quát vào mặt chúng tôi và hét gọi ra lệnh.”

“Đó là vì cô,” một thủy thủ khác kết thúc với cái nhìn u ám. Những đồng bạn của anh ta đang lắc đầu nhấn mạnh, và nàng phải mỉm cười.

“Cô làm thuyền trưởng lo lắng đấy, Cô Lassiter. Ông ấy không ăn. Không ngủ quá vài tiếng kể từ khi cô bỏ đi. Cô đi tiếp đi.” Anh ta chỉ tay cho nàng đi qua. “Cô biết đường rồi đấy.”

Khi nàng đi vào phòng anh, ánh sáng rất mờ. Anh đang nằm trên giường, quay mặt khỏi nàng, và có vẻ như đang ngủ. Ý tưởng xích gần lại cơ thể dài thượt, cứng rắn của anh khiến nàng vội vã cởi quần áo. Đáng lẽ nàng phải tìm một chiếc áo sơ mi của anh để mặc vào, nhưng nàng không muốn đánh thức anh. Không, thực ra, nàng chỉ đơn giản muốn da mình chạm da anh. Nàng khẽ khàng trượt vào và dịch tới chỗ anh.

Ngay khi nàng sắp sửa đặt đầu xuống mép chiếc gối của anh, anh nói, “Tôi không biết em có trở lại không.”

Nàng dè dặt đặt bàn tay lên tay anh. Cơ thể anh cứng lại vì căng thẳng. “Em không biết anh có nhận lại em không.”

Anh không hề mảy may thư giãn. Chính xác thì anh giận đến mức nào nhỉ?

“Tôi đã đi tìm em – tôi lo lắng khi em ở ngoài đó một mình.”

“Đó có phải là lý do duy nhất không?” nàng di chuyển những ngón tay xuống tấm lưng rộng của anh.

Anh hít vào một hơi khi các bắp thịt co giật. “Không. Tôi muốn em ở cùng với tôi.” Anh quay sang đối diện với nàng. “Ở đây.”

“Em sẽ ở lại lâu chừng nào có thể,” nàng trả lời thành thật, và dường như anh chấp nhận điều đó.

Anh ngồi dậy, từ từ kéo tấm chăn khỏi nàng, đặt nó qua hai núm vú đã cứng lên và nhạy cảm của nàng, để nàng nằm khoả thân. Nàng với lên để hôn anh, nhưng anh ấn nàng xuống, vuốt ve nàng.

Anh đặt một cánh tay nàng lên trên đầu, rồi đến tay kia, nhìn lướt xuống dưới, tới chỗ hai đồi ngực và eo nàng. Khi nàng run rẩy, anh mỉm cười. Rồi anh chà môi mình ngang qua xương đòn của nàng, liếm và khẽ nhấm trước khi hạ xuống hai núm vú. Nàng muốn kêu lên vì khoan

khoái khi anh đưa một bên vào miệng mình và mút mạnh.

Anh mê hoặc nàng, chà răng mình trên nàng, đẩy hai bờ ngực của nàng gần nhau để thưởng thức từng bên một. Quá nhiều đối với nàng đến mức nàng hầu như không biết anh đã buộc hai cổ tay nàng lại với nhau bằng một sợi vải.

Khi nàng biết, nàng cố giật tay thoát ra.

Anh chỉ cười trước những nỗ lực của nàng. “Chúng ta có một trận đấu cần phải gỡ hòa,” anh hứa với nàng, lời lẽ gay gắt. Di chuyển trên nàng như một con mãnh thú, anh kéo mạnh dây để buộc chặt nàng vào giường.

“Giờ, tôi sẽ có em.” Anh đưa hai bàn tay trở lại với nàng. Chúng thô ráp và nóng. “Theo cách của tôi.”

Nàng không hề biết phải trông đợi gì từ người đàn ông này. Anh sẽ làm gì với nàng? Sợ hãi bắn xuyên qua người nàng, nàng chiến đấu chống lại những nút buộc và gạt tay anh ra khi anh chà qua ngực nàng lần nữa.

Sutherland tiếp tục vuốt ve nàng, chà lòng bàn tay phẳng qua núm vú nàng. Anh đổi vị trí, để cho vật cứng rắn của mình chạm vào chân nàng và những cú chạm điều luyện của anh xuống thấp hơn, thấp hơn nữa, làm dịu đi sự chống cự của nàng. Một bàn tay anh gạt hai chân nàng tách ra trong khi anh đưa tay kia vào trong nàng.

Mê dại. Anh trêu chọc bên trong nàng, kích động nàng ẩm ướt hơn nữa. Cho đến khi anh dừng lại một cách đột ngột.

Hai bàn tay anh đưa lên ngực nàng để giữ chúng trong khi anh cúi xuống. Nàng nhắc hông lên để chạm anh, tìm kiếm những ngón tay ban phát của anh, nhưng anh lơ nàng đi. Nàng đã ở quá gần, và giờ nàng đang thoi thóp, ở rìa miệng vực để cầu xin anh chạm vào nàng lần nữa. Nàng đã bắt anh phải trải qua chuyện này. Giờ nàng đã hiểu. Anh sẽ không có chút xót thương nào.

“Sutherland, làm ơn...” nàng thút thít.

“Gọi tôi bằng tên,” anh ra lệnh bằng giọng trầm, nóng bỏng. “Tôi muốn nghe em gọi tên tôi.”

“Derek! Xin anh...”

Cuối cùng, anh cũng di chuyển để đặt mình vào giữa hai chân nàng, nhưng thay vì tung mình vào nàng như đã từng làm trước kia, anh ôm lấy hông nàng bằng những ngón tay xò rộng, chặt chẽ và nâng nàng lên cho anh. Cho môi anh.

“Tôi đã muốn nếm em từ hàng tháng nay rồi,” anh nói ngay phía trên nàng, quá gần tới mức nàng có thể cảm thấy hơi nóng từ miệng anh. Rồi anh hôn nàng ngay ở cái nơi mà nàng đã cầu xin anh vuốt ve bằng cơ thể mình, khiến nàng bật người khỏi giường, vào cái lưới đón lông của anh.

Việc này sai rồi! Nàng vận vẹo thoát ra.

Anh ấn nàng xuống giường, thật mạnh, rồi ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt nàng. “Em sẽ không từ chối tôi điều này. Em sẽ không bao giờ từ chối tôi.” Quấn cánh tay anh quanh hông nàng, anh kéo nàng lại gần miệng mình hơn, ép chân nàng quanh quanh vai anh. Anh cầm tù nàng như thể khi chà lưới lên xuống nàng, bên trong nàng, và cao hơn... chiếm lấy điểm nhạy cảm ấy trong miệng mình, và mút. Nàng thấy hồn xiêu phách lạc...

“Không, Derek, không. Không phải thế này...” Nàng tan chảy, dâng trào, ướt rượt bên dưới môi anh. Không hề rời môi khỏi nàng, anh vươn tay lên và trêu đùa với núm vú của nàng trong ngón tay mình.

Không hề báo trước, sự điên dại ào qua nàng, chính là sự sung sướng vô hạn đã khiến nàng nâng người lên cho anh, để tiến gần hơn đôi môi cứng rắn của anh, cái lưới thông thái của anh đang chà sát bên trong nàng. Anh thô bạo vắt ra từng gam khoái lạc trong nàng. Hết đợt sóng tuyệt vời này đến đợt sóng tuyệt vời khác, cực khoái của nàng đến với từng cú chạm của lưới anh.

Mê mụ. Nàng nằm yếu ớt, và cuối cùng cũng mở mắt ra. Hơi thở của anh gấp gáp, và cái nhìn anh dành cho nàng nói rằng anh cũng thích thú việc này nhiều như nàng.

Anh không cho nàng thời gian để hồi phục, để hiểu được mọi chuyện đã xảy ra, trước khi anh đặt nàng lên mình và đẩy mạnh vào nàng trong một cử động chóng vánh. Nàng rên lên vì ngây ngất. Nàng không hề nghĩ mình có thể cảm nhận lại nó sớm như thế, nhưng anh biết nàng muốn gì, nàng cần gì.

“Derek! Vâng!” Sự co thắt trong cơ thể nàng bắt đầu một lần nữa, áp lực bên trong tụ lại một cách điên cuồng để nổ tung. Với cú đâm tiếp theo của anh, nó đã chiếm lấy nàng. Anh nén những tiếng rên của nàng bằng môi mình.

Trước khi nàng ngừng thắt lại quanh anh, anh với tay lên và tháo sợi dây trói nàng. Rồi, rút ra khỏi nàng, anh xoay người nàng lại, kéo hông nàng thẳng lên cho đến khi nàng quỳ trên tay và đầu gối, buộc chân nàng giãn ra rộng hơn. Anh đang làm gì vậy? Tại sao –

Anh dùng ngón tay mình để phơi bày phần da thịt thâm kín của nàng ra cho anh. Không! Việc này không đúng. Nàng chưa từng cảm thấy lỗ hổng hơn thế này. Nhưng những thôi thúc đen tối chiếm giữ nàng. Nàng muốn mình dễ bị tổn thương, muốn đặt mình vào vòng kiểm tỏa của anh.

Rồi anh hôn phía trong nàng. Nàng lạc mất tâm trí... Nàng run rẩy, rên rỉ, ưỡn lưng và tách hai đầu gối ra xa hơn. Anh đặt một bàn tay bên dưới nàng, giữa hai ngực nàng, và chạy dọc

xuống cơ thể nàng cho đến khi ôm vào nơi miệng anh đã từng để, đưa một ngón cái vào trong nàng. Anh thật ranh ma. Anh đã biến nàng thành như bây giờ - đã đi quá xa không còn cứu vãn nổi. Ngay khi nàng cảm thấy bản thân đã hoàn toàn đầu hàng, anh đập vật cương cứng vào trong nàng.

“Quá chặt, quá ướt,” anh gầm gừ. Hai bàn tay to lớn của anh nắm eo nàng, ép nàng xuống chiều dài của anh. Lưng nàng cong lên khi anh xoa bóp mông nàng.

“Phải rồi, Nicole... lùi lại. Tới với anh.”

Lời nói của anh khiến nàng rên lên. Anh kéo tóc nàng, buộc nàng áp vào ngực mình, vấn đi vào trong nàng ở bên dưới. Giờ hai bàn tay anh xoa khắp phía trước nàng, chà vào núm vú nàng, khiến nàng hỗn hển. “Derek, làm ơn. Xin anh...” nàng cầu xin, nhưng không biết mình xin cái gì.

Ngực nàng rung lên với từng cú đâm hoang dại, và anh ôm lấy chúng, bao phủ chúng hoàn toàn, nâng chúng lên để mang nàng lại gần anh hơn. Để mang tai nàng kề môi anh, khi anh thì thào, “Em là của anh. Của anh!”

Bàn tay anh trượt xuống ấn hai ngón thô bạo vào núm nhỏ của nàng. Anh dịch chuyển nó lên và xuống, một cách cứng rắn, lên và xuống... nhanh hơn, trong khi chiếm lấy nàng từ phía sau với những cú đâm mạnh mẽ, ác liệt.

“Derek! Ngay bây giờ.... Em sắp –” Nàng thít chặt lấy anh, không ngừng lay động khi cực khoái ào qua nàng, nàng đổ sập xuống trước, nén những tiếng kêu quặn quai vào trong gối. Anh hạ xuống nàng không thương tiếc, khiến cho khoái cảm gần kề với đau đớn khi nàng tiếp tục co thắt quanh anh. Với tiếng rên man dại, anh ấn hông nàng vào mình lần cuối cùng khi bắn hạt giống vào trong nàng, lấp đầy nàng bằng sức nóng của mình.

oOo

Bằng một thỏa thuận ngầm, họ không bao giờ nhắc tới chuyện nàng ra đi hay sự kiện sẽ gây ra chuyện đó. Nàng tin rằng trong thâm tâm Derek đã xí xóa mọi chuyện khi nàng trở về với anh.

Trong đêm đầu tiên ấy, anh đã ân ái với nàng không biết bao nhiêu lần. Thực tế, họ không hề rời khỏi phòng anh trong suốt bốn ngày (mẹ ơi), khi cơ thể anh dạy cơ thể nàng tất cả những cách khác nhau mà họ có thể thỏa mãn nhau. *Thế này mà nàng còn đòi về lấy chồng!*

Dần dà anh phải rời tàu để sắp xếp hàng hóa trong chuyến trở về, nhưng khi anh trở lại, anh nhìn nàng như thể anh đã không gặp nàng nhiều ngày rồi. Trong lúc anh đi, nàng làm việc với bộ đồ vẽ anh đã chu đáo mang cho nàng, chủ yếu là để thay thế những khung cảnh chưa được trong bức tranh nàng đã tạo trên tường khoang tàu của anh.

Kể cả như thế nàng cũng vẫn trở nên sốt ruột khi bị nhốt, đặc biệt những lúc anh vắng mặt.

Ngay khi nàng sắp sửa nói gì đó, anh thông báo với nàng, “tối nay chúng ta sẽ ra ngoài.”

Nàng dừng lại, khuôn mặt lộ ra vẻ lưỡng lự. “Em không nghĩ đó là ý kiến hay,” nàng nói, nhớ lại những người đàn ông nhìn chằm chằm vào bộ đồ khác thường của nàng khi nàng ra ngoài trước đó.

“Tại sao không? Anh có thể thấy là em đang rất sốt ruột.”

Nàng biết trông nàng cực kì ngạc nhiên. Nàng đã không nghĩ là anh có để ý. Rồi nàng cau mày. “Quần áo em có thể mặc để ra khỏi tàu đều đã ở trên Bella Nicola rồi.”

Anh cười với nàng. “Cứ để anh lo chuyện đó,” anh nói. Với đôi mắt đánh giá, anh nhìn khắp lượt người nàng, rồi đặt tay quanh eo nàng. Giọng anh khàn khàn khi nói, “Anh sẽ về lúc tám giờ.”

Chiều hôm đó, hai chiếc hộp được mang lên tàu. Nàng vô cùng háo hức mở chiếc hộp đầu tiên, rồi chết cứng. Bên trong là ba bộ váy đẹp nhất mà nàng từng nhìn thấy. Anh đã chọn màu đậm và kiểu cách đơn giản; nàng cũng sẽ tự chọn chúng cho mình. Nàng giờ chiếc váy lụa màu xanh đậm lên và treo nó để mặc buổi tối hôm đó. Chỉ cần nhìn vào đó thôi nàng cũng biết nó sẽ vừa.

Trong chiếc hộp thứ hai, nàng tìm thấy một miếng xà phòng có mùi hương yêu thích của nàng, những đôi giày và tất nhỏ đi kèm với ba chiếc váy, và thậm chí là tất cả những phụ kiện bên trong cần thiết để mặc chúng. Trong khi nàng tắm, nàng nghĩ về những món quà của mình và hân hoan vì Sutherland – Derek, nàng tự sửa mình – Derek đã nhớ rằng nàng thích mùi dầu quả hạnh.

Sau khi tắm, nàng chải tóc cho khô và búi nó lên đỉnh đầu, cho phép vài lọn xoăn xoăn rủ xuống ôm lấy mặt. Trước khi mặc đồ, nàng bước tới trước gương, và đôi mắt nàng mở lớn trước hình ảnh phản chiếu. Trông nàng đầy đặn hơn. Thậm chí ngực nở nang hơn. Nàng hạnh phúc ghi nhận là hông nàng, phần duy nhất trên cơ thể nàng mà nàng không bao giờ phản nản, cũng nở nang hơn.

Nàng thưởng thức hình ảnh những phần cơ thể mà nàng từng cho là vô vọng. Giờ đây, khi nàng quay mình trước gương, nàng thích khoe những đường nét mới của mình. Nàng muốn trưng ra những đường nét mà Suther- mà Derek hào phóng khen ngợi mỗi đêm. Mặc quần áo xong, nàng nhìn xuống hình ảnh mình trong gương lần cuối cùng và nhận thấy nàng đã biến thành con người gần giống như cách cô hiệu trưởng cũ đã mất hàng tháng trời cố gắng đào tạo nàng thành.

Khi anh đến để hộ tống nàng, phản ứng đầu tiên của anh là hít vào một hơi ngắn. Nàng hoảng hốt. Nhiều năm liền mặc cảm mình gầy nhẳng và không duyên dáng đã khiến nàng mất bớt niềm tự tin mới mẻ. Mặc dù Derek khiến nàng thấy mình xinh đẹp, nàng vẫn nhớ những lần nàng đã ghét vẻ ngoài của mình.

Anh im lặng cho đến khi cuối cùng cũng cúi đầu xuống tai nàng và lẩm bầm bằng giọng

trầm, rung. “Em thật lộng lẫy, Nicole.” Những giọt nước mắt chầm chích mắt nàng, và nàng mỉm cười để che đậy cảm xúc.

Anh trả lời bằng một điệu cười quỷ quái của riêng mình. “Càng đẹp hơn khi em cười, em yêu ạ.”

Lời khen công khai của anh làm nàng chói với, và phải nhìn đi chỗ khác. Một vài thủy thủ lật đật trở lại làm việc với nụ cười trên mặt. Bối rối, nàng thay đổi đề tài. “Em biết một chỗ chúng ta có thể ăn, nếu anh thích.” Rồi, cảm thấy không khí mềm mại ban đêm trên thủy triều, nàng gợi ý bằng giọng bình thản hơn là họ nên đi bộ.

Anh cười toe và cúi đầu. “Vậy em dẫn đường đi, cưng. Anh quên là đây không phải nơi mới lạ gì với em.”

Nàng mỉm cười khi họ đi xuống cầu tàu cùng với nhau và bắt đầu bước đi, nhưng sau vài bước, nàng nhận ra anh đã tụt lại phía sau. Anh đứng đó nhìn nàng.

“Sao thế? Có chuyện gì à?” nàng ré lên, kiểm tra váy sống.

Môi anh cong lên thành một nụ cười. “Anh chưa từng thấy em đi bộ trên bờ.”

Nàng cau mày, rồi há hốc miệng trước biểu hiện giận dữ của anh. Bằng giọng trầm, anh nói, “Anh thích cái cách em bước đi, Nicole à.”

Đêm đó, nàng đã rất thích thú. Derek chu đáo và thể hiện một tài hóm hỉnh mà nàng đánh giá cao. Gạt bỏ những đề nghị của anh và gồng mình chống lại anh dường như mỗi ngày mỗi biến thành một trận đấu đã thua cuộc. Họ càng tách nhau sớm thì càng tốt.

Một mối lo khác gặm nhấm tâm trí nàng. Trong vài ngày qua, không có con tàu nào khác từ cuộc đua cập cảng. Sau những gì đã xảy ra cho tàu Bella Nicola và Southern Cross, nàng không nghi ngờ gì những con tàu khác cũng bị hại như thế. Nhưng Derek lại không tìm được gì về Tallywood.

Nàng nghĩ Derek đã cảm nhận được sự bất an của nàng và đang tìm mọi cách để làm nàng vui. Đêm nay anh đưa nàng đi xem kịch, một vở kịch nàng chẳng hề nhớ nổi đến một chữ bởi vì anh ngồi đó nắm tay nàng, vuốt ve lòng bàn tay nàng, khẽ mơn trớn từng ngón tay. Anh không thèm che giấu cái nhìn đói khát trong mắt mình.

Nàng tin rằng anh muốn họ trải qua mọi buổi tối trên giường giống trước kia. Nàng chắc chắn là không phiền, nhưng nhìn thấy anh tỏ ra độc quyền đến thế nào khi đám đàn ông ở quanh nàng cũng rất thú vị. Đối với anh, nàng thuộc về anh.

Một lần vào tối đó, sự việc tồi tệ đến mức nàng tưởng Derek sẽ lôi nàng về tàu ngay.

Sau đó, trên đường về, nàng trêu anh, “anh không cần phải lờm nguýt ông già đó như thế!”

Anh nhướn cặp lông mày lên và cười. “Ông ta không già hơn anh là mấy. Và mặc dù đã biết là em đi cùng với anh, ông ta vẫn tiếp tục chò chõ nhìn vào bờ ngực chín mọng, trẻ trung của em.”

Nàng đỏ mặt, không quen cách anh nói chuyện thẳng thừng như thế bên ngoài giường ngủ. “Em nghĩ ông ta vô hại.”

“Đó là bởi vì em không biết đàn ông như thế nghĩ cái gì, trong khi anh thì có. Thành thực mà nói, nếu em có bất kỳ ý tưởng nào, em sẽ bỏ chạy mất...” Giọng anh trượt đi. “Nicole, sao thế? Em vừa mới trở nên trắng bệch như tờ giấy.”

Cơ thể nàng lạnh toát khi hơi thở đi vào và thoát ra. Nàng buộc mình tiếp tục bước đi bởi vì sau lưng nàng, không đến mười feet là một giọng nói tới từ những cơn ác mộng.

“Cứ chờ mà xem, mày sẽ làm chúng ta bị đánh vì vụ này,” Pretty nỉ non. Khi Clive trả lời, “Me kiếp mày, Pretty, Thuyền trưởng không thể nhốt chúng ta trên tàu suốt đời được,” máu rút hết khỏi mặt nàng.

“Em yêu, có chuyện gì à?”

Nàng đã đi quá chậm. Hai bọn chúng có thể bắt kịp họ. Không suy nghĩ gì, nàng quay lưng lại con phố và nắm cổ áo Derek để kéo môi anh xuống môi nàng.

“Giờ thì anh thích rồi đấy,” anh lẩm bẩm.

“Suýt! Cứ giữ em quay lưng lại thế này đi,” nàng thì thầm trên môi anh.

“Anh hiểu là em đã trông thấy ai đó em không muốn thấy?” anh hỏi bằng giọng đùa cợt.

Khi nàng cho chúng đủ thời gian để đi qua, nàng rời khỏi anh. “Hai người phía trước kia, gã to lớn và gã nhỏ thó hơn. Chúng – chúng là hai gã đã tấn công em ở London.”

Giống như nàng có thể nhìn thấy ngọn lửa bốc lên phừng phừng trên người anh.

“Em không biết chúng làm gì ở đây,” nàng nói bằng giọng run rẩy, “nhưng có lẽ chúng ta có thể theo đuôi chúng và tìm ra làm sao chúng tới được Syd-“

“Ở lại đây!” anh ra lệnh, và lao theo hai gã đàn ông.

Nàng nhấc váy lên để đi theo và tới đó vừa kịp lúc nghe thấy tiếng mũi Clive vờ khi Derek

dập hẳn xuống đất. Khi Pretty lúnh cuống bỏ chạy, anh lao theo hẳn, kéo gã đàn ông rắn chắc quay lại để đón nhận cú đâm của anh.

“Ch-chúng đã nói gì đó về thuyền trưởng,” nàng cà lăm đằng sau anh.

Anh nhìn từ tên Clive gần bất tỉnh đang sụm trên đất sang gã Pretty rõ ràng đang run. “Nào, giờ đưa nào trong chúng mày muốn kể tao nghe gã thuyền trưởng này là ai?”

oOo

Cuộc tìm kiếm con tàu của Tallywood không mất tới một giờ. Viên cảnh sát đến nơi ngay khi Derek biết vị bá tước người anh là thuyền trưởng của chúng. Sau khi nghe câu chuyện của Nicole về việc cha nàng nghi ngờ Tallywood đứng đằng sau những con tàu bị hại, giới chức trách của Úc đã cho lòng kiếm con tàu Desirade. Câu chuyện nhanh chóng lan ra trong cộng đồng hàng hải nhỏ bé, và đám đông tụ tập trên bến cảng. Derek dạt đám đông để lên tàu, và vì rõ ràng là anh không chịu để Nicole ra khỏi tầm mắt, nàng cũng lên tàu theo anh.

“Thật vô lý!” Tallywood kêu gào, làn da nhợt nhạt, éo lả trên mặt và cảm hẳn rung lên vì giận dữ khi các quan chức Úc bắt trối hẳn. “Ta sẽ cách chức các người vì việc này, đồ ngu dốt,” hẳn nhổ vào hai người đàn ông giữ hẳn. “Ta là một vị bá tước! Các người chẳng là gì ngoài hậu duệ của bọn tội đồ.”

Hai cảnh sát là những người lực lưỡng, trông cứng cựa, và mỗi lần hẳn rên rĩ là họ lại nhiệt tình xô đẩy hẳn.

Sau khi đưa Tallywood vào tù, một cảnh sát phát hiện ra một danh sách chi tiết và những kế hoạch phức tạp để phá hoại vài con tàu trong cuộc đua.

Khi nàng lướt qua danh sách, Nicole ào lên, kéo theo cả Derek. “Có chúng tôi trong đó không?” nàng kêu lên với viên chỉ huy. “Hẳn có phá hoại tàu của chúng tôi không?”

“Tàu Southern Cross?”

Derek gật đầu.

“Nước của ngài bị đầu độc trước cả khi chúng được mang lên tàu.” Ông ta quay sang nàng. “Tàu Bella Nicola?” Trước cái gật đầu sốt ruột của nàng, ông ta nói bằng vẻ hối tiếc rõ ràng, “Có, thưa cô. Chúng đã tháo lỏng bánh lái và phá hỏng một cột trụ của cô.”

Nàng có thể cảm thấy môi dưới mình rung rung. Nàng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt những người đàn ông này, nhưng nàng phải biết tại sao. Quay sang Derek, nàng liếc về phía Tallywood dò hỏi, nhưng Derek trông như kiểu anh sẽ ngăn nàng. Trước khi anh nói được lời nào, nàng đã băng qua boong tàu tới chỗ hai viên cảnh sát đang giữ tù nhân của họ.

“Tại sao ông lại làm thế?”

Hắn lờ nàng đi, và nàng nghĩ hắn sẽ không trả lời. Giây phút nàng kéo mắt khỏi hắn, tên đồn mạt nói. “Tất cả các người đều cười nhạo ta,” hắn bắt đầu bằng một giọng thấp kì lạ đến mức nàng phải căng tai ra mới nghe thấy.

“Những tên thủy thủ tầm thường và lũ gái điếm trên bến cảng công khai chế nhạo ta. Nhưng ta đã thắng,” hắn bắn ra những lời đó bằng giọng lưỡi càng ngày càng bạo lực. “Ta đã thắng vòng đua vĩ đại nhất thế kỷ này...” Hắn tiếp tục huênh hoang.

Nicole muốn chen ngang để trả đũa những lời lẽ của hắn. Nhưng nàng không nghĩ người ta có thể cãi lại một gã đàn ông như thế này, một kẻ quá tự cao tự đại đến mức không thể hiểu được rằng phần còn lại của thế giới không hề muốn kéo hắn xuống khỏi địa vị cao quý của hắn.

Một trong hai viên cảnh sát to lớn đang giữ Tallywood nói, “Cô có thể cho hắn cái gì đó để hắn nhớ tới cô, thưa tiểu thư, nếu cô muốn.”

“Ngừng ngay lập tức,” Tallywood ré lên đáp trả. Hắn quay sang Nicole. “Mi chẳng là gì ngoài một thường dân. Mi có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu mi đánh một nhà quý tộc không hả?”

Viên sĩ quan cúi xuống nàng và nói với một cái nháy mắt. “Đừng làm đau tay cô, cô bé.”

Thật vô ích khi cố tìm những lời lẽ thông thái, tử tế để cho hắn hiểu rằng hắn đã thắng cuộc đua nhưng mất tất cả mọi thứ khác. Thay vào đó, nàng nhấc váy lên và tổng thẳng bàn chân đi giày vào giữa hai chân hắn. *Ha ha*

oOo

Với một buổi lễ trang trọng, giải thưởng của Vòng đua Vĩ đại đã được thị trưởng thành phố Sydney trao cho Derek. Sau đó, anh và Nicole bước về phía con tàu của anh để tách khỏi cuộc chè chén say sưa quanh họ. Tay anh với xuống để nắm tay nàng.

“Em, à, em...” anh bắt đầu dè dặt, “đáng lẽ đã thắng cuộc đua.” Mặc dù anh nhìn đi chỗ khác khi thừa nhận điều đó, nàng vẫn gật đầu.

“Không ai ngăn nổi tàu của em.” Giờ anh đang nhìn xuống nàng. “Và em và gã Ai-len đã điều khiển con tàu như nặn đất sét trên tay mình vậy. Đáng lẽ phải là em và thủy thủ đoàn của em kỷ niệm chiến thắng ở Sydney ngày hôm nay.”

“Chúng ta chẳng bao giờ biết chắc cả,” nàng trấn an anh, nhưng trong thâm tâm nàng nghĩ anh nói đúng.

“Anh chưa bao giờ nhận ra việc này khó khăn với em thế nào.”

Nàng muốn chối, nhưng anh nói, “Nếu có thể giúp ích chút gì, thì anh muốn em biết là anh... quan tâm đến em. Nhiều đến mức chiến thắng này cũng chẳng nhằm nhò gì.” Anh mở miệng định nói thêm, nhưng rơi vào im lặng và bước tiếp.

Khi họ đi vào khoang tàu của anh, anh bước tới chỗ nàng và ôm nàng vào lòng, ấn bàn tay anh phía sau đầu nàng, giữ nàng liền kề với tim anh. Nàng không thể ngăn mình bám lấy anh.

Anh thì thào vào tóc nàng. “Anh rất tiếc.”

Nàng khóc trên ngực anh, những giọt nước mắt nàng làm ướt áo anh và những tiếng thổn thức nho nhỏ khiến nàng xấu hổ, cho đến khi anh lập một lời thề với nàng hết sức nghiêm túc tới mức nàng tin là thật.

“Không ai được làm hại em lần nữa.”

Chương 22

Derek kết luận rằng họ không thể tiếp tục mối quan hệ không rõ ràng như thế này mãi được. Anh cần phải đặt một nền móng giữa họ, và anh đã đưa đề tài này ra bàn luận trong khi họ đang nằm trên giường thư giãn và thỏa mãn cùng nhau. *Chọn thời điểm sai rồi ^^*

“Anh muốn em,” anh bắt đầu một cách tự tin, “làm tình nhân của anh.” Nàng bắt đầu nói, nhưng anh giơ một tay lên. “Trước khi em trả lời, hãy để anh kể cho em anh định –”

“Không.” Nàng gỡ mình ra khỏi những vòng ôm của anh và đứng dậy mặc quần áo. Derek nhìn nàng trong sự im lặng cau có khi nàng xỏ chiếc giày còn lại và mạnh bạo đập tay vào nhau. “Tôi không tin là tôi muốn làm tình nhân của ngài đâu, Thuyền trưởng à.”

Anh không biết lời từ chối của nàng hay giọng nói móc mỉa của nàng khiến anh tức giận nhiều hơn. Nàng cứ làm như là anh vừa đưa ra một lời đề nghị trẻ con, nửa vờ nào đó vậy, trong khi thực tế anh hầu như chẳng nghĩ về cái gì khác kể từ lúc anh biết nàng chẳng liên quan gì đến vụ đầu độc.

Anh chưa từng biết người phụ nữ nào có thể khiến anh tức giận tới mức anh muốn đâm xuyên qua tường! Anh không buồn che giấu sự khó chịu của mình. “Tất nhiên là không rồi, cô sẽ muốn nhiều hơn – một tước hiệu chẳng hạn? Tôi cảnh cáo cô, nếu cô nhắm tới một lời cầu hôn thì cô đang phạm thời gian. Tôi sẽ chẳng cho cô cái gì nhiều hơn một lời đề nghị được toàn quyền sử dụng.”

“Chà chà, đức ngài của tôi,” nàng nói, ra vẻ khinh khỉnh với tước vị của anh. “Tôi không muốn nhiều hơn – tôi muốn ít hơn. Tôi chẳng hề muốn cam kết bất kì điều gì với ngài cả!”

Anh nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ kinh ngạc rành rành – chết tiệt, nàng muốn thế thật. Lời từ chối nhiệt thành của nàng với bất kì sự ràng buộc nào giữa họ khiến anh lo lắng tới tận xương tủy.

“Từ những gì tôi biết về đàn ông tầng lớp trên và tình nhân của họ, để đổi lại cho... sự thân mật, một người đàn ông sẽ giữ tình nhân của anh ta trong một ngôi nhà do anh ta cung cấp và cho cô ta đồ trang sức cũng như lụa là gấm vóc.” Nàng đứng nhìn xuống anh, đôi mắt tóe lửa. “Sao, tôi nói gần đúng chưa?”

Anh đồng ý, sốt ruột muốn nghe những điều tiếp theo. Người ta không thể nào chắc chắn khi nói với Nicole.

“Vì cái quý gì mà tôi lại muốn bị giữ trong một căn nhà trên đất liền, bị kẹt cứng một chỗ hết ngày này sang ngày khác vì sự tiện lợi của anh, và tất cả chỉ để đổi lại vài thứ đá quý và váy sống mà tôi không bao giờ mang?”

Anh chỉ đề nghị những gì trong quá khứ luôn luôn hiệu quả. Phụ nữ thích được tặng quà,

được cung phụng. Anh không có lý do gì để nghi ngờ chuyện tất cả phụ nữ trên đời đều thích những thứ đẹp đẹp – những thứ đắt tiền – không chỉ vì sở thích mà còn để đảm bảo cuộc sống.

Nicole có bao giờ nhận ra cuộc sống của nàng sẽ khốn khổ nhường nào một khi họ trở về nước Anh không? “Trong tất cả những chuyện đã xảy ra vài tháng gần đây, em nghĩ ai sẽ chăm sóc em nếu tôi không làm? Thậm chí nếu cha em có được thả đi nữa, em cũng sẽ phải về Anh để tìm ông ấy. Làm sao em làm được chuyện đó?” Anh nháy ra khỏi giường và chộp lấy quần áo của mình, cơn giận của chính anh cũng sắp sôi lên sùng sục. “Tàu của em đang ở dưới đáy biển Nam Đại Tây Dương, và tôi đã nhốt thủy thủ của em ở Cape. Em thậm chí còn không có nổi một đồng ghi-nê.”

Một cái nhìn khinh miệt, thậm chí là kiêu căng hiện trên mặt nàng. “Tôi có cách để sinh tồn. Tôi còn chưa bị hạ thấp đến mức - ồ, cái đêm ở London anh đã nói thế nào nhỉ? – bấy một bá tước, dù là bằng hôn nhân hay bằng cách đi làm tình nhân của anh,” nàng quát lại. “Khi nào anh bỏ lại tôi ở Sydney này, tôi sẽ ổn cả.”

Trong suốt những giờ nàng không chịu nói chuyện với anh, dần dần anh cũng dịu xuống và xem xét mối quan hệ của họ một cách khách quan hơn. Mong muốn tìm cách nào đó để trói buộc nàng với anh không hề giảm sút, nhưng anh sẽ không ép buộc. Trong vài ngày tiếp theo, Derek không nói gì về tương lai.

Thực sự, anh có quyền gì mà đề nghị nàng một tương lai với anh trong khi cuộc sống của chính anh đã bị sắp đặt quá khốn khổ?

Lúc đầu hơi khó khăn, nhưng về sau họ toàn tâm toàn ý quên mất cuộc tranh cãi. Để đền bù, Derek đưa nàng xuống trung tâm thành phố Sydney. Anh có thể nhìn khuôn mặt háo hức, rạng rỡ của nàng hàng giờ liền. Nàng chẳng có lý do gì phải mang cái vẻ mặt buồn nản, mệt mỏi như những phụ nữ ở quanh anh suốt cả cuộc đời anh. Đáng lẽ anh phải đoán trước được chuyện đó, bởi vì nàng đã thấy và đã trải nghiệm thế giới nhiều hơn mọi phụ nữ, và rất nhiều đàn ông mà anh quen. Nhưng nàng vui sướng với mọi chi tiết nhỏ nhất quanh nàng.

Sau một giờ tản bộ, họ đi ngang một quầy bán đồ trang sức, và cái gì đó trong cửa sổ làm anh dừng phắt lại. Kéo nàng đứng lại với anh bên cửa kính dày, anh nhìn thấy một đôi hoa tai bằng đá sa-phia với một chiếc vòng đeo cổ đồng bộ được trưng bày ở vị trí trịnh trọng. Điều đã thu hút sự chú ý của anh là độ sâu trong màu sắc của viên đá.

Đó chẳng phải màu đậm như thể chứng tỏ những viên đá rất quý hiếm sao? Hơn nữa, chúng trùng với màu mắt của Nicole.

“Em nghĩ gì về những viên đá sa-phia?”

“Chúng rất đẹp,” nàng nói, chỉ ghé mắt vào chúng, sự chú ý của nàng tập trung vào người bán rong trên phố. Nàng nghiêng đầu, tự hỏi anh ta đang bán cái gì.

Để lôi kéo sự chú ý đi lang thang của nàng, anh đặt một nụ hôn lên tóc nàng. “Em có thích –”

“Ôi, Derek,” nàng chen ngang, đặt một bàn tay lên tay anh, “nhìn kia. Người kia đang bán dâu tây. Anh có biết đã bao lâu rồi em mới được ăn chúng không?”

Anh chỉ có một giây để ghi nhớ tên cửa hiệu trước khi nàng kéo anh đi.

Để cho anh có thể làm hư nàng bằng những quả dâu tây thay vì đá quý.

Khi Derek thức dậy trước bình minh ngày hôm sau, Nicole đang cuộn tròn trong tay anh thở nhẹ nhẹ. Như mọi khi, chỉ cần sự đụng chạm nhẹ nhất của da nàng vào cơ thể anh cũng khiến anh rạo rực như cậu bé mới lớn. Nhưng anh cần nàng nhiều hơn là chỉ để giải thoát. Đúng, cơ thể anh đói khát cơ thể nàng, nhưng anh muốn sự gần gũi diễn ra sau đó, khi nàng đã hạ hết tấm màn bảo vệ.

Mặc dù nàng đang ngủ, anh vẫn trượt tay xuống và vuốt ve nàng, chuẩn bị nàng, hân hoan vì sự đáp ứng chóng vánh của nàng. Nàng tỉnh dậy với tiếng hít vào thật nhanh khi anh đi vào trong nàng, rồi thở dài khoan khoái khi anh đẩy mình vào trong, yêu nàng.

Anh nghĩ về buổi sáng của họ suốt những giờ còn lại của ngày trong khi tìm hiểu về các đề nghị chuyên chở hàng hóa. Anh thấy mình đang huýt sáo khi ký vào vô số hợp đồng làm ăn do chiến thắng mang lại.

Grant sẽ rất bối rối khi biết về thành công của họ. Con tàu sẽ được chất đầy trong hai ngày nữa, và có vẻ như đó là một chuyến trở về rất hứa hẹn.

Nhưng phải làm gì với Nicole đây? Anh đang hết thời gian. Đôi khi nàng cư xử như là nàng sẽ ở lại Úc và chờ Chancey khi Derek đã ra khơi, nhưng mỗi ngày thì các lần ấy lại càng ít đi. Anh cảm thấy anh đang dần hạ hết hàng phòng ngự của nàng.

Anh sẽ nói chuyện với nàng đêm nay, anh quyết định như vậy. Nhưng trước khi anh có cơ hội, họ đã lại ân ái với nhau. Rồi sau bữa tối, nàng bắt đầu đọc một cuốn sách mới anh đã mang về cho nàng từ thành phố. Ngày mai. Ngày mai, anh sẽ bảo nàng đi cùng anh.

Và nếu nàng từ chối? Anh sẽ phải chơi con bài cuối cùng của mình. Có vẻ không thích đáng, nhưng mỗi ngày anh lại càng thấy gắn bó với nàng hơn. Anh sẽ nói với nàng rằng có thể nàng đã mang thai. Anh đã không cẩn trọng với nàng. Anh định làm thế; anh đã cẩn trọng suốt cả một đời. Nhưng dường như anh không thể rút ra khỏi nàng. Cảm giác... rất sai trái.

Anh thậm chí không nghĩ việc này từng xuất hiện trong đầu nàng. Nàng ngây thơ trong rất nhiều chuyện. Nàng chưa bao giờ phải đếm từng ngày, chưa bao giờ phải phập phồng hi vọng một chu kỳ này hay kỳ khác đến. Anh sẽ dạy nàng – một cách gay gắt – nhưng việc đó phải làm thôi. Không đời nào anh có thể bước khỏi đời nàng.

Những ý nghĩ của Derek bị cắt ngang khi anh thấy nàng đang bò ngang qua giường về phía anh, với cuốn sách trên tay. Trông nàng đắm chìm trong suy nghĩ, và anh căng thẳng trong lúc nhích lên đầu giường, chắc chắn đầu gối nàng sẽ va chạm mạnh vào cái ấy của anh.

Gồng mình chờ chuyện đó, mắt nhắm và hàm răng nghiến chặt... *(ô hay nhỉ sao không chỉ việc tránh ra)* anh chỉ thấy ngực nàng đặt ngang qua đùi anh một cách thú vị. Nàng nằm vuông góc với anh, phía sau khuỷu tay thúc vào hông anh khi nàng giữ cuốn sách mở ra để đọc. Anh giữ mắt mình nhắm lại để cảm nhận rõ hơn cơ thể lỏng lẻo của nàng.

Anh đã có nàng vài lần đêm qua, hai lần ngày hôm nay, vậy mà, ở vào độ tuổi này, anh vẫn lập tức cứng ngắc. Khi anh căng lên bên dưới ngực nàng, môi nàng khẽ cong lên. Không phải vì tức tối trước dục vọng không ngừng nghỉ của anh, cũng không phải vì hài hước. Anh biết bởi vì anh đã đưa một bàn tay lên trên chân nàng và chui xuống dưới váy nàng để tách nàng ra. Anh cảm thấy hơi thở nàng ngưng lại khi anh chạm vào sự ẩm ướt mượt mà của nàng. Nàng cười bởi vì nàng đã sẵn sàng.

Và nàng cũng muốn anh.

Nicole nhìn xuống người đàn ông bên cạnh nàng. Trong giấc ngủ, cuối cùng khuôn mặt anh cũng bắt đầu thể hiện sự thoải mái ngày càng tăng lên mà nàng đã cảm nhận trong cách cư xử của anh. Nàng nghĩ trong vài tuần cuối cùng này anh đã sống toại nguyện hơn. Cũng như nàng. Thực tế là nàng đã quá hạnh phúc đến mức nàng không tin mình có thể từ chối Derek nếu anh lại đề nghị nàng làm tình nhân của anh một lần nữa.

Nếu nàng chấp nhận, nàng sẽ phá vỡ lời hứa của mình với bà ngoại, và tin tức ấy sẽ hủy hoại cha nàng. Nàng hiểu điều đó. Vậy thì tại sao trái tim nàng lại bảo với nàng ở lại với người đàn ông này lâu hết mức có thể là đúng?

Mẹ nàng sẽ làm gì? Bà đã luôn bảo Nicole nghe theo những giấc mơ của mình và không để điều gì cản đường ngăn lối. Chẳng phải bà Laurel đã từ bỏ mọi thứ để được ở cùng người đàn ông bà yêu hay sao? Chẳng phải bà đã mất cả mẹ khi làm việc đó? Cha nàng sẽ không bao giờ từ nàng, nhưng ông sẽ tự hỏi tại sao nàng không yêu cầu một cuộc hôn nhân. Chính Nicole cũng tự hỏi mình như vậy.

Nàng cảm thấy bị kẹt trong một tình huống kì lạ. Nàng cảm thấy Derek đang dần dần yêu nàng. Nhưng nàng không thể quyết định được là anh phản đối hôn nhân nói chung, hay chỉ là hôn nhân với nàng. Tuy nhiên một ý nghĩ tái xuất hiện. Chẳng lẽ nàng không thể được coi là cô dâu chỉ vì anh là bá tước còn nàng rõ ràng thiếu hẳn một tước hiệu, một gia tài, hay một cội rễ?

Nếu đúng là như thế thì tại sao nàng không kể với anh nàng là ai?

Chương 23

Gã đàn ông chết tiệt đang trưởng thành, Chancey đã nghĩ thế khi ông mới tới Sydney và thấy Sutherland. Trưởng thành và nhẹ nhõm hơn, dù nghe có vẻ ngớ ngẩn. Giống như là một gánh nặng nào đó đã được nhấc xuống khỏi vai hắn. Sutherland mỉm cười. Rất thường xuyên. Chancey tự hỏi điều gì đã xảy ra cho hắn. Rồi Nicole ào lên boong, cười lớn, và bị nhấc bổng lên đôi tay Sutherland.

Nicole chính là điều đó.

Gã đàn ông này là kẻ thù của họ, nhưng rõ ràng con bé đã quên mất thực tế đó. Không thể nào có chuyện ông đang nhìn thấy con bé nhìn người đàn ông ấy như thể chỉ một mình hắn ta tồn tại với nó, như thể nó yêu hắn! Chancey nguyên rủa một cách cay đắng. Họ phải lấy nhau thôi. Từ vẻ gần gũi của họ, ông cho là họ phải lấy nhau rất nhanh.

Ông không ngu tới mức ào lên con tàu đó, không trong lúc Sutherland đang ôm con bé thế kia, với ngôn ngữ cơ thể hắn thách thức bất kì ai dám lại gần thứ thuộc về hắn. Và ngoài việc muốn giết tên thuyền trưởng, Chancey còn cần phải đòi lại vài món nợ với mấy tay thủy thủ của hắn. Vì thế ông mừng khi thấy con bé đang tiến chân hắn. Hai bàn tay Chancey siết chặt khi tên khốn dành cho con bé một nụ hôn dài, lưu luyến. Nhưng khi hắn kéo con bé lại lần nữa và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nó, Chancey vui mừng quyết định là gã đàn ông đó muốn con bé vì hơn một lý do.

Ông theo sau Sutherland cho đến khi họ ra khỏi tầm nghe của con tàu, rồi bước tới tóm lưng hắn. Gã đàn ông lập tức xoay lại, toàn bộ cơ thể hắn căng lên chờ chiến đấu. Chancey chỉ phát hiện được một thoáng ngạc nhiên trên mặt hắn trước khi nó bị giấu đằng sau chiếc mặt nạ lạnh lùng.

“Giờ chúng ta phải nói chuyện.”

Để trả lời, Sutherland gật đầu ngay.

Với tay thuyền trưởng đi theo ông, Chancey rẽ vào một quán rượu gần đó, vào giờ này buổi sáng quán vắng tanh. Khi họ ngồi xuống một chiếc bàn ở đằng sau, ông gọi hai ly whiskey. Ông cho là mình cần một ly, và không hề nghi ngờ chuyện gã đàn ông trước mặt ông cũng cần.

Ông hỏi, và một lúc sau Sutherland thư giãn và nói chuyện. Chancey biết được chuyện Sutherland đã nghi ngờ Nicole đầu độc thủy thủ của anh ta. Ông lắng nghe khi Sutherland kể cho ông về cơn bão và về Tallywood. Khi cần thiết, ông thúc giục người kia với những câu hỏi về Nicole, rõ ràng là đề tài yêu thích của anh ta, để giữ anh ta nói chuyện.

Khi Chancey cảm thấy tự tin vì cô bé đã an toàn và không bị đối xử tàn tệ, ông thư giãn hẳn. Ông chợt nhận ra rằng ông và tay thuyền trưởng đồng quan điểm trong rất nhiều chuyện. Nếu Sutherland không phải là tên nghiện rượu bị nguyên rủa đã quyến rũ Nicole thì họ đã có thể làm bạn.

Đột nhiên Sutherland lại có cái nhìn lạnh lùng trên mặt anh ta, và Chancey nhận ra bằng cách nào đó ông đã để lộ rằng cuộc nói chuyện sắp sửa sang trang mới. Thằng cha khó chịu không thể tỏ vẻ ngạc nhiên mấy may khi Chancey thông báo, “Anh sẽ cưới con bé vào ngày mai.”

Khi Sutherland không nói gì, ông nói tiếp, “Tôi đã để anh thoát một lần trong khi đáng lẽ phải ép anh cưới nó, nhưng tôi sẽ không phạm cùng một sai lầm lần hai.”

“Cho dù tôi có muốn lấy cô ấy đến thế nào – tôi cũng không thể.” Anh ta chà một bàn tay qua khuôn mặt cau có của mình.

“Không thể hay không muốn?” Chancey nghiêng rằng treo treo khi ông cúi tới trước. “Tôi sẽ giết anh nếu anh không đền bù cho con bé.”

Sutherland không lùi bước, chỉ nói bằng giọng vô cảm. “Tôi muốn dành trọn phần đời còn lại với cô ấy.” Anh ta dừng lời, một cái nhìn đau đớn hiện ra trong mắt. “Nhưng ở nhà có một số chuyện khiến cho tôi không thể kết hôn với cô ấy.”

“Không thể? Chẳng có gì là không thể,” Chancey bắn ra trước khi ông tóm chiếc cốc và đưa lên môi. Sau một hơi dài, ông nói thêm, “Anh chỉ việc vượt qua hết những cản vật trên con đường kết hôn với cô bé của tôi –”

“Không thể nào,” Sutherland nói, với chính mình nhiều hơn là với Chancey.

Chancey bật ra khỏi ghế của ông và bắt đầu đi lại bên cạnh bàn cố lấy lại bình tĩnh, nhưng cơn giận của ông đã lên đến đỉnh điểm.

“Khốn kiếp, Sutherland,” ông gầm ghe, “lý do duy nhất khiến cuộc hôn nhân với Nicole là bất khả chỉ là –” Ông nghẹn lời, rồi hít vào một hơi khi một ý nghĩ bất chợt ủa đến. Hai vai ông trĩu xuống. Ông bị tác động mạnh vừa vì kết luận của chính mình vừa vì cái nhìn hoàn toàn chết lạng trong đôi mắt Sutherland.

Với một cơn giận mới, Chancey lôi anh ta ra khỏi ghế và túm lấy cổ áo anh ta. Nhưng Sutherland chẳng làm gì. Tên khốn không muốn đánh nhau.

Cuối cùng Sutherland nói. “Tôi muốn chăm sóc cho cô ấy. Tôi có thể cho cô ấy một ngôi nhà và sự giàu sang và mọi thứ khác mà cô ấy muốn.”

Chancey đấm anh ta mạnh tới nỗi người anh ta rung lên vì lực của cú đấm. Sutherland không hề phòng thủ.

“Tên khốn kia! Vậy là mày muốn biến con bé thành tình nhân của mày,” Chancey quát lên. “Dành hai đêm với bà vợ chính thức và những đứa con, rồi vài đêm với Nicole và bất kể đứa

con hoang nào con bé có thể sinh ra cho mày chứ gì?”

“Không. Sẽ chỉ có Nicole mà thôi. Tôi chưa bao giờ đụng vào vợ tôi.”

Việc đó là Chancey ngạc nhiên, nhưng không thành vấn đề. “Mày không biết mày đã làm con bé trả giá nhiều thế nào đây. Có vẻ như con bé thấy không cần thiết phải kể cho mày biết nó là ai. Nhưng tao nói cho mày biết, mày sẽ không chỉ làm tổn hại đến tình cảm của con bé khi tất cả đồng lõa xôn này chấm dứt đâu.”

“Ý ông là gì?” Sutherland từ từ hỏi khi Chancey thả anh ta ra trong ghê tởm.

“Ý tao là con bé có tương lai, một tương lai tươi sáng. Tao biết bởi vì tao đã chính mắt nhìn thấy. Tốt hơn cái mày có thể tưởng tượng nhiều.”

Đột nhiên, Chancey cảm thấy rất già và rất buồn bã. Ông nặng nề ngồi xuống với một tiếng thò dài nảo ruột, rồi uống thêm một ngụm rượu nữa. “Anh phải để con bé yên. Hãy thu dọn và ra khơi đi.”

Sutherland cảnh giác ngồi xuống khi Chancey ngồi, nhưng toàn bộ cơ thể anh ta căng lên trước đề nghị ấy. “Bỏ mặc cô ấy sao? Mà không một lời giải thích?”

“Nó có thể tự tha thứ cho mình vì đã yêu anh mà không cần hôn nhân, nhưng không như anh, nó sẽ chết nếu biết mình phạm tội thông dâm.”

Sutherland nhăn mặt, nhưng lại hỏi, “Ông nghĩ cô ấy sẽ ra sao nếu tôi chỉ cứ thế biến mất?”

“Chắc chắn con bé sẽ đau khổ. Nhưng nó sẽ quên anh.” Chancey ghim vào anh cái nhìn của ông. “Anh phải làm việc này.”

“Tôi không thể - không phải với cô ấy,” anh quả quyết nói.

“Ý anh là anh không thể làm việc này cho con bé bởi vì tất cả những gì anh quan tâm tới là bản thân mình. Anh có gì để mà cho nó?” Chancey lại đột ngột đứng dậy. “Dù thế nào anh cũng chẳng là gì ngoài cái vỏ của một người đàn ông - và một tên say xỉn đến tận gốc rễ. Và để một gã Ai-len buộc tội như thế là tò chuyện lắm đấy.” Ông đi đi lại lại. “Nếu anh chia tay một cách triệt để với con bé, cùng với thời gian nó sẽ quên anh. Nó còn trẻ đủ để tìm một người khác.”

Cuối cùng Chancey cũng nhìn thấy được một biểu hiện trên mặt Sutherland, và ước gì ông đã không thấy. Nó giống như là nỗi đau thuần túy nổi lên để dập tắt và triệt tiêu mọi niềm hi vọng đã từng có trên đó. Nó cũng cho Chancey biết rằng Sutherland chấp nhận điều ông nói là đúng, vì thế anh ta không cần nói gì thêm.

Khuôn mặt anh ta lại lạnh lùng khi nói, “tôi muốn một đêm nữa với cô ấy.”

Chancey lắc đầu quày quảy. “Không đời nào.”

“Đó là cách duy nhất tôi đồng ý với chuyện này. Và ông phải nhận tiền của tôi để lo cho cô ấy, đảm bảo rằng cô ấy có mọi thứ mình cần suốt phần đời còn lại.”

“Quên chuyện đó đi.” Ông cần phải tổng tên khốn say xỉn này, tên khốn đã kết hôn này ra khỏi cuộc đời con bé càng sớm càng tốt.

Viên thuyền trưởng đứng dậy và quay bước đi. Trước khi anh ta ra tới cửa, Chancey tóm cánh tay anh ta. “Một đêm thôi. Nếu anh làm bất kì chuyện gì tổn thương Nic của tôi, tôi sẽ rất vui mừng được giết anh.”

Nicole có thể dễ dàng làm một vị công chúa, Derek nghĩ khi anh nhìn nàng nhấp một ngụm rượu bên kia bàn. Thực ra, vài người chung quanh họ đã nhìn chăm chăm vào nàng như thể họ nghĩ nàng chính là một công chúa. Phản ứng của họ không đơn giản chỉ vì sắc đẹp của nàng. Thậm chí lẫn trong số những người đến ăn tối ở nơi sang trọng này, nàng vẫn nổi bật như một thành viên hoàng tộc.

Nàng ăn vận hoàn hảo trong một bộ váy anh đã tặng nàng. Lốp lụa màu xanh ngọc bích tôn lên màu sắc sống động của nàng và khiến đôi mắt sẫm màu của nàng lấp lánh ánh ngọc. Nàng có hơi hướng phương đông khi nhìn tổng thể, và mái tóc bóng mượt của nàng đang cài chiếc lược khảm ngọc tuyệt đẹp mà anh đã tặng nàng cho đồng bộ.

Nhìn thấy nàng trong bữa ăn này, anh kết luận rằng chắc chắn nàng có một tương lai khác. Nàng có thể khiến một vị vua phải lòng nàng.

Anh đã luôn kinh ngạc trước cách cư xử hoàn hảo của nàng bên ngoài con tàu. Khi không câu cá mập hay đá gục mấy kẻ xấu, Nicole Lassiter cư xử như một thành viên nhiệt tình của giới quý tộc. Chà, một thành viên rất nhiệt tình. Cứ như thể giây phút nàng mặc bộ váy vào, nàng biến hình thành một quý cô vậy. Đêm nay cũng không ngoại lệ. Nàng xử lý tất cả các món ăn và đồ bạc kèm theo còn tốt hơn anh làm. Nàng đã học và rèn luyện những kĩ năng đó ở đâu nhỉ?

Nàng là một nghịch lý. Trên giường anh, nàng không hề biết sợ - không ngần ngại tham gia vào bất kể điều gì anh đề nghị để mang lại khoái cảm cho họ. Và sau khi nàng đã chấp nhận việc họ sẽ ở bên nhau, anh được nhìn thấy một phần của nàng mà anh không thể tưởng tượng được. Khi không ân ái - và đôi khi là cả trong lúc ấy - nàng trở nên nghịch ngợm. Nàng cù anh, nhảy nhót luồn lách tránh khỏi anh, cười suồng sã như khi nàng đang làm tình vậy.

Lúc này, khi anh quan sát nàng ngang qua bàn, dường như có một người khác đang chiếm giữ cơ thể nàng. Anh tin rằng thậm chí nàng có thể khiến mẹ anh cảm thấy không tương xứng một chút trong một cuộc giao tế xã hội. Anh nhận ra rằng Chancey đã nói đúng.

Không may là, Derek nhận ra điều này sau khi anh cảm nhận được nàng đã rũ bỏ những lớp phòng thủ và chấp nhận anh. Anh tin rằng nàng sẽ ở lại với anh bất chấp những tình cảnh còn

hơn cả kém hoàn hảo bao quanh họ. Derek đã nhận ra hoàn cảnh trớ trêu này. Khi cuối cùng anh đã có thể gọi nàng là của anh, khi anh đã có thể có nhiều hơn là thân thể nàng, thì anh phải để nàng ra đi.

Anh đang suy nghĩ ủ ê khi họ ra khỏi xe ngựa, nhưng khi anh theo sau nàng lên cầu tàu, anh không ngăn nổi một nụ cười làm cong khóe môi anh. Một điều về nàng đã hoàn toàn vượt ra khỏi khuôn khổ thông thường, kể cả khi nàng khoác lên mình bộ cánh lịch sự kia. Anh không nghĩ nàng nhận ra điều đó.

Nicole có kiểu bước đi có chủ đích, chính xác như một người luôn lênh dênh trên biển, như thể trong tiềm thức nàng trông đợi mặt đất sẽ uốn lượn bất kì lúc nào. Anh mỉm cười khi nhìn thấy hình ảnh người thủy thủ lão luyện trong thân xác một người đàn bà. Nhưng nụ cười biến mất khi anh nhớ lại rằng rằng thân thể phụ nữ đã chuyển cái đáng đi ấy thành một sự duyên dáng dập dềnh, thành một kiểu chuyển động hông gợi tình không thể tin nổi.

Lát sau khi họ cùng ngã vào giường, anh có thể cảm thấy nàng đã ướt và sẵn sàng cho anh. Thay vì trượt vào trong nàng, anh thờ phụng cơ thể nàng, hôn đôi mắt nhắm, cái chóp mũi, chỗ lõm nhỏ ở tai nàng. Mỗi phần của nàng đều trở nên vô cùng quý giá với anh.

Với cú chạm khẽ nhất của lưỡi, anh hôn bụng và phía trong hai đùi nàng. Mềm mại và gợi cảm bên dưới môi anh, cơ thể nàng run rẩy khi anh nhấm nháp nàng, nặn ra từng gam khoái cảm. Anh chiếm nàng với sự chậm rãi đến đau đớn, cho đến khi cuối cùng anh không thể khước từ cảm giác phần cốt lõi của nàng ôm lấy da thịt anh một cách nóng bỏng trong cơn cực khoái được nữa. Không hề tăng tốc độ cơ thể anh trên nàng, tiếp tục lối đẩy vào rút ra như cực hình kia, anh cho phép mình phun vào trong nàng.

Khi họ nằm đó thỏa mãn hoàn toàn, anh có thể cảm thấy nước mắt nàng trên ngực anh. Trước khi nàng chìm vào giấc ngủ trên cánh tay anh, nàng thở dài, “Em yêu anh.”

Những lời của nàng đâm thẳng vào tim anh. Anh nghĩ về biết bao nhiêu tháng anh đã muốn nàng và muốn nàng ở lại cùng anh. Rồi, ngay khi nàng đầu hàng, quyết định mạo hiểm tất cả vì anh, để tin tưởng anh, anh sẽ phải rời bỏ nàng. Anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên tóc nàng, biết rằng đó là lần cuối cùng anh được hít thở hương thơm của nàng.

Anh nhớ lại những lời cuối cùng nói với người Ai-len sáng hôm đó. Derek đã quay trở lại và hỏi người đàn ông to lớn, “Tại sao ông lại quá sức trung thành với nhà Lassiter như thế?”

Người Ai-len đã không hề do dự. “Bởi vì người cha đã cứu mạng tôi, và đứa con gái đã cứu linh hồn tôi.”

Derek đã gật đầu và quay đi với trái tim nặng trĩu, biết rằng không có Nicole, linh hồn của chính anh cũng sẽ mất.

Chương 24

“Tôi phải đi tiếp,” Jason Lassiter tuyên bố trong đêm thứ tư ông ở Cape Town.

“Chúng ta phải đi tiếp,” Maria bướng bỉnh chữa lại khi bà đẩy gọng kính lên cao hơn trên mũi.

“Cô ơi! Tôi đã đưa cô đến tận chỗ này là quá đáng lắm rồi.” Ông lắc đầu. “Đáng lẽ tôi không nên dừng lại ở Recife. Nhưng, chết tiệt, cô sẽ không rời khỏi Cape Town cùng với tôi.” Nắm lấy khuỷu tay bà trong lúc nóng giận, ông hướng bà đi vòng qua một đám thủy thủ say khướt đang chuênh choạng đi xuống bến cảng. Ông và bà Maria đã xuống đây để nghe ngóng tin tức về bất kỳ chiếc tàu nào trở về từ Sydney, nhưng chẳng thu thập được gì.

Maria nhắc nhở ông, “Đó chỉ là vấn đề làm ăn thôi mà.” Việc làm ăn rất đơn giản. Và không tình cảm. Đó có phải là lý do khiến bà làm việc vất vả đến thế? Bởi vì những cảm xúc của bà nghiêng hết về phía người đàn ông này nhiều tới mức bà cần một cơ sở vững chắc cho mình? “Tôi đã chi trả cho chuyến đi tới Úc – anh chẳng có quyền gì mà nói cả.”

Thả tay bà ra, ông cau có, cho đến khi bà vươn tới đặt tay bà lên cánh tay ông. Ông bình tĩnh lại một chút. “Jason à, đến giờ này Chancey đã gặp con bé rồi. Và chúng ta đã nhận được tin tức của nó. Nó đã viết rằng nó rất khỏe và đã bảo đội thủy thủ gặp nó ở đó nếu họ không thể tìm được đường về nhà. Và cả chỗ tiền nó đã chuyển cho họ thì sao? Anh biết người duy nhất để nó có thể vay chỗ tiền lớn như thế là Sutherland.”

“Chỉ là tôi không thể chịu được cảm giác này – hẳn đang có cô bé của tôi, Maria à.”

Bà nghĩ trái tim bà sẽ tan vỡ trước lời thú nhận của ông, nhưng nó vẫn không thay đổi quyết định của bà về vấn đề này.

“Nó không còn là một đứa bé con nữa, và tôi không quan tâm đám thủy thủ của anh nói gì, anh ta sẽ không đối xử tệ bạc với con bé. Tôi đã gặp chúng ở Recife, và tôi nói với anh rằng anh ta yêu con bé.”

“Vậy thì tại sao các thủy thủ lại muốn hẳn phải chết?”

Bà cắn môi, bởi vì ông nói đúng một điểm. Rồi bà trấn an. “Anh phải tin tôi trong chuyện này – anh ta sẽ chăm sóc con bé.”

Jason kiên quyết lắc đầu. “Tôi phải tới đón con bé.”

“Nếu anh đi thì tôi cũng đi,” bà nói chắc nịch. “Nhưng tôi nghĩ anh đang phạm sai lầm. Nếu Chancey đã rời đi từ tuần trước thì có thể họ đang trên đường về đây để đón các thủy thủ rồi. Lỡ chúng ta đi qua họ thì sao?”

Đôi khi bà không thể hiểu được người đàn ông này. Bà chắc chắn là họ sẽ bỏ qua Nicole và Chancey trên cái đại dương rộng lớn này. Họ gặp được nhau thì đúng là một điều kì diệu. Bà yêu Jason, nhưng bà có thể thấy là đôi khi ông quá thiếu kiên nhẫn, và tính cách đó áp đảo lý lẽ thông thường của ông.

“Hãy có lý lẽ một chút đi, Jason. Anh biết là Chancey sẽ bảo vệ con bé bằng cả tính mạng. Và hãy nghĩ tới việc con bé sẽ thấy kinh khủng thế nào khi nó trở về đây mà không gặp được anh. Anh biết nó sẽ ở đây chờ anh trở về từ Úc chứ.”

Bà cảm thấy mình đã thắng trong cuộc tranh cãi này. Thực ra, bị kẹt lại ở Cape đúng là kinh khủng. Với biệt danh Quán rượu của các Đại dương, nó chứa trong mình những loại người tệ hại nhất – khách vãng lai, kẻ trộm, thậm chí cả cướp biển. Điều duy nhất tốt đẹp mà bà có thể nói về Cape Town là nó là một nơi chốn làm ăn rất tốt. Có hàng đồng những kẻ nhà giàu mới nổi từ các mỏ khai khoáng ở Châu Phi không biết làm gì với tất cả sự giàu có của họ -

Đôi mắt Maria mở lớn đằng hai mắt kính của bà. Xa xa, bà nghe Jason đang nói, “Đáng lẽ tôi không bao giờ nên ép nó về chỗ bà ngoại nó. Áp lực chắc chắn là không hiệu quả với mẹ nó rồi. Và nó thì quá giống Laurel. Nếu Nicole không muốn cuộc sống đó, thì nó không cần phải sống như thế. Tôi sẽ phải tìm một cách tốt hơn để chu cấp cho nó.”

Như một tia chớp, một ý tưởng tới với bà. Cape Town đầy rẫy những nguồn vốn, nếu bạn biết phải tìm ở đâu. Buồn thay, Jason không biết.

Nhưng Maria thì có.

oOo

“Cái thứ này không thể đi nhanh hơn được à?” Nicole bực bội hỏi khi nàng nhìn quanh boong chiếc tàu công kênh của họ. Sự sốt ruột đã thấm vào trong cá tính của nàng cho đến khi nó định hình nên nàng, cùng với nỗi buồn. Việc này không chỉ vì họ đã không thể tìm nổi một chiếc tàu rời Sydney đi Cape Town và bị buộc phải đi trên con quái vật ngốn than này. Thậm chí cũng không phải vì nàng cảm thấy kì cục và vô dụng trên biển khi không thể làm việc.

Đó là bởi vì người đàn ông nàng yêu đã bỏ rơi nàng.

Không ai được làm hại em nữa. Dối trá! Anh ta đã nói những lời đó, nói chung như thế một lời thề thiêng liêng. Rồi tự mình cào rách lồng ngực nàng và rút trái tim nàng ra. *Hình ảnh ấn tượng thật*

Nàng thấy mình đã có thể trải qua bốn đến năm ngày không nói về anh ta trước khi những từ ngữ gào thét đòi được thả, đe dọa làm nàng nghẹn thở nếu nàng không để chúng thoát ra. Như mọi khi, Chancey là một người lắng nghe trầm tĩnh. Họ đã nói về chuyện này không biết bao nhiêu lần, nhưng nàng vẫn có vẻ đau đớn khi thì thầm, “Anh ta thậm chí còn không thèm nói tạm biệt. Chờ cho đến khi con vào thành phố với chú, rồi... bỏ đi.”

Nước mắt lại tuôn ra, và cảm nòng tự động hếch lên trong một cử chỉ nhằm ngăn chặn chúng. “Đồ vô lương tâm... nhưng anh ta vốn là loại ích kỷ. Con đã ngu ngốc nghĩ rằng anh ta đã thay đổi.”

Chancey chuyển khuôn mặt cảm thông của ông sang một vẻ mặt khác.

“Nghĩ lại thì, mọi chuyện giống như là anh ta muốn làm cho con phải lòng anh ta. Lúc nào cũng cố gắng hiểu con và lôi kéo sự chú ý của con. Để con mở lòng cho anh ta.” Nàng không buồn che giấu sự bối rối của mình. “Chỉ để anh ta làm như thế này? Con chỉ là một trò chơi với anh ta mà thôi.”

Trông Chancey có vẻ lạ lùng, như thể ý kiến của nàng làm ông giật mình. “Không, không, không thể nào. Có thể anh ta đã thức dậy và nhận ra con đáng được nhận nhiều hơn là một gã say xỉn,” ông luống cuống nói. Gần đây ông đã cư xử thật kỳ lạ, Nicole nghĩ. Bất kể khi nào nàng nói rằng nàng chỉ là vật bỏ đi với Sutherland thì ông đều biện hộ cho anh ta.

Chancey cau mày và sắp sửa nói điều gì đó. Nàng chờ với cặp lông mày nhướng cao, nhưng ông ho và vội vã đứng dậy, xin lỗi vì phải đi làm việc. Ông đã chấp nhận làm thuê trên tàu này để được học hỏi thêm về những con tàu chạy hơi nước. Ông và cha nàng đều nhận ra chúng mới là những chiếc tàu của tương lai. Nàng không bức bối ông vì công việc, nhưng nàng chẳng có việc gì để cất tâm trí khỏi những kí ức khổ sở kia cả.

Những kí ức đau đớn. Nàng có thể đáng nhận nhiều hơn một “gã say xỉn,” nhưng nàng đã cảm nhận được một người đàn ông thật sự chịu nhiều đau khổ. Và đã yêu anh ta.

Giờ đây anh ta cho nàng nỗi đau của riêng mình.

Nhưng nàng sẽ sống sót. Tất cả những gì nàng phải làm là hùng dũng hiên ngang bước qua chuyện này. Đó là việc nàng đã làm suốt cả đời mình.

Nhưng một phần nào đó trong nàng vẫn nêu câu hỏi liệu nàng có đủ mạnh mẽ để hồi phục lại từ những chuyện trong vài tháng gần đây không. Ngôi nhà nàng đã vô cùng muốn có giờ đây nằm dưới đáy Nam Đại Tây Dương, cùng với nó là cuộc sống nó có thể mang đến. Vì đã thua cuộc trong vòng đua, hãng tàu của cha nàng đang chết. Trên hết tất cả, nàng đã bị bỏ lại như rác rưởi bởi người đàn ông nàng yêu. Vẫn còn yêu, một cách ngu ngốc.

Đêm đến nàng thường khóc, miệng nàng há ra vì những tiếng khóc câm lặng.

oOo

Derek đã từng đùa trong lúc say rằng thi thoảng một người đàn ông gặp được người đàn bà anh ta có thể nhìn ngắm hàng giờ. Hiếm có hơn là một người phụ nữ anh ta có thể lắng nghe hàng giờ. Và tỷ lệ để tìm thấy những đức tính này cùng tồn tại trong một người đàn bà, thêm vào đó còn mang tới khoái lạc bất tận trên giường thấp đến nỗi nó gần như là truyền thuyết.

Anh đã tìm thấy người phụ nữ ấy và đã rời bỏ nàng, trong khi từng ngày đều tự hỏi khi nào thì bản chất ích kỷ của mình sẽ nổi lên để anh có thể trở lại tìm nàng.

Nhưng Chancey đã nói rất rõ rằng họ sẽ ra khơi ngay buổi sáng sau khi Derek rời đi. Khi anh hỏi người đàn ông ấy sẽ mang nàng tới đâu, ông ta chỉ trả lời, “Tới nơi anh không thể nào tìm được con bé nếu anh đổi ý.” Ôi, anh đã đổi ý rồi đấy...

Khi anh ngồi trong khoang tàu của mình, uống như chưa từng uống hàng tháng trời nay, đôi mắt anh di chuyển khắp những hoạt cảnh trên các bức tường, những khung cảnh Nicole đã thay thế và hoàn thiện trong khi ở Sydney mà anh đã thuộc nằm lòng từ lâu. Anh không bao giờ nghĩ mình sẽ thừa nhận điều này, nhưng anh nhớ đồ đạc của nàng bao quanh đồ của chính anh. Nhớ chiếc quần tất vắt lên ghế của anh. Nhớ mùi hương quả hạnh hay mùi sơn dầu. Anh lơ đãng di ngón tay trên chiếc hộp đá quý anh đã mua cho nàng ở Sydney.

Anh chưa bao giờ tận dụng cơ hội tặng chúng cho nàng. Anh sẽ không bao giờ có một cơ hội khác nữa.

Cảnh vật xung quanh anh trở nên mờ ảo, khi những cảm xúc trống rỗng của anh, niềm ham muốn Nicole của anh khơi dậy các kí ức. Anh nhớ lại một lần khi còn là một đứa bé, anh đã đi vào đúng lúc có cuộc nói chuyện giữa mẹ anh, bà dì và các bạn bè của họ. Họ đều đã ngà ngà say, và anh thấy buồn cười.

Mẹ anh trịnh trọng bắt đầu, “Thằng con lớn của tôi sẽ khó mà điều khiển niềm đam mê của nó. Cuộc hôn nhân của nó có thể sẽ là một cuộc hôn nhân trong đó chồng và vợ yêu hay ghét đều mãnh liệt ngang nhau.”

“Ôi, cưng ời,” Dì Serena trả lời. “Buồn thay, em cũng thấy thế.”

Mẹ anh để ý thấy Derek và mỉm cười gọi anh đến bên bà. “Mẹ đang nói chuyện về tương lai của con và các anh em con đấy. Con có muốn nghe về Grant không?”

Anh gật đầu. “Chà, Grant sẽ cưới một người phụ nữ hoàn toàn đối lập với nó. Giống như nó là một đứa nghịch ngợm và thích chơi khăm, cô bé sẽ là biểu tượng của đức hạnh – một cô gái tốt có tư cách và có tiền.” *Rốt cuộc anh ý end up với một nàng nửa-văn minh, sống 7 năm trên đảo hoang, lại còn nghèo kiệt xác, hihi.*

“Nghe cũ rích, Amanda à,” một trong những người bạn của bà đã nhận xét như thế qua đôi kính giờ lên.

“Có thể,” bà nói nước đôi. “Nhưng chúng sẽ tìm thấy tình yêu trong sự khác biệt. Và còn thằng nhóc này” – bà gạt một lọn tóc khỏi trán Derek, làm anh xấu hổ - “con trai ạ, con sẽ có một người vợ và một gia đình con trân trọng hơn tất cả. Con sẽ yêu họ, và họ sẽ trở thành sức mạnh cho con.”

“Chà, nó không phải là người thừa kế,” ai đó nhận xét. “Một cuộc hôn phối vì tình yêu chắc chắn là có thể.”

“Không chỉ là có thể. Derek, con hãy nhớ điều này. Đứa con thứ hai của mẹ sẽ là một người đàn ông của gia đình.”

Bà đã sai lầm biết bao.

Anh đã cưới một người đàn bà anh căm ghét. Ngay sau cái đám cưới lố bịch của họ, sự thương hại của bạn bè anh đã làm anh hổ thẹn và tức giận. Anh cắt bỏ họ đầu tiên. Rồi đến gia đình anh, đặc biệt là khi họ nhận ra họ đã làm gì với một người đàn ông luôn muốn một người vợ và những đứa con.

Anh ngừng tham gia các cuộc giao tế bởi vì luôn bị bủa vây bởi những câu hỏi chết tiệt về Lydia, về việc khi nào thì có một người thừa kế. Hay, tệ hơn, bởi những cái nhìn tội nghiệp đi kèm với những lời ngòi lê đôi mách về người tình mới nhất của cô ta.

Cơn giận của anh kết hợp với từng sự thay đổi trong cuộc sống của anh. Anh đánh bạc và uống rượu quá nhiều. Việc làm ăn của anh lao thẳng xuống địa ngục cùng với các sự sản của anh. Anh bỗng được hưởng sự tự do mới khi sự tự do cũ đã mất mãi mãi (*He's come to relish the freedom that attended one so far gone – chị không hiểu câu này lắm*). Không ai trông chờ điều gì từ anh. Không ai dựa vào anh. Lần đầu tiên trong đời mình, anh hoàn toàn tự do. Và cũng hoàn toàn khổ sở, nhưng bảo thủ nên không thêm thay đổi.

Trong những lần hiếm hoi tiếp xúc với gia đình, anh ngờ ngợ nhận ra nỗi hối hận của mẹ anh. Cũng như thực tế là Derek càng rơi xuống bùn đen thì Grant ham vui ngày trước lại càng trở nên đứng đắn và có trách nhiệm hơn.

Anh nghĩ về người anh cả đã mất của anh, William. Anh ấy đã là gánh nặng quanh cổ Derek hàng năm trời. Để rồi anh bị buộc chặt vào một phiên bản đàn bà của người anh trai nhỏ mọn, độc địa ấy suốt đời. Chẳng trách mà hai người đó lại hút nhau đến thế.

Anh nhớ đã từng nghe các gia nhân thì thào với nhau rằng William bị làm hư. Nhưng họ không có ý nói về chuyện muốn gì được nấy hay được cưng chiều quá đáng, mặc dù anh chắc chắn đó là có chuyện đó.

Ý họ nói là đã hư hỏng.

Derek không thể ở trong căn phòng này thêm nữa. Anh chộp lấy hộp trang sức, đút nó vào trong túi áo. Chai rượu trượt ra khỏi tay kia của anh khi anh lao ra ngoài cửa.

Nhìn ra biển rộng, anh hít một hơi run rẩy. Những khớp tay anh trắng bệch trên lan can tàu.

“Thuyền trưởng?” một giọng nói vẳng đến từ đằng sau anh.

Anh quay sang và thấy Bigsby, đang chờ với biểu hiện chua chát trên mặt. Người đàn ông này chẳng thêm tỏ ra lịch sự và chỉ nói, “Có vài lời với ngài.” Vị bác sĩ nghe có vẻ ngạc nhiên với chính giọng điệu của mình, nhưng anh ta không lùi bước.

“Có chuyện gì? Một thành viên trong thủy thủ đoàn của tôi tình nguyện nói chuyện với tôi hay sao?” Không ai còn đến gần anh nữa. Đôi khi anh nghĩ Jeb đã nói lên đồ đểu giả ở sau lưng anh, và những người khác có thể còn thêm vào câu “tên con hoang.”

“Chúng tôi muốn biết tại sao ngài lại bỏ rơi cô ấy. Tại sao chúng tôi lại được lệnh ra đi ngay khi cô ấy vào thành phố. Ngài chỉ... bỏ rơi cô ấy như thế,” anh ta thêm vào bằng giọng hoang mang.

“Anh làm cho chuyện đó nghe như là cô ấy bất lực trong khi anh biết quá rõ cô ấy không như thế. Và tay Ai-len đã ở đó để đưa cô ấy về nhà, bất kể đó là nơi nào.”

“Tôi biết ngài là một quý tộc, nhưng cô ấy đủ tốt để trở thành vợ ngài cho dù gia đình cô ấy không có tước hiệu.”

“Chẳng liên quan gì đến chuyện ấy cả!”

Bigsby trông có vẻ bối rối. “Vậy thì chuyện gì?”

Derek nhún vai, cố tỏ ra không quan tâm. “Cô ấy có thể làm tốt hơn. Nicole không cần đến một gã say xỉn già hơn cô ấy tới mười tuổi.”

“Vậy thì hãy ngừng uống đi, thuyền trưởng. Và chín hay mười năm chẳng phải là khoảng cách đáng kể giữa hai người,” anh ta nói lý lẽ. Rồi, như thể đang nhìn xuống một danh sách, anh ta hỏi, “Lý do tiếp theo để ngài rời bỏ cô ấy là gì?”

Derek không thể tin nổi sự liều lĩnh của người đàn ông này. Bigsby đã chọn sai thời điểm để minh họa cái lòng dũng cảm mới mẻ của mình. “Anh muốn biết hả?” anh rít lên. “Tôi sẽ cho anh biết – tôi đã có vợ rồi!”

Mọi người đàn ông hé ra, nhưng không một tiếng nào thốt lên.

“Tôi có thể thấy là tôi vừa làm anh bị sốc. Phải, tôi đã có một người vợ ở Anh Quốc. Người mà tôi ghê tởm và tôi chưa từng đụng vào, nhưng dù thế vợ thì vẫn là vợ.”

Cặp lông mày của Bigsby nhướng lên khi anh ta tiêu hóa cái thông tin ấy. Rồi anh ta trả lời, “tôi rất tiếc khi nghe thế. Thật khó khăn cho ngài và cô Lassiter trong lúc ngài phải ly dị với người vợ hiện tại, nhưng mọi chuyện sẽ qua cả thôi.” Trông anh ta như muốn nói thêm nữa nhưng đã nghĩ là không nên. “Chúc ngủ ngon, thuyền trưởng,” anh ta nói, và bỏ đi.

Bigsby nói nghe mới dễ làm sao. Nhưng anh ta không biết về những lời hứa với người hấp hối và những bí mật của gia đình tốt hơn là nên được che đậy. Derek đã làm một việc thiện với Nicole.

Bởi vì anh yêu nàng.

Một tiếng kêu sắc lạnh, đau đớn thoát ra khỏi lồng ngực anh khi anh quăng hộp trang sức xuống biển. *Ôi tiếc quá đi mất.*

Con tàu của họ còn chưa cập cảng Cape thì Nicole đã trông thấy cha nàng và đội thủy thủ của ông trong số đám đông chờ đợi trên bến. Sợi dây đầu tiên hầu như vừa được buộc chắc nàng đã chạy băng qua cầu tàu, gạt hết mọi người trong lúc vội vã.

“Cha ơi, con xin lỗi về chuyện chiếc tàu,” nàng thì thầm khi ông kéo nàng vào vòng ôm của mình. “Con không bao giờ định để cho chuyện này xảy ra.” Nước mắt tràn xuống mặt nàng.

“Suyt, Nicole à,” ông nói, giọng chắc nịch. “Cha không quan tâm tới bất kể thứ gì khác chừng nào con còn an toàn.”

“Đáng lẽ cha không nên đi theo con,” nàng quở trách, rồi nói thêm bằng giọng trêu chọc hơn, “con đã định sẽ là người hùng của tất cả mọi người.”

“Giờ mọi chuyện đã qua rồi. Chúng ta sẽ ổn cả thôi.” Ông dành cho nàng một cái ôm ghì nữa trước khi quay nàng sang đám thủy thủ của mình. “Họ lo cho con lắm.”

Khi nàng trông thấy tất cả bọn họ lành lặn và an toàn, nàng bật cười mếu máo. “Mọi người đều khỏe cả chứ?” Vài nụ cười gật đầu lại với nàng, vài nụ cười cũng ướm nhẹp như của nàng. Rồi cha nàng lại xoay nàng lần nữa. Maria! Bà đang đứng bên cạnh cha nàng với vòng tay rộng mở. Khuôn mặt Nicole nhàn nhúm bất chấp mọi nỗ lực tốt nhất của nàng, nhưng việc đó chẳng còn quan trọng khi nàng lao vào tay bà.

Bên trong vòng tay mẫu tử của bà, Nicole run rẩy như để trút hết gánh nặng. Maria hiểu tình yêu không được đáp lại. Chẳng phải Maria đã yêu người cha gốc ghêch của nàng trong biết bao lâu ấy, đến tận bây giờ vẫn còn yêu? Bà cũng đã từng trải qua nỗi đau này.

Nicole có thể cảm nhận Maria xua đám thủy thủ đi, một vài người trong đó đã vỗ vỗ vào đầu Nicole khi họ chia tay. Nicole thấy mừng. Nàng không biết liệu nàng có thể ngừng khóc hay không.

Nhưng kể cả trong những tiếng nựng nịu nhẹ nhàng bằng tiếng Bồ Đào Nha của Maria, nàng vẫn nghe thấy cha nàng thì thảo với Chancey, “Thằng đó chết chắc rồi!”

“Không, Cha ơi!” Nicole nói, quay khỏi mình Maria. “Nếu cha đuổi theo anh ta thì con sẽ không kết thúc được với người đó. Con muốn chuyện này chấm dứt! Con muốn anh ta ra khỏi

đời con mãi mãi.” Những giọt nước mắt của nàng ngừng tuôn khi sự giận dữ trào qua nàng. “Con đã quyết định sẽ khôi phục lại quyền thừa kế của con và giữ lời hứa tìm một tấm chồng với bà ngoại.”

Cha nàng lắc đầu. “Con không cần phải làm thế. Không cần nữa.”

“Con muốn,” Nicole nói, chắc chắn về tương lai của nàng hơn bất kỳ lúc nào trong nhiều tháng nay. “Con sẽ kết hôn. Con sẽ tận hưởng sự an toàn và không bao giờ để bị lạnh hay hoảng sợ nữa.” Nàng khẽ tách ra khỏi Maria và đưa một ống tay áo lên quệt mắt. “Con không chịu để mình yếu đuối và dễ tổn thương một lần nào nữa.”

oOo

“Sao nào, Thuyền trưởng?” Bigsby hỏi khi họ cập bến London và dỡ xong hàng hóa. “Ngài sẽ làm gì?” Vị bác sĩ không cần phải nói rõ là việc gì. Nicole là đề tài duy nhất họ nói đến trên suốt cả chuyến hành trình trở về.

Mọi hoạt động trên boong tàu ngưng lại. Mọi người đều im lặng. Toàn bộ thủy thủ đoàn – các thủy thủ trên cột buồm, người quét dọn boong – đều dừng tay, chờ đợi câu trả lời của anh. Về ác ý của họ đã dần mất đi trong suốt chuyến đi. Có thể là vì họ thấy anh đang kiệt sức. Anh nhìn quanh vào tất cả bọn họ, nhìn thấy Jeb gật đầu...

Ba tháng vừa qua đã cho Derek thấy một cấp độ thù ghét mới với cuộc sống của bản thân anh. Anh chưa bao giờ không bị nỗi hối hận gặm nhấm tâm can. Ngay khi bỏ đi, anh đã nghi ngờ về quyết định của mình. Nhưng chỉ một lần này, anh muốn làm điều đúng đắn, điều tốt đẹp nhất cho Nicole. Chancey đã nói đúng về anh. Nàng có thể làm tốt hơn.

Rồi, nửa đường trở lại London, Bigsby đã tung ra một cú đấm chết người với sự kháng cự của anh: “Nàng có thể làm tốt hơn, nhưng liệu có người đàn ông nào có thể yêu nàng hơn ngài?”

Không. Không thể có chuyện đó.

Anh oán hận tất cả những thứ ngăn cản anh đến với Nicole. Nỗi oán hận ấy đã phát triển thành một sự hận thù đầy nọc độc, mạnh đến nỗi anh không còn chất chứa nỗi nó nữa.

Anh sẽ ly dị vợ.

Và phá vỡ lời hứa bên giường bệnh với cha anh. Một cuộc ly dị sẽ hủy hoại mẹ anh và làm nhục gia đình hơn nữa, nhưng việc đó là không thể tránh nổi. Anh từ chối tưởng tượng ra một cuộc sống không có Nicole, và nàng đáng được kết hôn.

“Tôi sẽ... đi tìm nàng.” Anh bước ra khỏi những tiếng hoan hô và tiếng lan canh của đồng bạc đánh cược.

Trong suốt chuyến xe ngựa về lại ngôi nhà ở London, anh tự hỏi liệu nàng có còn muốn anh không. Rồi ký ức về đêm cuối cùng của họ bên nhau thoáng qua tâm trí anh. Anh đã yêu nàng, và đã không giữ lại điều gì vì biết rằng đó sẽ là đêm cuối cùng của họ. Và nàng đã trao anh tất cả mọi thứ...

Anh nhìn lên khi cỗ xe dừng lại trước cửa dinh thự trong thành phố của mình và xoa một bàn tay lên mặt để tập hợp suy nghĩ. Ngay khi anh vừa bước xuống, mẹ và em trai anh đã đứng ở cửa trước đón chào anh bằng những nụ cười.

“Derek, cuối cùng con đã về nhà!” Amanda kêu lên ngạc nhiên, rồi nói thêm, “trông con như quỷ ấy.” Anh mỉm cười khô khan trước khi nhìn lên ông em trai đang từ từ đi tới.

“Chào mừng anh trở về, Derek. Bọn em đã đọc về chiến thắng. Chúc mừng anh.” Cậu ta dành cho anh cái bắt tay nồng nhiệt.

“Anh không bao giờ nghĩ mình sẽ nói điều này, nhưng thật tuyệt khi về nhà.”

Khi mẹ anh đã sắp đặt cho họ yên vị trong phòng khách với trà và những món ăn nhẹ, Derek kể lại những chi tiết chính của cuộc đua, cố tình gạt Nicole ra khỏi câu chuyện. Nhưng trong lúc anh kể, mẹ anh trông có vẻ nhấp nhồm, như là bà không thể ngồi yên trên ghế. Anh có thể thề rằng Grant đã đánh những cái liếc cảnh cáo sang chỗ bà.

Khi anh cắt ngắn lại câu chuyện của mình, bà vội nói, “Mẹ, ừm, cũng có việc kể cho con.”

“Mẹ, mẹ không nghĩ chúng ta có thể bàn chuyện này sau hay sao?” Grant chen ngang để cảnh cáo. “Như mẹ đã nói, Derek trông như thể anh ấy đã có một hành trình địa ngục. Chúng ta có thể chờ cho đến khi anh ấy đã nghỉ ngơi.”

Amanda mím môi lại với nhau. “Chà, chúng ta đã chờ nhiều tuần để đến lúc giải quyết chuyện này, và mẹ chắc là anh con muốn biết chúng ta đang nói về chuyện gì.”

“Thực vậy,” Derek nói với một tiếng thở dài khi anh dựa ra sau ghế của mình. “Giờ thì là chuyện gì nữa?”

Với cái nhìn cuối vào Grant, mẹ anh nắm chặt bàn tay Derek và quay khuôn mặt cảm thông sang anh. “Vợ con đã có thai,” bà vội nói. “Mẹ thấy là không cần phải nói với con rằng không một ai có thể cho con là cha của đứa bé.”

Chương 25

“Không, chắc chắn là không rồi,” Derek trả lời, chà một bàn tay trên gáy mình.

“Cô ta đã có thai ba tháng,” mẹ anh giải thích.

“Mẹ chắc chứ?” anh hỏi, không muốn những hi vọng của mình được sinh ra quá sớm. Họ đã từng nói về chuyện này trước đây. Nếu cô ta thực sự đang mang đứa con của người khác, thì trong con mắt của gia đình anh anh sẽ không có lựa chọn nào ngoài việc ly dị cô ta. “Làm sao mẹ biết chuyện này?”

“Cô ta đang to ra,” bà nói, rồi nói thêm bằng giọng thú nhận, “một cách không đẹp đẽ gì.”

“Mẹ à, làm ơn đi!” Grant chen ngang. “Con chắc rằng bản thân thông tin này đã là khó chịu đựng lắm rồi. Hãy tập trung vào các sự kiện.” Cậu ta quay sang Derek. “Cô ta muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân để cưới một gã bá tước người nước ngoài nào đó. Rõ ràng đây là con hăn ta.”

Mẹ anh gật đầu, nhiệt liệt đồng ý với những điều Grant nói. Bà có vẻ như phải đấu tranh để không vỗ tay.

“Hăn thậm chí còn có nhiều tiền hơn con,” bà nói, như thể điều đó giải thích mọi chuyện. Trong trường hợp của Lydia thì anh cho là đúng thế. Giờ thì chuyển thăm bất ngờ của cô ta lên tàu của anh đã có ý nghĩa. Cô ta la hét đào tiền, có thể là vì cô ta muốn gây ấn tượng và lèo bẹt vị bá tước giàu có. Tên con hoang thiếu chín chắn đáng thương. Nhưng thà là hăn còn hơn là Derek.

Mẹ anh thở dài, “Mẹ không thể chờ cho cơn ác mộng này chấm dứt. Con sẽ có thể tái hôn –”

“Mẹ muốn con tái hôn à?” anh gay gắt hỏi. Trong tất cả những lần quở trách của bà, bà chưa từng nói đến việc như thế.

Bà dừng lại để cân nhắc câu hỏi. “Không, không nhất thiết. Nếu con nhớ, mẹ đã nói mãi về việc con phải làm điều gì đó. Bất kỳ điều gì ngoài việc đơn giản là chấp nhận nỗi thất vọng và giận dữ mà con đã phải đối mặt trong suốt năm năm qua. Cuối cùng, con sẽ có thể có những đứa trẻ mà chúng ta biết là con luôn muốn.”

Chẳng lẽ lúc nào anh cũng dễ đọc đến thế? Chẳng lẽ họ đã biết rằng điều làm phiền anh nhất trong việc cưới Lydia là không có con cái? Anh đã luôn nghĩ họ tin rằng anh như thế là vì cô ta không chung thủy với anh. Trong khi thực tế là anh không thể ép mình quan tâm đến chuyện ấy, vì anh chưa bao giờ thích vợ mình, chứ chưa nói đến chuyện yêu cô ta.

Giờ đây trẻ con không còn quan trọng nữa – anh vẫn muốn có con, nhưng anh không thể sống thiếu Nicole.

Anh tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng tin tức ấy làm đầu anh xoay tròn tròn cùng với nhịp tim. Anh sẽ kết thúc trò chơi này để cho khi anh tìm được Nicole, sẽ không còn điều gì cản đường anh nữa.

Lòng đầy quyết tâm, anh vỗ vào tay mẹ và đập lưng em trai. “Nếu hai người thứ lỗi cho con. Việc này không thể chờ thêm một ngày nào nữa.”

Nhiều phút sau, đối mặt với mặt chính mỹ lệ của tòa nhà trong thành phố của vợ mình, anh lại được nhắc nhở lần nữa về sự xa hoa tột đỉnh của nơi này. Chẳng bao lâu sau khi họ kết hôn, cô ta đã mua và trang trí lại nó bằng tiền của anh, không chừa một chi phí nào; vậy mà anh mừng vì mình đã chi trả cho nó vì anh có thể loại ra một nơi anh dễ chạm mặt cô ta. Nếu anh có vô tình về nhà sau một chuyến đi, anh tránh đi tới các dinh thự trong thành phố, cũng như bất kì một chốn ăn chơi giàu sang nào của giới quý tộc. Trong năm năm kết hôn, anh chỉ nhìn thấy vợ mình cỡ năm lần.

“Chào buổi sáng, Lydia,” anh lịch sự nói khi được đưa vào phòng khách của cô ta. Như mọi khi, trông cô ta xinh đẹp, với mái tóc xanh-đen và đôi mắt màu lục lấp lánh. Cũng như mọi khi, cô ta nhắc anh nhớ đến một con rắn.

“Anh muốn gì?” cô ta quát. Thứ duy nhất làm mờ khuôn mặt hoàn hảo của cô ta là biểu hiện thù oán thường xuyên xuất hiện trên đó. Anh tự hỏi làm sao mà những người khác lại không thấy được sự hiểm ác của cô ta thể hiện qua đôi mắt ấy, nhưng rồi, chính anh cũng đã từng bị lừa.

Lúc đầu, anh đã muốn hỏi cô ta điều gì đã lấp đầy cô ta với sự cay đắng đến thế. Mặc dù với cô ta đó không phải là một câu trả lời đơn giản. Đó có phải là vì lòng tham quá quắt của gia đình cô ta không? Hay là vì cái chết của người đàn ông cô ta thực sự muốn cưới? Nhưng đến giờ thì dù chỉ là chút quan tâm vật vãnh đến vợ mình anh cũng không còn.

“Không chuyện phiếm à? Tốt. Chúng ta sẽ đi thẳng vào vấn đề vậy. Cô đang mang thai,” anh nói với cái gật đầu về phía chiếc bụng hơi tròn của cô ta. “Tôi muốn ly dị.”

Lúc đó cô ta cười phá lên, một nụ cười giả tạo. “Anh không thể ly dị tôi.”

“Tôi có thể và tôi sẽ làm.”

“Đó là chỗ anh sai đấy,” cô ta nói bằng giọng hài hước, chuyển dịch bộ áo choàng buổi sáng thêu kim tuyến của mình. Chắc chắn anh chính là người đã phải trả cả đồng tiền cho nó.

Derek buộc mình bình tĩnh. Anh sẽ làm điều này vì tương lai của anh và Nicole, và bất kỳ cơn giận nào từ phía anh cũng sẽ phản tác dụng. “Tôi tưởng cô mong muốn điều này. Cô muốn cưới người khác cơ mà,” anh gợi ý một cách hợp lý.

“Thực ra,” cô ta bắt đầu nói, bình tĩnh hớp một ngụm trà, “chúng ta sẽ có một vụ bãi bỏ hôn

nhân.”

Anh giữ khuôn mặt mình vô cảm. Với Lydia, bất kỳ một biểu hiện tình cảm nào cũng sẽ bị xem như điểm yếu để khai phá. Anh nhướn cặp lông mày lên và mang một vẻ mặt bất cần đời. “Dựa trên cơ sở nào vậy?”

“Anh không có khả năng thực hiện... những nghĩa vụ hôn nhân của mình.” Cô ta nhìn xuống những móng tay dài. “Đối với tôi anh không phải là đàn ông.” *Anh Derek nhìn giỏi thật, là mình thì xông tới quật đầu xuống đá như với con rắn thật rồi.*

“Đó có phải là điều cô vẫn đang nói với mọi người không?”

Cô ta nhìn lên với nụ cười lạnh giá. “Đúng,” cô ta rít lên, trông có vẻ cực kỳ hài lòng với bản thân.

Anh cố không cười lớn tiếng. Anh chưa từng trông đợi một sự kiên quyết như thế. “Và cô định sẽ giải thích tình trạng của mình ra sao?”

“Vào lúc bất kỳ ai có thể nghi ngờ thì tôi đã cao chạy xa bay rồi. Gia đình người chồng sắp tới của tôi theo đạo Thiên Chúa. Anh ấy muốn đứa trẻ này – nhưng không phải một bà mẹ đã ly dị.”

“Tôi không thể tin là cô sẽ làm việc này,” anh thành thực nói.

“Tin tôi đi. Nó đã được khởi động rồi. Tôi sẽ thoát khỏi anh trong vòng vài ngày tới thôi.”

“Cô đã kể với tất cả mọi người rồi? Không cách nào rút lại lời được chứ?”

Cô ta lại cười vẻ kỳ quái như thế. “Tôi thề với anh.”

“Tuyệt vời!”

Trông cô ta có vẻ giật mình.

“Ý tưởng tuyệt vời chết tiệt, Lydia. Tôi sẽ đảm bảo các luật sư của tôi thúc đẩy vụ này nhanh hết mức có thể.” Anh bỏ lại một Lydia xinh đẹp đang phun phì phì, đôi môi mọng đỏ của cô ta trông như là môi cá.

oOo

Đã chuẩn bị tinh thần bị trừng phạt, Nicole bước vào trông thấy bà nàng lần đầu tiên trong vòng bảy tháng. Trước chuyến đi, nàng đã tuyên bố nàng định mua sắm trong một kỳ nghỉ

thoải mái ở Đại Lục. Giờ khi bà quả phụ đã biết mọi chuyện, Nicole gồng mình chờ đợi cách cư xử hiếu chiến và những lời buộc tội gay gắt.

Vì thế nàng còn hơn cả ngạc nhiên khi thấy bà ngoại nàng, Nữ Hầu tước Atworth, đang âu yếm chà mũi với một trong những con chó của bà, và chuyện phiếm với con vật bất động.

“Con có phải là Pixie nhỏ bé của mẹ không nào?” bà hỏi. Bà trả lời thay cho con chó bằng câu gì đó rất có khả năng là “ôi, Chắc...”

Con chó trông cũng chết đứng như là Nicole. Cuối cùng, nàng hắng giọng.

Bà ngoại nàng quay ngoắt lên. “Tại sao cháu không được báo tên?” bà hỏi, kẹp con chó xuống dưới cánh tay.

“Cháu đã báo với Chapman là cháu có thể tự vào – nhưng nếu cháu đang làm phiền bà...” nàng nói bằng giọng khó tin.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, người bà cứng nhắc của nàng cười khúc khích. “Chà, cháu đã bắt quả tang ta đang làm việc dễ thương với con chó của ta.” Rồi bà giơ đối tượng yêu thương của mình lên. “Pixie là một cô gái nhỏ ngọt ngào phải không nào? Trước đây, ta chưa bao giờ nói với nó thế.”

Để trả lời, Nicole chỉ nhướn cặp lông mày lên. Nàng dường như không thể xóa hẳn cái nhìn choáng váng nàng cảm thấy đang có trên mặt mình. Nó lại càng hiện rõ hơn lúc bà ngoại nàng bước đến sau khi đã thả con chó xuống đất, và ôm lấy nàng lần đầu tiên trong đời với một sức mạnh đáng ngạc nhiên.

Nicole nhớ lại cảm giác kỳ lạ giây phút nàng nhìn thấy Maria trên bến cảng ở Cape Town. Chancey, đám thủy thủ, cha nàng – mọi người đều ở đó. Nàng đã có ý nghĩ kỳ lạ nhất và gần như hổ thẹn vì nó: Người duy nhất vắng mặt là bà ngoại.

“Đừng có vẻ ngạc nhiên thế chứ, cô bé. Ta sẽ không kiềm nén tình cảm thêm nữa. Bất kể khi nào ta muốn biểu hiện nó, thì ta sẽ làm.”

Đó là lúc nàng để ý thấy cổ áo của bà nàng không còn bị cài thít đến nghẹt thở nữa, và bà cũng không còn mặc tuyền một màu đen nữa. Vẫn là màu xám, phải, nhưng ít nhất không phải là bộ quần áo cứng nhắc thường lệ của bà. “Điều gì mang tới sự thay đổi này ạ?” Nicole khẽ hỏi.

“Khi cha cháu kể với ta về chuyện cháu đang đi đâu, ta thấy rất buồn vì có vẻ như cháu sẵn sàng làm bất kỳ việc gì chỉ để tránh xa ta.”

Nicole cảm thấy một chút tội lỗi và mở miệng định giải thích, nhưng bà nàng nói tiếp, “giờ ta đã biết cuộc đua quan trọng với cháu thế nào. Và cháu giống Laurel đến thế nào. Không, điều thực sự thay đổi ta là tin tức con tàu của cháu bị chìm. Ta tin rằng cháu đã chết, và tất cả những

gì ta có thể làm là hối tiếc nhớ lại biết bao lần cháu ở đây. Hối tiếc bởi vì ta đã có thể đối xử với cháu khác đi. Đáng lẽ ta phải kể cho cháu biết cháu giống con gái ta đến thế nào,” bà thú nhận, đôi mắt đen ươn ướt.

Nicole ngồi xuống khi nghe nhắc tới mẹ nàng. “Cả hai đều thích ra khơi. Cháu nhớ đã nghe tiếng mẹ cười.” Nàng bắt gặp đôi mắt của bà ngoại và nói, “Mẹ đã sống rất hạnh phúc.”

Bà ngoại nàng hít vào một hơi và gật đầu. “Giờ ta đã hiểu điều gì khiến nó chạy trốn – mặc dù lựa chọn kẻ tông phạm của nó vẫn là một điều bí ẩn,” bà lạnh nhạt nói thêm, và Nicole phải mỉm cười.

Rồi bà Nữ Hầu tước trở nên nghiêm nghị. “Ta sẽ không xua đuổi cháu ngoại ta nữa. Tình thế đã thay đổi ở đây. Ta sẽ không bao giờ buộc cháu phải sống như thế nữa,” bà quả quyết thề.

Chắc hẳn trông mặt Nicole nghi hoặc lắm.

“Sao? Cháu không tin ta à?” Nhướng một bên chân mày lên, bà ngoại nàng mạnh bạo thách thức, “Hãy mời cha cháu tới đây ăn tối hôm nay.”

“Cha ư?” Nicole hỏi bằng giọng ghen ngào. “Ở đây? Với bà? Bà có nghiêm túc không ạ?”

“Ta luôn luôn nghiêm túc.”

“Thế còn chú Chancey?” Nicole mạo hiểm hỏi.

Bà ngoại nàng nuốt nước bọt và cho phép bằng giọng đau đớn, “Tốt thôi.” Rồi chữa lại, “Trông bộ quần áo tử tế...”

Nicole gật đầu, rồi dám nói thêm, “Cha cũng sẽ đi cùng... một người khác.”

Bà quả phụ cau mày trước khi một cái nhìn am hiểu sáng lên. “Ồ, một vị khác. Chà, ta cho là chúng ta cũng nên mời cả cô ấy nữa.”

Đêm đó khi Jason Lassiter lần đầu đối mặt với bà Nữ Hầu tước, ông đã mất khả năng nói chuyện. Bởi vì bà đã nói chắc nịch, “Ta đã rất tin là anh sẽ mang nó trở lại an toàn, Jason à.” Rồi bà lẩm bẩm, “Cảm ơn anh.”

Khi Maria thúc ông, ông lắp bắp, “Bà nên cảm ơn Chancey. Chính cậu ta là người đã trông chừng con bé.”

Chancey không nghĩ gì, chỉ kéo cổ áo và nói. “Không phải tôi cứu con bé. Mà là Sutherland.”

“Ồ? Và ai là Sutherland?”

Nicole giả vờ một cái nhìn không quan tâm trong khi mọi người khác quanh nàng đều rơi vào im lặng. Bà quả phụ liếc từ khuôn mặt này sang khuôn mặt kia, cố quyết định xem tại sao căn phòng lại trở nên im ắng. Để phá vỡ sự lúng túng, Maria tiến tới chỗ bà và nhún gối chào.

Bà Nữ Hầu tước, vì thói quen, nhìn từ trên xuống dưới bà, ghi nhận mọi chi tiết từ chiếc váy xanh đơn giản bằng loại vải thượng hạng đến cặp kính. Với cái nhìn quả quyết trên mặt, bà tuyên bố, “Chắc cô là một nữ gia sư.”

Những tiếng cười cần thiết vang lên. Nicole phải cắn môi và nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Bữa tối khởi đầu khá kì quặc. Nhưng món vịt om với hẹ xa xỉ được phục vụ cùng những châu rượu vang không ngọt đã khiến ngay cả Chancey cũng ngừng lườm nguýt bộ dao đĩa của ông.

Tới lúc người hầu dọn hết đĩa của họ, cuộc nói chuyện đã chuyển sang hăng tào. Trên đường trở về Nicole đã biết rằng Lassiter và Maria đã tìm được nguồn tài chính hỗ trợ cho hăng tào. Họ đã quyết định bước đầu tiên của họ là đặt đóng một con tàu đô đốc hoặc mua ngay một chiếc. Nhưng họ và Chancey miễn cưỡng bỏ lại Nicole.

“Con ổn mà,” Nicole xác nhận với chiếc bàn. “Con biết mọi người còn phải làm ăn. Xin đừng nặng nề vì con nữa. Con sẽ cố không kết hôn trong lúc mọi người đi vắng,” nàng nói đùa.

Cha nàng cười, mặc dù rõ ràng là không bị thuyết phục.

Nicole trấn an ông. “Cha biết là con muốn điều tốt nhất cho hăng tào mà. Sau khi kết hôn, con định sẽ giúp cha nhiều nhất có thể.” Nàng quay sang Maria. “Dì sẽ thuyết phục cha con đi chứ?”

Đôi mắt Maria dò hỏi.

“Làm ơn đi Maria. Con hai mươi tuổi rồi. Bọn con có ba người hầu nam, và con đang sống ở Mayfair. Con an toàn hơn bất kỳ lúc nào trong đời.”

Bà ngoại nàng chỉ ra, “Jason à, sẽ tốt nhất nếu hai người không gặp nhau một thời gian. Suốt mười lăm năm qua ta đã bám lấy một câu chuyện. Nếu chúng ta gọi nó bằng tên đệm, không ai trong giới quý tộc có thể liên hệ nó với Nicole Lassiter, cô thủy thủ. Ít nhất là cho đến khi nó kết hôn.”

“Con có chắc về chuyện này không, Nic?” Chancey cộc cằn hỏi.

“Có. Con muốn kết hôn. Con muốn có con, và tháng tới là con hai mươi mốt rồi.” Nàng mỉm cười với bà nữ Hầu tước. “Bà ngoại không thúc ép gì con cả, nhưng con đã sẵn sàng. Thêm nữa,

chúng ta không có nhiều thời gian – mùa hội đã bắt đầu rồi.”

Những người khác bắt đầu nói sang chuyện khác, và Lassiter cúi xuống gần hơn và nói bằng giọng thấp, “Con không cần phải làm điều này. Cha rút lại mọi điều cha đã nói trước đây. Rất nhanh thôi cha sẽ có thể chu cấp cho con tốt hơn.”

Nàng mỉm cười âu yếm với ông. “Với sự giúp đỡ của dì Maria...”

Mắt ông sáng lên. “Cha nghĩ chúng ta sẽ chính thức công bố -“

“Cha sẽ lấy dì ấy?” nàng háo hức thì thào.

Trông ông có vẻ giật mình và bối rối. “Không. Chính thức thành người hôn vốn. Cô ấy định bán cái, ờ, cơ sở làm ăn ở Brazil của mình. Tại sao con lại nghĩ là chúng ta sắp cưới nhau nhỉ?”

“Con nghĩ hai người có thể sẽ rất hạnh phúc bên nhau.”

Cái nhìn trên mặt ông thể hiện rõ rằng ông chưa từng nghĩ về Maria theo kiểu ấy. “Nicole – cha đã có vợ rồi.”

“Con hiểu.” Và nàng thực sự có ý như vậy. Nhưng việc đó không ngăn được nàng cố thay đổi ý kiến của ông.

Ông đột ngột hỏi, “Còn Sutherland thì sao?”

Nicole cố ý chọn cách hiểu lầm ông và xua tay trước lo lắng của ông. “Xì, chắc chắn là con sẽ tránh xa cái quán Mermaid ấy hay bất kỳ cái lỗ nào trên bến cảng như thế, vì vậy con sẽ không đụng mặt anh ta đâu.”

Cha nàng mỉm cười trước sự dũng cảm của nàng. “Thế mới là con gái cha. Luôn luôn là một cô bé mạnh mẽ.”

Bà ngoại nàng nghe thấy lời nhận xét cuối cùng này và nói chen vào. “Bỏ ngay ý nghĩ đó đi. Nó không mạnh mẽ - nó rất mong manh. Không nói thêm lời nào nữa, Lassiter.”

Năm ngày sau, Nicole vẫy chào tạm biệt bộ ba và rất nhiều thủy thủ cũ của tàu Bella Nicola trên con tàu Griffin, một chiếc tàu khác của cha nàng, hướng tới cảng Liverpool. Nàng không có thời gian để buồn, bởi vì bà ngoại đã lôi tới cả một đội quân các thợ may để may quần áo cho Nicole. Vào quãng cuối tuần, nàng sẽ phải tham dự buổi vũ hội đầu tiên của mình. Nàng phàn nàn về chuyện quá lãng phí khi bao nhiêu phụ nữ phải làm việc trên những bộ váy của nàng như thế, nhưng bà ngoại nàng tuyên bố đây là trường hợp khẩn cấp và vì vậy nàng đành nghe theo.

Bà nữ hầu tước sẽ giới thiệu nàng với xã hội, thu nhận những thiệp mời và thành gia lập thất cho Nicole. Rồi bà sẽ nghỉ ngơi, thế có Chúa.

Vũ hội đầu tiên họ tham gia làm Nicole choáng váng vì những ngọn đèn, lụa là gấm vóc và những con người đẹp dễ, trưng diện nữ trang lượn qua lượn lại trên sàn khiêu vũ.

Nàng nhanh chóng vượt qua nó.

Thực tế, nàng đã đúng suốt từ lúc đầu. Thế giới này, cái không khí xã hội này không thuộc về nàng. Nếu nàng phải ở trên bờ, thì nàng muốn nhìn thấy đất đai. Không phải là những dinh thự to lớn với những mảnh vườn con con, hay thậm chí là cả một cái công viên chỉ để kích thích vị giác, mà là hàng dặm đất đai trải dài ngút mắt như đại dương.

Thành thực mà nói, nàng không nhất thiết muốn trở về biển cả, bởi vì không có con tàu Bella Nicola mọi thứ đều bị thay đổi. Nhưng cuộc sống của giới thượng lưu cũng không dành cho nàng. Sau vài tuần tồn tại như thế, nàng cảm thấy như thể nàng đã tìm được một đồng xu trên phố nhưng lại thất vọng khi phát hiện ra nó chẳng đáng gì.

Vũ hội nàng và bà ngoại phải tham dự đêm nay cũng y hệt như các vũ hội khác. Nicole đang chết dần chết mòn, ngạt thở vì sức nặng của những quy tắc và bộ váy áo. Những mùi nước hoa lúc đầu làm nàng vui thích giờ lớn vồn trong đầu nàng và tiêu diệt mọi giác quan của nàng, cũng như mùi của hàng ngàn cây nến cháy sáng đến phát ón trong căn phòng vũ hội rộng lớn. Nàng không thể hít đủ không khí để thở.

Chóng mặt và ngạt thở, Nicole không thể tin được điều đó khi nàng nhìn thấy anh ta.

Khi nàng nhìn chăm chăm vào tấm lưng rộng lớn, mái tóc đen, dày, hình dáng mạnh mẽ của anh ta đứng cao hơn bất kỳ người nào khác trong phòng, thì dạ dày nàng càng sôi sục hơn nữa. Chẳng phải nàng đã được trấn an hết lần này đến lần khác là anh ta sẽ không bao giờ xuất hiện trong những sự kiện như thế này ư? Không thể di chuyển, nàng nhìn chăm chăm như bị thôi miên khi anh ta quay lại.

Nàng không thể ngăn được cái cau mày trên mặt mình. Anh ta không phải là Derek.

Nhưng nàng cũng không thể nhìn đi chỗ khác. Anh ta quá giống, chắc chắn phải là anh em ruột. Mặc dù Derek không bao giờ nhắc tới chuyện mình có một người anh em. Thực tế, anh ta chẳng bao giờ nói về gia đình mình chút nào.

Người đàn ông nhướng cặp lông mày lên, không nghi ngờ gì là đang thắc mắc vì cái nhìn của nàng. Anh ta dành cho nàng một nụ cười thân thiện chuyển thành cái nhìn lo lắng khi nàng đứng bất động. Anh ta đi tới chỗ bá tước Alleton, bạn của bà ngoại nàng, người hộ tống họ đi đến nửa tá các hoạt động. Người đàn ông gật đầu chỉ về hướng nàng, và anh ta và Alleton cùng tới chỗ nàng.

Nàng thở nấc lên. Có phải Derek đã kể cho anh ta nghe về nàng? Có phải người đàn ông này

biết nàng là ai? Biết nàng đã ân ái với anh trai anh ta? Sự hoảng loạn cào cào trong người nàng khiến nàng xây xẩm mặt mũi.

“Tiểu thư Christina,” Alleton bắt đầu, “có vẻ như cô lại vừa mới có một cuộc chinh phục mới. Xin cho phép tôi giới thiệu Grant Sutherland, Tử tước Anderleigh.”

Anh trưng ra một nụ cười thân thiện khác khi cúi đầu. Nàng đấu tranh để tạo ra một sự đáp trả quyến rũ, để cười hoà nhã, nhưng nàng đông cứng. Người đàn ông với khuôn mặt cứng rắn này đã làm trỗi dậy những cảm xúc bị đè nén một cách khốc liệt của nàng dành cho Derek, xé toạc mọi rào cản nàng đã dựng nên để ngăn ngừa nỗi đau.

Nàng được cứu nhờ một nguồn không ngờ tới. “Grant, người quen mới của chú là ai thế?” một người phụ nữ hỏi, khi cô ta chen vào giữa hai người đàn ông.

Thật khó tin, Grant Sutherland, một người dường như có mọi vẻ của một quý ông, đã lờ cô ta đi.

“Em trai yêu quý,” người phụ nữ bắt đầu bằng giọng ngọt như mía lùi, “chú phải giới thiệu tôi trong một cuộc chuyện trò của giới thượng lưu chứ.”

Nicole cảm thấy chút đồng cảm với người đàn ông tên Grant này.

“Lydia, chẳng phải cô cần phải xếp đồ hay sao?” anh ta hỏi bằng giọng kiêu chế rõ ràng. “Tôi nghe nói cô sắp có một chuyến hành trình rất dài.” Khi cô ta không di chuyển, anh ta hỏi, “Vị bá tước đó đâu rồi? Tôi tưởng vừa mấy phút trước ông ta đang đi tìm cô. Chúng ta đều không muốn ông ta bỏ rơi cô đâu.”

“Ông ấy chẳng đi đâu mà không có tôi cả,” cô ta nói bằng vẻ huênh hoang, lạ lùng thay không hề bị cơn giận lạnh lùng trong mắt cô ta làm giảm ấn tượng. “Chú không giới thiệu tôi hay sao?”

Khuôn mặt anh ta mang một vẻ ghê tởm khi anh nói ra một câu nhiều phần thú nhận hơn là giới thiệu, “Đây là chị dâu tôi, Lydia Sutherland.”

“Grant! Trời trời. Thật là bất lịch sự.” Cô ta đối diện với Nicole. “Tôi là Phu nhân Stanhope.” Người phụ nữ phác một cử chỉ chào hỏi nửa vời. “Nữ bá tước Stanhope.”

Nicole có thể thề rằng Grant đã lăm bắm với cô ta, “Chẳng còn mấy nữa đâu, chị dâu ạ.” Có phải đôi môi anh ta đã mấp máy không?

Chờ đã... làm sao cô ta có thể là nữ bá tước? Những ý nghĩ lén vào – Nicole tuyệt vọng đẩy chúng đi. “C-chị - dâu?” cuối cùng nàng cũng nói được.

“Phải,” nữ bá tước từ tốn trả lời. Khi cô ta công khai thăm soi Nicole, dường như cô ta chú mục vào sự lúng túng của nàng như thể nó là ngọn hải đăng.

Nicole cố giữ vẻ mặt bình thản. “VẬY, cô đã lấy người anh nào thế?” nàng hỏi, ngay cả khi trí óc nàng đang trả lời câu hỏi của chính mình. Nàng liếc qua mái tóc đen óc mượt và khuôn mặt đẹp hoàn hảo của cô ta trong sự ngỡ ngàng. Người phụ nữ này xinh đẹp, nhưng không còn đẹp nữa nếu bạn thực sự nhìn vào mắt cô ta...

Phu nhân Stanhope mỉm cười không thoải mái. “Chỉ có một người anh mà thôi.”

Ánh đèn nhá lên, rồi tắt phụt đi cùng lúc. Tại sao nàng không thể hít đủ không khí? Những sợi dây thông lòng vô hình đã trở lại, chỉ là lần này chúng quá sức chặt...

oOo

Ngồi trên giường cân nhắc tới cảnh ngộ của mình, Nicole cười lớn, nhưng đó là một âm thanh buồn bã, không có chút hài hước. Chẳng trách mà tên con hoang đáng ghét đã không muốn cưới nàng. Nàng nghĩ nàng sẽ khóc suốt đêm, nhưng nàng chẳng còn giọt nước mắt nào cho hắn ta. Sáng nay nàng thức giấc với một lỗ hổng lớn trên ngực và kết luận đáng buồn là nàng đã mắc tội thông dâm. Nhận thức ấy khiến nàng muốn ghê tởm bản thân mình. Thay vào đó, nàng chuyển cảm xúc đó sang hướng hân hoan. Giận dữ có cách khiến cho nàng mạnh mẽ lên.

Nicole tự hứa với mình rằng nàng sẽ tiếp tục sống. Nàng sẽ không để chuyện này cản bước các kế hoạch của nàng. Và, quan trọng nhất là sẽ không ai được biết về nỗi đau nàng đang mang trong lòng.

“Nicole, điều quái quỷ gì khiến cháu ngất xỉu như thế?” bà nữ hầu tước hỏi trong bữa sáng. “Ta không nhìn thấy nhưng ta nghe nói cháu đổ sập xuống như tảng đá.”

Nàng hi vọng việc không tồi tệ đến thế. Trong trí óc Nicole, nàng giống bị chết đuối hơn, bao quanh là đồng váy sống của nàng. “Không tệ đến thế đâu ạ. Tất nhiên là vẫn đáng hổ thẹn như nhau.”

“Cháu ốm à?” bà hỏi với cái nhìn lo lắng.

“Cháu hoàn toàn khỏe ạ. Chỉ là chưa quen với sức nặng của các bộ váy và những căn phòng chật chội,” câu trả lời của Nicole cũng có chút chân thật.

Bà hầu tước nhìn nàng và mở miệng định nói thêm, nhưng Nicole cắt lời. “Chúng ta có thể thúc đẩy một trong những người theo đuổi cháu cầu hôn nhanh chừng nào ạ?”

Trông bà ngoại nàng có vẻ giật mình. “Chà, ta không thể nói được...”

“Chỉ là đoán thôi ạ. Một tuần? Hay hai?”

“Việc đó phụ thuộc vào người theo đuổi,” bà trả lời thận trọng. “Phụ thuộc vào việc cháu chọn ai.”

Những ngón tay Nicole nắm chặt váy nàng. “Cháu sẽ chọn người cháu có thể giục cầu hôn nhanh nhất.”

Bà quả phụ gạt đĩa sang một bên. “Vậy thì ta cho là mất một tuần để ký xong các thoả ước, nếu ta gia tăng chút áp lực.”

Nicole bắt ánh mắt bà. “Vậy thì bà ngoại ơi, cháu đang đề nghị bà gia tăng áp lực ạ.”

oOo

Đáng lẽ anh phải thấy phấn chấn, Derek tự bảo mình. Anh đã muốn thoát khỏi Lydia từ năm năm nay. Năm năm dài đằng đẳng. Giờ anh có thể cưới Nicole ngay khi tìm thấy nàng. Nhưng liền sau suy nghĩ đó, những lời của người Ai-len lén vào trí óc anh lần thứ một ngàn. Anh có xứng đáng với nàng không?

Cuộc sống của anh thật bê bối. Thậm chí cả khi đã xong xuôi với vụ huỷ hôn, thực tế vẫn là anh đã từng kết hôn. Anh uống rượu quá nhiều, và những sự sản của anh sẽ bị huỷ hoại nếu em trai anh không tiếp quản những trách nhiệm của anh.

Nhưng nếu anh đã học được gì từ khoảng thời gian với Nicole, thì đó là bạn phải chiến đấu cho điều bạn muốn. Và giờ anh sẽ chiến đấu vì nàng. Anh sẽ biến mình thành người xứng đáng.

Khi anh ngồi trong phòng làm việc đọc các báo cáo của thám tử, mẹ anh bước vào và bình thản đi qua đi lại nghiên cứu các giá sách của anh.

Bà nói qua vai, “Mẹ không giục đâu, nhưng con không nghĩ là đã đến lúc con kể cho mẹ nghe tất cả những người đó đang làm gì khi họ cứ đi ra đi vào phòng này à? Chẳng lẽ con không hề lộ cho mẹ biết con làm gì suốt ngày được à?”

Bà biết thì có làm sao nhi? Dù gì sớm hay muộn bà cũng phát hiện ra khi anh mang Nicole về đây để cưới nàng.

“Họ là các thám tử của Phố Bow. Con thuê họ tìm kiếm người phụ nữ con định kết hôn.”

Cánh tay bà vụt nắm tay ghế gần nhất để trợ lực.

“Con đã gặp cô ấy rồi à?” Đôi mắt mở lớn, bà hỏi, “Chà, gia đình nào thế? Tước hiệu của họ là

gì?”

Anh mỉm cười. “Mẹ chưa từng nghe về gia đình cô ấy. Thực tế, con thậm chí muốn quên là cô ấy có một gia đình. Chẳng có tước hiệu nào cả.”

Mẹ anh chìm xuống ghế.

Chẳng có cách nào để giúp bà cả. Anh có thể nói với bà để ít nhất bà có thời gian làm quen với cái ý tưởng ấy trước khi anh trở về cùng Nicole. Anh hít một hơi và thông báo với bà, “Người phụ nữ mà con muốn cưới là một người Mỹ.”

Amanda Sutherland tỏ ra thư giãn trước thông tin ấy. Hầu hết những người quen của bà đều có thể bỏ qua cho một cô gái Mỹ không có tước vị nếu cô ta cực kỳ giàu có...

“Vào thời điểm này thì gia sản nhà cô ấy đang bị âm.”

Bàn tay bà chụp lấy miệng. “Con không thể tìm thấy ai đó tai hại hơn cho cái gia đình này à?”

Làm sao mà bà dám! “Thực ra, con chỉ vừa mới kết thúc cuộc hôn nhân của con với một người như thế,” Derek nói cộc lốc. “Vì gia đình đã chọn cô ta, có lẽ lần này con được phép tự chọn cô dâu cho mình.”

“Chúng ta đã không thể biết được,” mẹ anh thì thầm buồn bã.

“Chà, có thể mẹ sẽ không cần phải lo lắng gì đâu. Con đã ra đi, bỏ rơi cô ấy, bởi vì con đã có vợ. Rất có thể cô ấy sẽ từ chối con.”

Anh quay khỏi bà và nghe thấy bà đứng dậy đi ra. Anh có thể cảm thấy chút tức giận rời bỏ cơ thể mình. Tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ. Anh muốn nhìn tới tương lai. “Mẹ xem có thể tìm Grant không nhé,” anh gọi với sau bà. Anh phải nhờ em trai mình dạy anh cách điều hành mọi việc, và anh phải tự thực hiện những bổn phận của mình. “Và làm ơn bỏ hết mọi loại rượu ra khỏi ngôi nhà này.”

Khi Grant bước vào, cậu ta vẫn ăn vận tuyệt hảo như mọi khi. “Sao mặt dài ra thế kia?” cậu ta hỏi khi ngồi vào một chiếc ghế. “Đáng lẽ anh phải phát cuồng lên chứ. Thắng cuộc đua, và giờ anh lại là người độc thân.”

Derek do dự, tự hỏi có nên kể hết cho em trai mình không. Họ đã rất thân thiết khi còn là những cậu bé...

Với một nụ cười gượng gạo, anh hé lộ, “Ừ thì, có vẻ như anh vẫn dính lấy cô nhỏ của Lassiter.”

Grant hít mạnh vào và ngồi thẳng dậy. “Anh nói gì?”

Một giờ sau, Grant vẫn đang quay cuồng vì tất cả những việc Derek đã kể cho cậu ta. “Cô ta đẹp đến thế à?”

“Vớ anh – đẹp hoàn hảo,” anh nói khi lùa một bàn tay vào tóc. “Nhưng còn nhiều hơn thế.”

Grant nhú mày. “Vậy mà anh vẫn bỏ cô ấy?”

“Anh đã cố làm người cao thượng, làm một việc tốt cho cô ấy. Giờ anh nhận ra anh chỉ là một tên ngốc. Đáng lẽ anh nên mang cô ấy về đây và cưới cô ấy ngay khi kết thúc cuộc hôn nhân với Lydia.”

“Mặc dù vậy, gười đàn ông ấy – Chancey – đã có lý, nếu khi đó anh không định cưới cô gái.”

“Lúc đó thì ông ta đúng, nhưng giờ mọi việc thay đổi rồi.”

“Anh đã sẵn sàng để tái hôn à?”

Hai lông mày Derek nhú vào nhau. Tại sao Grant lại nghi ngờ như thế nhỉ? “Anh sẽ sẵn sàng, với sự giúp đỡ của chú.”

Nhiều giờ sau, sau khi đã xem lại tất cả những cuốn sách và bất kỳ điều gì Grant nghĩ ra được, Derek đứng lên và vươn vai.

“Chẳng còn gì nhiều nữa,” Grant nói.

Cậu ta đã vui lên vì những dự định của anh trai, có thể bởi vì cậu ta đã thấy Derek nghiêm túc học hỏi ra sao. Tuy nhiên, Derek vẫn muốn trấn an cậu ta. “Anh sẽ tự lo được mà, Grant.”

Grant nhìn anh tò mò, như thể đang ra quyết định, rồi gật đầu. “Vài tháng đầu tiên sẽ là học và thử. Em đã điều khiển mọi thứ trơn tru, vì thế anh có chút thời gian để tìm kiếm cô thủy thủ của anh trước khi cần phải lặn vào sâu hơn.”

“Anh rất cảm kích sự giúp đỡ của chú. Lúc này, và trong những năm vừa qua.”

Grant tỏ vẻ khó chịu. “Chà, đừng có suốt mướt với em. Em đã có khoản lương rất lớn khi làm người quản lý sự sản cho anh.”

Khi Derek nhướn cặp lông mày lên, Grant cười dịu dàng và thay đổi đề tài. “Anh biết đấy,

tham dự một trong các buổi vũ hội mẹ cứ cảm rằm suốt cũng không giết anh được đâu.”

“Quên đi –“

“Nghe em đi. Em biết anh đang yêu cô gái này,” cậu ta nói, đôi mắt quan sát khuôn mặt Derek. “Chúa biết, em chưa từng thấy anh như thế này. Nhưng ít nhất thì tỏ ra hợp tác với mẹ cũng không làm anh đau chứ.”

“Tại sao? Vì mẹ muốn anh bắt đầu tìm kiếm cô dâu mới khi mà vụ huỷ hôn đã xong à? Anh đã kể cho mẹ về Nicole, nhưng em biết là bà sẽ không từ bỏ. Nếu anh tới một trong những thứ kia, bà sẽ đẩy hàng trăm phụ nữ vào anh trong hi vọng rằng một ai đó sẽ thu hút anh thay vì cô người Mỹ vô danh không một xu dính túi kia. Nếu anh đi, bà sẽ nghĩ là bà có cơ hội thuyết phục anh cưới ai đó không phải là Nicole.” Anh xoa một bàn tay lên khuôn mặt nhăm nhở. “Sẽ là không công bằng với bà, bởi vì việc đó không bao giờ xảy ra.”

Grant dường như bị bất ngờ trước sự cương quyết của anh. “Thậm chí không cả vài tối để dẹp yên những lời bàn tán về vụ huỷ hôn hay sao? Sự hiện diện của anh sau thời gian quá dài như thế sẽ giúp cản bớt những lời độc địa nhất. Mùa hội đã qua được hơn nửa rồi. Người ta sẽ không trông chờ anh đâu.”

Không may, những lời lẽ của Grant rất có lý. Anh không muốn mang Nicole tới đây rồi khiến nàng bị ảnh hưởng bởi những vết nhơ của gia đình. Tuy nhiên, anh vẫn do dự. “Chú biết là anh phải ở đây trong trường hợp có tin tức gì.”

Grant thở dài não ruột. “Anh sẽ chỉ đi cách đây vào dãy phố. Chắc chắn nếu có tin nhắn anh sẽ nhận được.” Khi Derek không nói gì, Grant tiếp tục, “Khi anh lang thang đây đó khắp thế giới thì Mẹ chính là người phải gánh chịu sự sỉ nhục vì Lydia.” Grant đứng dậy và đi lại. “Bà là người bị ảnh hưởng mạnh mẽ nhất bởi những lời đồn thổi, và bà là người đã phải đương đầu với tính khí của Lydia hàng ngày. Người phụ nữ đó không biết giới hạn là gì.” Grant trông như thể anh sắp rùng mình. Nhu cầu gây sốc thường trực của Lydia chắc chắn là điều người em nghiêm chỉnh của anh ghét nhất về cô ta.

“Còn chú? Những hành vi của cô ta có làm phiền chú không?” Derek lo lắng hỏi.

“Anh đùa à? Nó gần như khiến em thề chối bỏ hôn nhân. Nhưng em thực sự buồn cho Mẹ. Việc đó thực sự là khó khăn đối với một người kiêu hãnh như bà.”

Những lời của Grant buộc anh nhận ra anh đã ích kỷ như thế nào khi bỏ mặc họ ở lại đây với cô ta. Anh không chỉ làm Nicole bị tổn thương.

Derek giơ hai bàn tay lên ra dấu đầu hàng. “Được rồi. Tối nay anh sẽ đi, nhưng anh không đảm bảo mình là một người đồng hành đúng mực đâu nhé.”

“Cảm ơn anh, Derek,” Grant nói. Cậu ta bước ra cửa, rồi quay trở lại và nói bằng một giọng hơi khàn khàn, “Thật tốt có anh trở lại.”

Chương 26

Ồ, phải, anh đang làm mẹ anh hạnh phúc. Bà lướt khắp phòng vũ hội của Phu nhân Crossman hết từ bà mỗi này sang bà mỗi khác, giấu qua giấu lại Derek trước mặt họ như thể anh là một tảng thịt đặt trước mặt một bày thú đói mồi. *(há há, cũng giống lắm, có phải ngày nào cũng mọc ra được 1 anh bá tước còn single lại chưa đến 40t đâu)* Lúc tối bà đã nhắc tới là mọi người có vẻ chấp nhận ý tưởng Derek tái hôn một cách đáng ngạc nhiên. Bà tiên đoán, những lớp chuyện ngồi lê đôi mách mới sẽ nhanh chóng phủ lấp tấn bi kịch.

Người ta có thể bỏ qua rất nhiều chuyện khi mà một trong những quý tộc giàu có nhất London vừa trở thành người độc thân. Đặc biệt là khi mẹ của anh ta đã kể với tất cả mọi người là anh ta đang tích cực kiếm tìm một người vợ. Anh cho đó không hẳn là lời nói dối; đích thực anh đang tích cực tìm kiếm Nicole.

Anh luôn cảm thấy phí phạm thời gian trong những buổi vũ hội hay dạ vũ, như thể anh chỉ đang diễn kịch để chờ điều gì đó sắp xảy đến. Đêm nay cũng không có gì khác biệt. Anh sốt ruột và mất bình tĩnh. Với Nicole, anh sống cho hiện tại. Không suy nghĩ về tương lai hay quá khứ, mà chỉ về khoảng thời gian của anh với nàng. Nhớ lại anh đã cảm thấy dễ chịu biết bao khi ở quanh nàng càng khiến anh thấy khó khăn hơn trong việc tỏ ra lịch sự với tất cả những cô thiếu nữ bị đẩy về phía anh và Grant. Những cuộc chuyện trò nhạt nhẽo của họ chẳng được cải thiện tí nào trong thời gian anh đi xa. Không có nghĩa là anh đã trông đợi điều đó.

Anh nghĩ anh đã che giấu được phần tệ nhất trong sự sốt ruột của mình, nhưng nếu những cái nhìn thoáng nóng nảy hay sự rút lui vội vàng hàm chỉ điều gì đó, thì anh đã không thành công. Grant biết anh đã đến giới hạn, bởi vì cậu ta đã lịch sự ngăn cách anh khỏi đám đông. Grant nhìn như sắp sửa cười phá lên khi Derek phác một cử chỉ bị thít cổ bằng hai bàn tay anh.

“Sao, cậu em, ông anh này đã làm tốt nhiệm vụ chứ?”

“Dù không thật tâm, nhưng ít nhất cũng có lòng,” Grant trả lời với một nụ cười toe toét. “Đáng lẽ anh nên xem anh cau có. Trông thật là đáng sợ.”

“Đó chắc hẳn là vì anh đang tuyệt đối khổ sở.”

Grant cười ử ê. “Giờ em đã thấy là anh không làm được chuyện này. Chà, dù sao thì em cũng cảm kích mọi việc anh đang làm – hay đang cố làm – vì bà mẹ thân yêu, tuyệt vời của chúng ta.”

Như thể được ra hiệu, Amanda lao qua chỗ họ với cái nhìn khinh thị trên mặt. Cả hai người con trai đều rên lên. “Thật đấy, Derek à, mẹ không muốn con đến đây dọa hết mấy cô dâu tương lai đi đâu.” Bà vội vã xoè quạt. “Và mẹ nói theo nghĩa đen ấy – con đang làm họ sợ! Tại sao ư, mẹ đã nghe từ Phu nhân Hanson là con gái bà ta quá sợ không dám tới bất cứ đâu gần cái bản mặt cau có của con.”

Anh thản nhiên nhún vai. “Hỏi Grant đây này, ít nhất chú ấy nghĩ là con đã cố gắng. Và có rất nhiều quý cô đã đến chỗ con đêm nay.”

“Phải, nhưng đó là những cô tuyệt vọng nhất. Hầu như là thuộc cấp thấp. Gia đình họ buộc họ phải lừa phỉnh để chiếm được một người đàn ông như con.”

Rõ ràng Grant thấy cái ý tưởng này rất buồn cười, nhưng với đôi mắt ngấn nước anh vẫn kiềm chế được những tràng cười của mình.

Derek cười toe đáp lại. Đôi khi anh có thể nhìn thấy nơi Grant cậu chàng vui tính trước đây.

“Ai muốn uống Sâm-panh không nào?” Grant đề nghị. “Mẹ?”

“Tuyệt lắm,” bà trả lời với vẻ tự hào rành rành của người mẹ với cách cư xử của cậu ta.

Cậu ta quay sang nhìn Derek, và khi anh lắc đầu, Grant mỉm cười trước khi quay đi. Lúc ấy Derek phải ngoan ngoãn lắng nghe bài thuyết giảng về đức tính tốt của các phụ nữ trẻ khác nhau, công khai gợi ý là anh nên chọn họ thay vì ai đó, một người phụ nữ nào đó, mà anh đang nghĩ đến trong đầu. Sự tinh tế vốn chẳng phải là thế mạnh của mẹ anh.

Thực tế, khi Grant vô tình để lộ ra rằng Derek đang tìm kiếm cô thủy thủ của mình, mẹ anh đã suýt ngất. Ý tưởng anh mê đắm một cô người Mỹ nghèo kiệt xác sống trên một chiếc thuyền đã trở nên quá rõ ràng...

Những tiếng xì xầm bay khắp sàn khiêu vũ, phân tán sự chú ý của Derek khỏi cuộc nói chuyện của họ. Một sự linh cảm tò mò trào qua anh.

Amanda tiếp tục nói không ngừng, không thêm quan tâm là anh đang không thực sự lắng nghe. “Phải, sau cuộc hôn nhân thất bại với Lydia, con chỉ nên lấy người tốt nhất. Chúng ta không thể để loại người như cô ta xâm nhập vào gia đình ta lần nữa,” bà nói, nhấn mạnh ý kiến của mình rằng “loại nữ thủy thủ mặt rệp” người Mỹ không dành cho anh.

“Tất nhiên,” anh máy móc đáp lại, sự tò mò của anh càng gia tăng bởi cảnh nhốn nháo ở cửa. Anh cảm thấy một sự háo hức bất chợt; thực vậy, toàn bộ cơ thể anh căng thẳng.

Và rồi... chuyện đó xảy ra.

Há hốc miệng, nhìn chằm chằm. Anh không còn làm gì được hơn khi trông thấy Nicole, một Nicole mà anh chưa từng mơ tới. Nàng mặc bộ váy màu xanh dương nhạt được may bằng loại vải mỏng tang, gần như trong suốt. Màu mắt màu tóc của nàng vẫn luôn sống động, nhưng khi được đặt bên cạnh tông màu nhạt hơn, nó khiến anh thẫn thờ kinh ngạc. Và với những bím tóc đỏ-vàng và những lọn rủ xuống từ đỉnh đầu, cơ thể nàng trông nhỏ nhắn và mỏng manh hơn, như thiên thần. Nhưng đồng thời trông nàng cũng mềm mại hơn, đầy đặn hơn, và nàng dễ dàng lấp đầy cái cổ áo khoét sâu trên bộ váy của nàng.

Anh không phải là người duy nhất được hưởng cái thú ngắm nhìn nàng, anh nhận ra với một

cái đảo mắt khắp căn phòng. Khi nàng kiêu hãnh bước đi trong tay một người đàn ông lớn tuổi nào đó, tất cả những người ở quanh nàng đều ngừng các cuộc nói chuyện của họ và nhìn chăm chăm.

Nàng đã thay đổi, và không chỉ bởi quần áo. Nàng toát lên vẻ điềm đạm hơn, và thái độ kiêu cách của nàng được biểu lộ khi người tháp tùng nàng giới thiệu mọi người với nàng. Chờ đã, tại sao mọi người lại phải được giới thiệu với nàng nhỉ?

Mẹ anh không hề bỏ lỡ phản ứng hiển nhiên của anh. “Ồ, mẹ thấy là con đang nghe ngóng cuộc nói chuyện của giới thượng lưu,” bà nhận xét, nghe có vẻ rất hài lòng. “Đó là cháu ngoại của Atworth, Tiểu thư Christina. Tất cả chúng ta đã nghe về câu chuyện nữ thừa kế cả thẹn, sống ẩn dật cuối cùng đã trở lại London, nhưng ai mà nghĩ cô ấy có thể đáng yêu đến thế?”

“Tiểu thư à? Cả thẹn à?” cuối cùng anh cũng thốt ra trước khi đóng chặt miệng lại.

Da anh toát mồ hôi, và ngực anh thắt lại. Anh đứng chết trân nhìn khi Nicole, trông như một vị công chúa, được dẫn đi qua đám đông. Người đàn ông tháp tùng nàng là ai?

Anh xoa một bàn tay lên mặt. Mọi thứ bắt đầu có lý một cách kỳ quái. Đặt Nicole và trong một bộ váy, và nàng liền biến thành một quý cô. “Tước vị của họ là gì?” anh quát.

Mẹ anh cau mày với anh, nhưng vẫn nói, “Cô gái là người thừa kế duy nhất của hầu tước Atworth.”

Hiểu lầm nguyên do gây ra biểu cảm chết lặng của anh, bà giải thích, “Bởi một vài tranh chấp chính trị nào đó cách đây hàng trăm năm, nếu không có một người thừa kế nam tiếp nối, thì tước vị sẽ được truyền cho người nữ, vì thế cô ấy là người thừa kế. Cô ấy sẽ trở thành nữ hầu tước, và là một nữ hầu tước giàu có khác thường. Đáng lẽ cô ấy đã tới Anh sớm hơn, nhưng cô ấy sợ đi xa-“

“Sợ đi xa?” Cô ấy đã đuổi theo sát nút anh trong một cuộc đua thuyền khốc liệt. Có bao nhiêu nữ hầu tước tương lai hiểu được bài học nào đi cùng với công việc nào trên tàu? Hay biết là không nên gập ngón cái vào trong năm dăm khi đánh ai đó?

Tại sao nàng không hề kể cho anh biết?

Anh chỉ nghe nửa vời khi mẹ anh tiếp tục lầm rầm, nhưng một câu nhận xét lôi kéo sự chú ý của anh. “Cô ấy sẽ không ở trên thị trường lâu đâu. Cô ấy có rất nhiều lời đề nghị. Kể cả bây giờ, hãy nhìn vào tất cả những con thiên nga sì tình kia.”

Nicole bị bao vây bởi những kẻ theo đuổi. Hai bàn tay anh siết lại.

“Ôi, Derek, mẹ ước ao con cưới một người như cô ấy biết bao,” bà thở dài.

“Xong.” Anh dành cho bà một cái vỗ hờ hững lên tay.

“Xong à? Thế thôi à? Ý con là –“

“Con vừa mới nhận ra là mẹ hoàn toàn đúng, như mọi khi,” anh cắt lời, không hề rời mắt khỏi Nicole, như thể sợ nàng sẽ biến mất. “Và con sẽ cố gắng làm điều tốt nhất cho gia đình. Giờ, nếu mẹ cho phép...” Anh bước đi, gần như làm đổ những ly rượu trên tay Grant khi cậu ta trở lại.

Khi Nicole nhìn thấy anh, đôi mắt nàng mở lớn trong sự kinh ngạc. Sự thất vọng hiện lên trong giọng nàng. “Derek.”

Nàng ngăn chính mình, và nhìn quanh vào những khuôn mặt người quen đầy ngạc nhiên. “À, Đức ngài Stanhope. Chúng tôi đã không trông đợi được vinh dự có sự hiện diện của ngài tối nay,” nàng nói, vẻ lịch sự trống rỗng càng chắc chắn hơn với từng lời nói.

“Đi dạo không?” anh hỏi khi cúi xuống cầm tay nàng.

“Chà, tôi không tin là –“ Nicole bắt đầu nhẹ nhàng, nhưng anh kéo nàng đứng dậy khỏi ghế và đi dọc theo hành lang.

“Sutherland!” nàng nói, một khi anh đã kéo họ ra ngoài. “Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì đấy hả? Anh không đến những sự kiện thế này. Tôi nghe nói rằng anh không tham dự vũ hội mà!”

“Tôi có thể hỏi cùng một câu với em. Từ khi nào thủy thủ bắt đầu được liệt vào danh sách cao quý của Phu nhân Crossman thế?”

Đôi mắt nàng nhú lại khi trả lời, “Tôi có đầy đủ quyền để ở đây cũng như anh, có thể còn nhiều hơn.”

“Đúng thế. Có vẻ như em còn cao quý hơn tôi trong nấc thang tước vị. Chắc hẳn em buồn cười lắm khi tôi buộc tội em cố bầy một bá tước.”

Nàng nghiêng đầu sang một bên. “Chà, đúng là có một sự mỉa mai trong đó thật,” nàng nói.

“Thật là một sự bao che hoàn hảo – Tiểu thư Christina sống cuộc đời lạng lẽ trong một trường nội trú ở Lục Địa, không bao giờ viếng thăm bởi cô ấy sợ đi xa, nhưng cuối cùng vẫn trở về sống với bà ngoại cô ấy. Tôi cá là sự căm thù của Tiểu thư Christina khiến cho người ta khó mà có được thông tin gì về cô ấy bởi vì cô ấy đâu có chấp nhận khách viếng thăm.”

Nicole nặn ra vẻ mặt chán ngán. “Vậy là anh đã bắt nạt được chúng tôi. Tôi có nên vỗ tay không?”

“Tôi tưởng là tôi đã hiểu em,” anh nói với nụ cười thô ráp. “Em chà một bàn chân vào bụng chân bên kia khi lo lắng. Em nghiêng đầu khi tò mò.” Anh cúi sát tai nàng, giọng anh thật trầm khi nói, “Và khi tôi mang đến cho em khoái lạc, những ngón chân nhỏ của em cuộn lại.”

Nàng bật xa khỏi người anh, run rẩy. “Anh đã xong chưa?”

Anh với lấy bàn tay đeo găng của nàng, nhưng nàng di chuyển tới gần lan can hơn như thể chống đối lại sự đụng chạm của anh. Một cái mặt nạ lạnh lùng rơi trên những đường nét tuyệt sắc của nàng. “Cho tôi một lý do vì sao anh cảm thấy anh đáng được hưởng dù chỉ một giây của tôi.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Anh cần giải thích vài chuyện –“

“Anh nghĩ thế à?” nàng chen ngang một cách cay đắng.

Việc này không như kế hoạch. Anh đã hi vọng nàng sẽ vui mừng sao đó khi gặp anh – hi vọng rằng nàng sẽ nhớ anh đủ để ít nhất lắng nghe lời giải thích. “Thậm chí em không muốn biết tại sao anh rời bỏ em à?”

“Ồ, tôi tin là tôi biết tại sao,” nàng đảm bảo với anh khi quay bước đi.

Khi anh tóm cánh tay nàng lần nữa, nàng vật lộn để đẩy anh ra. “Để tôi đi,” nàng nói với vẻ cay độc tới mức anh gần như đã tránh ra.

“Không cho đến khi em để anh giải thích.”

Nàng lại tránh ra lần nữa, cố thu hút sự chú ý của ai đó qua hành lang.

“Em đang tìm ai thế? Một trong những chú chó con của em à?”

Lúc đó nàng mỉm cười. “Gần như chắc chắn tôi sẽ cưới một trong số họ đấy.”

“Còn lâu.”

“Và tại sao không nào? Anh vẫn không nghĩ là tôi đủ tốt à?”

“Không phải thế.”

“Vậy thì sao nào?”

Trước khi anh có thể ngăn nổi mình, anh nghiêng rặng thốt ra, “Bởi vì em sẽ là vợ anh.”

Đôi mắt nàng mở lớn, rồi long lên giận dữ. “Chà, đúng là biến chuyển nhanh chóng nhỉ. Nghe đồn là anh chỉ vừa mới vứt bỏ được người đầu tiên.”

“Vậy là em biết?”

“Tất cả mọi người đều biết.” Nàng nhìn xuống và xếp lại những nếp váy của mình với cử chỉ cáu gắt, gần như vùng vằng.

“Hãy cho anh một cơ hội giải thích chuyện đó. Xin em,” anh nói thêm trước cái nhìn không chịu khoan nhượng của nàng.

“Giải thích cái gì? Chúng ta đã ở cùng nhau lâu như thế mà anh không bao giờ cho tôi biết anh đã có vợ.”

“Em cũng không bao giờ cho anh biết em là người thừa kế của một trong những gia tộc giàu có nhất Anh Quốc.”

“Việc đó không giống nhau! Tôi không làm anh bị tổn thương vì sự giấu giếm của tôi.”

Anh thở dài và cầm lấy tay nàng. “Em nói đúng.”

Trông nàng có vẻ giật mình khi anh đồng ý, nhưng nàng che đây nó rất nhanh. “Tôi không muốn nghe những lý do của anh. Không điều gì có thể bào biện cho cái cách anh đã cư xử với tôi.” Đôi mắt nàng trở nên sáng một cách đáng ngại. “Để tôi yên,” nàng yêu cầu, và cố giật tay ra.

Khi anh giữ nàng đứng yên, nàng dậm mạnh gót giày xuống mu bàn chân anh và đồng thời thoát ra, ngay lập tức chạy vào trong phòng nghỉ của các quý bà.

Anh nhanh chóng đi theo nàng, bất chấp hoàn cảnh. Ở ngưỡng cửa, anh xáp đến một phụ nữ mập lùn đứng phục vụ.

“Căn phòng này có đường ra khác không?” anh quát.

“Thực là, Stanhope, dám cả gan –“

“Có hay không?” anh nghiêng rặng.

“Có!”

Anh chạy qua cửa dẫn ra hành lang và dọc theo sườn của toà nhà để tìm cánh cửa của phòng nghỉ. Anh không phải tìm lâu trước khi nhìn thấy Nicole tốc váy lên ra phố. Anh phải mỉm cười. Cho dù ăn mặc như hoàng gia, bên dưới nàng vẫn là Nicole không thể khước từ của anh. Tiếng bước chân anh vang vọng trên phố khi anh chạy theo nàng.

Cho đến khi nàng tới được Mayfair, rẽ ở góc đường, và chạy thẳng lên bậc cấp trước nhà của toà dinh thự lớn nhất trên quảng trường.

Derek nhìn đắm đắm, kinh ngạc trước toà nhà lộng lẫy. Làm thế nào Nicole có thể thoải mái trong một nơi đắt tiền thế này nhỉ? Anh đi theo lên bậc cấp và khua miếng gỗ cửa bằng đồng to lớn, sốt ruột chờ đến khi một người quản gia lớn tuổi trả lời.

“Ta muốn gặp... tiểu thư Christina.”

“Tiểu thư của chúng tôi không nhận khách viếng thăm vào giờ này,” ông ta trả lời bằng giọng the thé. “Ngài có muốn để lại danh thiếp không?”

“Không, ta muốn gặp cô ấy.”

Người đàn ông đổi chân. “Tiểu thư của tôi không nhận –“

“Vây cũng được,” Derek chen ngang, dễ dàng đẩy ông già sang bên, chỉ để bị hai gã người hầu khổng lồ trông chẳng có vẻ gì hạnh phúc chào đón. Đó chẳng phải là một thước đo vị thế ư, bằng cách xem người hầu của bạn to lớn thế nào? Nếu thế, anh nghĩ khi họ tóm lấy cánh tay anh, có vẻ như nữ hầu tước đang làm quá sức tốt. Anh chiến đấu để gạt họ ra khi một tiếng thịch lớn vang lên từ lầu hai.

Nàng đang ở đó, đứng lên từ chỗ cuốn sách nàng đã làm rớt. Bàn tay nàng bay lên che miệng cho đến khi nàng giật nó sang bên. Hai người hầu cũng quay sang hướng có tiếng động, vì thế Derek có thể thoáng nhìn vào nàng. Nàng đứng thẳng hết cỡ, đầy kiêu hãnh và tỏ vẻ không quan tâm.

Một bên khoé miệng anh nhếch lên. Nàng là của anh. Thực tế là nàng thậm chí còn chưa nhận ra nàng sẽ kết hôn với anh trong vòng nửa tháng tới khiến anh mỉm cười. Thậm chí anh còn cười khi hai người đàn ông đẩy anh ra ngoài cửa.

“Hãy tìm kiếm anh, Nicole,” anh nói với qua vai. “Anh sẽ tới mọi nơi em tới cho đến khi em chịu nói chuyện với anh. Đây chỉ là khởi đầu thôi.”

Chương 27

Sáng sớm hôm sau, Derek nuốt vội cà phê, sẵn sàng cưỡi ngựa tới Dinh thự Atworth, nhưng mẹ anh đã ngăn anh lại. “Mẹ cần nói chuyện với con.”

Anh lắc đầu. “Để sau ạ.”

Bà tiến tới đứng trước mặt anh. “Không! Không đợi được.”

Anh cau mày với bà, nhưng bà không chịu lùi bước. “Mẹ muốn nói với con là không điều gì có thể biện hộ cho hành vi của con đêm qua. Thôi bạo với Tiểu thư Christina như thế! Mẹ đã trông thấy con ép cô ấy ra ngoài ban công. Mẹ đã trông thấy cô ấy cố gắng tránh xa con. Mẹ biết con đã trải qua nhiều chuyện, nhưng con phải bắt đầu chịu trách nhiệm cho hành động của mình đi. Không gì có thể bào chữa cho hành vi của con.”

“Cô ấy là Nicole Lassiter.”

Amanda cau mày rồi phát ra tiếng nấc. “C-cái gì? Không thể nào,” bà kêu lên. “Cô ấy chính là đứa con gái nghèo khổ mà con cứ tư tưởng suốt từ khi trở về đây sao? Không thể có chuyện đó được!”

“Cô ấy đã sống trên tàu của con hàng tháng trời. Con nghĩ là con nhận ra cô ấy.”

Grant đang đi xuống cầu thang. “Ai sống trên tàu anh hàng tháng trời cơ?” cậu ta hỏi, rút cho mình một cốc cà phê ở tủ búp-phê.

“Mẹ tin là chúng ta đang nói chuyện về Tiểu thư Christina,” Amanda trả lời bằng giọng không bình thường.

Grant cau mày. “Tiểu thư Christina –”

“Là Nicole Lassiter,” Amanda kết thúc.

Trông Grant như thể cậu ta đang phải nuốt những tràng cười vào trong. “Tiểu thư Christina là con gái của Lassiter ư? Anh sắp cưới con gái của Lassiter?” Cậu ta lắc đầu và cười khúc khích.

“Nếu cô ấy chấp nhận anh.”

“Anh sẽ thành người một nhà với cha cô ta mãi mãi,” Grant chỉ ra, vuốt nước mắt. “Làm sao anh xử lý được?”

Với biểu hiện đau khổ, Derek nói, “Anh sẽ làm việc phải làm.”

Amanda chen ngang, “Tất cả những điều này đều có thể là suy nghĩ vớ vẩn – bề ngoài cho thấy cô ấy không hoàn toàn muốn ngả theo con.”

“Cô ấy đã phát hiện ra con có vợ.”

“Chờ đã, em đã ở đó,” Grant nói. “Lydia trườn tới trước mặt Tiểu thư Christina và giải thích rằng cô ta là nữ bá tước Stanhope.”

Lydia và Nicole ở cùng một chỗ? “Phản ứng của Nicole thế nào?”

“Cô ấy ngất xỉu tại chỗ.”

Derek xoa một bàn tay lên mặt. Lạy Chúa, đáng lẽ anh đã có thể giúp nàng khỏi phải chịu cảnh đó. Anh phải gặp nàng và giải thích.

Amanda đặt một bàn tay lên cánh tay anh. “Derek, nghe mẹ này. Mẹ không biết mọi chuyện đã xảy ra, nhưng còn không thể nào cứ chạy đi thế này.”

“Thế nào?”

Grant rõ ràng rất vui được trả lời, “Anh cạo râu thiếu một chỗ, và hai chiếc giày của anh không cùng đôi.”

Anh cau có nhìn xuống đôi giày nhưng tiếp tục đi ra cửa.

“Bất kể chuyện gì đã xảy ra giữa con và cô gái đó cũng không làm cho con có thể tới Dinh thự Atworth trong bộ dạng thế kia được.”

Anh có thể thừa nhận rằng anh đã không lên kế hoạch tử tế gì lắm, vì anh còn quá rối trí khi cuối cùng cũng tìm được nàng. Nhưng anh... nhớ nàng, và biết rằng nàng sống cách anh không quá một dặm khiến cho anh phát điên.

“Con đã chờ đủ lâu rồi.”

“Còn cô ấy?” bà Amanda hỏi.

“Ý mẹ là gì?”

“Nếu cô ấy là Nicole Lassiter, cô ấy đã có đủ thời gian để hồi phục lại từ lần con bỏ rơi cô ấy chưa?”

“Con sẽ -“

“Rất tốt. Mẹ thấy là người ta chẳng muốn cũng chẳng cần lời khuyên của mẹ,” bà quát. “Mẹ sẽ về Whitestone.”

Grant chỉ ra, “Vẫn còn vài tuần nữa mới hết mùa hội.”

“Không thành vấn đề,” bà chua chát nói, không hề rời mắt khỏi mặt Derek. “Mẹ từ chối ở lại đây trong khi con hành xử thế này. Ít nhất mẹ cũng có một cái cớ để không có mặt tại đây trong khi con tự làm xấu mặt mình thêm nữa.”

Khi Derek bước ra khỏi cửa, anh nghe thấy bà thở dài và nói, “Tình yêu đã biến nó thành một thằng ngốc. Grant, mẹ sẽ bóp cổ con nếu con cũng cư xử như thế này.”

Khi Derek một lần nữa đứng ngoài bậc cửa Dinh thự Atworth, anh gõ cửa, và sau vài phút, cùng một người quản gia thở khò khè ra trả lời.

Người đàn ông che giấu sự ngạc nhiên của ông ta khi Derek hỏi, “Ta muốn gặp Nicole.”

Ông ta hít một hơi dài, âm ỉ và tuyên bố, “Bây giờ tiểu thư không có nhà.”

Derek mỉm cười trong lúc nhìn xuống. Khi anh ngẩng đầu lên, biểu hiện của anh bình tĩnh. “Bây giờ là bảy giờ sáng.”

“Kể cả thế, tiểu thư cũng không có nhà.”

“Ông sẽ nói với ta điều tương tự bất kể ngày hôm nay ta đến đây bao nhiêu lần, phải không?”

Anh nhận ra một cái gật đầu rất nhẹ ngay khi người đàn ông nói, “Tiểu thư không -“

Với một bàn tay giơ lên, Derek lắc đầu. “Ta hiểu rồi.”

Quyết định không vật lộn với những người hầu lần nữa, anh gật đầu với người quản gia và bước xuống bậc cấp. Ngay khi cửa đóng lại, Derek rẽ ra sau nhà, nơi anh đã nhìn thấy một bức tường bao vườn có tường vữa che phủ. Anh nín thở khi kéo then cài cổng, nhưng nó mở ra dễ dàng. Anh bước vào và tiếp cận với phía sau nhà. Ngay khi đứng trên bậc cấp hành lang, anh đã trông thấy nàng.

Mặc dù mới sáng sớm, Nicole đã ngồi bên chiếc bàn đặt ngoài hiên dưới những đoá hoa anh đào nở rộ, lơ đãng gõ gõ trái dâu tây vào môi dưới và lơ đi ẩm trà bốc khói và tờ báo đặt trước mặt nàng. Nàng nhìn ra khắp khu vườn tuyệt đẹp, nhưng chìm trong suy tưởng, mơ màng.

Nicole dựa ra sau ghế, nghĩ lại những sự kiện của đêm vừa qua. Sutherland đã không yêu cầu được tha thứ, thậm chí không yêu cầu nàng cưới anh ta. Anh ta chỉ đơn giản là tuyên bố như thế. Một lần nữa, bất chấp trông đợi của nàng, những giọt nước mắt lại không chịu rơi.

Nàng không hiểu điều gì khiến người đàn ông đó hành xử như thế. Trơ trẽn và kiêu ngạo không đủ mạnh để mô tả anh ta. Sự giận dữ trào dâng trong nàng. Tất cả những đêm khuya nàng tưởng tượng anh ta quỳ xuống cầu xin tha thứ - vậy mà anh ta vẫn trông đợi họ sẽ nổi lại cái anh ta đã tàn nhẫn cắt bỏ.

Cứ như là nàng sẽ lấy anh ta vậy! Nàng có cả đồng người theo đuổi, những người đã dựng dậy niềm kiêu hãnh bị đốn gục của nàng. Nàng sẽ chọn một người mang tới cho nàng cuộc đời bình lặng, đẹp đẽ. Nàng sẽ khiến nó tốt đẹp. Mặc dù nàng không thể nếu Sutherland cứ tiếp tục trò hề của anh ta. Lạ lùng làm sao là sau ngần ấy năm bà ngoại nàng đã lo lắng về cách cư xử của Nicole trước giới thượng lưu, và giờ một tên bá tước láo xược lại sắp sửa huỷ hoại nàng.

Đột nhiên, nàng đông cứng. Ngoài khoé mắt, gần ngôi nhà, nàng có thể trông thấy – không, không thể là anh ta. Nàng quay người. Sutherland!

Nàng không ngạc nhiên khi có cảm giác thắt ngực không tả nổi trước hình ảnh anh ta, nhưng vẫn phải chiến đấu với nó. Nàng buộc mắt mình nhìn đi chỗ khác, buộc mình đứng dậy khỏi ghế, và bắt đầu trở lui. Khi nàng phải đi ngang qua Derek, anh ta nắm tay nàng.

“Anh đang làm gì đấy, Sutherland?”

“Chúng ta sẽ kết hôn.”

Không phải nữa chứ. Sự hoảng loạn phản kháng trong người nàng. “Anh mất trí rồi à?”

“Không, anh đang suy nghĩ mạch lạc hơn bất kỳ lúc nào khác. Anh sẽ đưa em tới Gretna Green.”

Nàng hốt hển và cuối cùng kêu lên. “Còn khuya! Tại sao tôi lại phải cưới anh trong khi tôi ghê tởm anh?” Và tại sao nàng không thể khiến cho giọng mình ghê gớm như trong lòng đang cảm thấy?

Anh ta vươn tay ra vuốt tóc trên trán nàng, và sau lần thử đầu tiên, nàng dường như không thể tránh xa khỏi anh ta. Chẳng lẽ nàng nhớ anh ta đến thế? Đủ để biến thành con rối trước sự đụng chạm nhẹ nhất của anh ta?

“Tin anh đi – em không muốn cưới một trong những tên đàn kia đâu. Họ không đủ đàn ông

dành cho em.”

Nàng không nghi ngờ chuyện đó. “Còn anh thì có à?”

“Đúng vậy.”

Tên kiêu ngạo! Nàng hổ thẹn vì sự yếu đuối của mình, bị hạ bằng một cú vuốt khác trên tóc nàng. Nàng không thể suy nghĩ khi anh ta làm thế, và anh ta biết điều đó.

Anh ta lợi dụng sự bình tĩnh tạm thời của nàng bằng cách nắm lấy tay nàng và kéo nàng xuống bậc cấp. “Chúng ta sẽ nói chuyện ở trong xe.”

“Không,” nàng ré lên khi lùi lại. “Tôi không lấy anh đâu. Và kể cả khi tôi muốn – mà tôi không muốn – anh cũng không thể bước vào đây và làm như là anh sở hữu tôi. Tôi có một gia đình và các bốn phận. Anh có từng nghĩ tới là họ cũng muốn hiện diện trong đám cưới của tôi không?”

“Vậy thì chúng ta sẽ cưới hai lần.”

“Một lần nữa, tôi không –“

Chapman xuất hiện ở cánh cửa ra hiên, lịch sự hắng giọng. “Cô có ổn không, tiểu thư? Tôi có cần gọi bà hầu tước không?”

“Không! Không cần –“

“Bà ta ở đây à?” Derek hỏi.

Với hơi thở như sáo, Chapman nghiêng đầu về phía cửa, và trước khi Nicole có thể nói lời phản đối, Derek nửa kéo nửa lôi nàng theo hướng ấy. Bà ngoại nàng sẽ nghĩ gì khi một người đàn ông to lớn lôi nàng vào trong phòng khách riêng u ám của bà?

Nàng cũng tự hỏi tại sao nàng chỉ dành cho anh ta sự phản đối chiếu lệ, tại sao nàng lại điên rồ tuân theo cách cư xử trịch thượng của anh ta.

Khi họ tới ngưỡng cửa phòng khách, anh gọi bà hầu tước, “Thưa bà –“

“Anh muốn gì? Tôi không bị lãng tai,” bà chen ngang mà không ngẩng đầu lên, làm rõ rằng món đồ thêu còn hấp dẫn bà hơn.

Anh không do dự. “Tôi là Derek Andrew Sutherland, bá tước Stanhope thứ sáu, và đang mang cháu gái bà tới Gretna Green để cưới cô ấy.”

Bà quả phụ thở dài sốt ruột. “Nếu anh phải làm thế...”

Derek dừng lại, rành rành kinh ngạc. “Những đồ đạc của cô ấy – liệu bà có thể gửi những đồ đạc của cô ấy tới Quán trọ Bickham tối nay không?”

Bà ngoại nàng gật đầu, như thể anh ta chỉ đang yêu cầu bà chuyển tay lọ muối.

Đôi mắt Nicole mở lớn, và anh lợi dụng sự choáng váng của nàng bằng cách kéo nàng tới cửa lần nữa. Nicole nhìn lại, kinh ngạc.

Trên mặt bà hầu tước có một nụ cười.

“Nếu anh không biết nhiều hơn thế,” Derek nhận xét khi anh đẩy Nicole vào trong xe ngựa, “Anh sẽ nghĩ là tại bà già thích anh.” Anh ta giữ giọng bình thường, như thể họ đang chuyện phiếm bên tách trà. Việc đó khiến cho Nicole khó lòng sắp xếp suy nghĩ của mình. Nàng muốn nghe có vẻ điềm tĩnh với anh, chỉ ra một cách hợp tình hợp lý tại sao họ không hợp nhau, nhưng nàng nghe như là một bà bán cá nếu so với giọng điệu của anh ta.

Nàng tự nhạo mình bằng cách nhớ lại nàng đã bức tức trước sự lừa lọc, trước ảo tưởng của anh ta rằng nàng sẽ lao đến và cưới anh ta ra sao. Những ý nghĩ của nàng ào ào như thác đổ. “Đây là hành động bất cóc! Giống như lần trước – Tôi sẽ không chấp nhận – không lần nào nữa – không phải từ anh.”

“Đây không phải là bất cóc. Mà là bỏ trốn,” anh chỉ ra một cách hợp lý.

“Bỏ trốn? Tôi sẽ không lấy anh. Tôi không chịu! Tôi không thể tin tưởng anh – anh đã từng bỏ rơi tôi.” Cuối cùng giọng nàng cũng vỡ ra. Những giọt nước mắt nóng hổi trào ra, thay thế những giọt nàng đã lau đi. “Chưa từng có điều gì làm tôi đau đớn đến thế, và tôi sẽ bị nguyên rửa nếu đặt mình vào chuyện đó một lần nữa.”

Chương 28

“Rời bỏ em... gần như đã làm tôi sụp đổ,” Derek đáp lại khi anh lau một giọt nước mắt trên má nàng. Anh trông thấy nàng cắn môi dưới và khẽ nói thêm, “Nhưng anh phải ra đi. Anh sẽ giải thích cho em biết tại sao nếu em chịu nghe anh nói.”

Nàng không nói gì.

“Làm ơn, hãy để anh giải thích. Anh chưa từng kể cho bất kỳ ai điều anh sắp kể cho em nghe. Grant có nghi ngờ, nhưng chú ấy không bao giờ biết chắc.”

Trong tiếng nấc cụt, nàng trả lời, “Vậy thì nói tiếp đi!”

Anh gần như mỉm cười trước giọng điệu hiểu lầm của nàng, nhưng thay vì cười anh hít một hơi dài. “William là anh trai cả và là người thừa kế, nhưng anh ấy không phải người tốt. Anh ấy ham hố khoái lạc và đã bị hư hỏng – bởi gia đình và những người hầu nâng niu chiều chuộng anh ấy và làm anh ấy tưởng mình chỉ thua có Chúa Trời, trong con mắt của cha anh, anh ấy không bao giờ sai.”

Anh nhìn sang để xem nàng có đang lắng nghe không.

“Tiếp đi.”

Anh nhướn cặp lông mày lên, rồi nói, “Khi William bị bắn trong một cuộc độ súng say xỉn, con gái của vị quý tộc láng giềng tới gia đình anh và nói rằng cô ta đang mang thai đứa con của William.”

Khi anh dừng lại, Nicole sốt ruột vỗ vào tay anh để anh nói tiếp. Nước mắt nàng đã khô.

“Cha anh hết sức vui mừng vì giọt máu của William vẫn còn – rằng đứa con của người thừa kế quý báu của ông sẽ thừa hưởng –”

“Nhưng chẳng phải đứa trẻ sẽ thành con hoang ư?” nàng cắt lời, rõ ràng đã bị câu chuyện thu hút.

Anh không trả lời trong vài giây. “Đó là khi anh xuất hiện,” anh nói giọng vô cảm.

“Ôi, không,” nàng thì thầm, khuôn mặt nàng phản ánh nỗi đau của anh khi nàng hiểu điều anh đang nói.

“Mẹ anh phản đối ý kiến là anh phải cưới cô ta và biến đứa trẻ thành con anh, nhưng rốt cuộc, mọi người đều thương hại cô ta và thúc giục một đám cưới. Thậm chí cả anh cũng cảm

thấy có trách nhiệm với cô ta. Anh ghét William vì đã gây ra việc này – Anh đã luôn phải dọn hậu quả cho anh ấy, và có vẻ như anh đã phải gánh lấy cái nghĩa vụ cuối cùng của anh ấy trong suốt phần đời còn lại của anh. Nhưng như anh đã nói, anh cảm thấy thương hại cô gái, và đã cưới cô ta.”

“Còn con của anh thì sao? Nhớ anh có một đứa con trai thì sao?”

“Em phải hiểu rằng cha anh yêu William hơn tất cả.”

Khi Nicole gật đầu, anh nói tiếp, “Trong đêm tân hôn của bọn anh và trong vài đêm tiếp theo, cô ta từ chối chiếc giường cưới, nói rằng cô ta bị ốm nghén. Nhưng vào đêm đầu tiên, cô ta yêu cầu anh ở lại trong phòng cô ta để dẹp yên những nghi ngờ, và anh đã đồng ý.”

“Sau một tuần cô ta ám chỉ là cô ta đã sẵn sàng trở thành vợ anh thực thụ, nhưng khi anh về nhà đêm đó, anh nhận được một lá thư nặc danh. Câu cú rất lộn xộn, cũng như chữ viết rất xấu, và anh tin chắc là một trong những gia nhân đã viết nó. Lá thư giải thích rằng lý do cô ta đã không muốn chia sẻ chiếc giường với anh là vì cô ta đang có thai.”

“Nhưng đứa trẻ -”

“Không có đứa trẻ nào cả.” Sau tiếng hỗn hển của nàng, anh nói tiếp. “Anh giận điên lên và đối chất với cô ta, nhưng cô ta chối, thề rằng cô ta đang có mang. Cô ta nghe có vẻ rất thuyết phục. Nhưng rồi cô ta bắt đầu một nỗ lực gần như hoảng hốt để quyến rũ anh. Và khi đó anh biết. Sau một giờ gào thét và đe dọa, cuối cùng cô ta cũng thừa nhận rằng cô ta đã lừa cả gia đình anh – thực ra là huênh hoang thừa nhận. Cô ta kể với anh về những khó khăn tài chính của cha cô ta và về việc họ đã quyết định cô ta sẽ trở thành nữ bá tước kế tiếp của Stanhope ra sao. Cô ta cũng nói rằng cái chết của William là một món quà trời ban, bởi vì rốt cuộc họ đã kết luận rằng bất kể cô ta có trêu đùa và ve vãn anh ấy bao nhiêu đi nữa, anh ấy cũng sẽ không cưới cô ta.” *Cái nhà này lạ thật, ít ra cũng phải gọi bác sĩ tới khám rồi mới cho cưới chứ nhỉ?*

“Ôi, lạy Chúa...”

“Việc còn tồi tệ hơn. Cô ta ám chỉ, mặc dù anh không bao giờ có thể chứng minh hay phủ nhận chuyện đó, rằng cô ta đã khơi ra những sự kiện dẫn tới cái chết của William, rằng cô ta đã tạo ra cuộc đấu súng bằng cách lừa phỉnh cả hai người đàn ông. Chính lúc đó là khi anh thực sự nhìn thấy thoáng lạnh lẽo trong mắt cô ta. Cô ta thực sự là... một người đàn bà vô lương tâm. Cho đến ngày hôm nay, anh vẫn còn tự hỏi có phải cô ta đã nói những lời đó để làm tổn thương anh hơn nữa hay là cô ta đã nói sự thật. Anh không thể mang cô ta ra toà, vì không biết chắc chắn. Anh đe dọa huỷ hôn, nhưng cô ta chỉ ra rằng sẽ không có ai chịu tin anh nếu anh nói anh chưa từng thân mật với cô ta. Cô ta đã mất trinh từ lâu, và anh đã trải qua một đêm tân hôn trong phòng cô ta. Hơn nữa, cô ta là một người đẹp nổi tiếng.”

“Thế còn ly dị?” Nicole hỏi, nghe có vẻ giận dữ.

“Trong gia đình anh, cái chết đến trước ly hôn đã là luật, nhưng anh đã dọa cô ta. Cô ta đáp trả rằng việc đó sẽ giết chết cha anh, ông đã ngã bệnh kể từ khi William chết. Thực tế, chính

vào lúc cha anh đang hấp hối mà ông đã buộc anh thề phải luôn luôn chăm sóc ‘người yêu đầu’ của William.

“Anh bị dồn vào chân tường – không thể làm được gì nữa. Anh có thể làm tổn thương cả gia đình và phá vỡ lời thề bên giường bệnh với cha anh, hoặc anh có thể tiếp tục hôn nhân với cô ta. Con đường của anh đã rõ ràng, nhưng anh biết anh thà chết còn hơn để một người đàn bà như thế làm mẹ của con anh. Anh đã thề với cô ta là anh sẽ không bao giờ làm chồng cô ta. Và anh đã chưa bao giờ làm thật. Khi anh từ Úc trở về, Lydia đang mang thai đứa con của một vị quý tộc nước ngoài. Cô ta muốn huỷ hôn. Cô ta kể với mọi người là anh không có khả năng thực hiện những nghĩa vụ hôn nhân –”

Nicole phát ra một âm thanh hoàn toàn không tin nổi mà anh cảm thấy như một lời khen tặng, rồi hỏi, “Nhưng anh không thể kể cho em tất cả những chuyện này, thay vì bỏ rơi em ở Sydney được sao?”

“Anh nhận ra mình là một tên nghiện rượu vô tích sự. Anh tự thuyết phục mình rằng nếu anh ra đi, em sẽ quên anh và tìm được ai đó xứng với em hơn. Em đáng nhận hơn thế nhiều – đáng được kết hôn, được có những đứa con không phải mang tiếng bất hợp pháp. Anh đã cố làm điều đúng đắn.”

Đôi mắt anh bắt gặp mắt nàng và anh nắm tay nàng. “Nếu anh đã kể cho em là anh phải ra đi và em cho anh thấy bất kỳ ám chỉ nào về việc em muốn anh, anh sẽ không thể rời xa em được.”

Anh thấy nàng đang diu đi. Rồi mắt nàng trở nên nghi hoặc, và anh như thực sự trông thấy trí óc lạnh lợi của nàng kết nối mọi chuyện với nhau. “Và anh chỉ vô tình nhận ra việc này ngay vào thời điểm Chancey tới tìm em thôi hả?”

Derek không nói gì. Anh không muốn gây thêm đau khổ cho người đàn ông đó, nhưng anh cũng sẽ không nói dối nàng thêm lần nào nữa.

Nàng lắc đầu. “Chẳng trách Chancey trông như thể chú ấy cần nói với em điều gì đó trước khi họ ra khơi,” nàng tự nói với mình. “Và suốt cả đường về trông chú ấy tội lỗi lắm.”

Derek vẫn im lặng.

Nàng hỏi một cách dè dặt, “Thế còn chuyện uống rượu?”

“Anh nghĩ sâu thẳm trong lòng, anh đã quyết định sẽ đi tìm em, thậm chí trước cả khi lương tâm anh nhận ra điều đó. Anh đã ngừng uống ở quãng nửa đường trở về - anh muốn làm một người đàn ông tốt, một người chồng tốt cho em. Anh đã không uống một giọt nào kể từ khi ấy,” anh quả quyết nói.

“Ôi, Derek...” nàng hào hển, và ném cánh tay mình qua cổ anh.

“Em biết là em sẽ lấy anh chứ,” anh nói một câu đáng lẽ phải là câu hỏi, nhưng anh quá tự tin, và nó nghe giống như một sự thật nhiều hơn. Khi nàng lùi lại và nhìn vào anh, anh nói, “Anh biết là em phải cảm thấy thế cũng nhiều như anh, rằng việc này là đúng đắn. Nicole, đó là chuyện không thể tránh khỏi.”

Nicole cũng biết như thế. Khi anh nói họ sẽ kết hôn, mọi thứ giống như một mảnh ghép vừa mới được đặt vào đúng chỗ.

Chắc hẳn anh đã hiểu lầm sự im lặng của nàng, bởi vì anh tuyên bố, “Anh sẽ nói thêm lần nữa – em không muốn cưới một trong các chàng công tử bột đó đâu. Anh thậm chí không thể biểu đạt nổi một cuộc hôn phối tồi tệ sẽ gây đau khổ thế nào. Em phải tin anh, bởi vì anh đã trải qua rồi.”

Nàng nhìn sâu vào trong mắt anh, vô cùng nghiêm túc với lời cảnh báo. Chắc hẳn anh đã phải chịu đựng biết bao nhiêu trong những năm vừa qua! Nàng có thể tin anh không? Anh đã từng làm nàng đau khổ. Nhưng khi nàng nhìn vào trong mắt anh, nàng tin rằng anh yêu nàng, dù cho anh chưa từng nói với nàng như thế. Nàng sắp sửa hôn anh để đảm bảo, thì nàng nhớ ra hành động độc đoán của anh sáng nay.

Họ sẽ phải thiết lập vài nguyên tắc.

Nàng tách khỏi anh và mang về mặt bàn công chuyện tốt nhất của mình. Bằng giọng chắc nịch nàng tuyên bố, “Em cảnh cáo anh, em sẽ không phải là một cô dâu bình thường đâu.”

Biểu hiện của anh cũng trở nên nghiêm túc. “Anh cũng không phải là một ông chồng bình thường.”

“Em sẽ không chấp nhận chuyện lãng nhăng.”

“Anh sẽ không lãng nhăng, và anh cũng không chấp nhận chuyện đó.”

Nàng dành cho anh một cái gật đầu cam kết, rồi nói, “Em cũng không muốn sống ở Anh Quốc.”

Anh khẽ cười. “Anh phải sống ở đây. Vì anh sẽ không cho em đi đâu, nên em cũng vậy.” Khi nàng cắn môi, anh nói, “Chúng ta có thể thăm Mỹ bao nhiêu lần cũng được, nhưng anh tin là em sẽ thích sống ở điền trang của anh, Whitestone. Và tổ tiên em cũng ở đây nữa.”

Nàng không thích lý lẽ của anh, nhưng thực sự, họ còn sống ở đâu được nữa? Và nàng sẽ giúp đỡ cha và Maria dễ dàng hơn nếu sống ở Anh.

“Em không muốn có một tá con,” nàng tuyên bố với cái đầu nghiêng nghiêng. “Em nghĩ hai là đủ rồi.”

Anh ngáp ngừng, rồi nói, “Giờ thì anh đồng ý. Nhưng anh bảo toàn quyền được hỏi lại em lần nữa sau khi chúng ta có bé đầu lòng.”

Con đầu lòng của họ. Con của Derek. “Đồng ý.” Thế này dễ quá. “Em muốn cha em phải luôn được chào đón trong nhà chúng ta, cũng như Maria và Chancey.”

“Chancey và Maria sẽ luôn được –” Derek nói nước đôi.

“Sutherland...” nàng cắt lời anh một cách cảnh cáo. Chúa ơi, cha nàng sẽ giết nàng khi ông phát hiện ra người nàng cưới làm chồng là ai.

“Ông ấy... sẽ được chào đón.”

Nàng nghĩ lúc này thì thế cũng đủ tốt rồi, và nàng dành cho anh một nụ cười xác nhận.

Cái nhìn đói khát bùng lên trong mắt anh. Nàng đọc thấy ham muốn trong đó ngay trước khi môi anh chạm vào môi nàng. Nàng cảm thấy đam mê của anh khi anh trượt vào trong để lập tức khuấy động nàng, hơi thở của nàng ngừng lại, bàn tay tìm kiếm. Anh cười trên môi nàng, và nàng tách người ra. “Chuyện gì vậy?”

“Em đó, Nicole,” anh nói, đưa tay qua tóc và mặt nàng, “đúng là một kho báu.”

Nàng mỉm cười, không biết điều gì đã thúc đẩy anh nói thế. Môi anh lại tìm kiếm môi nàng lần nữa.

Anh kéo cổ áo của nàng để lộ ra bộ ngực. “Anh đang làm gì thế?” nàng thì thào.

“Anh đang làm tình với em.”

Nàng giật lại và cau mày. “Anh không thể làm tình với em trong xe được.”

“Hãy để anh thuyết phục em là anh có thể,” anh trả lời bằng giọng trầm, quả quyết vượt ve nàng từ bên trong.

“Em không thể làm tình với anh ở đây, bây giờ được.” Nàng có thể nghe thấy vẻ nhận biết trong câu nói của mình.

“Đừng giả vờ là em không muốn anh nhiều như anh muốn em,” anh nói, giọng giận dữ.

“Tất nhiên là em muốn,” nàng thở dài nói, và anh mỉm cười. “Nhưng ân ái ngoài hôn nhân với anh đã là sai lầm đầu tiên của em – em sẽ không mắc lại sai lầm đó,” nàng kết thúc, giọng quyết tâm hơn với từng lời thốt ra.

Derek nắm tay nàng và đặt nó lên trước quần anh, phủ ngoài vật cương cứng của anh. “Em có cảm thấy nó không?” anh hỏi bằng giọng đau đớn. “Bốn tháng không có em. Em có biết anh cần em tới mức nào không?”

Nàng tan chảy với hơi nóng và sự ham muốn, chỉ còn một vệt lý trí sót lại. Nhưng nó vừa đủ. “Đừng làm thế mà, Derek. Em muốn bắt đầu lại từ đầu với anh –”

Ngay lập tức, hai bàn tay to lớn của anh nắm eo nàng, kéo nàng ra khỏi chỗ ngồi. Một phần trong nàng thấy tức giận trong khi một phần khác lại háo hức với những âm thanh thấp, gầm gừ anh phát ra. Rồi hai bàn tay anh buông lỏng. Nàng mở mắt. Nàng đang ngồi ở bên ghế đối diện trong xe.

“Có vẻ như anh không thể từ chối em điều gì,” anh đều giọng nói với nàng, mặc dù mặt anh trông có vẻ căng thẳng với sự kiềm chế và hai bàn tay anh đang nắm chặt.

Nàng bắt đầu chuyện gẫu, chủ yếu để giữ cho đầu óc khỏi nhớ lại ký ức bàn tay nàng vuốt ve chỗ quần phồng lên của anh. Sau một lúc, anh thư giãn và tham chuyện. Chẳng bao lâu, nàng đã nằm gọn trong đùi anh, bàn tay anh vuốt ve tóc nàng. Nhiều giờ trôi qua trong khi họ nói với nhau về sở thích và những điều họ ghét, mong ước về một gia đình của họ. Anh hỏi nàng hết câu này đến câu khác về thời thơ ấu và cuộc sống của nàng.

Anh rất chăm chú, giống như lúc họ ở Sydney, và nàng dễ dàng nhớ lại những khoảng thời gian tuyệt vời họ đã có. Nàng cũng nhớ lại những đêm – những đêm hoang dại, nóng bỏng. Để che đậy vẻ bối rối của mình, nàng hỏi, “Tại sao đột nhiên anh lại quan tâm thế?”

Anh gài một lọn tóc ra sau tai nàng. “Trước đây, một phần trong anh không muốn hiểu em hơn. Anh nghĩ anh đã biết là anh sẽ không chịu để em đi.”

Nàng dành cho anh nụ cười uể oải. Anh yêu nàng. Anh có thể chưa nói điều đó, nhưng anh có yêu nàng.

Với nụ cười đáp lại, anh hỏi, “Làm ơn giải thích cho anh, làm sao một thủy thủ trẻ với tài hoa tiêu kỳ lạ lại đồng thời là nữ hầu tước tương lai thế?”

“Mọi người mong đợi em sẽ trở về Anh Quốc và theo bước bà ngoại, nhưng em đã dự đoán được Cha tiếp tục đưa em theo cùng ông và để em ra khơi. Cho đến khi em được mười tám tuổi và không còn lý lẽ nào,” nàng thừa nhận với cái cau mày. “Trong thời gian em lênh đênh trên biển, bà ngoại đã dùng ảnh hưởng của mình để loan truyền câu chuyện đó nhằm cứu vãn danh dự của em.”

“Anh nghĩ việc sợ đi xa đúng là một nước cờ kinh điển.”

“Em cũng nghĩ vậy!” Nàng cười khúc khích. “Khá là thú vị khi em kể với bà ngoại anh đã biết sự thực. Đêm đó, bà và Chapman cứ đi đi lại lại trong phòng, tự hỏi phải làm gì, cho đến khi bà

nảy ra một ý tưởng.”

“Và đó là gì?”

“ ‘Chapman,’” Nicole gằn giọng, bắt chước giọng nói xào xạo của bà ngoại nàng một cách hoàn hảo, “ ‘có lẽ chúng ta nên giết hẳn.’”

Sau năm ngày đi xe và năm đêm ngủ ở hai phòng riêng biệt trong các nhà trọ ven đường, cả Derek lẫn Nicole đều chỉ mong được ăn mừng lễ thành hôn của họ bằng một cách duy nhất. Trong vòng vài phút sau buổi lễ, họ đã trở lại phòng, quá nhanh đến mức những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trong mắt nàng vì giọng nghiêm trang, thành kính của Derek khi anh tuyên thệ với nàng. Sau khi họ cùng ký tên, cái nhìn mãnh liệt, bản năng ấy loé lên trong mắt anh, và họ hoàn toàn không biết tới những lời chúc mừng.

Đam mê của anh nhanh chóng khơi gợi đam mê của chính nàng. Ngay khi cánh cửa tới căn phòng trong quán trọ của họ đóng lại, không nói một lời họ lao vào tấn công nhau. Nàng tóm quần áo anh, vật lộn với những chiếc cúc, nắm lấy áo sơ mi của anh, thỉnh thoảng vịn cánh tay ra sau để anh giúp nàng với bộ váy áo rắc rối của mình.

“Mấy thứ đồ chết tiệt,” anh gầm gừ trước bộ quần áo cản trở của nàng khi đã kéo cổ áo nàng xuống đủ xa để đặt môi lên ngực nàng.

“Derek,” nàng kêu tên anh như lời cầu khẩn với cú chạm đầu tiên lên núm vú nàng.

“Chúa ơi, anh nhớ em quá,” anh lẩm bẩm, hơi thở nóng hổi trên khuôn ngực ẩm ướt của nàng, trước khi tỉ mỉ chăm sóc bên kia. “Anh không thể tin là em đã ở đây. Với anh.”

“Ôi, Derek... em muốn anh ở bên trong em,” nàng thút thít. “Bây giờ, ngay bây giờ được không?”

Anh khẽ rên trong cổ họng khi bàn tay anh lướt xuống dưới váy nàng và trượt trên tất của nàng. Đưa những ngón tay lên cao trên đùi nàng, anh nắm chỗ vải mỏng tang ngăn cản mình và cũng xé toạc nó ra. Nàng cảm thấy bàn tay anh trở lại khám phá chỗ nóng bỏng và ẩm ướt của nàng, những ngón tay anh dường như đang đắm chìm trong nàng.

“Xin anh...” nàng rên rỉ.

Gạt váy của nàng lên, anh di chuyển nàng dựa vào bức tường và vội vã giải thoát mình. Bàn tay nàng đưa ra để nắm lấy vật khuấy động của anh, bao quanh nó để kéo anh vào với nàng. Ngay khi nàng sắp sửa đưa anh vào trong, anh đặt bàn tay mình trên tay nàng và di chuyển phần đầu lên xuống trong nàng. Lên và xuống một lần, hai lần. Nàng kêu tên anh khi cực khoái đâm mạnh qua nàng, đôi mắt nàng mở lớn vì kinh ngạc trước sự hưởng ứng nhanh chóng của mình.

Tay anh ôm lấy phía sau đầu nàng và anh đâm vào trong nàng thậm chí trước cả khi nàng ngừng co thắt. “Em làm anh phát điên,” anh nguyền rủa nói khi nắm chặt hông nàng. “Hàng tháng trời anh đã nhức nhối vì em,” anh chà mạnh môi mình vào môi nàng.

Một lần nữa nàng lại gọi tên anh; khi anh đi vào nàng hết lần này đến lần khác, nàng không bao giờ nhận được sự giải thoát của cơn cực khoái, mà chỉ tiếp tục căng ra chờ đợi điều gì đó còn mạnh mẽ hơn.

Mỗi lần anh chìm vào trong nàng, nàng lại bay tới gần hơn... quá mãnh liệt, gần như đau đớn. Nàng cố bám trụ. Cố chăm sóc niềm sung sướng của anh bằng đôi bàn tay siết chặt, điên cuồng. Trong giây phút cuối cùng khi anh trở nên quá lớn bên trong nàng, khi tiếng gầm gừ khe khẽ thoát ra khỏi cổ họng anh, nàng rùng mình, chỉ còn cảm nhận được trạng thái mê mẩn và Derek phun vào trong nàng.

Chương 29

Mặc dù họ đã dành ba ngày trên giường ở Scotland, nhưng cả Derek và Nicole đều không muốn rời chỗ trú ngụ trong phòng họ và trở về với thực tại. Bên ngoài, mưa đang đổ xuống như tấm màn, nhưng bên trong họ ấm áp, tắm mình trong ánh lửa lò sưởi và trạng thái thoải mái mê mải.

“Làm chồng khá là dễ dàng,” Derek nói khi anh lười biếng đưa những ngón tay lên đùi nàng.

“Anh nghĩ thế à?” nàng thở dài. Nàng uể oải, thư giãn hơn bất kỳ lúc nào kể từ lần cuối ở trên giường anh. Nàng cần anh, cần thứ mà chỉ anh mới có thể mang lại cho nàng. Nàng đang nằm úp bụng xuống, chống hai khuỷu tay lên, và ăn nhọ từ tay anh.

“Cùng với người vợ đúng đắn,” anh nói với một nụ cười. “Anh không cho là em biết chút xíu nào về chuyện cái này” – anh đưa một ngón tay lên chỗ giữa hai đùi nàng – “hay cái này” – anh xoa bên hông trần của nàng – “đang làm gì với ông chồng lụ khụ của em đâu?”

Nàng nhìn xuống để thấy vật khuấy động dày dặn của anh đang cộm lên trong chăn, và môi nàng cong lên. Nàng sẽ chăm sóc vấn đề đó ngay thôi...

Suốt buổi chiều hôm đó, trong lúc không làm tình, họ thưởng thức một bữa trưa ngon lành gồm món thịt bê muối hình trái tim mang lên tận phòng cho họ trong quán trọ cổ xưa. Giờ họ đang nằm dài trên giường lơ đãng ăn hoa quả và hồi phục sinh lực cho đêm nay, theo ý nàng. *Ngại dịch đoạn honey moon này quá :D*

“Anh nghĩ chúng ta nên tới Ý trong kỳ trăng mật. Hãy nghĩ vài tháng –”

“Vài tháng?” nàng nuốt một quả nho nữa từ tay anh. “Anh biết là em phải trở về để giúp Cha và dì Maria.”

Anh cau mày. “Không, anh không biết chuyện đó,” anh nói, và thả tay xuống. “Nicole, cha em có vấn đề của riêng ông – ông ấy không nên trông chờ em cứu giúp.”

“Ông không làm thế.” Nàng ngồi dậy và kéo chăn che mình. “Ông sẽ không bao giờ cầm một đồng xu của em. Em muốn giúp ông.”

“Em biết là bằng cách giúp ông ấy, em đang làm tổn hại anh?” anh hỏi nàng, một cái nhìn kỳ lạ hiện trên mặt.

Nàng cho là họ sắp sửa có cuộc tranh cãi giữa hai vợ chồng lần đầu tiên. Chỉ vài ngày sau đám cưới.

“Em nghĩ em có thể làm gì giúp ông ấy?” anh hỏi khi đặt khay thức ăn xuống bàn cạnh giường. “Em đã kể với anh là giờ còn có cả Maria.”

“Họ sẽ cần ai đó ở Anh Quốc. Em có thể xử lý các giao dịch ở đây –“

“Ý em là xử lý các chủ nợ. Giờ em đã là nữ bá tước rồi, và nếu em nghĩ là anh sẽ để cho vợ mình tranh cãi với một nhóm những tên con hoang đó thì em điên rồi. Đó là còn chưa kể tới những chủ nợ có ý định cấp tiền cho đối thủ chính của anh.”

“Em không thể tin là anh lại nói thế.” Nàng bắn cho anh cái nhìn bị tổn thương trước khi nhảy khỏi giường và tròng váy lót vào.

Anh cúi tới trước. Nàng đã quên anh có thể tỏ vẻ đe dọa ra sao. Bằng một giọng nhẹ nhàng hơn, hợp lý một cách giả dối hơn, anh giải thích, “Nicole, em không thể làm việc với ông ấy được vì chẳng mấy nữa ông sẽ không còn việc gì để làm.”

Nàng gần như đã thốt lên là họ đã có nguồn tài chính mới, dồi dào hơn, nhưng nàng không thể phản bội cha nàng. Nàng muốn làm thế giới, và đức ông chồng hoài nghi của nàng kinh ngạc, khi Hăng tàu Lassiter trở nên mạnh hơn bao giờ hết.

“Em không còn dính dáng gì tới hăng tàu ấy nữa,” anh nói, cầm siết lại. “Chấm hết. Anh sẽ mong có được nhiều lòng trung thành hơn nữa từ vợ mình. Hãy để cho cha em tự tìm đường thoát khỏi chuyện này.”

“Tại sao anh không thể thoả hiệp? Chúng ta có thể tìm cách tránh hầu hết những sự cạnh tranh trực tiếp –“

“Tại sao anh lại phải thoả hiệp?” anh quát. Anh cũng đã đứng dậy và bắt đầu xỏ chân vào quần. “Em cần phải quyết định lòng trung thành của em nằm ở đâu. Mỗi một giây phút em giúp ông ấy cũng là khoảng thời gian em bỏ mặc anh.”

“Vậy đây không chỉ là chuyện về hai công ty phải không? Anh muốn lòng trung thành của em và nghĩ rằng em không thể trung thành với cả hai người.” Ý nghĩ nàng đang cố tình để cho Derek tin rằng cha nàng không có tiền kích động tâm trí nàng. Khi anh chuẩn bị nói tiếp, nàng cắt lời, “Đừng có bảo em lựa chọn. Anh không muốn em làm chuyện đó ngay lúc này đâu.”

Đôi mắt anh nhìn xoáy vào mắt nàng, khuôn mặt căng thẳng.

“Đừng bắt em phải lựa chọn giữa anh, một người đang quá quắt và vô lý không chịu nổi, và cha em và Maria, người đã đến đón em khi anh bỏ rơi em.” Một giọt nước mắt lăn xuống má nàng.

Mắt anh mở to hơn, nhưng gần như không thấy được, và anh vươn tay ra gạt nước mắt cho nàng. “Chết tiệt, Nicole. Chuyện này đang mất kiểm soát. Anh...” Anh thở dài. “Anh xin lỗi. Anh

không biết tại sao anh biến thành thằng khốn khi dính tới em. Anh nghĩ đó là vì anh không có nền tảng vững chắc với em.”

“Không có nền tảng vững chắc? Em đã làm gì gây nghi ngờ cho anh nào?”

“Em không có. Nhưng sau những gì anh đã làm với em... Anh tự hỏi làm sao em tha thứ cho anh được.”

“Vậy là anh muốn em phải tự chứng tỏ bản thân, chứng tỏ những cảm xúc của em dành cho anh, bằng cách chọn anh thay vì gia đình em? Chẳng lẽ thực tế em đã lấy anh còn chưa đủ?”

“Chỉ là sau khi anh đã lôi em đến bộ thờ.”

“Nếu anh nghĩ anh có thể buộc em làm đám cưới, thì anh chẳng biết gì về em hết. Em đã quyết định như thế vì em nghĩ chúng ta có thể sống tốt bên nhau. Nhưng chuyện đó là không thể nếu anh không hiểu lý lẽ và tôn trọng cảm xúc của em.”

“Anh xin lỗi, em yêu. Hãy quên chuyện này đi.”

“Em mong có thể tin anh sẽ giúp cha em nếu ông cần.”

Anh chậm rãi lắc đầu. “Anh sẽ cho em bất kể điều gì, nhưng đó là một việc anh sẽ không bao giờ làm.” (*Anything mà vẫn còn chưa something không thể, thế là kiểu anything gì nhỉ ;))*

Sự căm giận trong lời nói của anh khiến nàng nhận ra nàng phải chấp nhận sự thù địch giữa hai người đàn ông. Tại sao phải chiến đấu với nó? Cha nàng đã trêu tức Derek; nàng biết điều đó. Và rõ ràng là Derek không phải dạng người cao thượng và chôn vùi sự ác cảm.

Tuy nhiên, nghĩ về những thiệt hại cha nàng đã gây ra cho Peregrine khiến nàng khó mà đổ lỗi cho Derek. Nhưng việc đó cũng không đẩy lùi được nỗi buồn. Kể cả khi anh vuốt ve mặt nàng và cái cau mày của nàng đã mất đi, nàng vẫn sợ phải nói với cha nàng về đám cưới của nàng với kẻ thù tồi tệ nhất của ông, một địch thủ quyết tâm duy trì tình trạng ấy.

Derek biết họ không thể tiếp tục như thế này. Anh đã làm tổn thương Nicole. Anh không bao giờ muốn làm chuyện đó lần nữa. Giờ nàng đã là vợ anh, một người phụ nữ xinh đẹp và can đảm có thể yêu anh. Anh không muốn nghĩ anh là thứ duy nhất đứng chắn con đường tới hạnh phúc toàn hảo của nàng.

Kể cả lúc này, khi họ trở về nhà, anh cũng tự hỏi về nàng. Có phải nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ và hối tiếc vì đám cưới của họ? Anh biết nàng lo lắng về công ty Lassiter. Và anh biết việc phải kể cho cha nàng biết về đám cưới của họ đang đè nặng lên nàng.

Sau khi họ về nhà ở London và anh đã giới thiệu nàng với đám gia nhân, anh để ý thấy nàng

đang che miệng ngáp. Anh đỏ mặt; anh đã không nghĩ những đêm thức khuya và chuyển đi có thể tác động tới nàng ra sao.

Anh không chờ mà bế nàng trên tay, mang nàng tới phòng mình.

“Derek!”

“Anh đang đặt em lên giường.”

“Mới có giữa ngày thôi. Em không thể đi ngủ được.” Khi họ vào trong phòng ngủ của anh, nàng lại ngáp lần nữa. “Chà, có lẽ...” Nàng nhìn quanh căn phòng rộng rãi, ộp gổ. “Đây là phòng anh.”

Nàng không muốn ngủ cùng anh sao? “Thế không được à?”

“Không, em thích ở đây. Em chỉ không biết sao em mệt đến thế.”

“Bởi vì anh đã liên tục làm tình với em trong suốt ba ngày,” anh nói khi đặt nàng xuống và bắt đầu cởi nút áo cho nàng. “Ngay cả một người phụ nữ khoẻ mạnh như em cũng có giới hạn.” Anh kéo váy qua đầu nàng và hôn cổ nàng. “Bất kỳ ai cũng cần nghỉ ngơi sau những đêm như vừa qua.”

Nàng cởi hết váy áo chỉ còn lại đồ lót. “Có lẽ chỉ vài phút thôi, nhưng sau đó em phải đi gặp cha. Đến giờ chắc họ đã về rồi.” Giọng nàng buồn bực, phờ phạc.

Anh kéo tấm khăn phủ giường qua người nàng khi nàng nằm cuộn tròn trên giường anh. Anh thích nhìn nàng nằm ở đó. Anh nói khi hôn vào trán nàng, “anh biết rồi. Chúng ta sẽ nói chuyện khi em thức dậy.”

Sau khi đi khỏi, anh ngồi lại trong phòng làm việc của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ và chìm trong suy tư. Chết tiệt, anh không muốn Nicole cảm thấy như thế này! Phải, bề ngoài nàng tỏ ra như thế, nhưng nàng không hạnh phúc. Anh đã thề sẽ làm một người chồng tốt hơn, một người chồng đúng mực, và anh biết nàng tin tưởng anh. Nhưng nàng cần nhiều hơn thế.

Anh chìm xuống ghế của mình.

Kể cả khi anh muốn kết thúc cuộc chiến giữa anh với Lassiter, anh có thể làm gì? Không như Nicole, Derek không nghĩ một câu xin lỗi và một cái bắt tay là đủ với tên kh – với ông già. Không, có những thứ tốt hơn nên được để yên.

Ở Sydney, Derek đã thôi không dính chính khi nàng bảo anh rằng bên trong anh là một người đàn ông tốt, nhưng gần đây anh vẫn chưa cho nàng gì nhiều để tin vào điều đó. Nếu anh không thay đổi, anh có thể mất nàng. Mỗi mỗi. Và anh không thể tưởng tượng cuộc sống không

có nàng.

Chương 30

Nicole thức dậy một giờ sau đó, không thể nào ngủ hơn. Nàng dậy và mặc lại quần áo, rửa nước vào mặt và chải tóc trước khi đi tìm chồng trong toà dinh thự rộng lớn. Một gia nhân báo cho nàng biết anh đã ra ngoài từ mười phút trước và có thể không trở về trước bữa tối.

Chắc hẳn anh ra ngoài để lo việc kinh doanh. Nàng thở dài. Ở trong tâm trí mình, nàng đã nghĩ Derek sẽ quay trở lại. Đó là lý do tại sao nàng bỏ ngỏ trần cài vã. Nhưng anh đã đi mà thậm chí không hộ tống nàng tới chỗ tàu của cha nàng, chưa nói đến hôn tạm biệt nàng. Nàng sẽ phải đối mặt với cha một mình.

Sau chuyển xe ngựa nhanh, nàng lên chiếc Griffin. Chancey đã ở đó để đón nàng. Ừ thì, không chính xác là chào đón – ông lặng lẽ dùng tay chỉ nàng đi theo ông vào căn phòng ngay phía trên phòng khách, rồi bỏ đi không nói một lời.

Từ căn phòng liền bên, nàng có thể nghe thấy cuộc nói chuyện chỉ vừa mới bắt đầu giữa cha nàng và... chồng nàng! Chancey muốn nàng nghe điều đang được nói đến chẳng?

“Mày muốn gì?” Jason quát.

Nicole nghe thấy Maria khẽ nói, “Jason...”

Kỳ lạ thay, cha nàng bình tĩnh là và nói gần giọng, “Sao nào, tại sao mày đến đây?”

Maria nói thêm, “Thuyền trưởng Sutherland, chúng tôi rất vinh dự được cậu đến thăm.”

“Tôi mừng vì được thú nhận điều này,” Derek trả lời.

Cha nàng lại có vẻ giận dữ lần nữa. “Bọn tao đang chờ - nói chuyện của mày và xéo đi.”

Derek hít một hơi dài. “Tôi muốn – tôi cần... sự giúp đỡ của ông,” cuối cùng anh cũng thốt ra.

Lassiter phá lên cười. Nicole không thể tin được ông già đang cười khùng khục kia có máu mủ với nàng.

Maria nói cao hơn tiếng cười của ông. “Chúng tôi giúp cậu ra sao đây?”

“Tôi cần sự giúp đỡ vì Nicole.” Trước câu đó, Lassiter im phắc. Cho đến khi ông gào lên, “Mày đã làm gì?” Chắc hẳn ông đã lao vào Derek, bởi vì nàng nghe thấy tiếng hỗn chiến và tiếng kính vỡ. Nicole đứng dậy và còn chưa đi đến cửa khi Maria nói, “Jason!” Rồi căn phòng yên tĩnh trở lại. Nicole lại ngồi xuống.

“Tôi đã tiến hành huỷ hôn và cưới cô ấy.” Một lần nữa, lại có âm thanh của vụ tấn công giận dữ khác. Lần này nàng nghe thấy tiếng nắm đấm và đã lao ra ngoài cửa. Chancey, đang đứng ở hành lang, hai hàng lông mày nhướng lên, ngăn cản nàng. Nicole thì thảo gắt gỏng, “Phải, con đã lấy anh ấy.”

Ông dành cho nàng cái gật đầu trang trọng, hài lòng, rồi đặt một ngón tay lên môi và cúi tới trước để lắng nghe chỗ cánh cửa. Nicole nhìn về cả hai hướng, rồi giơ hai tay lên trời và cũng nhón chân ghé tới gần.

“Tôi đã cưới cô ấy tuần trước,” Derek nói bằng giọng méo mó không nhằm lẫn được. Chancey khế đấm vào không trung rồi chỉ vào mũi ông với cái nhìn dò hỏi. Nicole lắc đầu – nàng đã nhận ra cái giọng đó dựa vào kinh nghiệm, và trả lời bằng cách gõ vào quai hàm mình.

“Có lẽ cậu nên giải thích chuyện gì đã xảy ra kể từ lúc chúng tôi đi xa,” Maria nói bằng giọng không chấp nhận sự từ chối. Bằng cách nào đó bà đã giữ Lassiter ở yên trong suốt thời gian Derek kể lại chuyện đã xảy ra – à, phần lớn những chuyện đã xảy ra – trong vài tuần gần đây.

“Và việc đó đã khiến tôi tới đây, để yêu cầu được giúp đỡ,” anh kết thúc, nghe có vẻ rất khó chịu vì mình đã phải giải thích dông dài.

“Tại sao tao phải giúp mày?” cha nàng nói bằng giọng cáu kỉnh. Nhưng ông có vẻ ít thù địch hơn trước chăng?

“Bởi vì tôi muốn dành cho cô ấy bất kể điều gì cô ấy cần để hài lòng với tôi. Bởi vì tôi muốn đền bù cho cô ấy vì tôi đã là –“

“Một tên khốn?” Câu đó thực sự là của Maria.

“Phải, một tên khốn.” Giọng anh nghe như bị rút ra khỏi mình.

“Chà, chúng tao có thể làm gì? Tao không thảo luận bất kỳ điều gì có vẻ là một ân huệ cho mày,” cha nàng đảm bảo với Derek một cách không cần thiết.

“Nicole rất sợ phải nói với ông về đám cưới, và cô ấy lo lắng cho công ty của ông. Tôi đã nói với ông về đám cưới; ông không thể tức giận với cô ấy vì chuyện đó, bởi vì tôi sẽ không bao giờ từ bỏ. Tôi sẽ theo đuổi cô ấy cho đến khi nào cô ấy nói vâng. Còn công ty của ông...” Anh dừng lại. Nàng có thể tưởng tượng anh đang lùa một bàn tay vào trong tóc như anh vẫn làm khi bức dọc. “Tôi không thể nghĩ ra cách nào để cứu nó ngoại trừ việc cho ông vay tiền.”

“Cho tao vay tiền?”

“Tôi biết việc mất con tàu Bella Nicola đã khiến các chủ nợ tới tìm ông. Nếu ông để cho tôi hỗ trợ, ông có thể ngăn chặn họ cho đến khi đứng vững trở lại.”

“Để tao nói rõ chuyện này nhé – mày muốn đưa cho tao tiền để con gái tao có thể hạnh phúc?”

“Cô ấy lo lắng vì ông. Trừ khi ông có một ý tưởng tốt hơn, thì đó chính xác là lời đề nghị của tôi.” Một lần nữa, anh lại gập phải một tràng cười.

Giọng Maria nghe gần Derek hơn. “Thuyền trưởng Sutherland,” bà bắt đầu bằng giọng cảm thông, “Hãng tàu Lassiter đã có một nguồn vốn mới. Chúng tôi sắp đặt chuyện đó ở Cape Town. Tôi đã giúp Jason làm việc kế toán và tái cấp vốn. Tôi tin rằng giờ đây ông ấy vững mạnh hơn trước.”

“Đúng vậy, thuyền trưởng ạ, Không muốn tiền của mày và không cần nó.”

Cha ời!

“Jason, hãy tỏ ra biết điều,” Maria nói. “Ông quên chàng trai này đã cứu sống Nicole hay sao?”

“Hắn cũng đã làm hại con bé. Trong khi hắn đã có vợ.”

Derek nói, “Việc đó là sai trái và tôi thừa nhận –”

“Nhưng cậu đã yêu và không thể ngăn nổi mình?” Maria khế kết thúc.

Căn phòng trở nên im ắng một cách đau đớn. Nicole tin rằng ngay cả trái tim nàng cũng đã ngừng đập khi nàng nín thở. Anh sẽ nói gì? Anh có thực sự yêu nàng không?

Và rồi câu trả lời, chỉ là một tiếng run run hoà trong hơi thở. “Phải.”

Và nàng lao qua Chancey vào trong phòng, thẳng vào vòng tay rộng mở của ông chồng đang rất đổi ngạc nhiên của nàng. “Em rất yêu anh,” nàng thở dài trên cổ anh.

Với khuôn mặt vui trong mái tóc nàng, anh lẩm bầm, “Anh yêu em, Nicole. Hơn những gì anh có thể nói ra.”

Khi Maria khế ho hắng, Nicole xoay người trong vòng tay Derek cho đến khi cả hai đều đối mặt với cha nàng. “Cha. Cha tệ quá,” nàng nói, và trông ông hơi có vẻ chán nản. “Con yêu cả hai người, vì thế hai người đơn giản là cần chôn vùi quá khứ.”

“Nhưng còn cái lần hắn đè cha vào đập chần sóng ở ngoài Hong Kong thì sao?” Lassiter phàn nàn như một cậu học trò bị mắng.

Derek cau mày với ông và nói thêm, “Hay cái lần ở Melbourne khi ông nói với các quan chức cảng là thủy thủ của tôi bị thủy đậu? Thủy thủ đoàn và hàng của tôi đã bị cách ly ba tuần trời.”

“Đủ rồi!” Nicole ra lệnh, nhìn từ người đàn ông này sang người khác. “Ngay bây giờ - hai người, hãy bắt tay nhau.” Cả hai đều bất động. Cho đến khi Maria đẩy Lassiter về phía trước ngay lúc Nicole kéo Derek. Với nỗ lực ghê gớm của họ, và sự miễn cưỡng ghê gớm của Derek và cha nàng, hai người đàn ông bắt tay.

“Tao sẽ giết mày nếu mày không làm cho nó hạnh phúc.”

“Nếu tôi không thể mang hạnh phúc cho cô ấy, tôi sẽ để ông thử.”

Một bữa tiệc đám cưới được tổ chức hai tuần sau đó, tại Dinh thự Atworth.

Bà hầu tước đã tuyên bố như vậy, và mọi người đều vui vẻ tuân lời.

Buổi tối diễn ra bữa tiệc đã rất tuyệt vời với Derek, gần như tuyệt vời ngoài vài lời nhận xét mỉa mai của Lassiter. Nhưng Derek đã bắt đầu nhìn thấy được sự hài hước ẩn sau vài lời của ông ta... nếu anh rất, rất rộng lượng. Cùng với thời gian, giữa hai người có thể sẽ tồn tại một dạng cảm ghét thiện chí.

Mặc dù các hoạt động tiệc tùng vẫn còn náo nhiệt, anh đã tìm đường tới cửa. Nicole đã đi nghỉ sớm, và anh háo hức đến với nàng.

“Derek,” Grant gọi vào từ ban công. Cậu ta đang đứng ngoài một mình, hút xì gà.

Anh đã muốn nói chuyện với Grant kể từ khi đưa Nicole về nhà tù tàu Griffin. Anh mỉm cười khi nhớ lại nàng đêm đó. Nàng giống như một vị tướng nhỏ bé khẳng khẳng bắt họ thảo những đường hướng và mục tiêu cho cuộc sống của họ trước khi ngã vào giường. Nàng bảo anh rằng phần đó trong cuộc sống của họ không cần điều chỉnh gì cả. Tuy nhiên, phần còn lại thì...

Anh cảm thấy hơi bất an khi thay đổi bản thân và niềm tin của mình để làm nàng hạnh phúc. Tuy nhiên, rốt cuộc thì anh đã hiểu rằng anh chỉ hạnh phúc khi nàng hạnh phúc. Anh biết mình đã được trao cơ hội thứ hai với Nicole và với gia đình anh, và anh không muốn làm cho em trai mình lo lắng lẫn nữa là Derek sẽ không hoàn thành các trách nhiệm của mình.

Derek đến đứng cùng cậu ta ở lan can nhìn xuống khu vườn sáng đèn và nhận một điều xì gà. “Khi nào thì bọn anh sẽ tổ chức một bữa tiệc như thế này cho chú?”

Grant cười lớn. “Đừng có nhịn thở nhé.”

“Không à? Thế còn cô bé Bainbridge thì sao?”

“Bất chấp những nỗ lực sốt sắng của cả gia đình cô ta, em vẫn còn độc thân.”

Derek chiêm diếu xì gà của mình. “Anh luôn nghĩ hai đứa sẽ hợp nhau. Cô ấy xinh và trầm tính. Khó mà tin nổi chú lại từ chối bản tính không-gây-rối của cô ấy.”

“Cô ấy là một cô gái tốt. Thậm chí cô ấy còn thề sẽ chờ em về.”

Derek nhướn cặp lông mày lên. “Về?”

“Anh biết đề nghị của ông già Belmont ngốc nghếch chứ?” Grant trả lời với một nụ cười. “Em đã kí vào đó như một thằng ngốc.”

“Chú nghiêm túc à?”

Cậu ta gật đầu. “Em đã trở lại với ông ấy và thoả thuận lại. Ông ấy sẽ cho em toàn bộ Belmont Court khi lìa đời.”

Derek thở hắt ra. “Chắc hẳn ông ta tin chắc rằng gia đình con trai ông ta ở ngoài đó nên mới cho hết những gì còn lại.”

“Đó là vì Belmont đã tuyệt vọng rồi. Belmont là một người đàn ông rất tình cảm,” Grant giải thích bằng giọng khiêu trách. “Ông ấy lo ngại sức khoẻ đang suy sụp của mình, và ý nghĩ về họ bị mắc kẹt ở ngoài đó khiến cho việc từ bỏ ngôi nhà của mình chỉ là sự nhượng bộ nhỏ nhỏ để tìm kiếm họ.”

Derek cau mày. “Nhưng nếu ông ấy từ bỏ sự sản và em tìm thấy gia đình ông ta, thì họ sẽ làm thế nào?”

“Anh chẳng mấy bao lâu để tìm được điểm nổi cộm nhỉ. Nếu em là người có trực giác, em thề là ông ấy mơ em sẽ cưới cô cháu gái ông ta khi tìm được cô ấy, và chúng em sẽ sống hạnh phúc ở điền trang suốt đời, hay cái gì đó đại loại như thế.”

Derek dừng lại, rồi chỉ ra, “chú đã nói ‘khi’.”

Với nụ cười hồ thẹn, Grant nói, “Phải, chà, ông già chết tiệt thực sự đã khiến em tin.” Từ túi áo khoác của mình, cậu ta lôi ra một tấm ảnh chụp đa-ge[6] của cô gái trẻ tóc vàng với nụ cười e thẹn. “Nhìn này. Cô ấy thật mỏng manh. Nếu cô ấy còn sống thật... Cứ nghĩ, một cô gái như thế ở ngoài đó một mình –”

Chắc hẳn Derek đã nhìn Grant đầy ngạc nhiên, bởi vì cậu ta vội vã trượt tấm ảnh vào trong túi áo, rồi nói bằng giọng dần dỗi, “có thể chỉ là phí thời gian. Gần như chắc chắn là cô ấy không còn sống nổi.”

“Anh không biết mình có thích việc này không,” Derek nói cùng với cú vẩy xì gà. “Chú vừa mới ổn định ở Peregrine. Và anh cảm thấy như mình vừa có em trai trở lại,” anh thì thầm nói thêm. Vợ anh đã yêu cầu anh không giữ lại những cảm xúc của mình với gia đình, nhưng anh vẫn còn quá mới với điều đó.

“Anh sẽ chỉ phải nhớ em cho đến khi em trở lại thôi, bởi vì việc này đã được quyết định,” Grant vui vẻ khuyên. “Và em cho là giữa anh với Nicole, điều hành Whitestone và Peregrine trong một năm chỉ là trò trẻ con thôi.”

Derek dúi điều xì gà của anh và dành cho Grant cái nhìn hoàn toàn đồng ý. “Anh mong đợi Nicole sẽ giúp đỡ Peregrine, khi bây giờ cha cô ấy không còn là đối thủ trực diện nữa.”

“Chính xác,” Grant đồng ý. “Ai mà biết được?” cậu ta bắt đầu nói khi khoé miệng nhếch lên. “Có thể em sẽ tìm thấy kho báu bị chôn vùi nào đó.” Cậu ta vỗ vào lưng Derek và nói tiếp với sự hào hứng mà Derek chưa từng nghe thấy trong giọng cậu ta từ nhiều năm qua, “Em sẽ ra khơi trong nửa tháng nữa.”

Chương 31

Nicole và Derek đã nhìn thấy sự hào hứng đáng kể ở Grant về chuyến thám hiểm sắp tới, mặc dù tất cả đều biết phải lạc quan hết mức mới mong gia đình bị mất tích còn sống. Những hòn đảo họ nhắm tới ở Châu Đại Dương đều hoang vắng và đầy những hoạt động cướp biển bí mật, nhưng nếu chuyến đi là điều cần thiết để Grant thấy hạnh phúc, thì họ đều ủng hộ.

Một ngày trước khi Grant khởi hành, nàng và Derek tới bến cảng để chúc cậu ta chuyến đi may mắn. Cậu ta sẽ giong buồm con tàu Keveral trên ngọn thủy triều lớn vào sáng sớm ngày hôm sau. Lênh đênh trên biển là quãng thời gian vui vẻ, nhưng nghĩ tới việc Grant sẽ đi bao lâu và Derek sẽ nhớ cậu ta thế nào khiến mắt Nicole ngấn nước. Có vẻ như gần đây nàng thốn thức vì những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Grant nhìn nàng chậm nước mắt và nói, “Đừng khóc, Nic.” Rồi bằng giọng đau khổ, cậu ta giục, “Thực đấy, đừng khóc mà.”

Nicole đã quên mất Grant khó chịu như thế nào khi ở cạnh những phụ nữ quá suốt mướt và mỉm cười trấn an cậu ta. Nụ cười của nàng rộng thêm khi Derek di chuyển một bàn tay đặt trên eo nàng. Một đêm nào đó gần đây khi nằm trong vòng tay anh, nàng sẽ kể cho anh nghe điều nàng nghi ngờ từ nhiều ngày nay.

Grant cần phải giám sát những chuyến hàng dự trữ cuối cùng, vì thế Derek nói, “Quay lại làm việc đi, Grant.” Tiếp theo đó là một cái bắt tay và cú vỗ lưng nồng hậu.

“Những ngọn gió tốt lành, Grant,” Nicole nói khi nàng ôm cậu em chồng, gần như lại sắp khóc. “Tôi hi vọng chú sẽ tìm thấy họ.”

Grant trông vô cùng tự tin và mạnh mẽ khi nói, “Nếu họ ở ngoài đó thì em sẽ tìm thấy họ.”

Khi Derek đi cùng nàng xuống tàu, họ nói những lời tạm biệt và chúc thuận buồm xuôi gió cuối cùng. Grant cũng yêu cầu họ, “Hãy sống tốt với nhau!”

Derek đặt tay nàng trong tay anh khi họ trở về xe ngựa. “Anh cho là chúng ta lại sắp sửa làm lại chuyện này,” anh nói, có vẻ buồn phiền.

Nicole thúc khuỷu tay vào anh, và anh cười khúc khích. Một tuần nữa, họ sẽ nói lời tạm biệt với Lassiter, Maria và Chancey, và cả những thủy thủ cũ của tàu Bella Nicola. Họ đều hướng tới Nam Mỹ để phát triển những hải trình mới lên kế hoạch. Nicole sẽ rất nhớ họ. Kể cả bà ngoại nàng cũng sẽ nhớ họ, bà đã thực sự thích cha nàng và Chancey, và đặc biệt là Maria, cô “gia sư”. Tuy nhiên, bà hầu tước rất vui mừng vì Nicole và “nửa tá chặt ngoại” sẽ ở lại Anh Quốc.

Nicole không còn lo lắng về Maria và Cha nữa. Nàng tự tin rằng họ sẽ cùng nhau gầy dựng lại Hạng tàu Lassiter, và nàng đã bắt đầu tin rằng cuối cùng cha nàng cũng... nhìn thấy Maria. Người phụ nữ thông minh, đáng yêu nhìn vào ông với vẻ dịu dàng đến mức Nicole cho rằng

đến cuối cùng bà cũng sẽ thắng được ông. Một tình yêu toả sáng như thế sẽ chiến thắng mọi trở ngại.

Nàng biết. Bởi vì tình yêu của nàng đã thắng.

Khi họ theo dõi Grant vẫy tay lần cuối trước khi xe ngựa của họ lặn bánh, Derek nói, “Anh hi vọng cậu ấy tìm thấy hạnh phúc trong chuyến đi này nhiều như chúng ta đã tìm thấy.”

“Vẫn còn thấy.” Nicole mỉm cười khi dụi đầu vào gần chồng hơn. “Và em hi vọng chúng ta sẽ hoàn thành ước nguyện của Grant trước khi chú ấy trở về.”

“Ước nguyện gì?” anh hỏi trên tóc nàng.

“Làm chú.”

HẾT

[1] Continent: cách người Mỹ chỉ Châu Âu

[2] Nữ tì của thần Odin có nhiệm vụ đưa các tử sĩ vào đền thờ Valhala

[3] Tài khoản khách hàng

[4] Boxing Day: ngày 26/12 ở Anh là ngày lễ tặng quà cho những người nghèo đói!

[5] Hình xăm phụ nữ Ấn Độ hay vẽ lên tay, bụng

[6] Năm 1837, sau nhiều năm dài thử nghiệm, Daguerre đã giới thiệu phép chụp hình đage – quá trình đưa những hình ảnh chụp được lên trên giấy (hình ảnh được tạo ra bằng sự kết hợp hóa chất thủy ngân và bạc).
<http://www.nikonvn.com/forum/showthread.php?t=2629>

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>